

#1 New York Times
Bestseller

HỒNG MAU

Trần Nguyên dịch

DAVID BALDACCII

nhà nam

NHÀ XUẤT BẢN
LAO ĐỘNG

HOA HỒNG MÁU

Tác giả: David Baldacci

Người dịch: Trần Nguyên

NXB Lao động

epub©vctvegroup

30-11-2017

Ebook miễn phí tại: www.SachMoi.net

LỜI DẪN

Will Robie là một sát thủ bậc thầy, át chủ bài của CIA trong những vụ ám sát các nhân vật cấp cao trên thế giới để bảo toàn lợi ích của nước Mỹ. Một điệp viên sống trong bóng tối, trong cô độc. Không có ai có thể sánh tầm với tài năng của anh, không ai ngoại trừ Jessica Reel.

Nhưng rồi, đột ngột như một phát súng chí mạng, Reel trở mặt với CIA và ra tay hạ sát 2 thành viên của tổ chức. Để ngăn chặn Reel, tổ chức cử Robie đi, với nhiệm vụ là mang Reel về, bất kể sống hay chết. Lấy độc trị độc. Muốn hạ một sát thủ bậc thầy, phải viện đến một bậc thầy sát thủ.

Nhưng càng lần theo dấu Reel, Robie càng thấy đằng sau sự phản bội đó là vô số uẩn khúc. Những hồ sơ cá nhân bị chỉnh sửa, những manh mối bị lấp liếm, những điệp vụ không ai biết. Và nữa, tại hiện trường ám sát 2 nhân vật của tổ chức, Reel đều để lại những cánh hoa hồng trắng vấy máu. Cô muốn nói gì với anh? Những cánh hoa hồng đó có ý nghĩa gì?

Và sau tất cả, ai mới là kẻ phản bội?

CHƯƠNG 1

Cảm thấy như được tiếp thêm năng lượng bởi cái chết sắp xảy đến, Doug Jacobs chỉnh lại tay nghe bộ đàm và tăng độ sáng màn hình máy tính. Giờ thì hình ảnh đã rõ mồn một, gần như thể hắn đang ở đó.

Nhưng tạ ơn Chúa vì hắn đã không có mặt ở nơi ấy.

Nơi ấy cách đây cả ngàn dặm, nhưng không ai có thể nhận ra nếu chỉ nhìn vào màn hình. Họ không đủ sức chi trả để hắn có mặt trực tiếp tại nơi ấy. Vả lại, còn nhiều người khác thích hợp với công việc đó hơn. Hắn sẽ sớm liên lạc với một trong số những người đó.

Jacobs liếc nhanh khắp bốn bức tường và chiếc cửa sổ duy nhất trong văn phòng ở Washington D.C đầy nắng của hắn. Đó là một toà nhà ít tầng bằng gạch trông rất đối bình thường tại khu phức hợp bao gồm cả những toà nhà lịch sử, hoặc xập xệ, hoặc đang được trùng tu. Nhưng một số yếu tố trong toà nhà của Jacobs lại không bình thường chút nào. Trong đó bao gồm cổng trước bằng thép kiên cố với hàng rào cao chót vót xung quanh khu đất. Lính gác có vũ trang đi tuần khắp các hành lang bên trong và camera giám sát bên ngoài. Nhưng nhìn từ ngoài vào không có dấu hiệu nào cho biết bên trong đang diễn ra chuyện gì.

Và có rất nhiều chuyện đang diễn ra bên trong, Jacobs nhắc cốc cà phê mới pha lên, hắn vừa bỏ ba gói đường vào. Phải tập trung cao độ để theo dõi màn hình. Đường và caffeine đem lại cho hắn sự tập trung đó. Nó thích hợp với cảm giác hưng phấn mà hắn sẽ có trong vài phút tới.

Hắn nói vào bộ đàm. “Alpha Một, hãy xác định vị trí,” hắn nói dứt khoát. Hắn chợt thấy mình giống như người điều khiển không vận đang cố giữ cho bầu trời bình yên.

Ở khía cạnh nào đó thì mình đúng là như vậy. Chỉ có điều mục tiêu của tổ chức là tạo ra cái chết trong mỗi chuyến đi.

Câu trả lời đến gần như lập tức. “Alpha Một đang cách mục tiêu bảy trăm mét về phía Tây. Trên tầng sáu, ở mặt hướng Đông của khu chung cư, cửa sổ thứ tư từ trái sang. Cậu có thể thấy hòng khẩu súng trường của tôi nếu phóng to lên.”

Jacobs nhào người về phía trước và di chuyển chuột, phóng to hình ảnh vệ tinh thời gian

thực của cái thành phố xa xôi này - mái nhà cho nhiều kẻ thù của nước Mỹ. Hắn thấy mũi ống giảm thanh được gắn vào họng khẩu súng trường thấp thoáng bên rìa cửa sổ. Khẩu súng trường đó được chế tạo riêng, có thể giết người ở khoảng cách xa - miễn kẻ sử dụng là tay thiện xạ lành nghề và có con mắt tinh tường.

Kẻ đang sử dụng nó vào lúc này đích thực là người như vậy.

“Đã nghe rõ, Alpha Một. Sẵn sàng khai hỏa rồi chứ?”

“Phải. Tất cả đã vào vị trí. Tâm ngắm tại mục tiêu. Giảm thanh sẵn sàng. Mặt trời lặn sau lưng tôi và chiếu thẳng vào mặt chúng. Không phản quang. Đã sẵn sàng.”

“Nghe rõ, Alpha Một.”

Jacobs xem đồng hồ. “Giờ địa phương là năm giờ chiều phải không?”

“Không hơn không kém. Thông tin cập nhật.”

Jacobs bật thông tin trên màn hình phụ. “Tất cả theo đúng kế hoạch. Mục tiêu sẽ xuất hiện trong năm phút nữa. Hắn sẽ bước ra từ chiếc limo bên lề đường. Hắn được lên lịch trả lời phỏng vấn trong vòng một phút trên vỉa hè, sau đó sẽ mất mười giây để đi vào toà nhà.”

“Thời gian mười giây đi vào toà nhà đã được xác nhận chứ?”

“Đã xác nhận,” Jacobs nói. “Nhưng một phút phỏng vấn có thể kéo dài hơn. Cô tuy cơ ứng biến.”

“Nghe rõ.”

Jacobs lại tập trung vào màn hình khoảng vài phút mới nhìn thấy mục tiêu. “Đoàn hộ tống đang đến gần.”

“Tôi thấy rồi. Tâm nhìn rõ. Không có chương ngại vật.”

“Đám đông thế nào?”

“Tôi đã theo dõi giao thông ở đây suốt một tiếng. Bảo vệ đã căng dây giới hạn. Họ đã vạch sẵn đường đi của đối tượng cho tôi, như sà lan diễn sáng đèn.”

“Phải, tôi cũng thấy rồi.”

Jacobs khoái được dự phần vào những vụ thế này mà không thực sự phải ở trong vòng nguy hiểm. Hắn được trả công hậu hĩnh hơn nhiều so với kẻ ở đầu dây bên kia. Ở phương diện nào đó thì việc này thật không hợp lý chút nào.

Tình trạng của tay bắn tỉa không nằm trong tay cô ta, và nếu phát súng không thành công

hay tín hiệu tẩu thoát đưa ra quá nhanh, cô ta sẽ đi đời. Còn ở đây, sự có mặt của hắc hoàn toàn được giấu kín, sẽ không ai biết hắc có liên quan. Tay súng không có tài liệu, không giấy uỷ nhiệm hay giấy tờ tùy thân nào có thể chứng minh điều ngược lại. Cô ta sẽ bị treo cổ chết. Và ở đất nước mà cuộc ám sát này đang diễn ra, đó sẽ là bản án của cô ta. Hoặc, có lẽ là chặt đầu. Trong khi Jacobs an toàn ngồi đây và kiếm bộn tiền hơn.

Nhưng hắc nghĩ, *Thiếu gì những tay có thể bắn và chuẩn êm. Mình mới là kẻ phải lo các cuộc chiến về địa chính trị với những tên ngu độn này. Tất cả đều nhờ vào sự chuẩn bị. Và mình đáng đồng tiền bát gạo.*

Jacobs lại nói vào bộ đàm. “Đến đúng như dự đoán. Chiếc limo chuẩn bị dừng lại.”

“Nghe rõ.”

“Báo cáo cho tôi trước khi cô chuẩn bị bắn sáu mươi giây. Chúng ta sẽ giữ im lặng”

“Nghe rõ.”

Jacobs nắm chặt lấy con chuột của hắc, như thể nó là cò súng. Trong những cuộc tấn công bằng máy bay không người lái, hắc thực sự nắm chuột và ngắm mục tiêu biến mất trong quả cầu lửa. Nhà máy sản xuất phần cứng máy tính chắc hắc chưa bao giờ hình dung được là thiết bị của họ lại được sử dụng vào mục đích đó.

Hơi thở của hắc dồn dập hơn mặc dù hắc biết nhịp thở của tay súng đang đi theo chiều ngược lại, gần như về *mo*, một điều cần thiết cho những phát súng tầm xa thế này. Không có chỗ cho sự sai sót. Phải trúng và giết chết mục tiêu. Chỉ có vậy.

Chiếc limo dừng lại. Đội vệ sĩ mở cửa. Những gã to lớn, mồ hôi nhễ nhại, tay cầm súng và tai đeo bộ đàm, nhìn quanh cảnh giác. Chúng khá ổn. Nhưng khá ổn chưa đủ để chơi lại với cừ khôi. Và tất cả những tay mà Jacobs gửi đi đều thuộc loại cừ khôi.

Một gã đàn ông bước lên vỉa hè và nheo mắt trước ánh mặt trời đang tắt dần. Gã là một kẻ vĩ cuồng tên Ferat Ahmadi, muốn lãnh đạo một đất nước bạo lực, rồi ren đến một con đường còn tối tăm hơn hiện tại. Điều đó sẽ không được phép xảy ra.

Bởi vậy, đã đến lúc cần phải loại bỏ rắc rối nhỏ này trước khi nó trở thành cái gai trong mắt. Có một số tên khác tại đất nước của gã sẵn sàng đứng lên thay thế. Chúng đỡ xấu xa hơn, và chịu để các nước văn minh hơn sai khiến. Trong thế giới phức tạp quá mức như hiện nay, nơi mà đồng minh và kẻ thù có vẻ như thay đổi hàng tuần, thì chỉ cần vậy thôi cũng đã đủ tốt.

Nhưng đó không phải là việc mà Jacobs quan tâm. Hắc chỉ đơn giản đang thực thi một nhiệm vụ, đặc biệt nhấn mạnh vào chữ “thực thi”.

Rồi tai nghe của hắn vang lên ba tiếng: “Sáu mươi giây”.

“Nghe rõ, Alpha Một,” Jacobs đáp. Hắn không nói câu gì ngu xuẩn kiểu như “chúc may mắn”. May mắn không có chỗ ở đây.

Hắn bật đồng hồ đếm ngược trên màn hình máy tính. Hắn hết nhìn mục tiêu rồi đến đồng hồ.

Jacobs nhìn Ahmadi nói chuyện với các phóng viên. Hắn nhấp một ngụm cà phê, đặt cốc xuống, rồi tiếp tục theo dõi Ahmadi kết thúc màn trả lời các câu hỏi đã được chuẩn bị sẵn. Gã bước ra xa khỏi đám phóng viên. Đội vệ sĩ ngăn không cho họ đi theo.

Lối đi được chọn trước đã lộ ra. Ahmadi sẽ bước đi một mình để các phóng viên chụp hình. Sắp xếp như vậy là nhằm thể hiện cương vị lãnh đạo và bản lĩnh của gã.

Đó đồng thời cũng là một lỗ hổng an ninh mà thoát nhìn có vẻ không đáng bận tâm. Nhưng với một tay bắn tỉa lành nghề ở vị trí trên cao thì đó chẳng khác gì vết cắt dài gần năm mươi mét bên hông con tàu đang được chiếc đèn biển một tỉ nển ^[1] chiếu vào.

Hai mươi giây giờ còn mười.

Jacobs nhắm đếm những khắc cuối trong đầu, mắt hắn dán chặt vào màn hình.

Có kẻ sắp chết, hắn nghĩ.

Sắp rồi. Điệp vụ sắp hoàn thành, sau đó sẽ chuyển sang mục tiêu tiếp theo.

Nhưng trước đó phải ăn tối với beefsteak kèm một ly cocktail ưa thích và ba hoa về chiến tích mới nhất này với các đồng sự của hắn đã.

Ba giây giờ còn một.

Jacobs chẳng nhìn thấy gì ngoài màn hình vi tính. Hắn tập trung cao độ, như thể chính hắn mới là người sắp sửa nổ súng.

Cửa sổ vỡ tan.

Viên đạn ghim vào lưng Jacobs sau khi xuyên qua ghế làm việc của hắn. Nó lọt vào người hắn rồi vọt ra từ ngực hắn. Cuối cùng nó làm vỡ màn hình máy tính trong lúc Ferat Ahmadi bình an vô sự bước vào toà nhà.

Ngược lại, Doug Jacobs ngã vật ra sàn. Không còn bữa tối với thịt bò beefsteak. Không còn ly cocktail ưa thích. Và không bao giờ còn được ba hoa nữa.

Có kẻ đã chết.

CHƯƠNG 2

Anh chạy dọc theo con đường mòn trong công viên với chiếc ba lô trên vai. Đã gần bảy giờ tối. Tiết trời khô hanh và mặt trời gần như đã lặn hẳn. Những chiếc taxi đang rú còi ầm ĩ. Những người đi bộ đang sải bước trở về nhà sau một ngày dài làm việc.

Xe ngựa xếp thành hàng dài phía bên kia khách sạn Ritz Carlton. Cánh xà ích người Ai Len trong những chiếc mũ chóp cao cũ sồn đang đợi khách trong khi trời dần nhá nhem tối. Ngựa của họ gõ móng xuống mặt đường, đầu chúc vào những cái xô đựng thức ăn.

Đó là khu trung tâm Manhattan trong vẻ huy hoàng lộng lẫy nhất của nó, quá khứ và hiện tại đan xen như những kẻ xa lạ rụt rè trong bữa tiệc.

Will Robie không nhìn trái cũng chẳng nhìn phải. Anh đã nhiều lần đến New York, đã nhiều lần tới Central Park.

Anh không đến đây với tư cách một vị khách du lịch. Anh chưa bao giờ đến bất kỳ nơi nào với tư cách một vị khách du lịch.

Chiếc mũ liền áo được kéo lên và buộc chặt để che mặt. Central Park có rất nhiều camera giám sát. Anh không muốn lọt vào tầm ngắm của bất kỳ cái nào trong số chúng.

Cây cầu đã ở ngay phía trước. Anh cán đích, dừng lại, và chạy tại chỗ để ổn định hơi thở.

Cửa được xây trong một tảng đá. Nó đã bị khoá chặt.

Anh lôi khẩu súng chuyên dụng ra và mở khoá.

Anh lén vào trong rồi đóng cửa lại. Đây là nhà kho kiêm phòng điều khiển điện thuộc quyền quản lý của các công nhân có nhiệm vụ giữ cho Central Park sáng và sạch. Họ đã tan ca và phải tám giờ sáng mai mới quay lại. Như vậy là quá đủ để anh làm việc cần làm.

Robie đặt ba lô xuống và mở ra. Bên trong là tất cả những dụng cụ cần thiết.

Robie vừa bước qua tuổi bốn mươi. Anh cao hơn mét tám, nặng chừng tám mươi cân, người săn chắc. Cơ bắp vừa phải, dẻo dai. Vai u thịt bắp thì được tích sự gì kia chứ. Chúng sẽ chỉ khiến anh trở nên chậm chạp, trong khi tốc độ là điều tối cần thiết chẳng kém gì sự chính xác.

Ba lô của anh chứa nhiều món dụng cụ khác nhau. Chỉ trong hai phút anh đã biến ba trong số chúng thành một thứ có công dụng đặc biệt. Một khẩu súng trường.

Món thứ tư cũng quan trọng không kém. Ống ngắm. Anh gắn nó lên giá đỡ nòng trên đầu khẩu súng trường.

Anh đã rà soát lại trong đầu mọi chi tiết trong kế hoạch của mình tới hai mươi lần, cả phát súng mà anh phải bắn lần kế hoạch thoát thân mà hi vọng có thể thực hiện được. Vốn đã thuộc lòng mọi thứ, nhưng anh vẫn muốn đạt đến cảnh giới không cần phải nghĩ, chỉ cứ thế hành động. Như vậy sẽ giúp anh tiết kiệm được những giây phút quý giá.

Tất cả việc chuẩn bị hết chừng chín mươi phút. Rồi anh ăn tối. Một chai G2 và một thanh protein. Đó là khái niệm về buổi hẹn hò tối thứ Sáu với chính mình của Will Robie.

Anh nằm xuống nền xi măng trong nhà kho, gối đầu lên chiếc ba lô rồi ngủ. Mười tiếng mười một phút nữa là đến giờ bắt tay vào việc.

Trong khi những người bằng tuổi anh hoặc đang trở về nhà với vợ con hoặc đang đi uống cùng đồng nghiệp, hoặc đang hẹn hò, thì Robie ngồi một mình trong căn phòng nhỏ giữa Central Park này để đợi kẻ nào đó đến và giết.

Anh có thể đắm chìm trong suy nghĩ về cuộc sống hiện tại của mình để cuối cùng chẳng tìm ra được câu trả lời thoả đáng nào, hoặc đơn giản anh có thể phớt lờ nó đi. Anh đã chọn cách phớt lờ. Nhưng có lẽ nó không còn dễ dàng như đã từng.

Mặc dù vậy không khó khăn để anh chìm vào giấc ngủ. Và anh sẽ dễ dàng thức giấc. Và anh đã thức giấc, chín tiếng sau đó.

Trời đã sáng. Chỉ vừa qua sáu giờ. Giờ đến bước quan trọng tiếp theo. Tầm nhìn của Robie. Thậm chí đó là yếu tố then chốt bậc nhất.

Bên trong nhà kho, anh nhìn đắm đắm vào bức tường đá trống trơn với các vết vữa trát rộng bản. Nhìn kỹ hơn sẽ thấy hai cái lỗ nhỏ trong lớp vữa, được đục ở vị trí chính xác để có thể nhìn ra ngoài. Tuy nhiên tạm thời chúng được che lấp bởi một loại vật liệu mềm dẻo có màu trông như vữa. Đây là thành quả của nhóm giả dạng đội nhân viên cải tạo công viên tuần trước.

Robie dùng kim kẹp một đầu của cái ống dẻo rồi kéo nó ra. Anh làm thêm một lần nữa thì cái lỗ thứ hai hiện ra.

Robie luồn họng khẩu súng trường vào cái lỗ bên dưới, sắp chạm tới đầu bên kia lỗ thì dừng lại. Tư thế này khiến góc ngắm của anh bị hạn chế đi rất nhiều, nhưng anh không làm khác

được. Bắt buộc phải vậy. Anh chưa bao giờ được hành động trong điều kiện hoàn hảo.

Vị trí ống ngắm vừa khít với lỗ phía trên, đầu ống ngắm tựa chắc chắn vào lớp vữa. Giờ anh đã có thể thấy góc bắn của mình.

Robie nhòm qua ống, đo lường mọi yếu tố khách quan lẫn chủ quan có thể ảnh hưởng tới nhiệm vụ của mình.

Ống giảm thanh của anh đã được đặc chế vừa với họng khẩu súng trường và lỗ hồng. Nó sẽ giảm sức rung và âm thanh của nòng súng.

Anh kiểm tra đồng hồ. Mười phút nữa sẽ đến giờ.

Anh đeo tai nghe bộ đàm và bật bộ nguồn cài trên thắt lưng. Bộ đàm giờ đã sẵn sàng.

Anh lại nhòm qua ống. Tầm ngắm đang cố định tại một điểm.

Vì không thể di chuyển nòng súng, Robie sẽ chỉ có một phần nghìn giây để ngắm mục tiêu trước khi bóp cò.

Nếu anh ra tay muộn một phần nghìn giây, mục tiêu sẽ sống sót.

Robie gạt ý nghĩ quái gở đó ra khỏi đầu. Dĩ nhiên anh đã từng thực hiện những nhiệm vụ dễ dàng hơn. Nhưng anh cũng đã hoàn thành không ít các nhiệm vụ khó nhằn hơn nhiều.

Anh thở sâu rồi thả lỏng cơ bắp. Thông thường Robie sẽ có người hỗ trợ từ xa giúp theo dõi mục tiêu. Nhưng sự phối hợp giữa anh và các đồng sự trên thực địa gần đây chỉ toàn thảm bại, nên lần này anh yêu cầu được hành động một mình. Nếu mục tiêu không xuất hiện, hoặc thay đổi lịch trình, Robie sẽ nhận được hiệu lệnh hủy bỏ nhiệm vụ từ bộ đàm.

Anh nhìn quanh căn phòng chật chội. Đây sẽ là nhà của anh thêm vài phút nữa rồi anh sẽ không bao giờ nhìn thấy nó lần nữa. Còn nếu thất bại, đây sẽ là nơi cuối cùng anh nhìn thấy.

Anh kiểm tra đồng hồ. Còn hai phút. Anh chưa vội quay lại với khẩu súng trường. Cầm vũ khí quá sớm có thể khiến cơ bắp của anh bị cứng và phản xạ sẽ không còn linh hoạt, trong khi sự nhanh nhạy và linh hoạt đang rất cần thiết vào lúc này.

Khi chỉ còn bốn lăm giây, anh quỳ gối và ghé mắt vào ống ngắm, tay đặt lên cò súng. Tai nghe của anh vẫn im lặng. Có nghĩa mục tiêu đang trên đường đến. Nhiệm vụ vẫn được tiến hành.

Anh không nhìn đồng hồ nữa. Giác quan thời gian bên trong cơ thể anh giờ đây chính xác không kém bất kỳ chiếc đồng hồ Thụy Sĩ nào. Anh dồn tất cả sự tập trung vào mắt.

Ống ngắm rất hữu dụng, nhưng đồng thời cũng quá bất tiện. Mục tiêu có thể biến mất chỉ

trong nháy mắt và những giây khắc quý giá có thể trôi qua trước khi nó kịp bắt lại mục tiêu, thế thì cầm chắc thất bại. Anh có cách riêng để đối phó với tình huống đó. Khi còn ba mươi giây, anh bắt đầu thở sâu hơn, dần điều chỉnh hơi thở và nhịp tim xuống từng chút một. Về *mo* là điều anh đang nhắm tới, cái thời khắc ngọt ngào để bóp cò mà hầu như luôn chắc chắn sẽ sát hạ mục tiêu. Tay không run rẩy, phản xạ không giật cục, mắt không chớp.

Robie không nghe thấy tiếng động từ mục tiêu. Anh chưa thể nhìn thấy hấn. Nhưng chỉ trong mười giây nữa anh sẽ nhìn và nghe thấy hấn.

Rồi anh sẽ chỉ có một khoảnh khắc để ngắm và bóp cò.

Giây phút cuối cùng trôi qua trong chiếc đồng hồ tưởng tượng của Robie. Ngón tay anh chạm cò.

Trong thế giới của Will Robie, một khi điều đó xảy ra, không còn đường trở lại.

CHƯƠNG 3

Gã chạy bộ mà không mảy may bận tâm đến sự an toàn của mình. Gã đã trả tiền để người khác lo thay cho gã. Một người khôn ngoan sẽ nhận ra rằng không ai quý trọng mạng sống của mình hơn chính mình. Nhưng gã không phải người khôn ngoan nhất. Gã là kẻ đã tự đâm đầu vào những đối thủ chính trị quyền uy, và gã đã sắp phải trả giá.

Gã tiếp tục chạy về phía trước, cơ thể săn chắc của gã nảy lên nảy xuống theo mỗi nhịp đẩy của hông và chân. Xung quanh gã là bốn người đàn ông, hai người chạy trước một quãng ngắn, hai người chạy ngay phía sau. Họ to khỏe và nhanh nhẹn, cả bốn người phải chạy chậm hơn tốc độ của mình để khớp với gã.

Năm người có chiều cao và vóc dáng tương đương nhau, cùng mặc đồ thể thao màu đen như nhau, nhằm tạo ra năm mục tiêu thay vì một. Tay chân họ vung theo nhịp đều tăm tắp, chân giậm lên đường mòn, đầu và thân di chuyển cùng nhịp nhưng góc độ vẫn có chút khác biệt. Tất cả những điều đó gây khó khăn khủng khiếp cho bất kỳ kẻ nào có ý định bắn tỉa từ xa.

Chưa kể, gã chạy giữa đang mặc áo chống đạn có thể chặn hầu hết các loại súng trường. Nhắm vào đầu là cách duy nhất để hạ sát gã, và một phát trúng đầu trong hoàn cảnh này ở bất kỳ khoảng cách nào cũng là điều không tưởng. Có quá nhiều chướng ngại vật. Và gã có tai mắt khắp nơi trong công viên; bất kỳ ai khả nghi hay mang theo vật gì lạ thường cũng sẽ bị chặn lại và bắt ngồi đó cho đến khi gã chạy qua. Tính đến giờ đã có hai người bị chặn lại.

Nhưng bốn vệ sĩ kia là dân chuyên nghiệp, họ đã tiên liệu trước rằng, bất chấp những nỗ lực hết sức của họ, có thể vẫn có kẻ nào đó ngoài kia.

Họ không ngừng quan sát xung quanh, luôn trong trạng thái sẵn sàng ra tay khi cần thiết.

Góc cua phía trước là một yếu tố thuận lợi. Nó loại bỏ mọi tầm ngắm bắn tỉa, và phải cua gần mười mét mới lại đến đường chạy thẳng. Mặc dù được huấn luyện là không bao giờ được mất cảnh giác, nhưng bốn vệ sĩ đã thả lỏng mình trong giây lát.

Dù có ống giảm thanh nhưng tiếng động gây ra vẫn đủ khiến đàn bồ câu trên mặt đất vỗ cánh bay lên; tiếng vỗ cánh và tiếng gù gù từ những cái mỏ khoằm nhỏ xíu của chúng vang lên

như cự nự khi bị quấy rầy lúc sáng sớm.

Gã chạy giữa ngã nhào về phía trước. Khuôn mặt của gã giờ chỉ còn là một cái lỗ toang hoác.

Khoảng cách xa đã mang lại cho viên đạn 7,62 mm một động năng kinh người. Thực tế, càng đi xa, nó càng tạo ra nhiều động năng. Cuối cùng, khi chạm tới một vật rắn, như đầu người, sức tàn phá của nó phải nói là kinh hoàng.

Bốn vệ sĩ kinh ngạc nhìn đối tượng được bảo vệ nằm sõng soài bất động dưới đất, bộ đồ thể thao màu đen của gã lổm đổm máu và óc. Họ rút súng và nháo nhác nhìn quanh tìm người để bắn. Tay trưởng nhóm gọi điện yêu cầu tiếp viện. Nhiệm vụ bảo vệ không còn nữa. Giờ là trả thù.

Chỉ có điều không biết trả thù ai.

Đó là một phát bắn tỉa, và cả bốn người thắc mắc làm thế nào điều đó có thể xảy ra, nhất là ở khúc cua này.

Trước mắt bốn gã chỉ có những người đang chạy hoặc đang đi bộ khác. Không ai trong số họ có thể giấu một khẩu súng trường trong người. Họ dừng cả lại và nhìn chằm chằm kinh hãi vào người đàn ông đang nằm trên mặt đất. Nếu họ biết gã là ai, nỗi kinh hãi đó sẽ chuyển thành nhẹ nhõm.

...

Will Robie không dành dù chỉ một giây để tận hưởng phát súng phi thường mà anh vừa bắn. Khả năng kiểm soát nòng súng và do đó là với cả phát súng này thật không tưởng. Nó giống như chơi trò đập chuột. Bạn không biết tại đâu hay khi nào mục tiêu sẽ nhảy ra khỏi lỗ. Phản xạ của bạn phải thật tuyệt vời, và phải ngắm thật chính xác.

Robie đã thực hiện điều đó từ một khoảng cách khá xa và bằng súng trường chứ không phải bằng một cái búa của trẻ con. Chưa kể mục tiêu của anh không phải là một con rối. Gã có thể bắn trả.

Anh nhấc ống chất liệu dẻo được dùng để thay thế lớp vữa lên, rồi rút từ trong túi ra một chai dung dịch làm cứng và trộn với bột đưng trong một lọ khác. Anh pha chất vừa pha lên một đầu và thân của hai ống dẻo rồi trét chúng qua lỗ hồng sao cho vừa khít. Rồi anh xoa lên đầu còn lại của ống. Hai phút nữa nó sẽ cứng lại, trông y hệt như như vữa trát tường, và sẽ không thể rút ra. Địa điểm ngắm bắn của anh đã biến mất như người trợ lý biểu diễn biến mất trong chiếc hộp của nhà ảo thuật.

Ba lô trên lưng, Robie vừa đi vừa tháo rời vũ khí. Giữa phòng có một miệng cống. Bên dưới Cetral Park có vô vàn đường ngầm, một số thuộc về các công trình tàu điện cao tốc cũ, một số để

xả rác thải và nước sinh hoạt, một số được xây vì các lý do không rõ và đã bị lãng quên. Robie chuẩn bị dùng mê cung ngầm đó để thoát thân.

Anh đẩy nắp cống trở lại sau khi đã chui xuống. Dùng đèn pin soi đường, anh trèo xuống chiếc thang bằng kim loại, được chùng chục mét thì chạm đất. Lối đi đã nằm trong đầu anh. Không có bất kỳ chi tiết nào của điệp vụ này được viết ra. Nếu cứ giấy trắng mực đen, chúng sẽ bị phát hiện trong trường hợp chẳng may Robie bị hạ thay vì mục tiêu của anh.

Ngay cả với Robie, người có trí nhớ ngắn hạn tuyệt vời, đó cũng là một quá trình gian nan. Anh cẩn trọng di chuyển, không nhanh cũng không chậm. Anh đã đổ loại dung dịch nhanh đông vào nòng súng của mình và ném nó xuống một đường hầm; dòng nước chảy đều và xiết sẽ cuốn nó ra sông Đông, ở đó nó sẽ chìm vào quên lãng. Ngay cả khi nó bị phát hiện, với nòng súng đã bị bít đó, không một phương pháp kiểm tra đạn đạo nào có thể tìm ra manh mối.

Thân súng đã bị ném xuống một đường hầm khác, bên dưới đồng gạch đổ nát trông như thể đã nằm đó hàng trăm năm trời, mà nhiều khả năng đúng là vậy. Ngay cả khi phát hiện được thân súng, người ta cũng không thể theo đó lần tới viên đạn vừa giết chết mục tiêu của anh. Trừ khi có kim hỏa mà Robie đang nhét trong túi.

Mùi dưới này thật khó ngửi. Có hơn sáu nghìn dặm đường ngầm dưới lòng đất Manhattan, quả là con số ấn tượng với một hòn đảo không có lấy một hầm mỏ nào. Các đường ngầm này chứa hệ thống ống vận chuyển hàng triệu lít nước uống mỗi ngày để phục vụ người dân của thành phố đông đúc nhất nước Mỹ. Một số đường ngầm khác mang rác thải từ chính các cư dân đó tới các nhà máy xử lý khổng lồ để tái chế thành những vật dụng hữu ích..

Robie giữ nguyên bước bộ trong một giờ đồng hồ. Hết thời gian đó, anh ngẩng đầu lên và nhìn thấy nó. Chiếc thang với dòng chữ *GNÓUD TÊH*.

Viết ngược của “HẾT ĐƯỜNG”. Anh không cười trước trò đùa nhạt nhẽo của kẻ đã viết dòng chữ đó. Giết người là một việc hệ trọng. Anh không thấy có lý do gì mà vui mừng cả.

Anh mặc bộ áo liền quần màu xanh lam vào và đội chiếc mũ được treo sẵn trên tường. Vẫn đeo ba lô trên lưng, anh trèo lên thang và ra khỏi đường ngầm.

Robie đã đi từ trung tâm thành phố tới khu phố trên, dưới lòng đất. Anh nghĩ giá được đi tàu điện ngầm thì thích hơn.

Anh xuất hiện giữa công trường với các hàng rào dựng lên xung quanh một nắp cống trên đường. Các công nhân mặc áo liền quần màu xanh giống hệt Robie đang mài sửa gì đó khi anh chui lên. Xe cộ di chuyển xung quanh họ, taxi bấm còi inh ỏi. Khách bộ hành qua lại trên vỉa hè.

Cuộc sống cứ thế tiếp diễn.

Ngoại trừ cuộc sống của cái gã trong công viên.

Robie không nhìn vào bất kỳ công nhân nào, cũng không ai trong số họ nhìn anh. Anh bước tới chiếc xe tải nhỏ màu trắng đỗ cạnh công trường rồi trèo vào ghế của hành khách. Ngay khi anh vừa đóng cửa, lái xe liền vào số và phóng đi. Người lái xe nắm rõ thành phố này như lòng bàn tay và đã chọn các lối đi tắt để tránh đường đông, rồi họ ra khỏi Manhattan, thẳng hướng tới sân bay LaGuardia.

Robie trèo ra sau để thay đồ. Khi xe tải dừng lại ở khu vực trả khách tại sân bay, anh đã mặc vét, tay cầm cặp táp bước vào sảnh.

Không giống như JFK, người anh em ngang hàng về mức độ nổi tiếng, LaGuardia là ông vua của các chuyến bay ngắn, hơn hẳn bất kỳ sân bay nào khác ngoài cái ở Chicago và Atlanta. Chuyến bay của Robie sẽ rất ngắn, khoảng bốn mươi lăm phút là đến D.C, chỉ vừa đủ để cất hành lý xách tay, ổn định chỗ ngồi, và nghe tiếng bụng réo cồn cào vì bữa ăn sẽ không được phục vụ trên một chuyến bay ngắn như thế này.

Phi cơ của anh chạm mặt đất ba mươi tám phút sau tại sân bay quốc gia Reagan.

Xe đã đợi sẵn. Anh bước lên, cầm tờ Nhật báo Washington đang nằm trên ghế sau và đọc lướt qua các tin bài. Chưa có tin về sự kiện đó, dĩ nhiên rồi, mặc dù báo mạng chắc hẳn đã đưa tin. Anh không cần đọc. Anh đã biết hết mọi chi tiết cần biết. Nhưng ngày mai, trên trang nhất của mọi tờ báo trên cả nước sẽ là hình ảnh người đàn ông trong Central Park ấy, người đi chạy bộ nhằm nâng cao sức khỏe để rồi cuối cùng lại vì thế mà tàn đời.

Một vài người sẽ thương tiếc gã, Robie biết. Đó là các đồng sự của hắn, những kẻ sẽ không còn cơ hội gieo rắc tai ương và khốn khổ cho người khác, hy vọng là sẽ mãi mãi không còn. Phần còn lại của thế giới sẽ vỗ tay hân hoan trước cái chết này.

Robie đã từng giết nhiều kẻ gian ác trước đây. Người ta đã rộn lên vui mừng khi thấy một con ác quỷ nữa lìa đời. Nhưng rồi thế giới vẫn tiếp diễn, vẫn tồi tệ như xưa, và một con ác quỷ khác – thậm chí còn tai quái hơn – lại chồm lên thế chỗ con đã chết.

Phát súng của anh trong buổi sáng trong lành và quang đãng giữa Central Park vốn thanh bình đó sẽ được nhớ đến trong một thời gian. Các cuộc điều tra sẽ được tiến hành. Các cuộc chiến ngoại giao sẽ được châm ngòi. Nhiều người khác sẽ chết trong công cuộc trả thù. Và rồi cuộc sống lại tiếp diễn.

Để phục vụ đất nước. Will Robie sẽ lại lên máy bay, lên tàu, lên xe bus, hoặc như hôm nay, sẽ

bước trên chính đôi chân mình, và sẽ lại bóp cò một khẩu súng khác, hay phi một con dao khác, hoặc bóp nghẹt sự sống của ai đó bằng chính đôi tay trần của mình. Rồi một ngày mai khác lại tới và tất cả sẽ trông như thể có ai đó vừa nhấn nút khởi động lại và thế giới sẽ chẳng khác gì trước đó. Nhưng anh vẫn sẽ tiếp tục thực hiện phận sự của mình, vì một lý do duy nhất. Nếu anh không làm, thế giới sẽ không còn cơ hội trở nên tốt đẹp hơn. Nếu những người có trái tim quả cảm chỉ đứng yên mà không làm gì cả thì những con quái vật sẽ luôn chiến thắng. Anh sẽ không bao giờ để điều đó xảy ra.

Chiếc xe chạy qua những con đường tới rìa Tây của hạt Fairfax, Virginia. Nó chạy qua cánh cổng được bảo vệ nghiêm ngặt. Khi xe dừng lại, Robie bước ra và vào bên trong tòa nhà. Anh không đưa ra bất kỳ thẻ căn cước nào, cũng không dừng lại để xin phép bất kỳ ai, cứ thế đi vào.

Anh chậm rãi đi qua một hành lang ngắn để tới căn phòng anh sẽ ngồi lại một chút, gửi đi vài email, rồi sẽ về nhà - một căn hộ ở D.C. Thông thường, sau mỗi nhiệm vụ, anh sẽ đi dọc các con phố, không vũ trang, cho đến khi ngày tới. Đó là cách anh với hậu quả của những gì anh đã làm.

Hôm nay anh chỉ muốn về nhà và không làm gì cả, chỉ ngồi xuống nhìn đăm đăm ra ngoài cửa sổ.

Nhưng điều đó sẽ không xảy ra.

Một người đàn ông bước vào.

Đó là người thường mang nhiệm vụ đến cho Robie bằng một chiếc USB. Nhưng lần này ông không mang gì ngoài vẻ mặt đăm chiêu.

“Áo Xanh muốn gặp cậu,” ông nói ngắn gọn.

Hầu như không gì ông nói có thể khiến Robie tò mò hay ngạc nhiên.

Nhưng điều này thì có. Gần đây Robie thường xuyên gặp Áo Xanh. Nhưng trước đó – chính xác là suốt hai mươi năm trước đó – anh chưa một lần gặp ông.

“Áo Xanh?”

“Phải. Xe đang chờ.”

CHƯƠNG 4

Jessica Reel ngồi một mình bên chiếc bàn giữa phòng chờ thương gia ở sân bay. Cô mặc quần tay màu xám và áo choàng trắng. Đôi xăng đan bột màu đen có một quai ở mũi chân. Chúng nhẹ và được thiết kế sao cho dễ di chuyển và tăng tốc phòng khi cô phải chạy.

Vật “lạ” duy nhất cô mang theo là chiếc mũ đang nằm trên bàn trước mặt cô. Đó là chiếc mũ cói màu rom quần ruy băng đen, thích hợp cho các chuyến du lịch vì nó có thể gấp lại được. Reel đã đến rất nhiều nơi trong những năm vừa qua, nhưng chưa một lần cô đội một cái mũ nào trong các chuyến đi đó. Giờ có vẻ là thời điểm thích hợp để bắt đầu.

Mắt cô trượt băng quơ qua hàng ngàn hành khách vai đeo túi đựng laptop, một tay kéo lê hành lý, tay kia cầm cốc cà phê Starbucks. Những hành khách này lo âu nhìn lên bảng điều khiển để tìm cửa ra chỗ máy bay cất cánh, để xem thông báo hủy chuyến, giờ hạ cánh và cất cánh. Rồi một vài phút, hay một vài giờ sau, thậm chí có thể là nhiều ngày sau, nếu thời tiết không chiều lòng người, họ sẽ trèo lên những con chim bạc và bay hàng trăm hay hàng nghìn dặm để đến nơi họ cần đến, với hi vọng hành lý và sự minh mẫn vẫn còn nguyên vẹn.

Hầu như ở mọi đất nước trên địa cầu, mỗi ngày có hàng triệu người nhảy vũ điệu mười nghìn mét trên không như thế. Reel đã làm vậy nhiều năm trời. Nhưng cô luôn di chuyển gọn nhẹ. Không laptop. Chỉ vừa đủ quần áo cho vài ngày. Không mang công việc theo mình. Nó luôn đợi sẵn ở nơi cô cần đến. Cùng với tất cả công cụ cần thiết để cô hoàn thành nhiệm vụ được giao. Và rồi cô sẽ tẩu thoát, bỏ lại ít nhất một người chết.

Cô mở điện thoại. Trên màn hình là vé máy bay của cô. Tên trên vé điện tử không phải Jessica Reel. Việc đó có hơi bất tiện đối với cô vào khoảng thời gian nhiều biến cố bất ngờ này. Nhưng nhiệm vụ gần đây nhất của cô đã không diễn ra theo kế hoạch – ít nhất cũng không diễn ra theo kế hoạch của tổ chức cũ của cô. Nhưng dù sao nó cũng diễn ra đúng như những gì Reel đã dự kiến, bỏ lại một xác chết tên Dough Jacobs.

Vì điều đó, Reel trở thành kẻ không được hoan nghênh ở tổ chức, không những vậy cô còn bị săn đuổi. Và những người cô từng phục vụ có cả tá điệp viên sẵn sàng đợi lệnh truy lùng và kết liễu cuộc sống của cô nhanh gọn hết như những gì cô đã làm với Jacobs.

Kết cục đó không đời nào nằm trong kế hoạch của Reel, bởi vậy cô phải có tên tuổi mới, giấy tờ mới, và chiếc mũ cói. Mái tóc nâu dài của cô đã nhuộm vàng. Kính áp tròng đổi màu mắt xanh sang xám. Và cô đã có cái mũi mới, cằm mới, nhờ ca phẫu thuật thẩm mỹ tài tình. Xét về mọi mặt, cô đã là một người phụ nữ mới. Và có lẽ một con người được giải thoát khỏi đáy sâu tăm tối.

Chuyến bay của cô được xướng lên. Cô đứng dậy. Khi không có giày cô đã cao một mét bảy lăm, một chiều cao bất thường ở phụ nữ, nhưng cô hòa mình khéo léo vào đám đông hối hả. Cô đội mũ, mua cho mình một ly Starbucks và đi về phía cửa gần nhất. Chuyến bay khởi hành đúng như lịch trình dự kiến.

Sau khoảng bốn mươi phút bấp bênh trên trời, nó nặng nhọc hạ cánh xuống đường băng rải nhựa chỉ vài phút trước khi cơn bão ập ụp đến phía chân trời. Thời tiết biến động không khiến Reel bất an. Cô luôn chiến thắng trong trò xác suất. Cô có thể bay ngày ngày trong hai nghìn năm mà không bao giờ gặp phải tai nạn. Tỷ lệ sống sót của cô dưới mặt đất sẽ không cao đến vậy.

Cô bước ra khỏi máy bay, đi tới khu vực đợi taxi và kiên nhẫn chờ đến lượt giữa hàng dài hành khách.

Doug Jacobs là kẻ đầu tiên nhưng không phải cuối cùng, Reel có một danh sách dài trong đầu những người – mong sao – sẽ nhập bọn cùng hắn ở bên kia thế giới, nếu đó là nơi chứa những kẻ như Jacobs. Nhưng lúc này danh sách đó còn phải đợi. Reel phải đến một nơi. Cô trèo lên chiếc taxi còn trống tiếp theo rồi nhắm hướng trung tâm thành phố thẳng tiến.

Chiếc taxi thả cô xuống gần Central Park. Công viên lúc nào cũng đông đúc, chật kín người, chó, công nhân và hối hả các sự kiện – một sự hỗn loạn có trật tự, nếu thực sự có điều đó trên đời.

Reel trả tiền rồi tập trung chú ý tới cửa vào công viên gần nhất. Cô bước qua cổng và tìm cách tới gần nơi nó xảy ra hết mức có thể.

Cảnh sát đã phong tỏa khu vực trên diện rộng để họ có thể thực hiện các giám định pháp y hòng tìm ra chứng cứ, và hi vọng có thể tóm được kẻ sát nhân. Họ đã thất bại. Reel biết điều đó trong khi cảnh sát New York thì không hề hay biết.

Cô đứng chen chúc giữa đám đông ngay bên ngoài khu vực phong tỏa. Cô theo dõi cảnh sát tỉ mỉ làm việc, lòng sục từng phen trên mặt đất chỗ người đàn ông ngã xuống. Reel cũng nhìn vào khoảng đất đó và trong đầu cô dần hiện ra các chi tiết mà cảnh sát không hề biết rằng chúng có tồn tại. Mục tiêu của vụ này thì đã rõ. Một con quỷ cần được khai trừ.

Điều đó không hề khiến Reel bận tâm. Cô cũng đã giết nhiều con quỷ khác. Và những con khác lại thay thế chúng. Đó là cách mà thế giới này vận hành. Tất cả những gì có thể làm chỉ là đi trước chúng một bước nhỏ.

Cô đang tập trung vào những chi tiết khác. Những chi tiết mà cảnh sát không thể nhìn thấy. Cô ngắm hình người được vẽ lại trên mặt đất, hình dung đường đạn. Cô chắc rằng cảnh sát cũng đã làm việc đó, nghiệp vụ cơ bản mà. Nhưng chỉ trong chốc lát, khả năng suy luận và thậm chí là sự tưởng tượng của họ sẽ gặp phải giới hạn nghề nghiệp, và họ sẽ chẳng bao giờ tìm ra câu trả lời xác đáng.

Về phần mình, Reel biết rằng điều gì cũng có thể xảy ra. Nên sau khi đã xem xét tỉ mỉ các khả năng và nhẩm tính mọi thuật toán để tìm ra vị trí của tay súng, cô tập trung vào bức tường đá. Một bức tường có vẻ không thể xuyên thủng. Không ai có thể bắn xuyên qua chướng ngại vật kiên cố đến vậy. Và cửa ra vào của căn phòng được bao quanh bởi bức tường đá đó không nằm trong đường ngắm tới mục tiêu. Mà hiển nhiên nó cũng được khóa kỹ. Bởi vậy cảnh sát đã loại bỏ khả năng đó ngay lập tức.

Reel rời khỏi đám đông và sỏi bước về phía Tây, rồi phía Bắc, và cuối cùng mới tới phía Đông. Cô lúi ra một cái ống nhòm rồi chĩa về phía bức tường. Nó buộc phải có hai lỗ. Một cho họng súng lọt qua, đủ rộng để nhét ống giảm thanh. Và một cho ống ngắm.

Reel biết chính xác vị trí và độ rộng mà hai cái lỗ đó cần phải có. Cô xoay ống nhòm. Bức tường hiện ra rõ hơn. Reel nhìn vào hai vị trí, một cái cao hơn cái còn lại, cả hai đều nằm trong lớp vữa.

Cảnh sát sẽ chẳng bao giờ tìm được hai cái lỗ này vì họ sẽ không bao giờ tìm kiếm nó. Nhưng Reel thì có. Cô không nhìn thấy camera giám sát nào chĩa vào bức tường đá. Cần gì phải thế? Nó chỉ là một bức tường. Chính bởi vậy nó mới là công cụ hoàn hảo.

Trên tường có hai mảng vữa hơi khác màu, như thể chúng vừa được trát. Chính xác là chúng vừa được trát, Reel biết chắc điều đó. Ngay sau khi phát súng được thực hiện, các lỗ hổng phải được lấp ngay. Hợp chất làm cứng là trợ thủ đắc lực. Trong khoảng vài giờ đến vài ngày sau, mảng màu sẽ có chút khác biệt, chỉ một chút khác biệt. Rồi nó sẽ giống hệt phần còn lại.

Phát súng đã được thực hiện từ chỗ đó.

Reel nhìn xuống mặt đất.

Phòng bảo trì. Ống nước, đường ngầm. Bên dưới công viên là mê cung đường ngầm – đường nước sinh hoạt, rác thải và đường tàu điện ngầm bỏ hoang. Reel biết rõ điều đó. Cô đã sử dụng

chúng trong một vụ ám sát vài năm trước. Có nhiều chỗ để chạy trốn và ẩn náu bên dưới thành phố lớn nhất nước Mỹ này. Hàng triệu người chen lấn phía trên để giành lấy chút không gian, trong khi dưới này, bạn có thể đi lại một mình như đang đi trên mặt trăng.

Reel cất ống nhòm rồi lại đi tiếp. Lối thoát hẩn phải ở ngoài rìa thành phố. Rồi kẻ nổ súng sẽ trèo lên mặt đường, nhảy lên xe đi tới sân bay hoặc tới ga và kết thúc điệp vụ. Kẻ nổ súng được an toàn. Còn nạn nhân tới nhà xác.

Báo chí sẽ tràn ngập tin về vụ án một thời gian. Đâu đó sẽ nổ ra vài vụ trả đũa chính trị, rồi vụ việc sẽ chìm vào quên lãng. Rồi những vụ việc khác lại thế chỗ. Một mạng người chỉ có ý nghĩa như một hạt cát. Thế giới này quá rộng lớn. Và có quá nhiều người phải chết thảm thương, chẳng ai hơi đâu tập trung quá lâu vào chỉ một trong số đó.

Reel đi về phía khách sạn cô đã đặt phòng. Cô sẽ tới phòng tập để giải tỏa đầu óc, sẽ tắm rửa, ăn tối, rồi suy ngẫm.

Chuyến thăm Central Park của cô không phải không có mục đích. Will Robie là một trong những điệp viên hàng đầu, đúng hơn là điệp viên giỏi nhất mà họ có.

Reel không chút hoài nghi Robie chính là người đã nổ súng vào buổi sáng hôm đó ở Central Park. Anh đã xóa dấu vết, đã tẩu thoát bằng đường ngầm, đã lên máy bay trở về D.C, và quay lại văn phòng. Tất cả chỉ là chuyện thường trong thế giới của Robie. Trong thế giới của mình nữa. Đã từng. Thế giới đó đã chấm hết theo Dough Jacobs. Báo cáo duy nhất về mình mà họ muốn vào lúc này là kết quả khám nghiệm tử thi.

Reel chắc chắn rằng Robie sẽ được triệu tập để nhận một nhiệm vụ mới. Nhiệm vụ của anh ta sẽ là truy tìm và giết chết mình.

Cử một sát thủ đi bắt một sát thủ khác.

Robie đấu với Reel. Một trận chiến ly kỳ.

Chẳng khác gì một trận chiến mang tầm vóc thế kỷ. Và cô cược rằng sẽ đúng là như vậy.

CHƯƠNG 5

Ngoài trời đang mưa. Tuy căn phòng không có cửa sổ nhưng Robie có thể nghe được tiếng những giọt nước rơi xuống mái nhà. Trời đã trở lạnh chỉ trong hai mươi bốn tiếng đồng hồ. Mùa đông chưa đến hẳn, nhưng nó đã bắt đầu gõ cửa.

Robie đặt một bàn tay lên mặt bàn và tiếp tục nhìn chăm chăm vào Áo Xanh.

Hiển nhiên Áo Xanh không phải tên thật của ông. Tên ông là Roger Walton, nhưng Áo Xanh là cái tên duy nhất Robie có thể dùng để gọi ông. Là vì vị thế quan trọng của anh – chính xác là ở Bạc Áo Xanh. Có các bậc khác trên Xanh, nhưng không nhiều. Trông ông như một vị bô lão. Tóc bạc, cằm chảy xệ, cặp kính tròn, bộ vét không một nếp nhăn, cà vạt đỏ có họa tiết, cổ áo kẹp kiểu truyền thống, giày da bóng loáng.

Phải, đích thực Áo Xanh có vị thế quan trọng trong tổ chức. Ông và Robie đã làm việc cùng nhau trước đây. Robie tin tưởng Áo Xanh hơn bất kỳ ai khác trong tổ chức. Và danh sách những người Robie tin tưởng thì chỉ đếm trên đầu ngón tay.

“Jessica Reel?” Robie hỏi.

Áo Xanh gật đầu.

“Ông chắc chứ?”

“Jacobs là người điều phối của cô ta. Họ đang cùng nhau thực hiện một nhiệm vụ. Nhưng Jacobs đã bị bắn chết thay vì mục tiêu. Chúng tôi tin chắc rằng thậm chí lúc đó Reel còn không hề tiếp cận mục tiêu. Tất cả chỉ là một màn kịch.”

“Tại sao phải giết Jacobs?”

“Chúng tôi chưa biết. Chúng tôi chỉ biết là Reel đã phản bội tổ chức.”

“Ông có bằng chứng cho thấy cô ta đã giết Jacobs chứ? Biết đâu cô ta đã chết và có ai khác đã ra tay thì sao?”

“Không. Đó đích thực là giọng của Reel, cô ta đã liên lạc với Jacobs ngay trước khi phát súng được thực hiện, Jacobs không hề biết cô ta đang ở đâu. Dù cô ta có cách xa một ngàn thước hay

một ngàn dặm thì giọng nói vẫn không thay đổi.” Ông dừng lại. “Chúng tôi đã phân tích đường đạn. Reel đã ra tay từ một toà nhà cũ cuối con đường mà Jacobs đang thực hiện nhiệm vụ.”

“Văn phòng không có kính chống đạn sao?”

“Giờ thì có rồi. Nhưng rèm cửa đã được kéo ra và toà nhà qua mặt được hệ thống giám sát điện tử. Sát thủ phải biết rõ sơ đồ văn phòng của Jacobs mới có thể thực hiện phát súng đó, bằng không chúng sẽ phải bắn bừa.”

“Có manh mối nào từ toà nhà cũ không?”

“Không nhiều. Nếu Reel ở đó, cô ta hẳn đã xoá mọi dấu vết.”

Còn phải bàn, Robie nghĩ. Chẳng phải chính các ông đã dạy chúng tôi phải làm thế ngay khi có cơ hội sao?

Áo Xanh gõ ngón tay lên mặt bàn. Dường như cùng nhịp với tiếng mưa rơi.

“Cậu có biết Reel không?”

Robie gật đầu. Anh biết kiểu gì cũng có câu hỏi đó và ngạc nhiên khi nó không được đưa ra sớm hơn. “Chúng tôi được huấn luyện cùng nhau. Trước kia đã cùng làm vài nhiệm vụ.”

“Cậu nghĩ gì về cô ta?”

“Cô ta ít nói, tôi thấy như thế khá ổn vì tôi cũng không mấy khi mở miệng. Cô ta làm tốt phần việc của mình. Tôi chưa bao giờ phải lo lắng khi có cô ta bọc hậu. Tôi biết chắc cô ta sẽ được giao các điệp vụ quan trọng hàng đầu.”

“Đúng vậy, từ trước đến giờ,” Áo Xanh bổ sung. “Cô ta vẫn là nữ điệp viên duy nhất chúng ta có.”

“Một khi đã ra thực chiến thì giới tính chẳng có nghĩa lý gì,” Robie đáp. “Miễn sao ông có thể bắn dưới bất kỳ áp lực nào. Miễn sao ông hoàn thành nhiệm vụ.”

“Còn gì nữa?”

“Chúng tôi chưa từng chia sẻ thông tin cá nhân gì với nhau,” Robie nói. “Không có thời gian để tâm sự. Chúng tôi không phục vụ cho quân đội. Chúng tôi biết mình sẽ không làm việc cùng nhau lâu dài.”

“Đã bao lâu rồi nhỉ?”

“Nhiệm vụ cuối cùng chúng tôi làm cùng nhau là hơn mười năm trước.”

“Đã bao giờ cậu nghi ngờ lòng trung thành của cô ta chưa?”

“Tôi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện ấy. Tôi mặc định nếu Reel đã leo đến vị trí đó thì câu hỏi về lòng trung thành của cô ta hẳn đã được làm rõ.”

Áo Xanh gật đầu trầm tư.

Robie nói, “Rốt cuộc tại sao tôi lại ở đây? Chỉ để thu thập thông tin về Reel từ những người quen biết cô ta thôi sao? Ông sẽ tìm thấy nhiều người khác biết rõ về cô ta hơn tôi.”

“Đó không phải là lý do duy nhất,” Áo Xanh nói.

Tay nắm cửa vặn ngược và một người đàn ông khác bước vào phòng.

Áo Xanh có vị thế rất cao trong tổ chức. Cấp trên của ông ta, giám đốc cơ quan tình báo CIA, là người tuyên thệ trước Quốc Hội, tiếp cận tất cả các đảng, vận động khắp D.C và đem về ngân sách hoạt động dồi dào hơn cho tổ chức.

Gelder phụ trách tất cả những việc còn lại, có nghĩa về cơ bản ông ta là người điều hành tổ chức, hay ít nhất cũng là những hoạt động bí mật của nó mà nhiều người cho là phần quan trọng nhất. Ông ta gần năm mươi, nhưng trông già hơn thế. Có thời ông ta trông cũng gọn gàng, nhưng giờ bụng đã phệ. Tóc ông ta đang mỏng đi nhanh chóng và khuôn mặt nhăn nheo, điều này vẫn thường thấy ở những người từng phục vụ trong hải quân, nơi nắng, gió và muối mặn tàn phá vẻ bề ngoài của tất cả không chừa một ai. Ông ta cao bằng Robie, nhưng bệ vệ hơn.

Ông ta liếc nhìn Áo Xanh, Áo Xanh gật đầu kính cẩn đáp lại. Gelder ngồi xuống chiếc ghế đối diện Robie, ngả người ra sau, cởi khuy chiếc áo vét may sẵn, rồi lùa một tay qua mái tóc bạc. Ông ta đằng hắng rồi nói, “Cậu đã được cập nhật tình hình rồi chứ?”

“Không phải tất cả,” Robie đáp.

Đây là lần đầu tiên Robie giáp mặt Gelder. Anh không cảm thấy e ngại mà chỉ tò mò. Robie chưa bao giờ e ngại bất kỳ ai, trừ những kẻ chĩa súng vào anh khi anh không phòng bị. Mà điều đó thì gần như chưa bao giờ xảy ra.

“Jessica Reel,” Gelder nói. “Thật không thể ngờ.”

“Tôi đã kể tất cả những gì tôi biết về cô ta. Cũng không có gì nhiều.”

Gelder cắn mẩu móng tay lỏm chỏm ở ngón tay cái bên phải. Robie nhận thấy các ngón tay khác cũng bị cắn đến tận da. Không dễ chịu khi chứng kiến điều đó, nhất là khi ông ta là điệp viên số hai trên cả nước. Nhưng Robie biết người đàn ông này có nhiều điều phải lo nghĩ. Cả thế giới đang bên bờ sụp đổ. Gelder đã giữ chức thiếu tá hải quân trước khi chuyển sang ngành tình báo. Kể từ đó sự nghiệp của ông ta thẳng tiến chóng mặt. Ai cũng biết ông ta có thể giữ vị trí số

một nhưng ông ta đã từ chối. Ông ta thích được làm việc, nhưng xu nịnh Quốc hội không phải là loại công việc ông ta muốn làm.

“Phải tóm được cô ta,” Gelder nói. “Sống thấy người, chết thấy xác. Sống thì tốt hơn, để còn điều tra việc quái quỷ gì đã xảy ra.”

“Tôi hiểu,” Robie đáp. “Tôi chắc rằng các ông đã có kế hoạch để thực hiện điều đó.”

Áo Xanh nhìn Gelder. Gelder liếc nhìn Robie.

“Thực ra, cậu chính là kế hoạch đó, Robie ạ,” Gelder đáp.

Robie không nhìn sang Áo Xanh cho dù anh có thể cảm nhận thấy ánh mắt ông đang chĩa vào mình.

“Ông muốn tôi truy bắt Reel?” anh nói chậm rãi. Viễn cảnh này chưa bao giờ nảy ra trong đầu Robie và đột nhiên anh tự hỏi tại sao không.

Gelder gật đầu.

“Tôi không phải người truy tìm dấu vết,” Robie nói. “Đó không phải điểm mạnh của tôi.”

Áo Xanh nhìn anh. “Về điểm đó thì tôi không nhất trí với cậu đâu, Robie ạ.”

“Cho dù là thế, cần phải sát thủ đi bắt sát thủ,” Gelder đáp gọn lỏn.

“Ông thiếu gì những người khác dưới trướng,” Robie tiếp tục.

Gelder thôi không cần móng tay nữa. “Cậu nổi trội hơn cả.”

“Tại sao? Vì những chuyện xảy ra gần đây ư?”

“Chúng tôi sẽ bị xem là vô trách nhiệm nếu không buồn để ý đến việc đó,” Gelder nói. “Cậu vừa hoàn thành một nhiệm vụ, sẽ tốt hơn nếu điều động cậu đi truy bắt Reel.”

“Liệu tôi có được lựa chọn không?”

Gelder nhìn anh chằm chằm. “Có vấn đề gì sao?”

“Tuy ông nói như vậy, tôi vẫn không nghĩ mình là người thích hợp cho nhiệm vụ này.”

Thay vì trả lời, Gelder rút chiếc máy tính bảng từ túi áo trong ra. Ông ta vừa kéo lướt qua màn hình vừa đọc.

“Để tôi cho cậu một vài lý do cụ thể vì sao cậu là người thích hợp nhất cho điệp vụ này. Cậu đã tốt nghiệp hạng nhất với điểm số kỷ lục. Hai năm sau Jessica Reel tốt nghiệp hạng nhất với điểm số đáng lẽ là kỷ lục nếu không có cậu.”

“Phải, nhưng mà...” Robie định cự lại, nhưng Gelder giơ tay lên cản.

“Trong bài tập thực chiến, cậu là người duy nhất có thể truy lùng và bắt được cô ta.”

“Chuyện đó xảy ra đã lâu rồi. Và đấy thậm chí còn không phải là thực chiến.”

“Và điều cuối cùng, cậu đã từng cứu mạng cô ta.”

“Tại sao điều đó lại quan trọng?” Robie hỏi.

“Có thể nó sẽ khiến cô ta ngần ngại trong giây lát, Robie ạ. Và đó là tất cả những gì chúng ta cần.” Ông ta nói thêm, “Tôi không có trách nhiệm phải giải thích mệnh lệnh trực tiếp mà tôi giao cho cậu. Nhưng tôi giải thích rồi đấy, coi như nó là một món quà trong hoàn cảnh cực kỳ đặc biệt.”

Ông ta đứng dậy và liếc nhìn Áo Xanh. “Luôn cập nhật tình hình cho tôi.” Ông ta quay lại nhìn Robie. “Cũng giống như mọi lần, thất bại không phải là một lựa chọn.”

“Và nếu thất bại, tốt hơn là tôi nên chết trong lúc làm nhiệm vụ, phải không?” Robie nói.

Gelder nhìn anh như thể anh vừa phát biểu một điều hiển nhiên.

Ngay sau đó, cánh cửa mở ra và người đàn ông số hai bước ra ngoài. Ông ta đóng cửa dút khoát như thể đang đẩy nắp quan tài.

Áo Xanh nhìn Robie lo âu, anh vẫn không rời mắt khỏi cánh cửa. Rồi Robie chậm rãi quay qua Áo Xanh.

“Ông đã biết trước chuyện này sao?” Robie hỏi.

Áo xanh gật đầu.

“Vậy ông nghĩ gì?”

“Tôi nghĩ cậu hoàn toàn phù hợp cho nhiệm vụ này.”

“Sống hay chết? Đó chỉ là chuyện nhảm nhí hay một mật lệnh, hay cả hai?”

“Tôi nghĩ họ thực sự muốn bắt sống cô ta. Họ cần phải tra khảo. Cô ta là một trong các điệp viên hàng đầu của chúng ta. Chưa từng có ai trong số họ phản bội.”

“Ông biết đó không phải là sự thật còn gì. Gần đây trong tổ chức cứ như đang có phong trào tạo phản ấy.”

Áo Xanh có vẻ đau khổ trước lời nhận xét này, nhưng với những sự việc xảy ra gần đây thì ông không thể phản bác được.

“Vậy ra đây là suy nghĩ của ông? Cô ta đã bị mua chuộc? Nhưng tại sao phải giết Jacobs? Điều đó chỉ khiến cho chúng ta biết cô ta đã phản bội. Cô ta sẽ không thể quay trở lại tổ chức và thu thập các thông tin đáng giá cho cấp trên mới của mình. Thật không hợp lý.”

“Phải có lời giải thích nào đó. Vì chuyện xảy ra đúng là như vậy.”

Robie nói, “Jacobs đã chết. Reel mất tích. Việc cô ta phản bội chỉ là một trong các khả năng. Vẫn còn các khả năng khác.”

“Giọng nói trong bộ đàm liên lạc với Jacobs đúng là của cô ta.”

“Vẫn còn các khả năng khác.”

“Và giờ cậu có cơ hội để tìm hiểu chúng.”

“Tôi ngờ rằng mình không có cửa từ chối nhiệm vụ này?”

Áo Xanh thậm chí không buồn trả lời.

“Mục tiêu vẫn sống sót ở Trung Đông. Có vẻ như hấn là người đã mua chuộc cô ta. Tại sao không bắt đầu từ đó?”

“Tình cảnh treó ngoe. Ferat Ahmadi đang đấu đá giành vị trí quyền lực còn bỏ ngỏ ở Syria. Hấn có nhiều nguồn trợ giúp. Rất đáng tiếc, chúng ta quan ngại rằng hấn là một lựa chọn tồi tệ. Đã nhiều lần việc đó diễn ra trong Mùa Xuân Ả Rập. Các nước này muốn lựa chọn những người ghét chúng ta để lãnh đạo họ.”

“Hấn Trung Quốc và Nga không vui vẻ chút nào khi một lần nữa, chúng ta lại tự ý lựa chọn kẻ thắng người thua ở Trung Đông,” Robie nhận xét.

“Mưu đồ ám sát bị lộ cũng là điều bất lợi cho chúng ta.”

“Nếu mọi chuyện diễn ra theo đúng kế hoạch, các ông định che đậy như thế nào?”

“Bằng phương pháp thông thường. Đổ tội cho lãnh đạo phe đối lập với Ahmadi. Cũng không khó khăn gì. Đã hai lần chúng tìm cách giết hấn. Chỉ có điều chúng không được lành nghề. Chúng ta đã định sẽ để lại chứng cứ buộc tội bọn chúng.”

“Một mũi tên trúng hai con chim?”

Áo Xanh gật đầu. “Chúng ta đã cố để đạt được hiệu quả tốt nhất. Làm như vậy sẽ chừa lại bên thứ ba, bên mà ít nhất chúng ta cũng có thể tìm cách để nói lý lẽ với họ.”

“Nhưng tất cả đã tan thành mây khói.”

“Phải.”

Robie đứng dậy. “Tôi cần mọi thông tin ông có về Reel.”

“Trong lúc chúng ta trò chuyện thì tất cả đang được tập hợp rồi.”

“Tốt,” Robie nói, nhưng đối với anh, vào lúc này chẳng có gì là tốt cả.

“Cậu thực sự nghĩ gì về Reel khi làm việc cùng cô ta?”

“Tôi nói cho ông biết rồi còn gì.”

“Tôi muốn nghe sự thật.”

“Cô ta cũng giỏi như tôi. Giờ có lẽ còn hơn. Tôi không biết. Rồi sẽ có cơ hội phân định.”

Trong lúc anh xoay người bỏ đi, Áo Xanh nói, “Gần đây quả là không may mắn, Robie ạ.”

“Có lẽ ông nói đúng.”

“Đường như cậu càng có thâm niên trong tổ chức thì càng nhiều khả năng có kẻ tìm cách mua chuộc cậu,” Áo Xanh nói. Ông gõ ngón tay lên mặt bàn và nhìn đi chỗ khác.

“Càng có thâm niên, ông càng có giá trị.”

Áo Xanh nhìn về phía anh. “Có nhiều người đã bị thuyết phục.”

“Chỉ một số ít.”

“Vẫn là vấn đề.”

“Đó có phải là vấn đề đối với ông không?” Robie hỏi.

“Cũng không khác gì cậu.”

“Rất mừng khi được làm rõ.” Nói đoạn Robie bước ra ngoài để bắt đầu nhiệm vụ mới của mình.

CHƯƠNG 6

Robie lái xe qua những con phố ở D.C với chiếc USB trong túi áo khoác. Trong đó là tất cả thông tin về Jessica Elyse Reel, Robie đã biết một phần về cô. Đến mai anh sẽ biết tất cả, trừ những phần chưa được làm sáng tỏ.

Mưa đang dần nặng hạt. D.C trong mưa là một quang cảnh kỳ lạ. Thành phố có các đài tưởng niệm, điểm dừng chân ưa chuộng của những chuyến xe bus chở đầy khách du lịch, mà nhiều người trong số đó chắc hẳn cảm thấy khinh miệt thủ phủ này. Nhưng họ vẫn đến để trở mắt ra nhìn những công trình kiến trúc xinh đẹp được xây bằng chính những đồng tiền thuế của họ.

Trong dáng vẻ u sầu, đài tưởng niệm Jefferson, Lincoln và Washington dường như trông nhỏ hơn so với các tòa nhà sần sùi mà người ta thường thấy trên những tấm bưu thiếp cũ kỹ sòn nát. Mái vòm của trụ sở Quốc hội hiện ra lù lù, cao hẳn lên so với các công trình xung quanh. Đó là nơi Quốc hội làm – hoặc ngày càng ít làm – việc. Nhưng trong mưa ngay cả mái vòm khổng lồ đó cũng có vẻ nhỏ hơn.

Robie lái chiếc Audi về phía vòng xuyên Dupont. Anh đã từng sống trong một căn hộ gần công viên Rock Creek nhiều năm. Chưa đầy một tháng trước anh mới dọn đi. Một trong các nhiệm vụ đã làm khiến anh không thể tiếp tục sống ở đó nữa.

Dupont tọa lạc giữa trung tâm thành phố, với cuộc sống về đêm sôi động, với hàng chục nhà hàng thời thượng phục vụ đủ loại món ăn trên thế giới, những cửa hàng sách khổng lồ, và các cửa hàng bán những đồ không thể tìm được ở nơi nào khác. Đó là khu vực sôi động thú vị và đích thực là một mỏ vàng của thành phố.

Nhưng Robie không tha thiết gì cuộc sống về đêm. Khi ra ngoài, anh thường ăn một mình. Anh không mua đồ thời thượng. Anh không lớn vồn trong những cửa hàng sách. Mỗi khi đi dạo trên đường, việc mà anh thường làm, chủ yếu là khi đêm muộn, anh không kiếm tìm bất kỳ ai bầu bạn. Anh không muốn tiếp xúc với mọi người. Bởi chuyện đó chẳng để làm gì, nhất là vào lúc này. Anh đỗ xe trong tầng hầm của tòa nhà nơi anh ở rồi đi thang máy lên tầng của mình. Anh nhét hai chiếc chìa khóa vào ổ khóa song song – cả hai đều không có lò xo. Hệ thống báo

động kêu lên. Tiếng bíp tắt ngúm khi anh nhập mật mã.

Anh cởi áo khoác mà không cầm theo USB. Anh đi về phía cửa sổ và nhìn đăm đăm xuống mặt đường ướt nhẹp. Mưa đã rửa trôi mọi thứ, hay ít nhất về lý thuyết là vậy. Có những thứ trong thành phố này sẽ không bao giờ có thể tẩy rửa, anh nghĩ. Mà không chỉ ở những khu vực có tỉ lệ phạm tội cao. Anh hoạt động trong thế giới quyền lực của chính phủ, và ở đó cũng dơ dáy không kém gì những con hẻm bẩn thỉu nhất của thành phố.

Cách đây không lâu anh đã được biết đến sự bình dị của cuộc sống. Nhưng đó chỉ là một cuộc chạm trán ngắn ngủi, và giờ đã kết thúc. Nhưng nó đã để lại dư âm trong anh.

Anh rút ví ra và gỡ lấy tấm ảnh. Cô gái trong bức ảnh đang ở tuổi mười bốn, trông chừng chạc hơn tuổi, Julie Getty. Nhỏ, gầy, với mái tóc bù xù. Robie không bận tâm đến vẻ ngoài của cô bé. Anh ngưỡng mộ cô bé vì lòng dũng cảm, trí thông minh và sự gan dạ. Cô bé đã đưa cho anh bức ảnh này khi họ chia tay. Đáng lẽ anh không nên giữ nó. Quá nguy hiểm. Người ta có thể lần ra cô bé. Thế nhưng Robie vẫn giữ. Chỉ là anh không thể vứt đi.

Robie không có con, và sẽ không bao giờ có. Nếu có, Julie Getty sẽ chính là đứa con gái có thể khiến anh tự hào. Nhưng cô bé không phải con gái anh. Và cô bé đã có một cuộc sống mới. Anh không thể là một phần trong cuộc sống đó. Buộc phải vậy. Anh không có lựa chọn nào khác.

Anh nhét bức ảnh vào lại ví đúng lúc điện thoại đổ chuông. Mới đầu anh mỉm cười khi thấy tên người gọi, rồi nụ cười chuyển thành vẻ nhăn nhó. Anh cân nhắc xem liệu có nên bắt máy, nhưng rồi quyết định nếu không nghe, cô bé tiếp tục gọi.

“A lô?”

“Robie. Lâu rồi không gặp.”

Nicole Vance là đặc vụ FBI. Một đặc vụ siêu hạng theo lời Julie Getty. Julie cũng cho rằng Vance thích anh. Thực ra, cô bé rất chắc chắn về điều đó.

Robie không biết có phải thật thế hay không và anh cũng không chắc mình muốn biết. Những điều xảy ra gần đây đã khiến anh không muốn có quan hệ tình cảm với bất kỳ phụ nữ nào. Không phải anh không có ham muốn. Mà vì sự tin tưởng. Khi không có lòng tin, Robie không thể nuôi ham muốn. Robie đã được đào tạo để không bao giờ bị lừa gạt. Không bao giờ bị gán cho vai một kẻ ngốc. Không bao giờ phải đứng mà không có ghế ngồi khi nhạc tắt^[2]. Ấy vậy mà anh vẫn bị gạt. Đó là một trải nghiệm anh không bao giờ muốn lặp lại.

Giọng của Vance vẫn như xưa. Hơi kích động thái quá đối với Robie vào lúc này, nhưng anh cũng phải ngưỡng mộ sinh lực của người phụ nữ ấy.

“Phải, đã lâu rồi.”

“Gần đây anh có đi du lịch ở đâu không?”

Anh ngáp ngừng, tự hỏi liệu có phải cô đã xâu chuỗi sự việc ở Central Park với anh. Vance biết công việc của Robie. Là một đặc vụ FBI đã có tuyên thệ giữ gìn và bảo vệ trị an, cô không thể chia sẻ những bí mật mà cô biết. Họ làm việc trong hai thế giới khác biệt, cả hai đều cần thiết và không loại trừ lẫn nhau. Nhưng hai thế giới đó không hòa hợp. Và nếu công việc đã không hòa hợp, thì cuộc sống riêng tư cũng không. Giờ Robie đã biết điều đó. Nói đúng hơn, anh đã luôn biết điều đó.

“Không nhiều. Còn em?”

“Chỉ lờn vờn quanh những con phố tồi tàn ở D.C thôi.”

“Có chuyện gì vậy?”

“Anh có rảnh không, đi ăn tối nhé?”

Một lần nữa Robie ngáp ngừng. Anh ngáp ngừng lâu đến nỗi cuối cùng Vance nói, “Câu hỏi đâu có khó đến mức ấy, Robie. Hoặc anh rảnh, hoặc không. Em sẽ không để bụng nếu anh từ chối đâu.”

Robie muốn từ chối. Nhưng chẳng hiểu vì sao anh lại nói, “Khi nào?”

“Khoảng tám giờ nhé? Em muốn thử nhà hàng mới ở đường Mười Bốn.” Cô đọc tên nhà hàng cho anh. “Em nghe nói họ lọc nước cà chua qua lớp vải lạnh để làm cocktail.”

“Em thích cocktail đến thế sao?” anh hỏi.

“Tối nay thì em thích.”

Robie biết phải có lý do ngấm nào đó Vance mới gọi điện rủ anh đi ăn tối. Phải, anh tin rằng cô thích anh. Nhưng không phải vô cớ mà cô trở thành một đặc vụ giỏi. Cô không bao giờ ngừng làm việc.

“Được rồi,” anh nói.

“Chỉ như vậy thôi sao?”

“Chỉ như vậy.”

“Em thật sự ngạc nhiên đấy.”

Anh cũng vậy, Robie nghĩ thầm.

“Anh có đang làm nhiệm vụ nào thú vị không?” cô hỏi. “Dĩ nhiên câu hỏi tu từ thôi.”

“Em thì sao?”

“Thì vụ này vụ kia.”

“Em muốn nói rõ hơn chứ?”

“Có lẽ em sẽ đợi đến bữa tối. Hoặc không. Còn tùy vào chất lượng cocktail.”

“Vậy thì hẹn gặp lại em tối nay.”

Anh đặt điện thoại sang một bên và lại nhìn ra cửa sổ trong lúc khách bộ hành đang vội vã chạy trên mặt đường để tránh cơn mưa như trút nước, cơn mưa đang khiến mọi thứ ướt nhòe, lạnh lẽo và khốn khổ đến mức có thể.

Robie chậm rãi đi khắp căn hộ một trăm mét vuông của mình. Đây là nơi anh ở, nhưng nó như chốn không người. Dĩ nhiên trong phòng có nội thất. Trong tủ lạnh có thức ăn. Và trong tủ có quần áo. Nhưng ngoài những đồ vật đó, không có lấy một dấu vết cá nhân nào, chủ yếu vì Robie không để lại dấu tích gì. Anh đã đi khắp thế giới, nhưng chưa một lần mua đồ lưu niệm mang về nhà. Thứ duy nhất anh mang về sau mỗi chuyến đi là bản thân mình, sống sót để lại làm việc vẫn làm. Chưa bao giờ anh mua một tấm bưu thiếp hay một quả cầu tuyết sau khi cướp đi một mạng người. Anh chỉ bước lên máy bay, lên tàu, hay tự lái xe, hoặc đi bộ về nhà. Chỉ vậy.

Anh chớp mắt một lát, khi tỉnh dậy, anh đi tắm rồi thay quần áo. Anh có vài giờ thư thả trước khi gặp Vance.

Anh mở laptop, cắm USB vào, và tập tài liệu về cuộc đời Elyse Reel hiện lên trước mắt anh, một cuộc đời rục rĩ đến ngoạn mục. Nhưng anh còn chưa kịp đọc, điện thoại lại rung lên.

Anh đọc email vừa được gửi đến. Nó rất ngắn gọn.

Xin lỗi vì chuyện đã đến mức này, Will. Chỉ một trong hai ta được sống. Tuy ích kỷ nhưng hi vọng đó sẽ là tôi. Trân trọng. JR.

CHƯƠNG 7

Ngay lập tức Robie liên lạc với Áo Xanh và thuật lại cho ông nghe chuyện vừa xảy ra. Một cuộc điều tra lần theo dấu vết email mà Robie vừa nhận được tiến hành. Chỉ sau ba mươi phút đã có kết quả báo cáo. *Không thể lần ra dấu vết.*

Đối với tổ chức của Robie, chuyện kết luận không thể tìm ra dấu vết là một việc hệ trọng. Bất kể Reel đang làm việc cho ai, họ cũng không phải là tay mơ. Một chi tiết khác đáng lưu ý là làm thế nào Reel có được địa chỉ email của Robie. Đó hiển nhiên không phải thông tin được công khai rộng rãi. Áo Xanh chắc hẳn cũng đang suy nghĩ tương tự.

Nhiều khả năng Reel có đồng phạm trong tổ chức. Tên nội gián được gài ở lại để cung cấp thông tin cho cô. Thông tin đó chắc hẳn cũng bao gồm việc Robie là người được cử đi săn lùng cô, việc vốn chỉ vừa được quyết định vài giờ trước. Bất kể tên gián điệp này là ai, hẳn cũng có khả năng truy cập nhiều nguồn thông tin.

Robie quay trở lại đọc thông tin về Jessica Reel trong chiếc USB. Reel có nhiều nhiệm vụ khá ấn tượng trong những năm gần đây. Cũng giống như Robie, cô được giao thực thi các nhiệm vụ tối cao và đã hạ được nhiều mục tiêu trong những tình huống mà đến Robie cũng sẽ gặp khó khăn không ít. Robie chưa bao giờ nghi ngờ về chuyện Reel là một điệp viên cừ khôi. Nhưng anh hơi bất ngờ khi thấy cô cừ khôi đến vậy.

Và cô ta còn có một gián điệp trong tổ chức cung cấp mọi thông tin cô ta cần biết, đủ để có thể kết liễu đời mình trước khi mình kịp kết liễu cô ta. Có nghĩa bản thân tổ chức của mình cũng là một mối đe dọa.

Robie không ngừng nghiên cứu tập tài liệu cho đến khi anh đọc tới vụ Dough Jacobs. Nhanh gọn, sạch sẽ, và rất tài tình. Trừ khử điều phối viên khi hẳn nghĩ cô ta đang chuẩn bị kết liễu một kẻ khác. Địa điểm đặt súng được tìm thấy trong một khách sạn ở Trung Đông. Nòng súng được đặt một cách hoàn hảo để khi Jacobs phóng to hình ảnh vệ tinh như lời Reel nói, anh ta có thể nhìn thấy nòng súng. Nhưng không thấy người bắn. Không có bằng chứng chứng tỏ Reel là người đã bắn hạ Jacobs. Nhưng bức thư mà Robie vừa nhận cho thấy rõ ràng cô có liên quan.

Người phụ nữ này lúc ấy đáng lẽ phải ở Trung Đông, nhưng có lẽ cô ta đã ở D.C và bắn hạ

điều phối viên đang liên lạc với cô ta qua bộ đàm. Nhiều khả năng chính Reel là người đã nổ súng. Nếu đổi lại là Robie, chắc chắn anh cũng muốn biết phát súng có được thực hiện một cách chính xác hay không. Anh sẽ không muốn để ai khác kéo cò. Nghĩa là anh có nơi cần phải đến trước khi gặp Vance ăn tối.

...

Robie hầu như không để mắt đến tòa nhà ba tầng nơi Jacobs ngã xuống. Anh biết chuyện gì đã xảy ra ở đó, nơi viên đạn dừng lại. Giờ anh cần phải biết nơi nó được bắn đi.

Tòa nhà cũ chỉ được chống cho khỏi đổ bằng vài cây trụ èo uột. Được xây từ cuối thế kỷ XIX, tòa nhà năm tầng đã được đem ra sử dụng cho nhiều mục đích khác nhau trong những năm qua. Bao gồm một trường tư thục và một hộp đêm dành cho các quý ông đã đóng cửa hơn năm mươi năm trước. Nhưng chưa từng có ai nổi tiếng sống ở đây nên nó không được trở thành một tòa nhà lịch sử. Vài năm tới, chắc hẳn nó sẽ bị phá bỏ, nếu nó không tự đổ trước.

Robie ngược nhìn mặt tiền của tòa nhà. Nhìn lại anh là những viên gạch cũ kỹ, những nhánh cây leo bám chặt lấy tường, cỏ chết khô và cánh cổng mục nát. Anh thận trọng bước lên thêm, tránh những cái hố trên hiên nhà. Tòa nhà đang được âm thầm canh gác. Những cặp mắt canh chừng đã ra dấu cho Robie bước vào. Anh sử dụng chìa khóa được cấp từ trước để mở cửa và bước vào trong. Điện trong nhà đã bị cắt từ lâu, anh bèn lôi một chiếc đèn pin từ trong túi áo ra và đi tiếp, vòng qua đồng gạch đổ nát và bước tránh những chỗ bị mất ván sàn.

Toà nhà cách văn phòng của tổ chức, nơi Jacobs làm việc, khoảng vài trăm mét. Hiển nhiên đó là một phát súng từ xa, nhưng là phát súng mười ăn mười với một tay súng lành nghề.

Robie đi cầu thang lên tầng năm. Anh đã được thông báo đó là nơi nổ súng. Đó là vị trí duy nhất trong cả toà nhà mà đường đạn không bị cản trở.

Anh nghe thấy tiếng mưa rơi càng lúc càng nặng hạt trong khi đặt chân đến tầng năm. Anh đi dọc hành lang. Cái lạnh từ bên ngoài tìm tới anh qua vô số lỗ hổng trên các bức tường của toà nhà. Đáng lẽ anh có thể nhìn thấy hơi thở của mình nếu trong này không quá tối. Anh rọi đèn pin về phía trước, cẩn trọng tránh những điểm không kiên cố trên sàn nhà. Cho dù tầm ngắm thông thoáng, đây vẫn là một vị trí may rủi để chọn làm nơi bắn. Bạn không thể biết khi nào sàn nhà sẽ đổ sụp dưới chân mình. Nhưng nó đã không đổ và Jacobs đã chết.

Robie đi chậm lại khi tới gần căn phòng. Nó nằm trong tháp phải của toà nhà. Anh biết các đặc vụ của tổ chức đã kiểm tra nơi này, và anh cũng biết cho đến giờ chưa có bên nào khác can thiệp. Cảnh sát chưa được thông báo về toà nhà, nhưng hiển nhiên một lúc nào đó cuộc điều tra của họ sẽ tới được đây. Tuy nhiên trước mắt, Robie vẫn có cơ hội xem xét.

Anh mở cửa và bước vào trong. Trong phòng chỉ có một vị trí duy nhất thích hợp để nổ súng. Phòng áp mái có ba cửa sổ quay về hướng Nam. Cửa sổ ở giữa có tầm ngắm thích hợp nhất. Robie lại gần hơn và rọi đèn. Trên bậu cửa sổ là vết bụi bị mờ đi đôi chút so với xung quanh. Đó là nơi họng khẩu súng trường được đặt. Có thêm một vết bụi bị mờ trên sàn nhà, nơi đầu gối kẻ nổ súng đã đặt lên. Cả trên bậu cửa sổ lẫn trên sàn đều có chút dấu vết của phát súng để lại. Ống giảm thanh chắc hẳn đã đẩy khí ra.

Không có vỏ đạn nào được tìm thấy, chúng đã bị lấy đi đúng như lời nhận định của Áo Xanh. Đáng lẽ vết bụi mờ đi cũng có thể dễ dàng được che đậy. Nhưng chúng vẫn được để nguyên trạng, điều này cho Robie biết rằng kẻ nổ súng chẳng hề bận tâm chuyện nơi bắn bị phát hiện.

Anh nhặt lên một mảnh lát chân tường đã bị bong, quỳ xuống và dùng mảnh lát đó như một khẩu súng giả tưởng, nhắm về phía văn phòng của Jacobs. Từ tầng năm nhìn xuống tầng ba. Dĩ nhiên không thể làm ngược lại, vì góc bắn. Bạn không thể bắn lên và giết hạ mục tiêu. Phải bắn xuống. Nếu toà nhà của Jacobs cao hơn năm tầng và anh ta đang làm việc ở tầng cao hơn, thì toà nhà bỏ hoang này sẽ không thể sử dụng làm điểm bắn. Nhưng cũng sẽ dễ dàng tìm được nơi khác để ngắm bắn.

Robie cược rằng lúc này kính chống đạn đang được lắp vào cửa sổ rất nhiều văn phòng của tổ chức. Rõ ràng, Reel, hoặc bất kể kẻ nào đã nổ súng, đã có sơ đồ văn phòng của Jacobs. Lưng quay về phía cửa sổ, máy tính trước mặt. Không có chướng ngại vật trên đường đạn. Trúng ngực, làm vỡ tim, chạm xương sườn, rồi xuyên ra ngoài cơ thể và dừng lại ở màn hình máy tính.

Robie chỉ đoán chừng về việc viên đạn chạm tới xương sườn. Nếu viên đạn xuyên ngay qua người, nó sẽ trúng mặt bàn chứ không phải màn hình. Góc đạn quá xa. Xương sườn đủ cứng để làm thay đổi đường đạn. Anh chưa nhìn thấy kết quả khám nghiệm tử thi của Jacobs, nhưng anh sẽ không ngạc nhiên khi thấy nội tạng bị phá huỷ như đã dự đoán.

Súng đã nổ. Jacobs đã chết. Nếu Reel là người ra tay thì cô sẽ nghe thấy qua bộ đàm tiếng cửa sổ vỡ tan, tiếng Jacobs lúc trúng đạn, và tiếng Jacobs ngã gục. Xác nhận đã bắn hạ mục tiêu. Khi bạn bắn đại qua cửa sổ thì được vậy thật tốt.

Mà Reel hẳn phải có sơ đồ văn phòng của Jacobs. Không hẳn là cô phải bắn “đại”. Lại còn thông tin nội gián, cũng như địa chỉ email của mình. Có thể ngay lúc này đây cô ta đang theo dõi mình. Có thể cô ta đang ở đây đợi mình, biết trước được là sớm hay muộn mình cũng sẽ đến toà nhà này.

Robie quan sát con đường bên dưới nhưng không nhìn thấy gì ngoài những người đi đường đang vội vã tránh mưa. Nhưng người như Reel sẽ không bao giờ lộ diện một cách bất cẩn. Robie

nhìn xuống giày của mình. Có vật gì đó màu trắng lộ ra dưới đế giày. Anh nhặt nó lên. Nó mềm và đang mủn đi. Anh đưa nó lên mũi ngửi. Có mùi.

Rồi Robie quên nó ngay khi nghe thấy tiếng âm ỉ bên ngoài toà nhà. Có người đang lớn tiếng cãi nhau. Tiếng bước chân vang lên trên gần hiên trước. Anh vội vã chạy ra khỏi phòng và đi xuống hành lang, tới cửa sổ để có thể nhìn ra cửa trước. Có một nhóm người đang tụm lại ngoài kia. Họ đang cãi nhau. Robie nhìn thấy một vài người mà anh đoán là của tổ chức. Và một vài người không phải.

Rất dễ để phân biệt họ. Những người không thuộc tổ chức của anh mặc áo gió màu xanh với dòng chữ vàng trên lưng. Chỉ có ba chữ, nhưng là ba chữ Robie không muốn nhìn thấy. *FBI*.

Rồi khi nhìn thấy người đang dẫn đầu các đặc vụ FBI, anh quay người và rảo bước nhanh hết mức có thể ra phía sau toà nhà.

Anh sẽ gặp Nicole Vance vào tám giờ tại bữa tối. Anh không muốn gặp cô trong toà nhà bỏ hoang này sau hai phút nữa.

CHƯƠNG 8

Robie biết cách rút lui êm ái. Anh vừa làm vậy, vòng ra một góc và quan sát từ sau những bụi cây trong lúc Vance tiếp tục tranh cãi với những người khác.

Anh lôi điện thoại ra và nhắn tin cho Áo Xanh.

Một phút sau Robie thấy một trong số những người đang cãi nhau với Vance đưa tay chạm vào tai. Anh ta ngừng tranh cãi và Robie nghe thấy anh ta nói, “Nơi này là của cô đấy, đặc vụ Vance. Cứ tự nhiên.”

Vance bỏ lửng câu nói và nhìn ông ta chăm chăm.

Robie thụp người xuống đúng lúc Vance quay ngoắt lại, nhìn tứ phía. Anh cược rằng cô biết chính xác chuyện gì vừa xảy ra. Những con chó săn đã bị gọi lại. Nơi đây đã thuộc về cô. Mệnh lệnh đó hẳn được truyền đến từ cấp trên của họ. Có điều gì đó đó đã thay đổi chỉ trong vài giây vừa qua.

Robie bỏ đi, vì anh biết chiến thuật tiếp theo của Vance là cử người của mình lùng sục mọi ngõ ngách để tìm nguyên nhân của sự thay đổi vừa rồi. Anh không muốn cô phát hiện ra rằng anh chính là nguyên nhân. Điều đó sẽ khiến cho bữa tối vốn chắc chắn sẽ không thoải mái càng trở nên khó chịu.

Robie lên xe và lái đi. Anh bấm số của Áo Xanh, đầu bên kia bắt máy gần như lập tức.

“Cảm ơn cậu đã hỗ trợ,” Áo Xanh nói.

Robie nổi cáu, “Tôi sắp phải dùng bữa tối với Vance. Đã đồng ý trước khi tôi biết cô ấy có dính líu đến vụ án này. Nếu tôi được cảnh báo trước thì có phải tốt không. Bị giấu nhem thông tin như vậy khiến tôi khó mà tin tưởng đấy.”

“Chúng tôi cũng không biết cô ấy được giao cho vụ án này. Chúng tôi không điều hành FBI. Có lẽ thành công trong vụ việc trước đã khiến cô ta lọt vào mắt xanh của Cục.”

“Chính xác thì Cục đã biết được những gì?” Robie hỏi. “Việc người của các ông xuất hiện ở toà nhà đó sẽ cho cô ấy biết rằng đây không phải một vụ giết người thông thường.”

“Chúng ta không thể che đậy hoàn toàn mọi việc xảy ra với Doug Jacobs. Việc FBI nhúng mũi vào là không tránh khỏi. Nhưng chúng ta mới chính là người điều phối.”

“Tôi hỏi lại, họ đã biết được những gì?” Robie hỏi.

“Họ biết Doug Jacobs là nhân viên liên bang. Họ không biết và sẽ không biết cậu ta làm việc cho chúng ta. Trên giấy tờ, cậu ta thuộc Cục Giảm thiểu Các Đe dọa Quân sự.”

“Cục Giảm thiểu Các Đe dọa Quân sự?”

“Cụ thể là Trung tâm Nghiên cứu Thông tin của họ. Toà nhà nơi Jacobs làm việc được thuê dưới danh nghĩa Trung tâm. Một vỏ bọc tốt cho tổ chức chúng ta. Điều đó không có nghĩa rằng chúng tôi đã mong Jacobs sẽ bị bắn hạ giữa văn phòng.”

“Và Cục Giảm thiểu Các Đe dọa Quân sự chấp thuận hợp tác?” Robie chất vấn.

“Họ biết nhìn xa trông rộng, như chúng ta. Dù sao thì họ cũng là một phần của Bộ Quốc phòng.”

“Họ có biết khi bị giết Jacobs đang làm gì trong văn phòng không?”

“Sẽ không có gì tốt đẹp đến từ câu trả lời của tôi. Ngu ngơ hưởng thái bình, có lẽ là vậy.”

“Có nghĩa Cục Giảm thiểu không hẳn sẽ phải nói dối khi bị FBI chất vấn?”

“FBI đã chất vấn.”

“Và họ đã nói gì?” Robie hỏi.

“Rằng Jacobs bị bắn khi đang làm việc như thường nhật, nhiều khả năng bởi một tên khủng bố cầm thù chính phủ liên bang.”

“Và ông nghĩ FBI sẽ tin điều đó?”

“Tôi không biết họ tin hay không tin,” Áo Xanh đáp. “Đó không phải điều tôi quan tâm.”

“Nhưng ông không thể để FBI phát hiện được rằng thực ra lúc đó Jacobs đang sắp đặt vụ ám sát một lãnh đạo nước bạn.”

“Hắn chưa phải là lãnh đạo. Chúng tôi luôn làm hết sức mình để nhanh hơn họ một bước. Loại bỏ những kẻ đã nắm quyền trong tay khá phiền phức. Đôi khi cần thiết, nhưng nếu có thể thì tránh, vì dù sao đó cũng là việc phạm pháp.”

“Vance rất ngoan cố.”

“Phải,” Áo Xanh đồng tình.

“Có thể cô ấy sẽ tìm ra sự thật.”

“Đó không phải một lựa chọn, Robie.”

“Như ông đã nói, ông đâu có điều hành FBI.”

“Cậu sẽ nói gì với cô ấy vào tối nay?” Áo Xanh hỏi.

“Tôi không biết. Nếu huỷ hẹn cô ấy sẽ nghi ngờ.”

“Cậu có nghĩ cô ấy nghi ngờ cậu có liên quan trong vụ lần này?”

“Cô ấy rất thông minh. Và đại khái biết về công việc của tôi.”

“Đó là một sai lầm, Robie, thật sai lầm khi để cô ấy biết.”

“Tôi đâu có lựa chọn nào khác, chẳng phải sao?”

“Nếu cô ấy bắt đầu chất vấn thì sao?”

“Thì tôi sẽ trả lời. Theo cách của mình.”

Áo Xanh có vẻ muốn tiếp tục truy hỏi, nhưng rồi ông nói, “Cậu định làm gì tiếp theo với Reel?”

“Có cách nào lần theo dấu vết của cô ta trong vụ nổ súng không? Ý tôi là, chúng ta có chắc cô ta đã ở đây và nổ súng không? Giọng của cô ta trong bộ đàm cũng chưa chứng thực được cô ta là người ra tay.”

“Reel đã im lặng trước khi bắn, nên chúng tôi không thu nhận được bất kỳ tiếng động nào từ phía cô ta, chỉ từ phía Jacobs. Nhưng có giọng của cô ta có nghĩa cô ta có liên quan ở mức độ nào đó.”

Robie nói, “Còn điểm đặt súng ở Trung Đông? Có manh mối nào không?”

“Không hề. Chúng tôi xác nhận đã thấy cô ta, nhưng là hai ngày trước đó. Thừa thời gian để cô ta quay về đây và bắn hạ Jacobs.”

“Tin mới nhất về Ahmadi thì thế nào?”

“Không có gì mới. Chúng tôi đã xoá mọi dấu vết tại điểm bắn tĩa.”

“Và lên kế hoạch khác để kết liễu hắn?” Robie hỏi.

“Nếu hắn biết về vụ ám sát hụt và lần ra chúng ta, thì chắc hắn bây giờ hắn sẽ cảnh giác bội phần. Chúng ta có thể sẽ không nhìn thấy hắn một lần nào nữa cho đến khi hắn trở thành thủ lĩnh mới của Syria.”

“Tôi không thích cái việc Reel có địa chỉ email của tôi.”

“Tôi cũng vậy,” Áo Xanh đồng tình.

“Chúng ta có nội gián. Một kẻ được gài ở lại.”

“Có thể. Hoặc có thể cô ta biết thông tin đó trước khi phản bội.”

“Làm thế nào cô ta biết tôi sẽ là người được cử đi truy sát?”

“Một giả định?” Áo Xanh đề xuất.

“Cô ta có thể đang theo dõi tôi ngay lúc này.”

“Đừng đa nghi thái quá, Robie.”

“Ông cảnh báo chậm vài năm rồi. Cái tính đa nghi của tôi đã không còn giới hạn.”

“Cậu đang đi đâu đấy?”

“Đi chuẩn bị cho buổi tối.”

Robie tắt điện thoại và tăng tốc. Anh kiểm tra kính chiếu hậu hồng tìm xem liệu có Vance, Reel, hoặc một đội khủng bố hay không.

Không phải mình đa nghi thái quá. Mình vốn đa nghi. Và ai có thể trách mình chứ? Anh nhấn ga mạnh hơn. Cử sát thủ đi truy bắt sát thủ quả thực có lý. Mình và cô ta cùng nói một thứ ngôn ngữ khác, và nhìn thế giới qua một lăng kính khác mà không ai có thể hiểu.

Nhưng ngược lại, Reel cũng hiểu anh hết như anh hiểu cô ta. Hoặc Reel chết. Hoặc mình chết.

Rất đơn giản. Và cũng rất phức tạp.

CHƯƠNG 9

Jessica Reel đang ngồi trên giường trong phòng khách sạn. Bộ quần áo thể thao ẩm mồ hôi nằm trên sàn. Mình trần, cô nhìn xuống đôi bàn chân. Ngoài kia, mưa đang càng lúc càng nặng hạt. Như những viên đạn. Chỉ khác là không như đạn, mưa để cho bạn tiếp tục sống.

Cô xoa tay lên cái bụng phẳng lì. Bụng cô rắn chắc nhờ chế độ tập luyện khắc nghiệt và ăn kiêng cẩn thận. Không phải vì để có ngoại hình đẹp. Mà vì bụng là trung tâm của nguồn năng lượng. Và mỡ chỉ khiến cô chậm chạp. Trong thế giới của cô, đó là một liều thuốc kịch độc. Cô thông thạo mọi loại võ thuật hữu dụng cho cận chiến. Đã nhiều lần cô sống sót được là nhờ sức khoẻ và kỹ năng chiến đấu của mình. Không phải lúc nào cô cũng dùng súng để ám sát ở tầm xa. Có nhiều khi mục tiêu của cô ở ngay trước mặt và chúng hùng hổ tìm cách giết cô cũng hết như cô hùng hổ tìm cách giết chúng. Hầu hết chúng đều là đàn ông. Điều đó mang lại cho chúng lợi thế tự nhiên về thể trạng và sức mạnh.

Dù vậy, cho đến lúc này, cô luôn là người chiến thắng. Nhưng điều đó chỉ còn đúng cho đến trước nhiệm vụ tiếp theo mà thôi. Trong lĩnh vực của cô, người ta chỉ cần một lần thất bại là sau đó sẽ chẳng ai buồn theo dõi tỉ số nữa.

Mà thay vào đó người ta sẽ được nghe điều văn. Có thể vậy.

Cô phân vân không biết liệu có nên gửi cho Robie một thông điệp khác. Nhưng cô quyết định rằng như vậy quá mạo hiểm. Cô không bao giờ đánh giá thấp bất kỳ ai. Và mặc dù điện thoại của cô được cho là không thể truy ra dấu vết, nhưng tổ chức có thể sẽ tìm ra cách, lần ra cô qua các kênh liên lạc và tìm thấy cô. Mà còn gì để nói nữa? Robie đã được phân công nhiệm vụ lần này. Anh ta sẽ làm hết sức để hoàn thành nó. Một trong hai bọn họ, hoặc cả hai sẽ phải chết. Đó là tất yếu. Không công bằng, nhưng buộc phải vậy.

Reel khoác áo choàng tắm trên người, băng qua phòng, và lôi điện thoại từ trong túi áo khoác đang treo trên cửa ra. Cô gõ vào bàn phím trên màn hình. Những thiết bị này mới tuyệt vời làm sao. Theo dõi từng bước bạn đi. Cho bạn biết chính xác đường tới bất kì đâu. Chỉ một cú bấm Reel sẽ có được những thông tin tuyệt mật chỉ trong vài giây. Nhưng sự kì diệu này cũng có mặt trái. Có hàng tỉ con mắt theo dõi bạn giữa thời đại này. Không chỉ chính phủ hay các doanh

nghiệp lớn. Đó có thể là người đàn ông bất kỳ trên đường với một vật dụng điện tử thời thượng và một ít hiểu biết về công nghệ. Điều đó khiến cho công việc của Reel càng trở nên khó khăn. Nhưng vốn dĩ từ đầu nó đã chẳng dễ dàng.

Cô xem xét thông tin hiện lên trên màn hình rồi đặt điện thoại sang một bên, bước vào nhà tắm và cởi bỏ áo choàng. Nước nóng khiến cô cảm thấy dễ chịu. Cô đã thấm mệt, cơ bắp trên người cô kiệt quệ sau một bài tập thể dục quá sức hơn bao giờ hết.

Lúc này, vài thanh niên trong phòng tập đang nâng tạ bằng một tay và nhìn vào chính mình trong gương. Một anh chàng đã cài đặt bài tập hạng trung kéo dài hai mươi phút cho máy tập tổng hợp và nghĩ như vậy đã đủ khiến mình ngầu lắm. Cô đi vào phòng kế bên và bắt đầu bài tập của mình. Sau vài phút cô cảm thấy hai trong số họ đang nhìn mình. Không phải nhìn ngấm thân hình cô. Cô không mặc quần bó hay áo ngắn. Rộng rãi và thùng thình là tiêu chuẩn lựa chọn trang phục của cô. Cô ở đó để đổ mồ hôi, không phải để tìm chồng hay săn tìm tình một đêm.

Cô cảm thấy họ không phải là mối đe dọa. Họ chỉ đơn giản đang kinh ngạc trước những gì cô làm với thân thể mình. Ba mươi phút sau, khi cô chưa hoàn thành một phần ba chương trình tập, họ đã lắc đầu bỏ đi. Cô biết đây là điều họ đã nghĩ: Mình chắc hẳn không thể chịu được quá năm phút với cường độ tập như vậy. Và họ đã nghĩ đúng.

Cô tắt vòi hoa sen, lau người, và mặc lại áo choàng, tóc quấn trong khăn tắm. Cô lướt qua thực đơn của khách sạn rồi gọi salad và tự thưởng cho mình một ly vang đỏ California.

Khi cậu thanh niên đẹp trai mang đồ ăn tới, cô nhìn thấy hình ảnh của cậu trong gương. Cậu đang ngơ ngẩn ngấm cô.

Reel đã ngủ với nhiều đàn ông trên khắp các châu lục. Tất cả đều liên quan đến công việc. Tất cả đều có một kết cục. Nếu tình dục có thể giúp cô làm việc cần làm, có thứ cần có, thì cô cũng chẳng nề hà. Cô đoán đó là một trong những lí do tổ chức thu nhận cô. Họ khuyến khích cô sử dụng vũ khí trời cho của mình, với lời cảnh báo rằng cô không được có tình cảm với bất kì ai trong số đó. Bất kể đó là loại tình cảm gì. Cô là một cỗ máy và tình dục chỉ đơn giản là công cụ hữu dụng hỗ trợ thực hiện nhiệm vụ. Ở khía cạnh đó, đàn ông rõ ràng là phái yếu. Phụ nữ có thể khiến họ làm bất cứ điều gì chỉ với một lời hứa về chút thời gian ân ái bên dưới tấm chăn, dựa tường, hay quỳ gối, đại thể là bất kì tư thế nào.

Cô kí hoá đơn và cho cậu ta một khoản bo hậu hĩnh. Mất cậu ta đòi nhiều hơn thế. Cô từ chối lời thỉnh cầu của cậu ta bằng cách quay người bước đi.

Cánh cửa vừa đóng lại sau lưng, cô liền cởi áo choàng, thả tóc và mặc vào quần soóc, áo

phông. Cô đẩy bàn ra để chặn cửa, ngồi xuống ăn, và chậm rãi nhấm nháp li rượu trong lúc mưa vẫn như trút nước bên ngoài.

Cô sắp phải đi. Di chuyển liên tục là điều quan trọng. Những vật đứng yên thường có xu hướng bị đâm phải. Sớm muộn Will Robie cũng sẽ săn đuổi cô một cách sốt sắng. Điều đó sẽ khiến Reel mất nhiều thời gian và sức lực. Cho đến lúc đó, cô phải tận dụng thời cơ. Và cô sẽ tận dụng hết sức.

Dough Jacobs đã là một mục tiêu. Giờ Reel sẽ nhắm tới mục tiêu tiếp theo. Sẽ không dễ dàng. Lúc này chúng đã được cảnh báo.

Doug Jacobs có vợ và hai con. Reel biết mặt họ. Cô biết tên họ. Cô biết nơi họ sống. Cô biết giờ họ đang trải qua nỗi đau khôn cùng. Vì bản chất công việc nên gia đình Jacobs sẽ không được biết nguyên nhân thực sự về cái chết của hắn. Đó là điều lệ của tổ chức. Và điều lệ đó không bao giờ thay đổi. Bí mật chôn theo người.

Tang lễ sẽ được tổ chức, Jacobs sẽ được an nghỉ. Và đó là điều bình thường duy nhất trong cái chết của hắn. Goá phụ sẽ tiếp tục sống, chắc hắn sẽ đi bước nữa. Có thể cô ta sẽ sinh thêm con. Nếu có thể, Reel muốn khuyên cô ta cưới một anh thợ sửa ống nước hay một nhân viên bán hàng. Cuộc sống của cô ta sẽ ít phức tạp hơn nhiều. Con của Jacobs có thể nhớ hoặc không nhớ đến cha chúng. Theo Reel, đó không hẳn là điều tồi tệ. Trong tâm trí của cô Doug Jacobs chẳng đáng để nhớ đến.

Reel dùng bữa xong rồi leo lên giường.

Cô nhớ hồi mình còn là một đứa trẻ nằm trên giường lắng nghe tiếng mưa rơi ngoài hiên. Không ai đến xem cô ngủ có ngon không. Gia đình cô không như vậy. Với cô, những người đến tìm mình giữa đêm khuya thường có những động cơ sâu xa, những động cơ không hề tốt đẹp. Bởi vậy ngay từ khi còn là một đứa trẻ, cô đã luôn cảnh giác và cứng cỏi. Cô luôn muốn được ở một mình, luôn tự tìm đến người khác mà không để ai tìm đến mình.

Khi có người đến gần bạn lúc nửa đêm, phản ứng duy nhất là ra tay với họ trước khi họ ra tay với mình.

Tâm trí cô hiện lên hình ảnh mẹ mình – một phụ nữ mỏng manh yếu ớt thường xuyên bị bạo hành, vào ngày cuối cùng của cuộc đời, trông bà già hơn tuổi thực bốn mươi rất nhiều. Cái chết của bà tang thương và khốc liệt. Bà đã ra đi không hề thanh thản, nhưng rốt cuộc bà cũng được ra đi. Và Jessica Reel, lúc bấy giờ mới lên bảy, đã tận mắt chứng kiến chuyện diễn ra. Đó là một sự kiện đau buồn mà đến tận bây giờ Reel vẫn không thực sự hiểu hay cảm thông được. Trải nghiệm đó đã định hình con người cô, và đảm bảo rằng những điều bình thường mà ai cũng

phải trải qua trong đời sẽ không bao giờ là một phần của cô.

Những điều xảy ra với bạn khi bạn còn là một đứa trẻ, nhất là những điều tồi tệ, sẽ thay đổi bạn, hoàn toàn và mãi mãi. Như thể một phần bộ não của bạn đã đóng chặt lại và từ chối phát triển thêm nữa. Rồi khi là một người trưởng thành, bạn bất lực trước nó. Mọi chuyện sẽ tiếp tục như vậy cho đến khi lìa đời. Không “phép trị liệu tâm lý” nào có thể chữa khỏi. Bức tường đó đã được xây nên và không gì có thể đập đổ.

Có lẽ đó là lí do mình làm những việc đang làm. Tất cả được đặt nền móng từ tuổi thơ.

Súng của cô đặt dưới gối, một tay cô ghì chặt lấy nó, bàn vẫn chặn cửa ra vào.

Tối nay cô sẽ được ngủ ngon. Đây có thể sẽ là lần cuối cùng cô được ngủ ngon.

CHƯƠNG 10

Robie ngồi xuống chiếc bàn trong nhà hàng nhìn ra ngoài đường. Anh hết nhìn ra đường rồi lại nhìn đến chiếc tivi gắn chặt trên tường phía sau quầy bar. Tivi đang phát bản tin về cuộc gặp thượng đỉnh của các lãnh đạo Ả Rập ở Canada. Người ta cho rằng một địa điểm trung lập, xa khỏi các hành động khủng bố và chiến tranh, có thể sẽ tăng thêm khả năng thành công cho hội nghị. Được bảo trợ bởi Liên Hiệp Quốc, theo lời phóng viên nói, hội nghị hi vọng sẽ dẫn đường cho một kỉ nguyên mới của sự hợp tác giữa các quốc gia đã tranh chấp với nhau suốt một thời gian dài.

“Chúc may mắn,” Robie nói với chính mình.

Một lúc sau tivi chuyển kênh và Robie xem quảng cáo Cialis, có cảnh một ông lão và một bà lão trong bồn tắm đặt ngoài trời. Đó là một ẩn dụ về tình dục mà anh không bao giờ hiểu nổi. Rồi bồn tắm biến mất và phóng viên lại xuất hiện, đưa tin về chuyến thăm sắp tới của Tổng Thống tới Ai Len, ở đó ông sẽ đứng ra đăng cai một hội nghị về mối đe dọa của khủng bố quốc tế và những biện pháp ngăn chặn.

“Cũng chúc may mắn nhé,” Robie lầm bầm.

Anh rời mắt khỏi tivi vừa kịp lúc thấy Nicole Vance vội vã đi trên đường. Anh nhìn đồng hồ. Cô đến muộn gần mười lăm phút. Cô vừa soi vào chiếc gương cầm trên tay vừa tô son và trang điểm nhẹ. Anh nhận thấy cô đã thay bộ đồ FBI bằng một chiếc đầm, đôi vớ dài và giày cao gót. Có lẽ đó là lí do cô đến muộn. Rất may cô đã không thấy anh đang nhìn cô trong lúc cô băng qua anh để tiến tới cửa nhà hàng, tay nhét đồ trang điểm vào chiếc túi nhỏ. Robie ngờ rằng Vance không muốn bị bắt gặp đang “chỉnh trang dung mạo” trước buổi tối.

“Anh có vẻ gầy đi.”

Robie ngược lên nhìn Nicole Vance đang ngồi xuống đối diện anh. “Còn em trông có vẻ mệt mỏi,” anh đáp.

“Xin lỗi vì đã đến muộn. Em mắc kẹt với một vụ án.”

Bồi bàn đến gần và họ gọi đồ uống. Khi bồi bàn đi khỏi, Robie bẻ chiếc bánh mì que ra làm

hai rồi ăn một nửa và nói, “Có gì mới không?”

“Cuối cùng cũng có vụ thú vị.”

“Anh tưởng vụ án nào của em cũng đều thú vị?”

“Thủ phạm các vụ án thường khá dễ nhận biết. Tất cả chỉ là vấn đề thu thập bằng chứng. Và việc đó thường rất nhanh trở nên nhàm chán.”

“Em muốn kể chứ?”

“Anh biết là không nên hỏi mà, Robie. Đang trong quá trình điều tra. Trừ phi anh đã chuyển sang FBI mà không ai nói cho em biết.” Cô nhìn chăm chăm vào anh. “Gần đây anh có đi đâu không?”

“Em đã hỏi anh câu đó rồi.”

“Nhưng anh chưa trả lời em.”

“Có, anh đã trả lời. Anh bảo là không nhiều.”

“Nhưng có?”

“Tại sao em lại quan tâm đến lịch trình của anh vậy?” anh hỏi.

“Vì có những chuyện thú vị đang xảy ra trên khắp thế giới. Thậm chí đang xảy ra trong vườn nhà chúng ta không biết chừng.”

“Chuyện thường tình. Vậy thì sao?”

“Không hẳn là em mù tịt về công việc của anh đâu nhé.”

Robie nhìn trái, nhìn phải, rồi nhìn vào Vance.

Anh còn chưa kịp mở miệng, cô đã nói, “Em xin lỗi. Đáng ra em không nên đề cập đến chuyện đó.”

“Phải, em không nên.”

“Chúng ta mở đầu bữa tối sai cách rồi.”

Robie không nói gì.

“Được rồi, em đã mở đầu sai cách. Vậy dạo này anh thế nào?”

“Bận rộn, cũng như em.” Anh ngập ngừng. “Đã vài lần anh nghĩ đến việc gọi cho em. Chỉ là không có thời gian. Anh xin lỗi. Gần đây mọi chuyện có hơi lộn xộn.”

“Em ngạc nhiên khi thấy anh mà cũng nghĩ đến việc gọi cho em cơ đấy.”

“Tại sao? Chẳng phải chúng ta đã thống nhất sẽ giữ liên lạc sao?”

“Em rất cảm kích, Robie ạ. Nhưng em không nghĩ công việc của anh có nhiều thời gian giải lao.”

“Em cũng vậy đấy thôi.”

“Đó là chuyện khác. Anh biết mà.”

Đồ uống của họ được mang đến và Vance nhấp một ngụm, “Ôi trời, đã quá.”

“Còn vị vải lạnh trong đó không?”

Cô đặt li xuống và mỉm cười. “Tùng sọt luôn.”

“Rồi khiếu hài hước sẽ giúp đỡ em rất nhiều.”

“Ai cũng nói với em như vậy. Nhưng càng ngày em càng ít thấy có chuyện để cười.”

“Thế quay trở lại với chủ đề bữa tối hôm nay. Tại sao em lại gọi anh đi uống rượu và ăn tối? Lí do thực sự là gì?”

“Hai người bạn lâu ngày gặp nhau.”

“Với một đặc vụ FBI bận rộn? Anh không nghĩ vậy.”

“Em không có ý gì khác, Robie.”

Robie chỉ nhìn vào cô.

“Được rồi, đại thể em cũng có lí do khác.”

“Vậy thì hãy nói anh nghe.”

Cô nhào người về phía trước và hạ giọng. “Biết Doug Jacobs chứ?”

Robie vẫn bình thản. “Anh ta là ai?”

“Hắn từng là ai mới đúng. Jacobs đã chết. Bị bắn hạ giữa văn phòng.”

“Anh rất tiếc khi nghe điều đó. Chuyện gì đã xảy ra?”

“Em chưa biết. Có vẻ như hắn làm việc cho Cục Giảm thiểu Các Đe dọa Quân sự. Anh có biết họ không?”

“Anh có nghe về họ.”

“Em nói có vẻ như là vì em tin chắc tất cả những người em đã chấn vấn đều nói dối.”

“Tại sao?”

“Anh biết tại sao mà, Robie. Đó là vấn đề nhạy cảm. Em tin chắc như vậy. Chưa kể họ lúc nào cũng nói dối.”

“Không phải lúc nào cũng vậy,” anh chỉnh lại.

“Thì hầu như lúc nào họ cũng nói dối.” Cô nhấp một ngụm cocktail nữa rồi nhìn anh sắc lẹm. “Anh không biết Jacobs thật đấy chứ?”

“Chưa gặp bao giờ,” anh nói sự thật.

Vance ngả người xuống ghế và nhìn anh ngờ vực.

“Em có biết tất cả mọi người ở FBI không?” anh hỏi.

“Dĩ nhiên không. Cục lớn đến vậy cơ mà.”

“Thì đấy, ý anh là vậy.”

“Linh tính mách bảo em rằng tay Jacobs này có dính dáng đến vụ gì đó nghiêm trọng. Và chuyện xảy ra với hắn đã khiến cho một số kẻ quyền cao chức trọng sợ hãi ra quần.”

Về trước và về sau đều đúng, Robie nghĩ thầm.

“Dù có biết chuyện gì đó thì anh cũng không thể nói với em, Vance. Em biết mà.”

“Thì e cứ hi vọng vậy thôi,” cô ngọt ngào nói, uống cạn li cocktail của mình rồi vẫy tay gọi một li khác.

Họ gần như im lặng suốt bữa ăn.

Khi đã ăn xong, Vance nói, “Em chưa bao giờ được nghe kể về chuyện xảy ra sau khi ở Maroc.”

“Anh biết.”

“Phải. Tất cả đều ổn.”

“Hắn đã nói dối đúng không,” Vance nói thêm. “Về chuyện ở Nhà Trắng ấy?”

“Chuyện gì?”

“Anh có liên quan đến vụ đó.”

“Chính thức thì không.”

“Nhưng có liên quan ở các khía cạnh chủ chốt, phải không?”

“Đó là chuyện đã qua rồi. Anh không có hứng với quá khứ. Anh đang cố làm người biết nhìn về phía trước.”

“Khả năng tách bạch của anh thật phi thường, Robie ạ.”

Anh nhún vai. “Công việc buộc phải vậy. Người ta nhìn ra vấn đề khi mà chuyện đã rồi. Em rút ra kinh nghiệm từ những sai lầm của mình rồi bước tiếp. Nhưng mỗi tình huống lại khác nhau. Không thể áp dụng một phương cách cho mọi việc.”

“Giống như phá án. Vậy anh định làm việc đang làm thêm bao lâu nữa?”

“Em định làm việc đang làm thêm bao lâu nữa?”

“Có lẽ cho đến khi em chết.”

“Em nghĩ vậy thật à?”

“Em không biết nữa, Robie ạ. Anh bảo anh là người nhìn về tương lai, còn em thuộc tuýp người sống vì hiện tại. Vậy anh định khi nào sẽ nghỉ?”

“Có lẽ anh không phải là người được đưa ra quyết định đó.”

Cô ngả người ra sau, cân nhắc hàm ý trong câu nói của anh, rồi gật đầu. “Vậy thì có lẽ anh nên thử tìm cách để khiến mình trở thành người đưa ra quyết định đó.”

“Thế giới này không vận hành như vậy, Vance ạ.”

Trong một phút họ không nói gì. Cả hai mân mê li rượu trước mặt mình.

Cuối cùng, Vance hỏi, “Gần đây anh có gặp Julie không?”

“Không,” anh đáp.

“Chẳng phải anh đã hứa với con bé là vẫn giữ liên lạc sao?”

“Anh cũng đã hứa như vậy với em và nhìn xem chuyện gì đã xảy ra?”

“Nhưng nó chỉ là một đứa trẻ,” Vance đáp trả.

“Phải. Con bé có cả cuộc đời phía trước.”

“Nhưng đã hứa thì phải giữ lời chứ.”

“Không, không hẳn,” Robie đáp. “Con bé không cần có anh bên cạnh. Con bé có cơ hội sống một cuộc đời bình dị. Anh sẽ không phá hỏng tương lai đó của nó.”

“Anh thật là thánh nhân.”

“Em muốn gán cho anh là hạng người nào cũng được.”

“Thật khó để hiểu con người anh.”

Một lần nữa Robie không nói gì.

“Có lẽ cho đến khi nào anh còn làm công việc này thì chuyện vẫn sẽ như thế.”

“Phải.”

“Anh có ước giá mà chuyện khác đi không?”

Robie định trả lời câu hỏi nghe qua có vẻ đơn giản này rồi nhận ra nó không đơn giản đến vậy. “Anh đã ngừng mơ ước từ lâu rồi.”

“Vậy tại sao anh vẫn còn làm? Ý em là, mặc dù cuộc sống của em cũng thật điên rồ, nhưng nó chẳng là gì so với anh. Ít nhất em cũng có được sự thoả mãn khi dẹp trừ tội ác.”

“Em nghĩ anh không có sao?”

“Em không biết. Anh có không?”

Robie đặt tiền xuống mặt bàn rồi đứng dậy. “Cảm ơn em vì đã gọi. Rất vui được gặp lại em. Và chúc em may mắn với vụ án đó.”

“Anh chúc thật lòng chứ?”

“Có lẽ nhiều hơn em nghĩ đấy.”

CHƯƠNG 11

Jessica Reel rời New York và bay tới D.C. Bởi vì việc cô cần làm tiếp theo là ở đó.

Có ba cách để triển khai một nhiệm vụ. Nhiệm vụ như của Jessica Reel.

Bạn có thể bắt đầu từ dưới lên trên.

Hoặc bắt đầu từ trên xuống dưới.

Hoặc cứ làm loạn lên, tỏ ra khó lường, thực hiện không theo một qui luật nào.

Cách thứ nhất là lựa chọn thường gặp. Nhưng cách thứ ba sẽ tăng tỉ lệ thành công của Reel một cách đáng kể. Và khả năng sống sót của cô nữa.

Cô đã chọn tỉ lệ thành công và khả năng sống sót thay vì tạo ra qui luật cho những cái chết.

Khu vực này ở D.C toàn những toà nhà công sở, tất cả đều vắng tanh vào lúc tối muộn thế này. Rất nhiều công chức cấp cao làm việc tại đây, cùng với các đối tác doanh nhân giàu có của họ.

Điều đó chẳng có nghĩa lí gì với Reel. Giàu, nghèo hay trung lưu, thì cô cũng chỉ đi đến nơi cần đến. Cô đã giết bất kì người nào họ giao cho cô giết. Cô đã là một cỗ máy hữu hiệu, một đao phủ lành nghề.

Cô đeo tai nghe lên tai trái, nối dây vào bộ nguồn gắn trên thắt lưng. Cô vuốt tóc và cài khuy áo khoác. Khẩu súng lục nằm sẵn sàng trong bao đeo trên vai. Cô nhìn đồng hồ, nhắm tính trong đầu, và biết mình còn khoảng ba mươi phút để lên kế hoạch hành động.

Trời đêm thoáng mát và trong lành, mưa cuối cùng cũng đã tạnh. Mùa này là vậy. Đường phố vắng lặng, giờ này trong ngày thì thường như thế. Cô đi tới góc phố và nép mình bên cạnh một cái cây có ghế băng bên dưới. Cô điều chỉnh tai nghe và lại nhìn đồng hồ. Cô là tù nhân không chỉ của thời gian mà còn là của thời gian chuẩn xác, đo bằng giây. Chỉ sai lệch một tích tắc thôi là cô bỏ mạng.

Qua tai nghe, cô biết hắc đang di chuyển. Sớm hơn dự kiến; hắc sẽ đến đây sau mười phút nữa. Biết tần số liên lạc của tổ chức cũ là một lợi thế lớn đối với cô.

Cô lôi từ trong túi ra một hộp màu đen, dài chừng mười lăm phân, rộng mười phân, có hai nút bấm và hẳn là thứ quan trọng nhất cô mang theo – ngoài khẩu súng. Không có thiết bị này, kế hoạch của cô sẽ cần đến một vận may diệu kì thì mới thành công được. Mà Reel thì không thể trông cậy vào may mắn.

Mình đã dùng hết vận may rồi. Cô ngược lên nhìn lúc chiếc xe xuất hiện từ cuối phố. Một chiếc Lincoln mui kín. Màu đen. Người ta có sản xuất xe này màu khác không nhỉ?

Cô cần phải xác nhận. Dù sao thì trong cái thành phố này, xe mui kín màu đen nhiều chẳng khác gì cá dưới đại dương. Cô nâng ống nhòm đem lên và nhìn qua kính chắn gió của chiếc xe. Tất cả các cửa sổ khác đã được phủ màu. Cô nhìn thấy thứ cần nhìn. Cô hạ ống nhòm xuống và nhét trở lại túi. Cô lôi đèn pin ra và nhá sáng một cái. Một luồng sáng nhá đáp trả. Cô cất đèn pin đi, rồi cầm lấy chiếc hộp màu đen. Cô ngẩng đầu lên, nhìn sang phía bên kia đường.

Điều sắp xảy ra đã tốn của cô hàng trăm đô la. Cô hi vọng nó xứng đáng. Cô ấn nút bên phải trên chiếc hộp màu đen. Đèn giao thông ngay lập tức chuyển từ xanh sang vàng rồi đỏ. Cô cất chiếc hộp đi.

Chiếc Lincoln dừng lại chờ đèn đỏ. Một bóng người trôi ra khỏi bóng tối và lại gần chiếc Lincoln. Một tay cầm xô, tay còn lại cầm vật gì đó. Nó hắt nước lên kính chắn gió của chiếc xe.

“Này!” tài xế hét lên và hạ cửa kính xuống.

Một thằng nhóc da đen, khoảng mười bốn tuổi. Nó đang dùng chổi cao su gạt gạt nước xà phòng khỏi cửa kính chắn gió.

Tài xế tiếp tục hét lên, “Biến khỏi đây!”.

Đèn vẫn đỏ.

Reel đã rút súng ra, báng súng tựa vào một cành thấp của cái cây cô đang đứng kế. Trên nòng súng là ống ngắm. Thân khẩu súng lục đã được kéo dài ra và được chế tạo đặc biệt cho phát súng tầm xa, xa hơn bất cứ loại súng lục nào có thể bắn.

Thằng nhóc chạy vòng ra hông xe và lấy cái chổi gạt nước trên cửa sổ của xe.

Cửa sổ ghế khách được hạ xuống. Đó là cơ hội cho Reel, vì hẳn đang ngồi trên ghế khách phía sau tài xế. Góc bắn là yếu tố quyết định cuộc chơi. Cô ngắm, thở ra một hơi dài, và ngón tay dò chạm tới cò súng.

Không còn lối thoát.

Thằng nhóc da đen chạy lại phía tài xế và chìa tay ra. “Sạch bóng tinh tươm rồi đấy. Trả tôi

năm đô la.”

“Tao bảo mày xéo khỏi đây cơ mà,” tài xế lại hét lên.

“Mẹ tôi cần tiền phẫu thuật.”

“Cho mày hai giây để cút khỏi đây. Bằng không...”

Gã tài xế không còn cơ hội để kết thúc câu nói dang dở vì Reel đã bóp cò. Viên đạn xé gió vụt qua mặt gã ngồi ở ghế hành khách phía trước, xiên một đường chéo qua khoảng cách giữa gã và tài xế, rồi cắm vào trán gã ngồi phía sau.

Reel cất vũ khí vào túi rồi nhấn nút còn lại trên chiếc hộp đen.

Thằng nhóc rửa xe đã bỏ chạy từ bao giờ. Nó đã chạy ngay khi nghe tiếng súng nổ.

Gã đàn ông chìm trong máu và não.

Reel lặn vào màn đêm. Cô đã tháo khẩu súng, chỉ bằng một tay, và cất nó trở lại trong túi.

Trong xe, Jim Gelder gục về phía trước, vẫn còn trụ lại trên ghế nhờ sợi dây an toàn. Một phần bộ não của ông ta bắn lên cửa kính phía sau.

Tổ chức sẽ phải tìm người số hai mới.

Trong lúc hai gã vệ sĩ hốt hoảng chạy quanh hòng tìm kẻ sát nhân thì Reel đã bước xuống lối vào tàu điện ngầm gần đó và nhảy lên tàu. Chỉ sau vài phút, cô đã cách xa hàng dặm.

Cô loại bỏ cái tên Jim Gelder ra khỏi đầu và nhắm tới mục tiêu tiếp theo trong danh sách.

CHƯƠNG 12

Trong thế giới của Robie không có sự khác biệt giữa ngày và đêm. Anh không làm việc theo giờ hành chính, bởi vậy bảy giờ tối cũng là thời điểm thích hợp để bắt đầu nhiệm vụ như bất kỳ giờ nào khác trong ngày.

Bờ Đông Virginia không phải là nơi dễ đến bằng ô tô, xe buýt, hay máy bay. Cũng không có chuyến tàu nào đến đây. Robie chọn cách tự lái. Anh thích được tự kiểm soát.

Anh lái xe về hướng Nam cho tới khi đến Norfolk, Virginia. Từ đó anh chạy ngược về hướng Bắc, dọc cầu-hầm Vịnh Chesapeake nối Bờ Đông với phần còn lại của bang. Một cây cầu cao và một cây cầu thấp chạy thẳng xuống hai đường hầm dài hàng dặm bên trong hòn đảo nhân tạo rồi lại trồi lên trên mặt biển. Khoảng mười một giờ, Robie rời cầu-hầm và lái vào đất liền.

Địa phận của Virginia ở bờ Đông gồm hai hạt làm nghề nông, Accomack và Northampton. Chúng phẳng như mặt bàn và là cấu phần “va” trong địa danh bán đảo Delmarva^[3]. Tổng dân số cả hai hạt khoảng mốt mươi lăm nghìn người, trong khi hạt Fairfax của Virginia diện tích nhỏ hơn lại có dân số khoảng hơn một triệu người. Ở đây chỉ toàn đất nông trại: trồng bông, đậu nành và nuôi gà trên diện rộng.

Bờ Đông cũng là nhà của bộ phóng Wallops Flight Facility của NASA, là quê hương của những chú ngựa lùn hoang dã ở đảo Chincoteague.

Đêm nay Robie cũng đang đi tìm một sinh vật hoang dã, một điệp viên làm phản đã đầu quân cho một tổ chức khác. Hoặc cho chính bản thân cô ta.

Robie lái thêm khoảng mười dặm cho đến khi khu vực nông thôn trở nên vắng vẻ không một bóng người. Xa xa, gần đường bờ biển, anh thấy một khoảng đen còn thẫm hơn cả bóng đêm đang bao quanh mình. Anh rẽ vào con đường đất rồi dừng lại trước khoảng đen, ra là một căn lán gỗ, ván ốp đã chuyển sang màu xám xịt do nắng và hơi mặn trong không khí. Đằng sau nó là Đại Tây Dương đang vỗ sóng vào bờ, những vệt nước bắn tung lên không trung khi sóng chồm lên con đê chắn sơ sài bằng những viên đá bụi chẳng.

Một vùng duyên hải thơ mộng, nhưng Robie không nghĩ nó sẽ sớm trở thành địa điểm du

lịch. Anh có thể hiểu tại sao Jessica Reel lại chọn nơi này để sống. Nó hoàn toàn biệt lập. Đối với một người như cô ta, giao lưu bầu bạn là một việc làm vô nghĩa.

Anh ngồi trong xe và quan sát xung quanh, từ trái qua phải, từ trên xuống dưới. Phía trên là cơn bão đang đường tiến tới. Bên dưới là đất mùn nhầy nhụa, thích hợp để trồng trọt, nhưng xây nhà thì không. Không thể có tầng hầm, Robie kết luận. Anh hình dung một ngày nào đó đại dương sẽ đòi lại mảnh đất này.

Ngoài căn lán chỉ có một gian phụ nhỏ. Không vườn tược, không cây cỏ. Reel chắc hẳn sống rất đạm bạc. Robie không hình dung được là cô ta sẽ đi đâu để kiếm nhu yếu phẩm. Hay tìm một anh thợ sửa nước. Hay thợ điện. Có lẽ cô ta không cần bất kì cái gì trong số đó.

Anh thậm chí còn không biết cô ta có thường đến nơi này hay không. Anh không trông chờ sẽ gặp được cô ta ở đây. Nhưng kì vọng và sự thật là hai việc khác nhau.

Anh ra khỏi xe, súng đã rút sẵn. Anh tránh xa khỏi đường đạn từ cửa chính hay bất kì cửa sổ nào của căn lán. Không có bất kì cây cối nào xung quanh để ẩn nấp. Đây là một vùng đất phẳng, không có chỗ để sắp đặt điểm bắn bí mật và chờ anh lọt vào tầm ngắm.

Đáng lẽ tất cả những điều đó phải khiến Robie cảm thấy an tâm. Nhưng anh không thấy vậy, vì điều đó đồng nghĩa với việc không có gì che chắn cho anh. Và vì nó cho biết anh đang bỏ sót điều gì đó.

Ở một nơi như thế này, bạn buộc phải có kế hoạch nào đó. Một thứ gì đó để phòng vệ, kể cả khi mục đích ban đầu của nó không phải vậy. Anh sẽ làm vậy nếu anh sống ở đây. Anh không nghĩ mình và Reel khác nhau trong bản năng sinh tồn.

Anh khom người xuống nhìn xung quanh. Căn lán tối om. Dường như không có người. Nhưng như vậy không có nghĩa đã an toàn để bước vào. Jessica Reel không nhất thiết phải ở nhà mới hạ sát được kẻ đột nhập.

Anh đi vòng quanh căn lán hai lần, lần sau tiến lại gần hơn so với lần trước. Có một hồ nước nhỏ phía bờ biển, cách cửa sau gần ba mươi mét theo một đường thẳng. Khi rọi đèn pin xuống hồ anh thấy mặt nước trong veo, mặc dù đất xung quanh nhầy nhụa một lớp tảo.

Ngoại trừ hồ nước, không có điều gì khác khiến anh để tâm. Và căn lán.

Robie ngồi xổm giữa đường và cân nhắc tình hình.

Cuối cùng cũng lên được một phương án hành động, anh quay trở lại xe để lấy những vật cần thiết. Anh nhét chúng vào chiếc túi da dài màu nâu đeo trên vai. Anh cẩn trọng tiến đến căn lán, khi còn cách chừng một trăm bước, anh dừng lại.

Anh lấy khẩu súng trường báng ngắn ra và nạp vào một viên đạn. Anh ngắm rồi bắn vào cửa trước. Viên đạn xuyên qua gỗ vào bên trong lán. Không có động tĩnh gì.

Anh nạp viên thứ hai rồi ngắm bắn bậc thêm. Súng nổ. Ván sàn bật tung lên. Không có động tĩnh gì.

Anh nạp viên thứ ba, ngắm và bắn vỡ ổ khóa. Cửa bật mở.

Tất cả chỉ có vậy.

Robie nhét khẩu súng trường vào túi rồi lại cất nó lên xe. Nhưng anh lấy thêm một vật khác từ cái túi rồi nhét vào trong túi áo khoác. Anh rút khẩu súng ngắn ra rồi tiến về phía trước, người cúi thấp. Khi đến sát căn lán anh lấy dụng cụ kia từ trong túi áo ra, chĩa về căn lán. Anh nhìn vào màn hình của dụng cụ. Không có ảnh nhiệt. Reel không có mặt trong căn lán, và cũng không có bất kì ai khác. Trừ phi cô ta đã tìm cách đóng băng chính mình. Nhưng vẫn không có nghĩa là đã an toàn.

Robie không thể quét khắp căn lán để tìm bom như ở sân bay. Cũng không có chó nghiệp vụ phát hiện bom để đem ra sử dụng. Sớm muộn anh cũng sẽ phải mạo hiểm. Và thời điểm đó đang ở trước mặt. Anh cất máy chụp ảnh nhiệt đi, lôi từ trong túi áo ra một vật bằng kim loại ngắn rồi bật nó lên.

Anh mở cửa bước vào, vừa đi từng bước cẩn thận vừa dùng thiết bị điện tử để tìm dây bẫy vô hình. Anh cũng quan sát kĩ lưỡng từng mảng sàn trước khi bước lên để xem có tấm ván nào trông còn mới hay không. Thiết bị của anh không thể dò mìn áp lực dưới sàn nhà.

Anh di chuyển qua từng phòng nhưng không tìm thấy gì. Không mất nhiều thời gian vì căn lán không rộng lắm. Điều khiến anh bất ngờ là nó giống hệt như căn hộ của anh – không phải ở kích thước và thiết kế, mà ở những gì bên trong nó. Hay đúng hơn là những gì không ở bên trong nó. Không có bất kì thứ gì cho thấy Reel thuộc về bất kì ai hay bất kì nơi nào.

Hệt như mình. Robie vừa bước vào bếp thì điện thoại của anh rung lên. Anh nhìn xuống màn hình. Nội dung tin nhắn hiển thị đầy đủ trên màn hình.

GELDER BỊ BẮN CHẾT KHI ĐANG NGỒI TRÊN XE Ở D.C. REEL LÀ ĐỐI TƯỢNG TÌNH NGHĨ.

Robie cất điện thoại đi và cân nhắc tin tức này. Đó là một tin đáng báo động, bất luận thế nào, nhưng anh đã được huấn luyện để không phản ứng thái quá trước bất kì tình huống nào. Ưu tiên hàng đầu của anh lúc này là ra khỏi đây. Anh đã mạo hiểm quá nhiều mà thu lại quá ít.

Robie nhìn sang bên phải và thấy một cánh cửa. Trông nó như lối vào buồng để đồ ăn hay

nhà kho. Anh tự hỏi tại sao anh không để ý tới nó sớm hơn, và rồi nhận ra nó được sơn cùng màu với tường nhà bếp. Nó chưa được đóng chặt, để hở khoảng ba phân. Anh dùng chân đẩy ra trong lúc nhắm khẩu súng trên tay về phía nó. Căn phòng trống rỗng.

Chuyến đi này chỉ là vô nghĩa.

Và trong lúc anh đang ở đây, Reel đã sát hạ nhân vật số hai của tổ chức. Cô ta đang ghi điểm còn anh vẫn mãi mò mẫm.

Anh rọi đèn pin vào phòng để nhìn kĩ hơn, mặc dù nó rõ ràng trống rỗng. Đó là lúc anh nhìn thấy dòng chữ viết trên tường bên trong: *XIN LỖI*.

Robie đập mở cửa sau, anh cho rằng đây là cách dễ dàng nhất để thoát ra mà không phải đi một vòng trở lại căn lán.

Có vẻ là một ý tưởng không tồi. Một ý tưởng an toàn. Nhưng rồi anh nghe có tiếng lách cách và tiếng rít, bỗng chốc ý tưởng an toàn trở thành một cơn ác mộng.

CHƯƠNG 13

Màn đêm tĩnh mịch nơi Bờ Đông bị quấy nhiễu bởi một quả cầu lửa.

Căn lán nhỏ bùng cháy, những tấm gỗ khô là một thứ nhiên liệu hoàn hảo cho hỏa ngục. Robie nhảy ra khỏi bậc thềm sau nhà, lăn tròn trên mặt đất rồi đứng dậy và bắt đầu chạy.

Anh kinh ngạc nhìn bức tường lửa đang bùng lên từ hai phía, tạo thành một hành lang thẳng tắp vây quanh mình.

Tất cả đã được sắp đặt trước. Dầu hỏa hẩn đã được kín đáo bố trí bên dưới mặt đất và cùng nổi với kim hỏa vừa phát nổ trong lán.

Robie chạy như bay về phía trước. Anh không còn lựa chọn nào khác. Anh đang nhắm thẳng đến hồ nước nhỏ đã thấy lúc trước. Hai bức tường lửa dừng tại đó.

Một giây sau, phần còn lại của căn lán nổ tung. Anh cúi xuống né rồi lại lăn tròn trên đất vì áp suất của vụ nổ, suýt chạm vào bức tường lửa bên phải.

Anh đứng dậy và chạy hết tốc lực, nghĩ rằng mình có thể an toàn tới được hồ nước.

Nước là liều thuốc trị lửa hữu hiệu. Nhưng khi tới gần bờ, anh chợt nhận ra một điều: Hồ không nổ văng. Không có lấy một ngọn tảo nào trên mặt hồ mặc dù chúng phủ đầy mặt đất xung quanh.

Thứ gì đã giết chết tảo? Và tại sao anh bị ép phải chạy lại thứ duy nhất có thể cứu anh? Robie ném súng qua đầu ngọn lửa, cởi áo khoác để che đầu và tay, rồi ném mình qua bức tường lửa bên trái. Anh cảm thấy ngọn lửa đang liếm lấy mình như acid.

Anh thoát ra khỏi hành lang lửa, và tiếp tục lăn trên đất hòng dập tắt những ngọn lửa đang bám lấy mình. Anh dừng lại, nhìn lên vừa kịp thấy ngọn lửa cháy tới hồ nước.

Sức nổ đẩy Robie bắn vọt lên trời, rồi ngã xuống vũng nước, nhờ đó giảm nhẹ va chạm. Anh đứng dậy, chân run lẩy bẩy, áo sơ mi của anh đã rách nát, áo khoác thì biến mất. Anh không biết khẩu súng của mình đã rơi đi phương nào. Rất may anh vẫn còn quần và giày.

Anh tìm trong túi và lôi ra chùm chìa khóa xe. Ngay lập tức anh buông nó ra vì lớp nhựa đã

cháy đến tận lõi. Anh thận trọng nhặt chìa khóa lên rồi lặng thinh nhìn hồ nước chảy.

Không có tảo – mặc dù chúng bám đầy những nơi khác – vì dầu hoặc chất dẫn cháy nào đó đã được đổ đầy hồ. Anh tự hỏi tại sao anh không nghĩ thấy gì khi đi quanh cái hồ nhỏ đó. Nhưng dù sao cũng có không ít cách để khử mùi. Vì mùi biển gần kề lại rất nồng.

Anh quay lại nhìn nơi đã từng là căn lán của Reel.

Xin lỗi. Cô thấy có lỗi thật không, Jessica? Robie không nghĩ vậy. Người phụ nữ đó đang chơi hết sức mình. Robie cũng đã hình dung trước.

Anh tìm thấy áo khoác và súng của mình. Khẩu súng vẫn còn nguyên vẹn. Nó tránh được vũng nước và rơi xuống con đường sỏi. Áo khoác của anh nóng rực. Anh sờ thấy một cục bằng sắt và nhựa bên trong. Điện thoại của anh. Robie ngờ rằng nhà sản xuất sẽ không bao giờ chấp nhận bảo hành cho anh vì sự cố này. Rất may ví của anh nằm trong túi quần và vẫn còn nguyên vẹn.

Robie khập khiễng bước tới xe. Tay phải và chân trái của anh nóng đến độ anh cảm thấy như thể chúng đã tê cứng. Anh ngồi lên xe, đóng và khóa cửa mặc dù chắc hẳn chỉ có mình anh trong phạm vi vài dặm quanh đây. Anh khởi động xe và bật đèn bên trong. Anh kiểm tra khuôn mặt mình trong gương chiếu hậu. Không có thương tổn. Tay phải của anh thì không được may mắn đến vậy. Nó bị bỏng nặng.

Anh kéo chiếc quần đã cháy sém xuống và kiểm tra chân trái: đỏ ửng và rộp nhẹ gần bẹn. Một vài mẫu vải dính chặt vào vết bỏng. Có hộp đồ sơ cứu trong xe. Anh lôi nó ra, rửa vết bỏng ở đùi và nhẹ tay hết mức có thể, bôi thuốc mỡ lên vùng bị thương, băng lại, rồi ném hộp đồ sơ cứu xuống sàn.

Anh quay đầu xe, trở lại nơi xuất phát. Anh cũng không thể dừng lại để vào bệnh viện. Sẽ có quá nhiều điều cần giải thích và quá nhiều báo cáo cần phải điền.

Bất kể Bờ Đông hẻo lánh thế nào thì ngọn lửa cao sáu mét cũng không khỏi gây sự chú ý. Anh chạy qua một chiếc xe cảnh sát đang rú còi âm ỉ trên đường. Anh biết họ sẽ không tìm thấy gì nhiều.

Anh về đến D.C lúc trời tờ mờ sáng, vào nhà, lôi ra một chiếc điện thoại dự phòng và gọi cho Áo Xanh. Anh kể lại ngắn gọn những gì xảy ra.

“Cậu còn may mắn đấy, Robie.”

“Tôi thấy may thật,” anh đáp. “Có cái rủi nhưng cũng có cái may. Cập nhật cho tôi nghe về Gelder đi.”

Áo Xanh dành vài phút để tường thuật.

Robie nói, “Tất cả chỉ có vậy? Chỉ địa điểm và thời gian? Không ai nhìn thấy Reel à?”

“Hãy đến đây, chúng tôi sẽ trị thương cho cậu.”

“Không có giả thiết nào cho việc tại sao cô ta nhắm tới nhân vật số hai của tổ chức à?” Robie vẫn tiếp tục.

“Đó là tất cả những gì chúng ta có hiện tại, giả thiết.”

Có điều gì đó trong giọng nói của Áo Xanh khiến Robie cảm thấy bất an. “Có vấn đề với đường dây liên lạc sao?” Robie hỏi.

Áo Xanh không trả lời.

“Tôi sẽ đến sau vài giờ nữa. Tôi còn có việc phải làm.”

“Để tôi cho cậu một địa chỉ khác.”

“Tại sao phải làm vậy?” Robie hỏi.

Áo Xanh đọc địa chỉ cho anh mà không giải thích. Robie đặt điện thoại xuống và bước tới gần cửa sổ.

Tối qua Reel đã ở thành phố này để sát hại Gelder. Đó là giả thiết chính thức được đưa ra, và trực giác mách bảo với Robie rằng đó là giả thiết chính xác. Nếu vậy có thể cô ta vẫn còn đây. Tại sao cô ta ở lại không phải là câu hỏi dễ trả lời. Thông thường, bất cứ khi nào Robie sát hạ được một mục tiêu, anh cũng rời bỏ hiện trường ngay lập tức. Nhưng đây đâu phải trường hợp thông thường? Không phải với mình và không phải với cô ta.

Robie tháo băng quanh vết thương, tắm rửa rồi thay quần áo.

Áo Xanh đã cho anh biết địa điểm xảy ra vụ ám sát. Cảnh sát hãn đã bao vây khắp khu vực. Robie không thể làm gì nhiều hơn là quan sát. Nhưng đôi khi quan sát có thể đem lại những kết quả đột phá. Anh buộc phải hi vọng lần này sẽ là vậy.

Trong lúc đi lấy xe, anh biết chắc một điều. Anh sẽ không thể sống sót qua khỏi nhiều đêm như đêm nay nữa. Có vẻ như lúc nào Reel cũng đi trước anh một bước. Đó là trường hợp thường thấy giữa người bị rượt đuổi và người rượt đuổi.

Reel biết tại sao cô ta làm những việc đang làm. Robie vẫn còn đang loay hoay tìm cách bước vào đường đua.

Có lẽ đó sẽ là tất cả những gì mình có thể làm trong nhiệm vụ này. Phần thắng rõ ràng vẫn

đang nghiêng về phía Jessica Reel. Robie chưa thấy bất kì dấu hiệu nào để có thể dễ dàng hay nhanh chóng thay đổi thế cục đó.

Anh lái xe đi đúng lúc mặt trời bắt đầu ló dạng.

Lại một ngày đẹp trời ở thủ đô. Anh mừng vì vẫn còn sống để chứng kiến nó.

CHƯƠNG 14

Anh ta đã sống sót. Reel đã theo dõi mọi chuyện qua màn hình laptop.

Bên trong chái nhà phụ gần lán của cô là một chiếc camera giám sát đặt trên chân đế được chĩa thẳng tới căn lán và truyền hình ảnh lên vệ tinh. Qua đó cô đã nhìn thấy Robie lái xe đến, ra khỏi xe và quan sát khu đất.

Anh ta đã không kiểm tra chái nhà phụ, một sai lầm. Reel cảm thấy hài lòng khi Robie phạm sai lầm. Nhưng rồi anh ta đã rất xuất sắc. Anh ta đã nhận ra hồ nước là một cái bẫy và liêu nhảy qua bức tường lửa để thoát hiểm.

Cô gõ vào bàn phím và quan sát tất cả một lần nữa, quay chậm lại.

Robie nhảy ra khỏi căn lán, rồi cô không nhìn thấy anh ta nữa, những bức tường lửa đã che khuất tầm nhìn. Cô đã dàn cảnh để dẫn anh ta đến chính cái hồ nước mà thoát nhìn có vẻ là một nơi an toàn nhưng thực chất sẽ là mồi chôn anh ta. Vậy mà dưới áp lực khắc nghiệt nhất anh ta vẫn giữ được sự khôn ngoan của mình, suy luận được ra rằng hồ nước là một cái bẫy và thực hiện một cú nhảy khéo léo, bảo toàn được tính mạng. Anh ta đã sống sót.

Cô tạm dừng màn hình lúc Robie quay trở lại xe.

Liệu mình có thể làm những gì anh ta đã làm không? Mình có giỏi bằng anh ta? Cô nhìn chăm chăm vào màn hình, vào mặt Robie, tìm cách đọc tâm trí của anh ta, hòng xem anh ta đang nghĩ gì vào giây phút đó. Nhưng khuôn mặt anh ta khó nhìn thấu được. Một khuôn mặt khó đoán.

Không, nói đúng hơn là một khuôn mặt hoàn toàn không biểu lộ điều gì.

Cô gấp laptop lại và ngồi xuống giường. Cô lôi khẩu Glock 9 li từ bao súng đeo bên hông và bắt đầu tháo rời nó ra. Cô tháo súng mà không cần nhìn, như đã được huấn luyện. Rồi cô lại lắp súng vào, vẫn không cần nhìn. Các thao tác này luôn giúp cô bình tĩnh và suy nghĩ tỉnh táo hơn. Và lúc này cô cần tỉnh táo hơn bao giờ hết.

Cô đang chiến đấu trên cả hai mặt trận. Danh sách của cô vẫn còn nhiều cái tên khác. Giờ thì những kẻ này đã được cảnh báo. Trong lúc cô ngồi đây, lưới phòng vệ của chúng đang kiên

cổ hơn từng giây từng phút. Và còn có Will Robie, người đang giận dữ không ít vì suýt chút nữa đã bỏ mạng dưới tay cô. Anh ta sẽ tích cực truy sát cô từ phía sau. Có nghĩa cô sẽ phải cảnh giác tốt độ, để mắt đến cả hai mặt trận cùng một lúc. Sẽ khó khăn, nhưng không phải là không thể.

Robie đã tới căn lán của cô ở Bờ Đông để điều tra về cô. Anh ta đã không tìm thấy gì ngoài âm mưu cướp đi sinh mạng anh ta.

Giờ là lúc Reel cần nhiều thông tin hơn về Robie. Cô đã dự đoán anh ta sẽ là người được cử đi truy sát cô. Và chuyện xảy ra ở căn lán đã khẳng định suy đoán đó.

Cô đứng dậy gọi điện rồi mặc quần jean, áo len, đi boots và khoát áo trùm có mũ. Súng giắt trong bao đeo bên hông. Con dao Ka-Bar có bao da buộc quanh tay trái của cô và giấu bên dưới tay áo. Cô có thể rút nó ra ngay tức khắc khi cần thiết.

Rắc rối chính của cô là bất kể cô có thay đổi ngoại hình thế nào, vẫn có những tai mắt ở khắp nơi. Nước Mỹ và cả thế giới này đã trở thành một cái camera khổng lồ. Tổ chức cũ của cô có thể sử dụng phần mềm tìm kiếm và nhận dạng khuôn mặt tinh vi, lùng sục trong đồng dữ liệu hàng triệu tấm ảnh suốt 24/7 hòng tìm được cô.

Với ngân ấy thế lực chống lại mình, Reel không được để xảy ra bất kì sai sót nào dù là nhỏ nhất. Cô đã dựng cho mình một hàng rào phòng vệ vững chắc, nhưng không có gì là hoàn hảo. Hầu như bất kì hàng rào phòng vệ trong bất kì cuộc chiến nào sớm muộn cũng bị chọc thủng. Và cô không ảo tưởng sức mạnh đến độ cho rằng mình sẽ là một ngoại lệ.

Cô bắt taxi tới ngã tư lớn rồi bước ra ngoài. Đoạn đường còn lại sẽ phải đi bộ. Mất ba mươi phút để cô tới được nơi cần tới, không vội vã, như một người dạo phố bình thường. Trên đường, cô vận dụng mọi giác quan hòng phát hiện kẻ bám đuôi. Không có ai tỏ ra bất thường.

Cô đến nơi sớm hơn dự kiến và quan sát từ một vị trí kín đáo. Nếu có chuyện gì sắp xảy ra, nó sẽ xảy ra ở đây.

Hai mươi phút trôi qua và cô nhìn thấy anh ta đến gần. Anh ta mặc vét, trông như một công chức. Mà anh ta đúng là một công chức. Anh ta không mang theo cặp tài liệu. Đó là chuyện của ngày xưa rồi.

Còn mình đã đủ già để nhớ đến “ngày xưa”, cô nghĩ.

Anh ta mua một tờ báo ở máy tự động rồi đóng cánh cửa bằng kim loại và kính trở lại, kiểm tra cho đến khi biết chắc nó đã được đóng chặt. Đó là một hành động bình thường, sẽ không khiến ai phải chú ý.

Anh ta quay người bước đi.

Reel nhìn anh ta bỏ đi rồi thông dong bước tới chiếc máy tự động, nhét tiền xu vào, mở cửa và rút ra tờ báo trên cùng. Cùng lúc, tay cô nắm chặt lấy chiếc USB màu đen anh ta bỏ lại. Đó là một cách thức cũ để thu thập thông tin kỹ thuật số. Người cung cấp thông tin là một người bạn cũ, anh ta mắc nợ cô, và anh ta chưa biết các điệp viên khác đang truy đuổi cô. Reel có lợi thế là tổ chức đã chọn cách giấu nhem thông tin cô đã phản bội họ. Cô xác nhận được điều này nhờ sử dụng cửa hậu vào cơ sở dữ liệu của tổ chức mà cô đã sắp đặt từ rất lâu. Không lâu nữa cửa hậu này sẽ bị phát hiện và đóng chặt, và những người bạn cũ của cô sẽ làm hết sức mình để truy sát cô. Nhưng vào lúc này cô vẫn còn cách tiếp cận.

Reel quay người bỏ đi, cô bước đi không vội vã, nhưng mọi giác quan đều trong trạng thái cảnh giác. Cô lẩn vào một quán ăn nhanh rồi đi tới phòng vệ sinh nữ. Cô lấy chiếc USB cùng thiết bị kiểm tra phần mềm độc hại và dò tìm máy theo dõi điện tử từ trong túi ra. Bạn cũ là bạn cũ, nhưng trong nghề tình báo không có ai thực sự là bạn, chỉ có kẻ thù và những người có thể trở thành kẻ thù mà thôi. USB an toàn.

Cô đi đường vòng trở về khách sạn, bằng taxi, xe buýt, tàu điện ngầm, cuối cùng là đi bộ. Hai giờ sau cô đã ở trong phòng của mình, gần như chắc chắn những gì vừa xảy ra trong ba giờ qua không bị bất kì ai trong số những kẻ đang truy lùng cô chứng kiến.

Cô cởi giày và ngồi xuống chiếc bàn đặt sát tường. Cô mở máy tính, cắm USB vào và bật tập tin trong đó, dữ liệu bắt đầu trải ra khắp màn hình.

Đây là cuộc đời của Will Robie - theo những gì tổ chức biết. Có một số thông tin cô đã biết, và một số thông tin cô chưa biết. Về tổng thể, cuộc đời trước đây của anh ta giống hệt như của cô. Cả hai đều không có một gia đình thực sự khi còn nhỏ. Cả hai đều là kẻ cô độc. Cả hai đều đi theo những con đường giống nhau, rồi được kéo khỏi cảnh chết trẻ để phục vụ đất nước.

Cả hai đều có vấn đề với giới cầm quyền.

Cả hai đều thích làm theo ý mình.

Cả hai đều cực kì xuất sắc trong việc.

Cả hai đều chưa từng thất bại.

Giờ, một trong hai sẽ phải thất bại. Trận đấu chỉ có một người được thắng. Không thể có tỉ số hòa.

Cô kéo xuống cho đến khi nhìn thấy hai bức ảnh. Bức đầu tiên là của một phụ nữ quyến rũ, có vẻ ngoan cường, tầm gần bốn mươi tuổi. Ngay cả khi Reel không biết cô ta là cảnh sát liên bang thì cũng có thể dễ dàng đoán ra. Đặc vụ Nicole Vance, được bạn bè gọi là Nikki và theo chú

thích kèm theo bức ảnh, cô ta không có nhiều bạn. Cô ta là một đặc vụ FBI kiên cường. Cô ta đã vượt qua định kiến giới tính vốn tồn tại trong mọi tổ chức, công sở. Sự nghiệp của cô ta thăng tiến như chiếc tàu con thoi phóng lên từ Florida, tất cả nhờ vào trực giác xuất chúng và những thành tích nổi trội. Cô ta là người phụ trách điều tra cái chết của Doug Jacobs. Cô ta quen Robie. Họ đã từng cộng tác cùng nhau. Cô ta có thể sẽ là một trở ngại. Hoặc không biết chừng lại có ích. Rồi sẽ rõ theo thời gian.

Reel ghi nhớ từng nét trên khuôn mặt của Vance và tất cả các thông tin kèm theo. Khả năng ghi nhớ là điều bạn phải thành thục trong nghề này, bằng không sẽ không thể sinh tồn.

Cô tập trung vào bức ảnh thứ hai. Một cô gái trẻ, mười bốn tuổi, theo lời chú thích, Julie Getty.

Mồ côi. Cha mẹ bị sát hại. Cô bé đã hợp tác cùng Robie, dĩ nhiên không chính thức. Cô bé đã chứng tỏ mình rất ngoan cường, nhanh trí và khả năng thích ứng tốt. Con bé đã vượt qua được những điều ngay cả người lớn cũng khó bề chịu nổi. Nhưng quan trọng hơn cả, Robie có vẻ quan tâm tới con bé. Anh ta đã mạo hiểm nhiều điều để giúp đỡ con bé.

Reel đưa tay chống cằm và nhìn đắm đắm vào khuôn mặt của Julie. Cô nhìn thấy sự chín chắn trước tuổi đang sau dáng vẻ đó. Julie Getty hẳn đã trải qua nhiều biến cố. Con bé hẳn đã phải chịu đựng nhiều gian nan. Nhưng những gian khổ đó không bao giờ thực sự rời khỏi bạn. Chúng trở thành một phần con người bạn, như lớp da thứ hai bạn không thể nào lột bỏ dù có muốn đến mức nào.

Đó là lớp vỏ bạn chìa ra cho thế giới xem mỗi ngày, cứng cáp, gần như không thể xuyên thủng, nhưng đâu có thứ gì là bất khả xâm phạm. Đó đâu phải bản chất của con người. Mỗi người có một trái tim, một linh hồn. Và những thứ ấy có thể bị hủy hoại bất kì lúc nào.

Reel gọi đồ ăn về phòng. Khi chúng được mang đến, cô dùng bữa, uống cà phê, và nhìn đắm đắm vào bức hình. Cô đã nhớ rõ các thông tin đi kèm bức hình cô bé đó. Cô biết Julie Getty sống ở đâu, với ai, và đi học ở đâu. Cô biết Robie chưa từng một lần đến thăm con bé. Và cô biết tại sao.

Anh ta đang bảo vệ con bé. Giữ nó cách xa khỏi thế giới của anh ta. Thế giới của mình. Đây không phải thế giới cho những tay mơ, bất kể họ có khả năng hay không.

Nhưng con bé không thể tách biệt khỏi thế giới đó. Con bé đã không còn có thể tách biệt khỏi nó kể từ giây phút nó gặp Will Robie.

Julie là con một. Là trẻ mồ côi, bố mẹ nó đã bị giết. Reel đồng cảm với Julie. Cô và con bé đồng

cảnh ngộ. Cô đã phải tự lo liệu cho bản thân từ khi còn nhỏ hơn Julie rất nhiều. Không ai làm công việc Reel làm nếu được lớn lên trong hoàn cảnh bình thường. Ất hẳn phải có một vết thương, một nỗi đau không bao giờ rời bỏ, đủ khiến bạn cầm lên một khẩu súng hay nhặt lấy một con dao và tước đoạt sự sống ra khỏi một con người, hết lần này đến lần khác. Người ta sẽ không đến trường, chơi thể thao, gia nhập câu lạc bộ hùng biện hay trở thành đội trưởng đội cổ vũ, rồi về nhà với một ông bố đáng kính, một bà mẹ đáng yêu và làm việc Reel đã làm gần như suốt từ khi trưởng thành đến giờ.

Reel nhấp một ngụm cà phê nữa, nghiêng đầu khi cơn mưa bắt đầu rền rĩ ngoài kia. Những giọt mưa không ngừng giội vào cửa sổ trong lúc Reel vẫn mãi miết nhìn bức hình của Julie Getty.

Cháu có thể trở thành người như ta, cô nghĩ. Như Robie. Nhưng nếu có lúc nào đó cháu phải đưa ra lựa chọn, nếu cơ hội đó đến... hãy bỏ chạy. Hãy chạy thật xa, Julie.

Reel gập laptop lại và hình ảnh Julie biến mất. Nhưng nó không thật sự biến mất. Nó vẫn còn đó. Găm chặt trong tâm trí cô.

Không hiểu sao, khi nhìn vào Julie Getty, Jessica Reel cảm thấy như đang nhìn thấy chính mình.

CHƯƠNG 15

Lại đây cảnh giới của cảnh sát. Trong mưa gió trông chúng như những sợi thừng vàng rung rinh trong bóng tối. Xe FBI, xe cảnh sát, rào chắn cảnh giới, phóng viên tìm cách lén vào, cảnh sát đẩy họ ra.

Lúc nào cũng vậy.

Ở trung tâm của những thứ đó luôn là một xác chết, thường thì nhiều hơn là một. Thế giới này đang tiến gần đến cảnh giới mỗi ngày lại có một cuộc sát hại mới cho người tha mỗ xẻ.

Robie đứng ngoài rào chắn và quan sát tất cả. Có nhiều điều khiến anh suy nghĩ kể từ khi sém chết ở Bờ Đông. Đặc biệt có một điều cứ không ngừng dẫn dắt anh: Mình đã không kiểm tra chái nhà phụ trước khi vào lán.

Anh ngờ rằng sẽ có manh mối nào đó trong chái nhà phụ ấy. Nhưng đã quá trễ để quay trở lại. Cảnh sát hẳn đã bủa vây khắp nơi. Anh tự hỏi không biết họ có tìm thấy gì không.

Anh gọi cho Áo Xanh và hỏi chính câu đó.

“Chái nhà phụ không còn nữa,” Áo Xanh nói.

“Không còn nữa là sao?”

“Hai phút sau khi cậu đi khỏi, nó đã cháy rụi. Chất dẫn cháy cộng với hợp chất phốt pho. Nhiệt độ đủ cao để nung chảy kim loại. Tôi vừa xem hình ảnh từ một trong những vệ tinh của chúng ta. Lúc này cảnh sát đã có mặt tại đó, nhưng không tìm thấy gì.”

“Cô ta rất giỏi xóa dấu vết.”

“Cậu đã đánh giá cô ta thấp hơn thế à?”

“Có lẽ không.”

“Đừng quên ghé qua đây,” Áo Xanh nói.

“Sớm muộn rồi ông cũng sẽ gặp tôi thôi.”

Robie tắt máy rồi nhìn cảnh sát và FBI tiếp tục tìm kiếm mà không thấy gì. Chiếc Lincoln

mũi trần vẫn ở nguyên vị trí cũ, nhưng một phần đã bị chắn bởi tấm vải bạt màu xanh được dựng quanh nó.

Áo Xanh đã thuật lại vụ án cho Robie nghe trước đó, theo những gì ông biết. Một thằng nhóc lại gần và lau kính chắn gió. Đầu tiên là cửa sổ phía tài xế rồi đến cửa sổ hành khách được hạ xuống, ngồi trong xe, các vệ sĩ dọa đuổi thằng nhóc đi. Phát súng được bắn qua phía hành khách, trúng vào trán Gelder, kết liễu cuộc đời ông ta. Không ai trong số hai vệ sĩ bị tổn thương gì.

Cô ta chỉ nhắm tới một mình Gelder. Điều này có lí. Ông ta là nhân vật số hai của tổ chức. Nếu Robie là nhân vật số một, anh sẽ bắt đầu cảm thấy bất an, vì nhiều khả năng anh sẽ là mục tiêu tiếp theo.

Thằng nhóc đã bỏ chạy. Họ đang truy tìm nó, nhưng dù có tìm thấy, Robie cũng chắc chắn rằng nó chẳng có gì để nói cho họ biết. Nó đã được trả tiền để làm việc ấy. Nhưng không đời nào nó được thấy mặt kẻ trả tiền.

Chuyển mục tiêu thẳng từ một tên râu ria như Doug Jacobs tới người giữ vị trí số hai trong tổ chức là một cú nhảy vọt ấn tượng. Robie băn khoăn không biết lí do đằng sau việc đó. Anh biết Reel phải có lí do nào đó. Anh không nghĩ cô ta chọn bừa mục tiêu. Đồng nghĩa với việc Robie phải hiểu được lối suy nghĩ của Reel. Để làm vậy anh không những phải hiểu được con người cô ta mà còn cả những người mà cô ta đã giết.

Anh biết tài liệu về Gelder phải dày hơn của Jacobs rất nhiều và hầu hết sẽ là tuyệt mật. Robie tự hỏi liệu mình bị giấu nhem bao nhiêu phần trong số đó. Đến lúc nào đó anh sẽ phải bắt đầu kháng cự lại với bản năng thích giấu giếm trong ADN của những người trong tổ chức. Anh không thể giải quyết những gì mình không hiểu.

Robie nhìn lên đèn giao thông. Đèn xanh nhưng không chiếc xe nào chạy qua vì lúc này con đường đã bị phong tỏa. Anh nhìn chiếc xe rồi lại nhìn đèn hiệu. Anh gật đầu. Cô ta cũng đã dừng tới nó.

Anh lại gọi cho Áo Xanh. “Ông hãy cho người kiểm tra đèn giao thông nơi chiếc xe dừng lại. Tôi cược rằng cô ta đã nhúng tay vào để xe của Gelder dừng lại nơi cần dừng. Nếu không thì cô ta đã quá là may mắn khi gặp đúng lúc đèn xanh.”

“Chúng tôi đã kiểm tra. Và đúng là có người đã can thiệp vào đó, nhiều khả năng là cô ta.”

Robie cắt điện thoại và bắt đầu bước đi. Nhưng anh liên tục ngoái lại nhìn để tìm kiếm đường đạn rồi đi theo nó tới nơi cần tới. Anh dừng lại gần một cái cây. Nó cách hiện trường khá

xa nên cảnh sát chưa tìm đến, nhưng rồi họ sẽ đến. Anh quan sát cảnh cây thấp nhất nhằm tìm xem có dấu vết bóng súng được đặt lên không. Không thấy, nhưng điều đó cũng không nói lên điều gì cả. Rồi anh quan sát khoảng đất quanh cái cây và vỉa hè bên cạnh.

Áo Xanh đã nói không có ai chứng kiến vụ việc. Nhưng thực ra có ba nhân chứng: hai vệ sĩ của tổ chức và thằng nhóc. Nhưng các vệ sĩ đã không thấy gì. Họ thậm chí còn không biết chính xác viên đạn được bắn tới từ hướng nào. Thằng nhóc cũng vô dụng vì nó hoàn toàn không biết gì.

Robie nhắm đường đạn tới chiếc xe. Một đường chéo giữa hai vật bất động từ khoảng cách xa. Vào ban đêm. Và không phải là trong một điều kiện lí tưởng. Không có chỗ cho sự sai sót. Cô ta hẳn phải sử dụng ống ngắm và một vũ khí lai ghép giữa súng ngắn và súng trường. Dù sao đây cũng không phải Bờ Đông. Nơi nào cũng có nguy cơ có người chứng kiến. Cô ta không thể ngang nhiên rút ra một khẩu súng trường có bóng dài.

Cô ta đã nổ súng và biến mất. Như sương khói. Chuyện đó không tự nhiên mà diễn ra. Người ta phải mất rất nhiều công sức.

Anh lia mắt sang những bụi cây xung quanh đến lần thứ hai thì nhìn thấy nó. Anh cúi xuống nhặt nó lên. Nó có màu trắng và đang mủn đi. Anh đưa nó lên mũi ngửi. Có mùi. Trí nhớ của anh quay trở lại tòa nhà cũ nơi phát súng sát hạ Jacobs được thực hiện. Cùng một thứ.

Anh nhét nó vào túi. Đó là manh mối duy nhất anh tìm được và không đời nào anh để nó lại cho cảnh sát. Họ không phải đồng minh của anh trong vụ này.

Anh nhìn quanh. Có bốn hướng và mỗi hướng tiềm ẩn hàng nghìn lối thoát cho Reel lựa chọn.

Điện thoại của anh lại rung lên. Robie đã mong là Áo Xanh gọi đến để hỏi tại sao anh lại hành động kì khôi đến vậy.

Nhưng không phải Áo Xanh. Là Jessica Reel.

CHƯƠNG 16

Không phải vì tư thù cá nhân.

Robie nhìn chăm chăm vào dòng chữ trên màn hình nhỏ. Rồi anh nhìn còn chăm chú hơn nữa vào những gì hiện ra tiếp theo:

Phần nào trong tôi cảm thấy mừng vì anh đã sống sót.

Anh bấm câu trả lời mà không hề suy nghĩ:

Phần nào?

Cô không trả lời câu hỏi đó, nhưng tin nhắn tiếp theo của cô còn đáng ngạc nhiên hơn.

Chuyện gì trong có vẻ đơn giản thì thường không phải vậy. Đúng hay sai, tốt hay xấu tùy thuộc vào người định nghĩa nó. Hãy hiểu cốt lõi vấn đề, Will. Và hãy cảnh giác.

Điện thoại của anh lại rung lên. Anh biết nó sẽ rung. Không phải là có thêm một tin nhắn khác của Reel. Là một cuộc gọi đến.

Anh trả lời. “Robie đây.”

“Anh cần đến đây ngay lập tức.”

“Ai đấy?”

“Văn phòng của Giám đốc Evan Tucker.”

Được thôi, Robie nghĩ. Họ đã đọc được tin nhắn của Reel vì họ theo dõi điện thoại của anh kể từ khi cô gửi email cho anh lần đầu tiên. Ông ta là nhân vật số một của tổ chức và hiển nhiên đang cảm thấy bất an. Không thể trách ông ta.

“Đến đâu? Lanhley^[4]?”

“Giám đốc đang ở nhà. Ông ấy sẽ gặp anh ở đó.”

Năm phút sau Robie đã ngồi trên xe và lái tới Great Falls Virginia. Đường vừa hẹp vừa quanh co, nhưng khu ngoại ô trông có vẻ dân dã đầy cây cối rậm rạp này là nơi nhiều nhân vật quyền lực nhất và giàu có nhất trên cả nước đang sống.

Giám đốc Cục Tình báo Tucker sống ở cuối một con hẻm cụt. Một chướng ngại vật bê tông được dựng lên cách nhà mười lăm mét, chắn toàn bộ con đường, ở giữa là cánh cổng có thể nâng lên hạ xuống, cho phép mỗi lần một chiếc xe đi qua. Tucker sống trong biệt thự kiên cố xây bằng gạch và ván kiểu thực dân với mái bằng gỗ tuyết tùng trên dải đất rộng năm mẫu Anh^[5] với bể bơi, sân tennis và khoảng hai mẫu rừng.

Robie dừng xe trước trạm bảo vệ tại hàng rào bê tông. Họ lục soát người anh, khám xe và xác nhận lịch hẹn. Anh phải xuống xe đi bộ quãng đường còn lại.

Anh nhìn vào một vệ sĩ có khuôn mặt cau có và nói, “Tôi rất mê chiếc Audi này. Hãy đảm bảo rằng nó vẫn ở đây khi tôi quay lại đây.”

Tay vệ sĩ chẳng buồn nhếch mép cười.

Họ tịch thu súng của Robie, điều này là hiển nhiên. Anh cảm thấy mình như đang trần trụi khi băng qua vỉa hè để tới cửa trước biệt thự. Ở đây cũng có vệ sĩ. Anh bị khám xét một lần nữa, như thể anh đã kiếm ra được một khẩu súng trong lúc đi qua mười lăm mét đường. Cửa mở và anh được hộ tống vào bên trong.

Vẫn còn khá sớm nhưng anh nghĩ Giám đốc hẳn đã thức kể từ khi nhân vật số hai của ông bị sát hạ với chỉ một viên đạn vào giữa trán. Nếu là Robie anh cũng sẽ mất ngủ vì điều đó.

Anh được dẫn đến một thư viện lát gỗ chất đầy những cuốn sách trông như thể đã được đọc qua rồi. Tấm thảm hình chữ nhật che đi một phần sàn nhà lát gỗ. Đèn trên chiếc bàn đặt ở một đầu của căn phòng đang được bật. Phía sau nó là chiếc ghế tựa.

Evan Tucker đang ngồi trên ghế. Ông ta mặc áo sơ mi trắng, ống tay xắn lên, và quần tối màu. Cổ áo được hồ cứng của ông ta không cài khuy. Cốc cà phê đặt trong tầm với trên bàn. Ông ta vẫy tay ra hiệu cho Robie ngồi xuống ghế và nói, “Cà phê chứ?”

“Cảm ơn.”

Vệ sĩ hộ tống anh rời đi, hẳn để thực thi yêu cầu này. Trong lúc chờ, Robie ngồi tựa lưng và ghế và quan sát vị lãnh đạo của tổ chức.

Trông ông ta già hơn tuổi năm mươi của mình. Tóc ông ta bạc trắng, bụng phệ, và hai bàn tay lốm đốm những vết đồi mồi. Nhưng khuôn mặt ông ta mới là điểm nói lên tất cả: da nhăn nheo, cằm nhọn, cặp mắt hõm sâu như hai hố tử thần thu nhỏ đang hút lấy cả người ông. Môi mỏng tang và nứt nẻ. Răng vàng ố lốm khởm. Ông ta không buồn che lại. Mà xét cho cùng, Robie nghĩ Evan Tucker cũng chẳng có lí do gì để cười khi làm công việc này.

Cà phê được mang đến và vệ sĩ lại đi ra, không quên đóng cửa.

Tucker bấm một cái nút được giấu dưới bàn và Robie nghe có tiếng rù rù bất chợt vang lên. Anh vừa nhìn ra cửa sổ thì những tấm ván dày trượt xuống. Anh nhìn cửa ra vào và thấy điều tương tự diễn ra.

Hệt như James Bond, vì những lí do hiển nhiên và dễ hiểu. Căn phòng đã biến thành một SCIF^[6]. Hiển nhiên những gì Robie sắp nghe được coi là tin tình báo tuyệt mật.

Tucker ngả lưng ra sau và tiếp tục nhìn chằm chằm Robie. “Cô ta đã liên lạc với cậu,” ông ta nói. Giọng điệu có gì đó như buộc tội. “Gửi cho cậu những tin nhắn nhảm nhí này. Như thể đây là một trò chơi. Và bảo cậu rằng cô ta không thực sự muốn bắn vỡ đầu cậu. Tất cả chỉ là vớ vẩn, tôi tin rằng cậu thừa biết điều đó.”

Robie không hề nao núng. Anh không bao giờ nao núng. Nao núng sẽ chỉ khiến tâm trí anh không còn sáng suốt. “Tôi biết. Nhưng tôi chẳng thể làm được gì. Người của ông nói họ không thể truy ra dấu vết của cô ta.”

“Họ bảo tôi rằng cô ta đang sử dụng những mã lệnh mà ngay Cơ quan An ninh Quốc gia cũng không thể giải mã. Rõ ràng cô ta đã lên kế hoạch rất cẩn thận.”

“Nhưng nếu cố ta tiếp tục nhắn tin cho tôi, thì chúng ta sẽ có thêm một vài thông tin. Cô ta có thể sẽ phạm sai lầm. Thực tế tôi nghĩ cô ta đã phạm sai lầm khi liên lạc với tôi.”

“Cô ta đang chơi trò cân não với cậu. Cô ta rất giỏi việc đó. Tôi đã xem báo cáo. Cô ta là một kẻ thích thao túng. Cô ta có thể khiến người ta làm theo ý mình bằng cách lấy lòng đối phương.”

“Suýt tí nữa cô ta đã thiêu sống tôi. Lấy lòng tôi bằng cách đó quả có hơi khôi hài.”

“Nhưng chẳng phải sau đó cô ta lại xin lỗi hay sao? Không tư thù cá nhân? Và bảo cậu phải cảnh giác? Đúng hay sai? Cô ta đang làm hết sức để thay trắng đổi đen, để biến mình thành kẻ vô tội và là người bị hại. Thật khiến tôi muốn ói.”

“Cô ta có thể nói bất cứ điều gì cô ta thích. Điều đó đâu khiến nhiệm vụ của tôi thay đổi, chẳng phải sao?” Robie nhấp một ngụm cà phê rồi đặt cốc xuống.

Tucker không ngừng nhìn vào Robie như thể ông ta đang gắng tìm ra sự dao động dù là nhỏ nhất trong từng từ anh thốt ra. “Gelder là người tốt. Doug Jacobs cũng vậy.”

“Ông biết Jacobs?” Robie hỏi.

“Không. Nhưng rõ ràng cậu ta không đáng nhận một viên đạn của kẻ phản bội vào lưng.”

“Phải,” Robie nói.

“Cậu làm việc cô ta làm, Robie,” Tucker nói. “Hãy đưa tôi vào lối suy nghĩ của cô ả.”

Robie không trả lời ngay vì anh không chắc Tucker muốn hỏi gì. “Tôi có thể giải thích cho ông cách cô ta tiếp cận mục tiêu. Nhưng tôi không thể giải thích tại sao cô ta phản bội. Tôi chưa hiểu cô ta rõ đến vậy. Tôi chỉ vừa nhận nhiệm vụ này thôi.”

“Cô ta ra tay không chần chừ. Cậu không được lơ là.”

“Tôi đã có mặt tại hiện trường của cả hai vụ án mạng.”

“Và suýt nữa đụng mặt đặc vụ FBI phụ trách điều tra. Sau đó còn dùng bữa tối với cô ta. Có mâu thuẫn nào ở đây mà cậu không nhận ra không?”

“Tôi không tình nguyện nhận nhiệm vụ này. Và tôi không thể kiểm soát ai là người được FBI giao điều tra vụ án.”

“Nói tiếp đi.”

“Tôi cũng đã đến căn lán của Reel ở Bờ Đông.”

Tucker gật đầu. “Và suýt bị thiêu chết. Tôi đã xem đoạn băng thu qua vệ tinh. Cậu cần tăng tốc, Robie. Bằng không cô ta sẽ lấy mạng cậu. Cậu là ứng cử viên số một cho nhiệm vụ này. Nhưng tôi không muốn khi tàn cuộc mới nhận ra cô ta giỏi hơn cậu.”

Robie điềm tĩnh đánh giá người đàn ông đang ngồi phía sau chiếc bàn trong căn nhà bê thế với vô số lính gác và hàng rào vây quanh của ông ta. Robie biết Tucker. Ông ta đã từng là chính trị gia, rồi nhảy sang mạng lưới tình báo. Ông ta chưa bao giờ tham gia thực chiến. Chưa từng mặc quân phục. Giống như Jacobs, ông ta chưa từng có mặt ở đó. Ông ta chỉ theo dõi từ xa qua màn hình vệ tinh trong lúc những người khác bỏ mạng một cách khốc liệt.

Robie biết rằng công nghệ máy bay không người lái đã cứu sống bao mạng người, vì không cần phải cử cả biệt đội đi thi hành nhiệm vụ và đặt họ vào vòng nguy hiểm. Chỉ có các mục tiêu là phải đối diện với nguy hiểm. Nhưng đôi khi máy tính, vệ tinh, và máy bay không người lái là chưa đủ. Đó là khi Robie được triệu tập. Và anh sẵn sàng thực thi công việc của mình. Điều khiến anh khó chịu là những kẻ ngồi sau bàn giấy nghĩ những việc họ làm cũng hết như những việc anh làm. Chúng không giống nhau. Không một mảy may.

“Cậu nghĩ tôi không công bằng?” Tucker nói, vẻ trịch thượng.

“Sự công bằng không phải ưu tiên hàng đầu của tôi,” Robie đáp.

“Rất vui khi nghe vậy. Như thế giúp ta tiết kiệm thời gian.”

Robie nhìn quanh. “Nhân tiện đang ở SCIF, liệu ông có thể cho tôi biết ý kiến của ông về nguyên nhân của những việc đang diễn ra không?”

“Reel đã phản bội. Có người đã mua chuộc cô ta.”

“Ông nghĩ đó là ai? Tổ chức hẳn phải có vài giả thiết.”

“Cậu đã có thông tin về bốn nhiệm vụ gần đây nhất của cô ta. Chúng diễn ra trong khoảng một năm trở lại đây. Câu trả lời hẳn phải nằm ở đó.”

“Có khi nào câu trả lời nằm ở người đàn ông mà cô ta đã không giết?”

“Ý cậu là Ferat Ahmadi?”

Robie gật đầu. “Đôi khi câu trả lời đơn giản nhất là câu trả lời đúng nhất.”

“Như vậy chỉ giải thích được cái chết của Jacobs. Không liên quan tới Gelder.”

“Hãy cùng mổ xẻ việc đó. Liệu Gelder có vai trò gì trong vụ ám sát Ahmadi không?”

Tucker nhìn quanh, vẻ mặt của ông ta trông như thể những bức tường của SCIF đột nhiên không còn đủ vững chắc để hứng chịu sức nặng của cuộc hội thoại này.

Robie nói, “Nếu ông không tin tưởng tôi thì chúng ta có thể dừng chủ đề này tại đây.”

“Sẽ thật ngớ ngẩn nếu lôi cậu vào nhiệm vụ này mà lại không tin tưởng cậu.”

“Vậy Gelder giữ vai trò gì?”

“Theo như tôi được biết...” Tucker nói, nhưng Robie giơ tay lên như một tay cảnh sát đang điều phối giao thông, mà đúng là lúc này anh cảm thấy như đang làm vậy thật.

“Với tất cả lòng kính trọng, thưa ông, rào trước như vậy chẳng giúp ích được gì cho tôi. Đâu phải ông đang tuyên thệ trước Quốc hội. Tôi cần câu trả lời trung thực hoặc không cần câu trả lời nào cả.”

“Gelder đứng đầu sở mật vụ, nhưng ông ấy không có bất kì liên quan trực tiếp nào tới vụ Ahmadi,” Tucker vừa nói vừa ngồi thẳng dậy và có vẻ như đang nhìn Robie bằng một con mắt khác.

“Nếu loại bỏ Ahmadi, chúng ta có thể điều tra ở đâu? Cần phải có mối liên hệ nào đó giữa Jacobs và Gelder.”

“Đã bao giờ cậu nghĩ rằng Reel có thể chỉ đang chọn ra những mục tiêu để sát hại dựa trên những ý tưởng hoang đường của cô ta? Cô ta đã làm việc với Jacobs. Không khó để đưa cậu ta

vào bẫy. Jacobs chết. Gelder là nhân vật số hai. Việc sát hạ ông ấy sẽ gây thiệt hại to lớn đối với tổ chức và có lợi cho kẻ thù chúng ta. Chẳng thể có lí do nào thỏa đáng hơn thế.”

“Tôi không nghĩ vậy.”

“Tại sao không?” Tucker nói sắc lạnh.

“Bất kì ai cũng có thể làm vậy. Reel không phải bất kì ai.”

“Tôi không nghĩ cậu biết rõ về cô ta đến thế đấy. Báo cáo cho thấy hơn chục năm nay cậu không liên lạc với cô ta.”

“Đúng vậy. Nhưng thời gian chúng tôi trải qua cùng nhau rất khắc nghiệt. Ông sẽ biết rõ về một con người hơn bao giờ hết trong những điều kiện như vậy. Như thế đã biết nhau cả đời.”

“Con người luôn thay đổi.”

“Phải, họ thay đổi.”

“Vậy ý cậu là gì?”

“Cô ta có kế hoạch. Kế hoạch do chính cô ta lập nên.”

“Dựa vào đâu mà cậu nói vậy? Linh tính mách bảo?”

“Nếu cô ta đang làm việc cho kẻ khác, cô ta sẽ không liên lạc với tôi. Đó là nguyên tắc hợp tác cơ bản. Kẻ thuê cô ta sẽ theo dõi việc đó, hết như các ông đang theo dõi tôi. Cô ta sẽ không mạo hiểm làm vậy. Tôi nghĩ đây là việc cá nhân.”

“Có thể cô ta đang gài bẫy cậu. Khiến cậu rối trí. Cô ta là một phụ nữ quyến rũ. Các ghi chép cho thấy cô ta đã sử dụng tất cả những gì cô ta có để hoàn thành nhiệm vụ trong quá khứ. Đừng để bị mê hoặc.”

“Tôi đã cân nhắc yếu tố đó, thưa ông. Nhưng vẫn không thỏa đáng.”

“Nếu cô ta có lí do thì đó là gì? Cuộc nói chuyện này đang giậm chân tại chỗ rồi đấy.”

“Tôi cần phải điều tra thêm. Mối quan hệ giữa Gelder và Jacobs sẽ là điểm khởi đầu.”

“Nếu có.”

“Tôi có thể cảnh báo ông một điều được chứ?”

Tucker nhìn anh. “Nói đi.”

“Reel đã nhảy từ mục tiêu cấp thấp đến cấp cao chỉ trong một bước. Có thể cô ta chỉ đang chạy lòng vòng để đánh lừa chúng ta.”

“Có nghĩa cô ta còn có nhiều mục tiêu khác nữa?”

“Tôi không nghĩ việc đó có gì đáng bàn cãi.”

“Tôi hi vọng cậu đã sai.”

“Tôi không nghĩ vậy”

“Vậy lời cảnh báo của cậu là gì?”

“Sẽ thế nào nếu cô ta quyết định theo thang bậc của tổ chức mà nhắm tới?”

“Vậy chỉ còn một đối tượng. Tôi.”

“Phải.”

“Tôi có vệ sĩ.”

“Jim Gelder cũng đã có.”

“Vệ sĩ của tôi khá hơn nhiều.”

“Nhưng Jessica Reel còn giỏi hơn,” Robie đáp.

“Thật mỉa mai làm sao, đất nước này đã trang bị cho cô ta những kỹ năng đó để giờ đây cô ta đem ra chống lại chúng ta.” Tucker hần học.

“Ông đã cho cô ta thêm những kỹ năng đó. Kỹ năng quan trọng nhất thì cô ta đã có từ trước.”

“Đó là gì?”

“Dũng khí. Hầu hết ai cũng nghĩ mình có nó. Mà hầu hết đều nghĩ sai.”

“Cậu cũng có kỹ năng đó, Robie.”

“Và tôi sẽ đem nó ra sử dụng. Tối đa.”

CHƯƠNG 17

Đoạn đường về nhà chỉ mất ba mươi phút vào buổi sáng sớm thế này, nhưng Robie cảm thấy như mất ba mươi tiếng.

Có nhiều điều khiến anh phải nghĩ. Những gì anh đã nói với Tucker và những gì Tucker nói với anh trộn lẫn vào nhau trong tâm trí anh như một mớ hỗn độn. Anh thật sự không biết phải nghĩ gì về cuộc gặp mặt với vị Giám đốc Cục Tình báo.

Những tin nhắn của Reel đã cho Robie biết cô ta đang làm việc một mình. Đây là việc cá nhân. Không ai lại đi để sống con mồi rồi bảo mình có phần mừng vì điều đó. Nhưng cũng rõ ràng rằng cô ta đang tìm cách thâm nhập vào tâm trí anh. Những ám chỉ của cô ta về đúng và sai, khuyên anh phải cảnh giác, là mảnh thao túng cơ bản, khiến anh nghi ngờ cả nhiệm vụ lẫn niềm tin vào tổ chức của mình. Cô ta rất giỏi, không có gì phải bàn cãi.

Robie và Reel đã cùng trải qua một cấp độ huấn luyện, cùng trải qua một hệ thống, cùng có những quy chuẩn như nhau ăn sâu vào máu. Nhưng họ khác nhau. Robie sẽ không bao giờ nghĩ đến chuyện nhắn tin cho địch thủ như vậy. Anh thường chọn cách trực tiếp hơn để đi đến mục tiêu. Anh không biết đó có phải vấn đề giới tính hay không, và anh cũng không bận tâm. Sự khác biệt là có thực, đó mới là điều quan trọng.

Có thể Reel đã thay đổi. Nhưng cũng có thể trước nay cô ta vẫn là người như vậy.

Anh về tới tòa nhà chung cư, đỗ xe dưới tầng hầm và đi thang máy lên tầng của mình. Anh kiểm tra hành lang xem có gì bất thường không, rồi mở khóa và bấm mã an toàn của hệ thống báo động.

Anh bật máy pha cà phê, tự chuẩn bị cho mình bánh mì sandwich bơ lạc và mật ong, rồi ngồi xuống bên cạnh cửa sổ phòng khách. Anh uống cà phê, ăn sandwich, và nhìn mưa đang bắt đầu rơi nặng hạt bên ngoài. Giao thông tắc nghẽn giờ cao điểm vốn đã đem đến đủ khổ sở trong những ngày nắng càn quét khiến người ta trở nên khốn cùng khi có thêm những cơn mưa trút xuống các tấm kính chắn gió, và những con đường lầy lội.

Anh rút tay vào túi và lôi ra một mẩu màu trắng nhỏ xíu. Nó đã mủn ra thêm nữa khi nằm

trong túi áo anh, nhưng vẫn còn giữ được. Anh cần phải biết nó là gì. Anh đã tìm thấy nó ở hiện trường của cả hai vụ án mạng. Một lần thì có thể là tình cờ. Nhưng hai lần là có chủ ý. Nếu Reel đã để lại thứ này, hẳn phải có lí do nào đó.

Anh rót cho mình một cốc cà phê nữa, ngồi vào bàn và gõ bàn phím máy tính. Cuộc đời của Doug Jacobs trải ra khắp màn hình, chi tiết như kết quả xét nghiệm máu.

Đó có thể là một cuộc đời thú vị đối với một thường dân, nhưng khá bình thường theo tiêu chuẩn của Robie. Jacobs từng là chuyên viên phân tích trước khi trở thành điều phối viên. Anh ta chưa từng nổ súng vì đất nước. Cho đến trước khi lãnh một viên đạn vào người, anh ta cũng chưa từng bị thương vì công việc. Anh ta đã giết rất nhiều người, từ khoảng cách xa, bằng cách mượn tay những người như Robie để bóp cò. Điều đó không có gì sai. Những người như Robie cũng cần người như Jacobs để hoàn thành nhiệm vụ. Jacobs đã cộng tác với Reel năm nhiệm vụ trong ba năm. Không có sai sót gì xảy ra, dù là nhỏ nhất. Tất cả mục tiêu đều bị sát hạ và Reel luôn trở về an toàn để nhận nhiệm vụ mới.

Anh không chắc hai người bạn họ đã gặp mặt nhau bao giờ chưa. Điều đó không phải hiếm thấy. Robie cũng chưa từng gặp bất kì điều phối viên nào của mình. Tổ chức áp dụng chính sách của người Trung Quốc trong việc điều hành. Càng ít biết về nhau, càng ít thông tin bị lộ khi có người bị bắt và bị tra tấn.

Robie bỏ qua tất cả thông tin về đời tư của Jacobs. Nếu có gì liên quan tới Reel thì chỉ có thể là trong công việc.

Rất nhiều nhiệm vụ hoàn thành. Không có rắc rối nảy sinh. Rồi Reel bắn vào lưng Jacobs trong khi đáng lẽ cô ta phải thực hiện một nhiệm vụ ở Trung Đông, kết liễu cuộc đời một kẻ mà nước Mỹ không thể để hắn lên nắm quyền.

Không tìm thấy gì trong tài liệu về Jacobs, Robie mở một tập tin nặng hơn nhiều, tài liệu về cuộc đời James Gelder. Gelder là một công chức lâu năm, khởi nghiệp từ quân đội, tất cả đều trong mảng tình báo. Ông ta thăng tiến nhanh chóng và được xem như người kế vị của Evan Tucker – trừ phi Tổng thống đưa ra một quyết định mang tính chính trị và bổ nhiệm một thằng ngốc chẳng có chút kinh nghiệm gì về tình báo trong Toà Quốc hội lên nắm quyền. Evan Tucker là bộ mặt – nếu có – của tổ chức trước công chúng. Ông ta năng động hơn một số vị giám đốc tiền nhiệm, nhưng xét về mặt điều hành, Gelder mới là người đem lại kết quả.

Robie tự hỏi ai sẽ là người thay thế ông ta. Liệu có ai muốn vị trí đó, khi thấy những gì đã xảy ra với Gelder. Robie đọc lại từ đầu tiểu sử, trước cả khi Gelder gia nhập Cục Tình Báo và vẫn còn phục vụ trong hải quân. Ông ta đã có một sự nghiệp mẫu mực và Robie càng nể phục ông ta

hơn.

Anh đọc đến cuối tài liệu rồi ngả lưng ra sau.

Tại sao Jessica Reel lại giết ông ta? Nếu đây là thù oán cá nhân thì lí do nằm ở đâu? Robie không thể tìm ra mối liên hệ giữa Reel và Gelder. Như Evan Tucker đã nói, Gelder không có liên quan trực tiếp đến nhiệm vụ Ahmadi, ông ta chỉ phê chuẩn mà thôi. Và Robie cũng không thể tìm được bất cứ manh mối nào cho thấy Gelder đã làm việc với Reel, dù là gián tiếp hay trực tiếp.

Anh gõ bàn phím định tắt tập tài liệu, nhưng tiếng sét bất chợt khiến anh phân tán và gõ nhầm. Trang anh đang xem bị tái định dạng ngay lập tức. Không chỉ xuất hiện thêm chữ Header, Footer, Close mà ngay cả màu chữ cũng thay đổi.

Chết tiệt. Anh không thể thay đổi tài liệu, đó là tập tin read-only. Anh gõ bàn phím để thoát khỏi định dạng mới này, nhưng không có tác dụng. Anh đang định thử lại lần nữa thì nhìn thấy cuối trang có một dòng chữ. Nó mờ đến nỗi anh phải bật đèn bàn để nhìn rõ hơn. “Đã xóa”

Robie nhìn chằm chằm vào dòng chữ nhạt màu, như thể một con ma đang hiện lên trên màn hình máy tính của anh.

Khốn nạn thật. Ngay lập tức anh kiểm tra lại tập tin của Gelder và thấy hai mươi dòng chữ “Đã xóa”.

Anh ngả lưng ra sau. Anh đã biết sẽ có một phần thông tin bị giấu đi, nhưng thế này chẳng khác gì họ đã biên soạn lại toàn bộ thông tin. “Họ” có thể chỉ là một vài người mà anh chưa rõ là ai, hoặc có thể là toàn bộ tổ chức từ Tucker trở xuống.

Anh mở tập tin của Reel, gõ tổ hợp phím tương tự và thấy nhan nhản những dòng chữ “Đã xóa”.

Họ muốn mình điều tra nhưng lại trói cả tay lẫn chân mình lại. Không cho mình biết toàn bộ câu chuyện, như vậy là họ đã lừa dối mình. Anh chộp lấy điện thoại để gọi cho Áo Xanh, nhưng rồi dừng lại, ngón tay anh trượt trên bàn phím. Lần nói chuyện điện thoại gần đây nhất giữa họ, Áo Xanh có vẻ rất khác thường. Ông muốn Robie đến văn phòng để điều trị vết thương. Nhưng ông lại cho Robie một địa chỉ khác, và điều này khiến anh tự hỏi liệu vết thương có phải mối quan tâm chính của Áo Xanh hay không. Rõ ràng có điều gì đó đang diễn ra mà Robie chưa biết.

Anh đứng dậy bước tới gần cửa sổ và ngắm cơn mưa, như thể thời tiết tồi tệ ngoài kia sẽ giúp tâm trí anh tỉnh táo hơn.

Vừa đúng vừa không.

Nó giúp Robie đưa ra quyết định rằng anh sẽ đến gặp Áo Xanh. Nhưng anh sẽ không nhắc đến những gì vừa phát hiện được. Anh sẽ chờ xem tình hình diễn biến ra sao. Anh sẽ xem Áo Xanh có chủ động nhắc đến chuyện này không hay ông đang đứng về phía một kẻ khác không phải anh. Ngày hôm qua điều này hẳn là không tưởng. Nhưng nếu là hôm qua, điều Robie vừa chứng kiến trên màn hình máy tính cũng là không tưởng.

Tâm trí anh càng lẫn lộn hơn khi nghĩ đến Jessica Reel. Anh đã bắt đầu cảm thấy hoài nghi. Nhiều hoài nghi.

Không phải vì tư thù cá nhân, cô ta đã nói.

Vậy mà Robie đang bắt đầu nghĩ chuyện này hoàn toàn là vì tư thù cá nhân của người phụ nữ đó. Nếu quả vậy, anh cần phải biết lí do.

CHƯƠNG 18

Trong lúc Robie lái xe ra khỏi gara, điện thoại của anh đổ chuông. Anh nhìn màn hình và nhăn nhó. Cô bé đã gọi nhiều lần mà anh không trả lời. Anh đã hi vọng cô bé sẽ thôi không gọi nữa. Nhưng có vẻ cô bé không nhận ra thông điệp của anh.

Trong một phút bốc đồng, anh bấm nút trả lời. “A lô?”

“Chú đang chơi trò khỉ gì vậy, chú Robie?”

Giọng Julie Getty giống hệt như lần cuối cùng họ trò chuyện. Một chút bực bội, và đầy ngờ vực. Và anh không thể trách cô bé.

“Ý cháu là sao?”

“Khi có người để lại cho chú hai mươi sáu tin nhắn thoại, thì đó có thể là dấu hiệu cho thấy người ta muốn nói chuyện với chú.”

“Cuộc sống mới của cháu thế nào?”

“Chả ra gì.”

“Thật sao?” Robie hỏi với vẻ ngờ vực.

“Dĩ nhiên là không thật. Jerome rất tốt, hệt như những lời giới thiệu. Thậm chí quá tốt. Cháu có cảm giác như mình là Huck Finn đang trở về sống cùng Widow Douglas.”

“Nếu là chú thì chú sẽ không thấy điều đó có gì tiêu cực. Một cuộc sống bình dị tẻ nhạt không có gì là xấu.”

“Chú sẽ biết cháu sống thế nào nếu chịu gọi lại cho cháu.”

“Chú bận lắm.”

“Chú đã bỏ chuyến đi mất rồi. Cháu đã đợi hàng giờ đồng hồ trong năm lần khác nhau, cho đến khi nhận ra. Cháu đã không ngừng đọc cáo phó xem có tìm thấy tên chú không, vì cháu nghĩ chú là người biết giữ lời hứa. Nên nếu chú không liên lạc với cháu thì chỉ có thể chú đã chết mất xác ở nơi nào đó rồi. Cháu chỉ định gọi một lần này nữa rồi thì kệ chú.”

“Nghe này, Julie...”

Cô bé ngắt lời. “Chú đã hứa. Bình thường cháu sẽ chẳng thêm tin vào những chuyện nhằm nhí như vậy, nhưng cháu đã tin chú. Cháu thực sự đã tin chú. Vậy mà chú làm cháu thất vọng.”

“Cháu không cần người như chú trong cuộc đời cháu. Chú nghĩ những chuyện xảy ra trước đây đã chứng minh điều đó.”

“Những chuyện trước đây đã chứng minh chú là người đã nói là sẽ làm. Sau đó chú mới hành động khác đi.”

“Tất cả chỉ vì lợi ích của bản thân cháu mà thôi,” Robie nói.

“Sao không để cháu quyết định việc ấy?”

“Cháu mới mười bốn tuổi. Cháu không thể đưa ra các quyết định như vậy.”

“Đấy là chú nói thế.”

“Cháu có thể ghét chú, nguyên rủa chú, và nghĩ rằng chú là một đồng rác rưởi. Nhưng chú cũng chỉ vì lợi ích của cháu mà thôi.”

“Không cần phải nghĩ. Chú chính là một đồng rác rưởi.”

Điện thoại tắt, Robie bèn ném nó xuống ghế.

Đáng lẽ anh không nên cảm thấy tệ hại như thế này, thực sự không nên. Tất cả những gì anh nói với Julie Getty đều là sự thật. Vậy thì tại sao mình lại cảm thấy mình là thằng tồi tệ nhất thế giới?

...

Sau khi đi khỏi toà nhà chung cư của mình khoảng nửa dặm, Robie tắt xe vào lề đường và ra ngoài. Anh mở cửa bước vào trong cửa hàng. Ngay lập tức mùi thơm ngào ngạt ập vào anh. Nếu bị dị ứng, hẳn anh đã hắt hơi liên tục.

Anh bước đến quầy, một phụ nữ trẻ đang làm việc ở đó. Anh lôi hai cái mẫu màu trắng nhỏ xíu ra và đặt lên mặt quầy khi cô quay sang nhìn anh.

“Tôi có thể hỏi một câu kì cục được chứ,” anh bắt đầu. “Cô có biết đây là loại hoa gì không?”

Người phụ nữ trẻ nhìn xuống hai cái mẫu cánh hoa mà anh vừa đặt xuống. “Đó đâu phải là hoa.”

“Đó là tất cả những gì còn sót lại.”

Cô dùng ngón tay chọc chọc và đưa lên mũi ngửi. Cô lắc đầu. “Tôi không chắc. Tôi chỉ là người làm thêm ở cửa hàng này.”

“Liệu có ai giúp được tôi không?”

“Đợi tôi một chút.”

Cô bước vào căn phòng phía sau và sau vài phút một người phụ nữ đeo kính bước ra. Cô già hơn và mập mạp hơn. Robie nghĩ đây hẳn là chủ cửa hàng hoa này.

“Tôi có thể giúp gì cho anh?” cô lịch thiệp hỏi.

Robie lặp lại câu hỏi. Người phụ nữ nhặt mẫu cánh hoa lên, đưa đến sát mắt, tháo kính ra xem xét nó kĩ càng hơn, rồi ngửi.

“Hoa hồng trắng,” cô nói chắc chắn. “Một bông Madame Alfred Carriere.” Cô chỉ vào vết đốm trên cánh hoa. “Anh có thể thấy một chút phớt hồng ở đây. Và mùi cay ngọt rất nồng. Trong khi giống Madame Plantier thì trắng muốt và có mùi khác - những người hiểu về hoa hồng chắc sẽ nhận ra sự khác biệt. Tôi có một số bông Carriere trong kho nếu anh muốn xem.”

“Có lẽ để khi khác.” Robie ngập ngừng, cân nhắc xem nên diễn đạt thế nào. “Cô mua hoa hồng trắng để làm gì? Ý tôi là, cho những dịp như thế nào?”

“Hồng trắng thường dùng cho đám cưới. Chúng tượng trưng cho sự trong trắng, thuần khiết và trinh tiết, đại loại như thế.”

Robie liếc nhìn người phụ nữ trẻ và thấy cô đang đảo mắt ngao ngán.

“Có một điều thú vị khác,” người phụ nữ già hơn nói.

Robie lại dành sự tập trung cho cô. “Điều thú vị?”

“Hoa hồng trắng cũng thường được dùng trong tang lễ. Chúng đại diện cho sự bình yên, tình yêu về mặt tinh thần, và những điều tương tự.” Cô nhìn xuống mẫu cán hoa Robie mang tới. Cô đặt một ngón tay lên cái chấm hồng. “Mặc dù đây là biểu tượng cho một thứ khác không liên quan đến sự bình yên.”

“Đốm hồng? Ý cô là gì?”

“Nhiều người gắn nó với một thứ hoàn toàn khác tình yêu và hòa bình.”

“Thứ gì?”

“Máu.”

CHƯƠNG 19

Robie rời khỏi cửa hàng hoa và đi tiếp. Tâm trí anh đang hỗn độn bởi những suy nghĩ. Và anh đang tức giận. Hoa được để lại ở cả hai hiện trường. Không, phải là những gì còn sót lại của hoa được để lại ở cả hai hiện trường. Những tập tin anh được cung cấp không phải là thứ duy nhất mà tổ chức can thiệp, chỉnh sửa. Họ đã dọn dẹp hiện trường vụ án và giấu nhem những cánh hoa hồng trắng Reel để lại, nhưng họ đã bỏ sót một vài cánh.

Trong tin nhắn Reel đã nói rằng anh phải cảnh giác. Rằng có nhiều điều xấu xa chưa được làm rõ. Giờ thì anh nghĩ cô ta nói thật.

Địa điểm mới mà Áo Xanh chỉ cho anh nằm ở phía Tây D.C, hạt Loudoun, Virginia. Đây là vùng đất của những con ngựa, của các nông trại rộng lớn bên trong những hàng rào dài cả dặm, đan xen với những căn nhà khiêm tốn hơn. Rải rác khắp nơi là các thị trấn nhỏ với những nhà hàng và cửa tiệm thượng lưu phục vụ cho những kẻ lăm tiền nhiều của đang chơi trò điền chủ. Bên cạnh đó là những cửa hiệu bán những thứ đồ mà người ta thực sự cần, như hạt giống và yên ngựa.

Cuối cùng Robie rẽ vào một con hẻm rải sỏi được bao quanh bởi những rừng thông già rậm rạp đang đổi màu cho đất bằng những chiếc lá màu cam rụng xuống. Ở lối vào con hẻm có một biểu hiện cảnh báo: *Không có phận sự miễn vào.*

Anh đi tới chỗ cánh cổng sắt được canh gác bởi hai vệ sĩ trong trang phục rằn ri, tay cầm súng tiểu liên MP5. Họ xét người anh, kiểm tra xe, và xác nhận lịch hẹn. Cánh cổng sắt trượt mở trên đường ray tự động và anh lái xe đi vào.

Khu liên hợp là một tòa nhà dài, chỉ có một tầng. Trông như một trường cao đẳng cộng đồng được đầu tư hoành tráng.

Anh đỗ xe và bước tới cửa trước, cửa mở, một phụ nữ trong bộ vét màu xanh nước biển đầy vẻ bảo thủ bước ra hộ tống anh. Thẻ an ninh của cô ta đeo trên hông. Anh dán mắt nhìn nó. Khi quay sang và thấy anh đang nhìn chằm chặp, cô ta cảnh báo, “Nếu là tôi, tôi sẽ không nhớ làm gì cho mệt.”

“Tôi chẳng bao giờ nhớ,” Robie đáp.

Cô ta bỏ anh lại trong phòng khám đã được tiệt trùng rồi đóng cửa. Anh cá nó được khóa tự động. Anh nghĩ họ không muốn anh đi lang thang khắp các hành lang mà không có người hộ tống.

Một phút sau cửa mở và một phụ nữ khác bước vào. Cô mảnh khảnh, tuổi chừng gần bốn mươi, tóc đen dài buộc chặt phía sau, đeo kính và tô son đỏ chót. Cô mặc áo choàng bác sĩ.

“Tôi là bác sĩ Karin Meenan. Theo tôi được biết anh có vài vết thương trên người, phải không Robie?”

“Cũng không có gì nghiêm trọng.”

“Bị thương ở đâu?”

“Tay và chân.”

“Anh có thể cởi đồ và ngồi lên bàn được chứ?”

Cô chuẩn bị vài dụng cụ y tế trong lúc Robie cởi áo khoác, sơ mi, quần, và giày. Anh ngồi trên bàn trong khi Meenan ngồi lên cái ghế có bánh xe và dịch lại gần anh hơn.

Cô kiểm tra các vết bỏng, “Anh nghĩ chúng không có gì nghiêm trọng sao?” cô nói, mắt mở to.

“Tôi chưa chết.”

Cô tiếp tục xem xét người anh. “Có lẽ tiêu chuẩn của anh khác với người thường.”

“Có lẽ vậy.”

“Anh đã rửa các vết thương này à?”

“Phải.”

“Anh làm rất tốt,” cô nói.

“Cảm ơn.”

“Nhưng chúng cần được chữa trị cẩn thận hơn.”

“Đó là lí do tôi ở đây.”

“Tôi sẽ cho anh một vài loại thuốc kháng viêm. Cả mũi tiêm nữa.”

“Nếu cô cho là cần thiết,” Robie đáp.

“Anh là một bệnh nhân rất biết hợp tác.”

“Cô có bệnh nhân nào không biết hợp tác ở đây sao?”

“Không hẳn. Nhưng tôi chưa làm việc ở đây lâu,” Meenan nói.

“Cô từ đâu chuyển đến?”

“Trung tâm cấp cứu, Đông Nam D.C.”

“Vậy thì cô đã thấy đủ các vết thương do đạn bắn rồi nhỉ.”

“Phải, tôi thấy rồi. Và anh cũng đã dính đạn.” Cô dán mắt vào hai điểm trên cơ thể Robie. Cô đặt hai ngón tay lên tay Robie ước lượng. “Chín li?”

“Chính xác là đạn 357. Đối phương đã dùng một khẩu ngoài tiêu chuẩn, may mắn là lần bắn thứ hai thì bị kẹt đạn, bằng không tôi đã chẳng còn ngồi đây nói chuyện với cô.”

Cô ngẩng lên nhìn anh. “Anh có thường may mắn vậy không?”

“Hầu như không bao giờ.”

Cô dành một giờ tiếp theo cẩn thận rửa và băng bó vết thương cho anh. “Tôi có thể tiêm liều thuốc đầu tiên cho anh vào mông hoặc tay. Vết tiêm sẽ nhức một thời gian,” cô nói.

Ngay lập tức Robie chìa tay trái ra.

“Vậy ra anh bắn bằng tay phải.”

“Đúng,” anh đáp.

Cô chọc xi lanh vào tay anh rồi nhấn pít tông, “Sẽ có một lọ thuốc để sẵn ngoài hành lang cho anh. Uống theo chỉ dẫn là anh sẽ không còn vấn đề gì nữa. Nhưng lúc đó anh gặp may đấy. Suýt nữa thì anh phải ghép da rồi. Vì da không tự lành hoàn toàn nếu không có phẫu thuật chỉnh hình.”

“Tôi hiểu.”

“Chắc sẽ không gặp lại anh đâu nhỉ?”

“Cô có khám nghiệm tử thi ở đây không?”

Cô ngạc nhiên đáp, “Không.”

“Vậy thì chắc chắn cô sẽ không gặp lại tôi.”

Robie mặc lại quần áo rồi hỏi, “Tôi phải đi đâu tiếp đây?”

“Sẽ có người đến hướng dẫn anh. Ở đây không có nhiều nơi tôi được phép đến.”

“Cô có mừng vì đã gia nhập không?”

“Còn anh?” cô vắn lại.

“Tôi vẫn không ngừng hỏi bản thân câu đó mỗi ngày.”

“Và câu trả lời của anh là gì?”

“Nó thay đổi tùy theo ngày.”

Cô chìa danh thiếp ra cho anh. “Đây là thông tin liên lạc của tôi. Vết bồng không lơ là được đâu. Và anh thực sự cần phải hạn chế hoạt động. Giảm thiểu tập luyện, đi lại, và ...” Giọng cô tắt dần khi thấy anh nhìn cô đăm đăm. “Không gì trong số đó là khả thi, phải không?”

Anh cầm lấy danh thiếp. “Cảm ơn đã chữa trị cho tôi.”

Cô đi tới cửa rồi quay trở lại. “Dù sao cũng chúc anh may mắn.” Đoạn cô đi mất.

Robie đợi khoảng năm phút.

Cửa mở. Áo Xanh đứng đó. Mặc vét, cà vạt tân thời, giày bóng loáng, tóc chải chuốt hoàn hảo. Nhưng khuôn mặt thì không.

Nhìn những chi tiết đó, Robie có thể thấy hôm nay Áo Xanh không phải là chính mình. Đồng nghĩa với việc sắp có chuyện gì đó xảy ra.

CHƯƠNG 20

Jessica Reel lại di chuyển. Cô không thích ở một chỗ quá lâu. Cô đi taxi một đoạn rồi đi bộ. Cô thích đi bộ. Khi để người khác chở trên taxi. Người ta mất đi phần nào quyền kiểm soát. Cô không thích như vậy.

Trời hôm nay trở lạnh. Mưa đã đến rồi đi nhưng mây đen vẫn ở lại và ẩm ướt, lạnh lẽo. Cô mừng vì có áo choàng và mũ. Cô vẫn đeo kính râm dù trời xám xịt.

Chiếc xe chạy đến từ cuối đường. Đó là chiếc Jag mui trần đời mới màu xanh lá. Người đàn ông đang lái xe có vẻ khoảng gần năm mươi. Tóc ông ta ngắn và chòm râu mỏng đã ngả bạc. Tên ông ta là Jerome Cassidy. Ông ta đã vượt qua chứng nghiện rượu và các rắc rối khác để tự vươn lên thành một tỉ phú. Có nhiều điều đáng để học hỏi từ thành công của con người này.

Nhưng Reel quan tâm đến người ngồi cạnh Cassidy hơn. Mười bốn tuổi, nhỏ con, tóc rối bù. Khi chiếc xe dừng lại và cô bé bước ra, Reel thấy cô bé mặc quần jean rách, giày thể thao rẻ tiền và áo len chui đầu. Chiếc ba lô bụi chẳng vắt một bên vai. Trông nó còn nặng hơn cô bé. Julie Getty trông như một cô bé thành thị bình thường đang đến lớp.

Hai người họ trao đổi vài câu ngắn gọn rồi chiếc Jag phóng đi.

Reel biết Jerome Cassidy yêu Julie Getty như một người cha yêu con, dù họ chỉ vừa sống cùng nhau. Cô gạt phăng Cassidy ra khỏi đầu và tập trung vào Julie.

Điều đầu tiên cô làm là quan sát khu vực xung quanh. Cô nghĩ chắc chúng chưa kịp để phòng trường hợp này, nhưng cẩn tắc vô ưu. Cô không thấy ai đang theo dõi Julie, và cô tin mình sẽ phát hiện ra họ nếu có. Cô rút điện thoại từ trong túi ra rồi chụp vài tấm ảnh Julie và ngôi trường mà cô bé đang đi tới.

Giờ tan trường là ba giờ mười lăm. Cô biết Julie sẽ không về nhà bằng chiếc Jag mà sẽ đi xe buýt.

Reel sẽ quay lại lúc ba giờ mười lăm. Cô nhìn Julie biến mất sau cổng trường rồi quay người và đi dọc con phố.

...

Sát nhân đôi khi sẽ quay lại hiện trường vụ án. Đó là một trong những việc cô cần làm trong buổi sáng nay. Cô không có hứng với bản thân hiện trường vụ án. Cô hứng thú với người mà cô biết sẽ có mặt ở đó. Reel thấy rào chắn đã được thu hẹp, giờ chỉ còn bao quanh hai tòa nhà liên quan tới vụ án.

Cô bước vào một quán ven đường, mua cà phê và báo, rồi bước ra ngoài. Cô ngồi xuống băng ghế, đọc báo, uống cà phê và đợi.

Một tiếng sau người phụ nữ đó xuất hiện. Reel đã uống hết cà phê và đọc xong tờ báo từ lâu. Lúc này cô chỉ ngồi đó và nhìn quanh lơ đãng. Bề ngoài là vậy. Cô không biểu lộ điều gì khi thấy người phụ nữ ấy xuất hiện ở hiện trường.

Nicole Vance trò chuyện với một trong các điệp viên của cô rồi kí vào một biên bản nào đó. Cô lùi lại, nhìn chăm chú vào tòa nhà nơi phát súng cướp đi mạng sống của Doug Jacobs được bắn ra. Rồi cô nhìn sang tòa nhà nơi Jacobs bỏ mạng.

Reel biết Vance rất thạo nghề. Cô biết Vance hẳn đã thu thập đủ mọi manh mối có thể ở cả hai địa điểm. Vance sẽ rà đi rà lại để tìm ra hung thủ. Chỉ có điều cô ta sẽ không thể tìm ra. Không phải vì cô ta không giỏi, mà vì đây không phải loại tội ác mà cảnh sát có thể tìm lời giải đáp.

Reel biết rằng những người đang truy sát cô sẽ tìm được cô, trước cả khi cảnh sát kịp biết đến sự tồn tại của cô, hoặc cô sẽ hoàn thành mục tiêu và biến mất mãi mãi.

Không có nhiều thứ khiến Reel lo sợ. Cô không sợ cảnh sát. Không sợ FBI. Càng không sợ đặc vụ Vance. Cô sợ tổ chức cũ của mình. Cô sợ Will Robie.

Nhưng hơn cả, cô sợ sẽ thất bại trong nhiệm vụ lần này, cái nhiệm vụ đã đem cô trở lại với chính con người cô.

Cô chụp ảnh Vance bằng điện thoại của mình trong lúc giả vờ đang gọi điện. Cô biết nơi Vance sống. Một căn hộ ở Alexandria. Cô ta đã sống ở đó được một thời gian. Chưa kết hôn. Dường như sự nghiệp là người bạn đời hoàn hảo của cô ta. Nhưng cô ta thích Robie. Điều đó rất dễ nhận thấy. Điều đó sẽ giúp ích cho Reel và làm hại Robie.

Cô cân nhắc tình hình. Robie đã bị bỏng nặng. Có nghĩa anh ta đang được điều trị ở một trong các cơ sở của tổ chức. Và sau cái chết của Jim Gelder, Robie chắc chắn sẽ được gọi đến diện kiến người duy nhất đứng trên Gelder: Evan Tucker.

Cô bắt taxi tới Hertz, thuê một chiếc xe rồi đi khỏi đó, hòa mình vào dòng xe nườm nượp trên đường. Cô thầm kết hợp các khả năng có thể xảy ra với cô bé con và đặc vụ FBI. Những gì Reel

đang dự định làm không phải là những điều lương thiện. Nhưng khi các lựa chọn bị giới hạn, bạn phải tận dụng hết những gì mình có.

Cô lái xe tới Virginia và dừng lại trước một tòa nhà đồ sộ còn khá mới. Tòa án Liên bang Hoa Kỳ. Bên trong đó là nơi công lý được thực thi. Bên trong đó là nơi đúng sai được định đoạt. Kẻ ác bị trừng trị. Người lương thiện được giải oan.

Reel không biết những điều đó có còn tồn tại bên trong các tòa án nữa hay không. Cô không phải luật sư mà cũng không hiểu những điều cao siêu mà luật sư và thẩm phán làm. Nhưng cô biết một điều. Luôn có hệ quả cho các lựa chọn. Và một lựa chọn đã được đưa ra bởi một người bên trong tòa nhà kia, mà cô là hệ quả của lựa chọn đó.

Cô đợi thêm một tiếng, đỗ xe bên đường, máy vẫn nổ. Quanh đây hầu như không còn chỗ đỗ xe nào khác. May mắn mới kiếm được một vị trí, cô không muốn từ bỏ nó.

Mây đen dần dịch về phía thượng nguồn và càng lúc càng dày đặc hơn. Vài giọt mưa đã nhỏ xuống kính chắn gió của Reel. Cô không để ý, cô đang dồn toàn bộ sự tập trung vào những bậc thềm phía ngoài tòa án. Cuối cùng, cửa mở và bốn người đàn ông bước ra.

Reel chỉ quan tâm đến một kẻ trong số họ. Đó là kẻ đứng tuổi hơn cả. Đáng lẽ hẳn phải hiểu biết hơn cả. Nhưng có lẽ tuổi tác không đi cùng với sự thông thái, ít nhất là trong trường hợp của hắn. Tóc hắn bạc trắng, cao, người gọn gàng, với khuôn mặt rám nắng và cặp mắt nhỏ. Hắn nói điều gì đó với một trong những người còn lại và họ cùng phá lên cười. Họ chia tay nhau ở cuối bậc thang. Gã tóc trắng đi về bên trái, những người còn lại rẽ phải. Hắn mở ô ra vì mưa đang bắt đầu rơi nặng hạt. Tên hắn là Samuel Kent. Người thân gọi hắn là Sam. Hắn là thẩm phán liên bang có thâm niên. Hắn đã kết hôn cùng một phụ nữ giàu có. Tiền tài của bà đã tiếp nhiên liệu cho cuộc sống xa hoa của hắn tại một căn hộ ở New York, một tòa nhà lịch sử từ thế kỷ mười tám ở Phố Cổ Alexandria, và một trang trại ở Middleburg, Virginia.

Một năm trước, chánh án Tòa án Tối cao Hoa Kỳ đã bổ nhiệm Sam Kent về Tòa án Giám sát Hoạt động Tình báo Nước ngoài - tòa án bí mật nhất trong tất cả các tòa án liên bang. Các hoạt động của nó là tuyệt mật. Tổng thống không có quyền hạn gì trước nó. Quốc hội cũng không. Nó không bao giờ công bố các phát hiện của mình. Nó không chịu trách nhiệm trước bất kỳ ai. Mục đích tồn tại duy nhất của nó là cho phép hoặc từ chối lệnh giám sát các đặc vụ nước ngoài đang hoạt động ở Hoa Kỳ. Tổng cộng chỉ có mười một thẩm phán Tòa án Giám sát Hoạt động Tình báo Nước ngoài, và Sam Kent rất mừng khi được là một trong số đó. Hắn chưa bao giờ từ chối bất kỳ lệnh giám sát nào.

Reel theo dõi Kent đi trên phố. Cô biết chiếc Maserati mui trần của hắn được đỗ trong gara

an toàn của tòa án, nên lúc này hắn sẽ không lái xe đi đâu cả. Nhà hắn chỉ cách tòa án liên bang cũ trong Phố Cổ - giờ thành nơi chuyên thụ lý các vụ phá sản – vài bước chân. Tuy nhiên vẫn quá xa so với tòa án mới này. Có hai ga tàu điện ngầm quanh đây, nhưng Reel cược rằng không đời nào hắn chịu dùng phương tiện giao thông công cộng. Hắn không phải dạng người chịu giao du với thường dân. Cô nghĩ, vào giờ này, chắc hắn đang tới một nhà hàng nào đó gần đây để kiếm chút gì lót bụng.

Cô lái xe ra đường và theo dấu tên thẩm phán, giữ một khoảng cách an toàn. Trong đầu Reel có một danh sách. Hai cái tên đã bị gạch bỏ. Thẩm phán Kent là cái tên thứ ba trong danh sách đó. Cô đã ra tay với mảng tình báo. Giờ là lúc chuyển sang tư pháp.

Kent quả là một gã ngốc khi đi lại một mình giữa ban ngày trên phố, cô nghĩ. Đáng lẽ hắn phải biết Gelder và Jacobs đã bỏ mạng. Nếu không biết thì hắn quả không xứng là đối thủ đáng gờm như cô vẫn tưởng.

Và mình biết hắn đáng gờm hơn thế.

Có điều gì đó không ổn ở đây. Ánh mắt cô nhìn vào gương chiếu hậu. Và đó là khi Jessica Reel nhận ra cô vừa phạm phải một sai lầm nghiêm trọng.

CHƯƠNG 21

“Trông ông như vừa bị cắt lương hưu,” Robie vừa bước đi bên cạnh Áo Xanh dọc hành lang vừa nói.

“Bị cắt rồi. Nhưng đó không phải lí do tôi buồn bực.”

“Tôi không biết họ có thể cắt lương hưu của công chức liên bang cơ đấy.”

“Chúng ta không phải nhân viên của Bộ Nông nghiệp. Chúng ta không phải những người có thể viết đơn kiện và đăng lên tờ Post chỉ vì bực tức.”

“Vậy chúng ta đang đi đâu đây?”

“Đi nói chuyện.”

“Chỉ ông và tôi?”

“Không.”

“Còn ai nữa? Tôi đã nói chuyện với Evan Tucker. Và nhân vật số hai không còn nữa.”

“Đã có nhân vật số hai mới. Ít nhất là tạm thời.”

“Khá nhanh đấy.”

“Không ai bảo các cơ quan nhà nước không thể làm nhanh khi cần thiết.”

“Vậy ông ấy là ai?”

“Bà ấy.”

“Được đấy. Tôi rất mừng khi thấy tổ chức cũng khá cấp tiến. Tên bà ấy là gì?”

“Bà ấy sẽ tự giới thiệu.”

“Và ông không thể nói cho tôi nghe vì...?”

“Đó là quy định mới, Robie. Tất cả mọi người đều đang tìm cách thích nghi.”

“Quy định mới? Vì những gì xảy ra với Jacobs và Gelder?”

“Không chỉ có vậy.”

“Còn gì khác nữa?” Robie hỏi.

“Rồi tất cả sẽ được giải thích.”

Robie không hỏi thêm nữa, vì rõ ràng Áo Xanh không có hứng trả lời. Chưa kể Áo Xanh không phải người để hỏi về việc hiện trường vụ án bị can thiệp và những cánh hoa bị giấu nhem. Robie tự hỏi liệu nhân vật số hai tạm thời có phải là người thích hợp để hỏi về những điều đó.

Cánh cửa cuối hành lang mở ra, Robie được dẫn vào và Áo Xanh bỏ đi, cửa đóng lại phía sau. Robie nhìn quanh căn phòng. Nó rộng nhưng có rất ít đồ đạc. Một cái bàn tròn và hai chiếc ghế. Một ghế trống. Một ghế có người ngồi.

Người phụ nữ khoảng gần sáu mươi, cao chừng mét sáu lăm, người chắc nịch, mặt đầy nếp nhăn và mái tóc thẳng màu muối tiêu rủ xuống vai. Cặp kính tròn bọc chẳng che một phần khuôn mặt bầu bĩnh của bà. Trông bà như cô gái thông minh nhất trường trung học đã già đi một cách tệ hại.

Robie không biết bà. Nhưng dù sao đây cũng là cơ quan tình báo. Họ đâu có đi khắp nơi và tuyên truyền thông tin về các đặc vụ của mình cho người khác biết.

“Mời ngồi, đặc vụ Robie.”

Robie ngồi xuống, cởi khuy áo khoác và chắp tay lên bụng. Anh không định sẽ mở màn câu chuyện. Bà đã gọi anh đến nên đây sẽ là sàn diễn của bà.

“Tên tôi là Janet DiCarlo. Tôi tạm thời đảm nhiệm chức vụ của ông Gelder.”

Không phải “ông Gelder quá cố” hay “ông Gelder xấu số” cũng không phải “ông Gelder bị sát hại”. Không có thời gian cho sự cảm thông.

“Tôi cũng được biết như vậy.”

“Tôi đã xem qua tài liệu và những bước hành động của cậu gần đây.”

Robie muốn nói, Ý bà là những bước hành động thất bại của tôi. Có điều gì đó không ổn ở đây. Anh tự hỏi tại sao phải đấm liên hoàn. Đầu tiên là ở nhà Tucker. Giờ đến cánh tay phải mới của ông ta. Có phải tất cả những chuyện này đã được sắp đặt trước?

DiCarlo nhìn chăm chú vào anh từ phía đối diện. “Thương tích của cậu thế nào?”

“Đã được trị liệu.”

“Sém chút nữa nhỉ,” bà nhận xét.

“Phải, sớm chút nữa thôi.”

“Tôi đã xem hình ảnh từ vệ tinh. Tôi không nghĩ cậu có thể toàn mạng sau một lần như vậy nữa.”

“Chắc là không.”

“Cậu đã không tìm được gì nhiều.”

“Tôi vẫn đang tìm hiểu. Cần phải có thời gian.”

“Nhưng chúng ta không còn nhiều thời gian.”

Anh nói, “Các vị đang khiến việc này càng trở nên khó khăn hơn.”

Bà nhào người về phía trước. “Có lẽ tôi có thể khiến nó trở nên dễ dàng hơn đôi chút đấy. Jessica Reel?”

“Cô ta thì sao?”

“Tôi nghĩ tôi có thể giúp cậu.”

“Tôi đang nghe đây.”

“Cậu cần phải nghe thật cẩn thận,” DiCarlo nói.

“Tôi đang nghe cẩn thận hết mức có thể.”

“Tôi được chọn vào vị trí này là có lí do.”

“Và nó là gì?”

“Tôi có thể kể cho cậu nghe những điều hữu ích về Reel.”

“Tại sao?”

“Tôi đã huấn luyện cô ấy.”

CHƯƠNG 22

Reel đã không làm điều hiển nhiên. Điều hiển nhiên phải làm ngay là tăng tốc hoặc thoái lui ngay lập tức. Nhưng sau khi cân nhắc, cô đã không chọn bất kì cách nào trong số đó, mà hành động theo hướng có khả năng đem lại tỉ lệ sống sót cao nhất cho cô.

Có hai chiếc xe. Một SUV và một mui kín. Cả hai đều màu đen. Cả hai đều gắn cửa kính phủ màu. Reel biết chúng chở đầy vệ sĩ được trang bị vũ khí tận răng. Chúng hiển nhiên có liên lạc với nhau.

Như thể đang chơi một ván cờ vua, cô vạch ra trước bốn bước, thăm dò lại trong đầu từng bước, rồi quyết định đã đến lúc hành động. Cô vẫn không nhấn ga. Cô không tìm cách rẽ vào hẻm nhỏ. Như vậy quá dễ đoán. Cô bình tĩnh quan sát qua gương chiếu hậu, xem xét mặt đường trơn trượt vì nước mưa, cân nhắc giao thông xung quanh, và cuối cùng là ghi nhớ vị trí của thẩm phán Kent trên vỉa hè.

Cô đếm đến ba rồi bấm phanh thay vì nhấn ga. Khói bốc lên từ bánh xe sau của cô, những chiếc xe khác đồng loạt bẻ ngoặt tay lái.

Cô lại đếm đến ba rồi nhấn ga, sau khi đã cài số lùi. Cô chạy giật lùi, nhằm thẳng tới chiếc SUV và chiếc mui kín. Trong đầu, cô có thể nghe thấy tiếng chúng nói chuyện với nhau qua bộ đàm: Ả định tông thẳng vào để vô hiệu hóa chúng ta.

Cô nhắm đuôi xe mình vào lưới tản nhiệt của chiếc mui kín, vốn nhỏ hơn chiếc SUV. Chiếc mui kín tránh đi. Nó rẽ ngoặt khoảng nửa mét về bên trái. Nhưng chiếc SUV to hơn ngay lập tức thế vào chỗ trống.

Trong đầu, Reel hình dung cuộc trao đổi tiếp theo giữa chúng. Chiếc SUV to nặng sẽ lãnh nhiệm vụ va chạm, còn chiếc mui kín sẽ lách sang một bên. Cô gần như có thể nhìn thấy những kẻ ngồi trong chiếc SUV đang kiểm tra dây an toàn, chuẩn bị đón nhận cú đâm của cô. Sau đó, những kẻ trong chiếc mui kín có trách nhiệm kết liễu Reel.

Nhưng tính linh động của chiếc SUV không thể sánh với loại xe nhỏ hơn, nhất là khi ngồi sau tay lái là người như Jessica Reel. Cô canh thời gian cực kì chuẩn xác, bẻ tay lái dứt khoát và

ngay lập tức nhắm đuối xe của mình vào khoảng trống tạo ra sau khi chiếc SUV chuyển hướng, như một vận động viên chạy giạt lùi đang cố cán vạch đích thì một cái lỗ hồng xuất hiện. Đồng thời, cô lôi ra khẩu súng ngắn, dùng khuỷu tay huých vào công tắc hạ cửa xe xuống.

Thường thì một chiếc xe cài số lùi không thể chạy chính xác như xe đang đi tới. Nhưng điểm mấu chốt là Reel đang di chuyển đúng hướng cô muốn đi, đó là lùi về đằng sau. Chiếc SUV và chiếc mui kín thì ngược lại. Bởi nơi chúng muốn tiến tới là nơi Reel đang xuất phát, tức là hướng ngược lại. Reel phóng qua khe hở vừa được tạo ra rồi ngấm bắn. Lốp xe chiếc SUV nổ tung rồi long ra, văng đi đâu đó ngoài đường, chiếc xe chệch choạng rồi đâm vào chiếc mui kín.

Đã bỏ lại cả hai chiếc xe, Reel thả ga, bẻ tay lái và thực hiện cú xoay đầu chữ J mà đến sở Mật vụ cũng phải cho cô điểm tối đa, đầu xe hướng về phía ngược lại. Cô nhấn ga một lần nữa, chạy vào con hẻm nhỏ và biến mất.

Năm phút sau cô vút xe lại, bỏ đi với chiếc túi nhỏ đựng quần áo và những vật dụng cần thiết khác mà cô luôn chuẩn bị sẵn cho tình huống này. Không cần thiết phải xóa vân tay trên chiếc xe. Cô luôn đeo găng tay.

Cô bước vào trạm xe điện ngầm gần đó, nhảy lên tàu, và chỉ sau vài phút đã cách xa hai chiếc xe, xa gã thẩm phán liên bang mà cô nhắm đến, và xa cái chết hụt của mình, hàng dặm đường.

Sau tất cả những gì vừa hoàn thành, cô vẫn cho mình một điểm trừ, vì những lí do chính đáng. Reel luôn tự phê bình một cách nghiêm khắc, hôm nay cô còn khắc nghiệt hơn nữa. Cô đã phạm phải ít nhất năm sai lầm, bất kể sai lầm nào trong số đó cũng có thể đưa cô vào chỗ chết.

Đáng lẽ mình đã chết. Chưa kể, cô sẽ phải thay đổi danh tính một lần nữa. Chúng đã biết xe của cô. Chúng sẽ lần tới điểm thuê xe. Chúng sẽ biết tên, số thẻ tín dụng và bằng lái cô đã dùng. Tất cả đều có thể dẫn tới cô. Bởi vậy những thứ đó đã trở nên vô dụng.

Rất may cô đã lường trước và đã có kế hoạch dự phòng. Nhưng cô không nghĩ sẽ phải dùng đến nó sớm vậy. Đây quả là một thất bại. Tệ hại hơn, thẩm phán Kent đã được báo động. Điều đó làm hồng lợi thế của cô.

Cô bắt taxi tới ngân hàng, bước tới điểm đợi taxi. Cô không thể ở khách sạn gần ngân hàng. Như vậy quá dễ cho chúng truy lùng. Cô bắt taxi tới điểm đợi taxi khác, bước ra ngoài, rồi xếp hàng đợi taxi. Cô không lên chiếc đầu tiên chạy đến và nhìn dò xét một hồi lâu vào chiếc thứ hai. Cô đưa cho tài xế một địa chỉ ở bên kia thành phố. Sau khi xuống xe, cô đi bộ khoảng một dặm về hướng ngược lại. Cô biết, tất cả những điều này có vẻ thái quá đối với một người bình thường. Nhưng chúng cực kì cần thiết trong nghề của cô.

Cô nhận phòng ở một khách sạn khác dưới danh tính mới, vào phòng và cất vài thứ đồ trong túi. Cô lau chùi rồi nạp đầy đạn vào súng trong lúc ngồi bên cạnh chiếc bàn gần cửa sổ đợi những chiếc xe màu đen có cửa phủ màu tấp vào khách sạn.

Lát sau cô nhìn xuống tay áo của mình. Cô không được lạnh lặn hoàn toàn mà thoát khỏi tình trạng hiểm nguy vừa qua. Một viên đạn đã sượt qua áo cô, đốt cháy da trước khi ghim vào cửa hành khách.

Cô kéo ống tay áo lên và kiểm tra vết thương. Nhiệt từ phát súng đã đốt cháy lớp da ngoài. Điều đó không khiến cô bận tâm - nhiều vết sẹo của cô từ các nhiệm vụ trước có thể khiến vết thương này trông như một vết trầy nhỏ. Cô đoán Will Robie cũng có nhiều vật lưu niệm như thế này từ các nhiệm vụ của anh ta. Chưa kể anh ta còn có các vết thương mới nhờ cái bẫy của cô ở Bờ Đông. Nếu có lúc nào đó đụng mặt, cô hi vọng những vết thương đó sẽ khiến anh ta chậm đi đôi chút, đủ để cho cô cơ hội.

Cô nhìn đồng hồ. Cô sắp phải đi. Để kịp giờ tan trường.

Reel tiếp tục nhìn đăm đăm ra ngoài trong lúc cơn mưa vẫn rơi. Một ngày u ám. Hết như cuộc đời cô.

Vòng này chúng đã thắng. Và cô hi vọng đây sẽ là chiến thắng duy nhất của chúng trong cuộc đấu với cô.

CHƯƠNG 23

Janet DiCarlo dán mắt vào Robie, nhưng tâm trí lại có vẻ không thực sự tập trung vào anh. Robie thậm chí nghĩ có khi người phụ nữ này còn chẳng buồn nhớ là anh vẫn đang ngồi trước mặt. Đã hơn hai phút kể từ lúc bà giội quả bom vào anh.

“Thưa bà,” Robie nói nhẹ nhàng nhưng cương nghị. “Bà nói bà đã huấn luyện cô ta?”

DiCarlo chớp mắt, nhìn Robie, rồi ngã lưng ra sau, có đôi chút lúng túng.

“Cô ấy là nữ điệp viên thực chiến đầu tiên và duy nhất được tuyển vào đơn vị. Tôi là một trong số ít các nữ điều phối làm việc với tổ chức của cậu lúc bấy giờ. Người của tổ chức nghĩ sắp xếp cho chúng tôi hợp tác cùng nhau là một ý tưởng tốt. Tôi có nhiều năm kinh nghiệm, còn cô ấy có nhiều tiềm năng. Cô ấy đã đánh bại tất cả nam giới trong lớp năm đó.”

“Tôi đã cộng tác với cô ta trong một số điệp vụ đầu tiên khi mới vào nghề.”

“Tôi biết,” DiCarlo đáp.

Robie ngạc nhiên trước tin này, nhưng biểu cảm của DiCarlo như muốn nói đáng lẽ anh không nên.

“Lĩnh vực nào chúng ta cũng có tỉ số, cậu Robie. Con người luôn làm vậy. Trong tất cả mọi chuyện. Thể thao, kinh doanh, tình cảm.”

“Và cả giết người.” Robie nói.

“Là loại bỏ rắc rối,” DiCarlo chấn chỉnh.

“Tôi đã lầm,” anh lạnh lùng nói.

“Chúng tôi rất ngưỡng mộ thành tích của cậu,” DiCarlo nói. “Nhất là Jessica. Cô ấy luôn nói cậu là người xuất sắc nhất. Cậu đã tốt nghiệp với điểm số cao hơn cô ấy. Cậu là người duy nhất làm được vậy.”

“Sau khi suýt chút nữa giết được tôi, tôi nghĩ cô ta đã cân nhắc lại quan điểm ấy.”

“Điểm mấu chốt là suýt chút nữa. Thực tế là cô ấy đã không giết được cậu. Cậu đã vượt qua

được cuộc đánh úp của cô ấy.”

“Một phần do may mắn, một phần do trực giác. Nhưng điều đó sẽ không giúp chúng ta bắt được Reel.”

“Có thể, bằng cách nào đó.”

DiCarlo ngồi thẳng dậy, chấp tay trước mặt, “Tôi đã đánh giá cả hai người một cách công bằng nhất có thể. Tôi nghĩ cả hai đều tài năng như nhau, vừa giống lại vừa khác. Hai người có cùng lối suy nghĩ, thích ứng nhanh. Cả hai đều điềm tĩnh, lạnh lùng. Hai người tự hào vì luôn đi trước người khác một bước, và ngay cả khi họ bất kịp, hai người vẫn có thể chiến thắng dựa vào sự nhanh nhạy của bản thân.”

“Tôi vẫn phải hỏi lại, điều đó giúp ích được gì cho tôi trong việc truy bắt cô ta?”

“Không ích gì cả. Ít nhất không trực tiếp. Tôi nói với cậu những điều này để cậu hiểu rõ cô ấy hơn và đánh bại cô ấy khi thời cơ đến.”

“Nếu thời cơ đến. Tôi phải tìm được cô ta trước đã.”

“Bởi vậy, quay trở lại với câu hỏi tại sao cô ấy làm những việc đang làm. Nó có thể đưa chúng ta tới mục tiêu tiếp theo trước khi cô ấy kịp tiếp cận họ. Theo tôi đó là cơ hội tốt nhất để cho cậu có thể chạy lên trước. Nếu không muốn nói là cơ hội duy nhất. Bằng không cậu sẽ luôn đi sau một bước.”

“Vậy bà nghĩ tại sao cô ta làm những việc đang làm?” Robie hỏi.

“Khi nghe kể rằng Jessica bị tình nghi là kẻ sát hại điều phối viên của cô ấy, tôi đã không tin.”

“Đến giờ bà đã tin chưa?”

DiCarlo xòe tay lên mặt bàn. “Tôi tin gì không quan trọng, cậu Robie. Tôi đã được giao nhiệm vụ hỗ trợ cậu tìm Jessica Reel.”

“Và giết cô ta?” Robie hỏi. Anh muốn xem phản ứng của bà, vì cho tới giờ chỉ duy nhất Áo Xanh nói họ muốn bắt sống Reel để tra khảo. Tất cả những người khác, bao gồm Jim Gelder và Evan Tucker, hoặc đã mập mờ, hoặc im lặng khi nhắc đến vấn đề đó.

“Cậu đã được giao nhiệm vụ này đủ lâu để biết câu trả lời.”

“Đó là bà nghĩ vậy. Nhưng nhiệm vụ này chẳng có gì rõ ràng cả.”

DiCarlo tựa lưng ra sau rồi lại nhìn chăm chăm ra chỗ khác. Khi cuối cùng cũng tập trung trở lại, bà nói, “Kể cả là vậy thì điều đó cũng không tác động gì đến tôi và cậu, lẫn lí do chúng ta ở

đây.”

Robie gật đầu. “Chúng ta có thể tạm thời đồng ý với quan điểm đó. Và giờ chúng ta trở lại với câu hỏi: tại sao cô ta làm tất cả những việc này?”

“Tôi nghĩ sẽ có lợi cho cậu nếu được nghe một chút về quá khứ của cô ấy, Robie. Sử dụng những kĩ năng mà tôi biết cậu có, những chi tiết này sẽ giúp cậu trên con đường sắp tới.”

Robie cân nhắc trong giây lát, “Được rồi. Hãy cùng nhìn vào cuộc đời của Jessica Reel.”

Bà bắt đầu, “Reel đến với tổ chức trong một hoàn cảnh có thể nói là đặc biệt, không theo các phương thức thông thường.”

“Cô ta không thuộc quân đội? Hầu hết những người làm việc chúng tôi làm đều từng phục vụ trong quân đội.”

“Phải. Trước đó cô ấy cũng không thuộc mảng tình báo.”

“Cô ta chưa bao giờ kể về mình cho tôi nghe.”

“Tôi cũng nghĩ vậy. Jessica Reel sinh ra tại Alabama. Bố cô ấy thuộc nhóm kì thị chủng tộc, ủng hộ người da trắng. Ông ta dẫn đầu một nhóm phản đối chính phủ trong nhiều năm liền. Ông ta cũng là tay buôn thuốc phiện và chất nổ. Ông ta không thích người da đen, nhưng có vẻ rất yêu màu xanh^[7]. Ông ta bị bắt trong một cuộc đấu súng với Cục Phòng chống Ma túy và Vụ Thuốc lá, Rượu, Vũ khí và Chất nổ. Hiện đang chịu án chung thân trong nhà tù liên bang.”

“Còn mẹ cô ta?”

“Bị bố Jessica giết khi cô ấy lên bảy. Sau khi ông ta bị bắt, phần còn lại của thi thể bà được tìm thấy trong tầng hầm nhà họ. Chúng được giấu ở đó đã một thời gian.”

“Bà có chắc ông ta đã giết vợ?”

“Jessica đã chứng kiến vụ án mạng. Bà Reel không đồng tình với quan điểm của chồng và là nhân chứng chống lại ông ta. Nhân tiện, tất cả những thông tin tôi đang kể cho cậu đã được chúng tôi kiểm chứng. Chúng tôi không phải cứ thế tin lời một cô bé. Và giới chức trách có không ít bằng chứng buộc tội ông ta. Có điều không tìm được thi thể. Cũng chẳng thực sự quan trọng gì, vì ông ta đã nhận án chung thân cho những tội ác khác, đó chỉ là vấn đề công lí cho Jessica và bà mẹ xấu số của cô ấy.”

“Được rồi. Sau đó chuyện gì đã xảy ra với Jessica?”

“Bị đẩy qua lại giữa những người họ hàng trên khắp các bang, những người hoặc không muốn nhận nuôi cô bé, hoặc không thể nuôi thêm một miệng ăn. Cô bé được đưa vào trung tâm

bảo trợ tạm thời cho trẻ mồ côi ở Georgia. Một vài người xấu đã nhận nuôi cô bé, buộc nó làm những việc nó không muốn làm. Cô bé bỏ trốn và bắt đầu sống lang thang trên đường phố.”

“Có vẻ cô ta không phải là người có thể được tổ chức cân nhắc chiêu mộ. Làm thế nào cô ta được tuyển dụng?”

“Tôi đang kể đến đó đây, cậu Robie,” DiCarlo nói.

“Xin lỗi, mời tiếp tục.”

Robie ngồi tựa ra sau, dành cả sự tập trung vào DiCarlo.

“Khi mười sáu tuổi, Reel đã làm một việc khiến cô ấy được đưa vào chương trình bảo vệ nhân chân chúng.”

“Bà nói gì?” Robie kinh ngạc hỏi.

“Cô ấy đã trở thành nội gián chống lại một tổ chức Phát Xít kiểu mới đang lên kế hoạch tấn công chính phủ trên diện rộng.”

“Làm thế nào mà một cô gái mười sáu tuổi có thể làm được điều ấy?”

“Một trong số cha mẹ nuôi tạm thời của cô ấy có anh trai thuộc nhóm Phát Xít kiểu mới đó. Hắn và một số bạn bè dùng nhà của họ làm căn cứ mỗi khi đi chiêu mộ thành viên mới ở Georgia. Reel đã tìm đến FBI và đề nghị giúp họ chống lại chúng.”

“Và Cục chấp nhận lời đề nghị của cô ta?”

“Tôi biết nghe có vẻ khác thường. Nhưng, tôi đã đọc báo cáo của đặc vụ thụ án trong buổi đầu gặp Reel. Anh ta không thể tin cô bé mới mười sáu tuổi. Không phải ở ngoại hình. Ghi chú của anh ta nói rằng anh ta nghĩ mình đang thẩm vấn một chiến binh kì cựu. Không gì có thể xoay chuyển cô ấy. Cô ấy có lời giải thích cho tất cả mọi chuyện. Bất kể đặc vụ gài bẫy gì, cô ấy đều vượt qua. Cô ấy thực sự muốn truy quét lũ người đó.”

“Vì bố cô ta? Và vì mẹ?”

“Tôi cũng đã nghĩ vậy. Nhưng cậu không thể nào biết chắc Reel nghĩ gì. Cô ấy làm những việc chỉ cô ấy biết rõ lí do.”

“Vậy cô ta đã hỗ trợ truy bắt những tên Phát Xít kiểu mới đó?”

“Không chỉ có vậy. Reel đã giết một trong số chúng. Sau khi đã tước đoạt vũ khí của hắn.”

“Ở tuổi mười sáu?”

“Lúc đó Reel đã mười bảy tuổi. Cô ấy dành một năm thâm nhập vào tổ chức, xây dựng lòng

tin của chúng, nấu cho chúng ăn, viết các thông tin ghê tởm, và giặt mớ đồng phục dơ bẩn cho chúng. Đến cuối cùng, cô ấy đã giúp chúng lên kế hoạch cho cuộc tấn công chủ chốt của chúng. Và dĩ nhiên tuồn mọi thông tin cho Cục.”

“Số đặc vụ FBI nằm vùng có thể làm được những việc đó chỉ đếm trên đầu ngón tay. Và không ai trong số họ là trẻ vị thành niên.”

“Khi chúng ra tay, Cục đã vũ trang đội sẵn. Nhưng vẫn có va chạm xảy ra. Người đàn ông mà Reel sát hạ đang phục kích một số đặc vụ FBI. Cô ấy đã cứu mạng họ.”

“Và được đưa vào chương trình bảo vệ nhân dân chúng?”

“Tổ chức Phát Xít kiểu mới là một mê hồn trận ở đất nước này. Tầm với của chúng rất rộng. Với sự giúp đỡ của Reel, họ đã dẹp bỏ được một phần của nó, nhưng con quái vật đó vẫn còn sống.”

“Làm thế nào cô ta đi từ chương trình bảo vệ nhân dân chúng tới tổ chức của chúng ta?”

“Qua Cục, chúng tôi được biết về những gì Reel đã làm. Chúng tôi nghĩ cô ấy có tiềm năng và sẽ bị bỏ phí. Chúng tôi có thể bảo vệ cô ấy không kém gì Cục Cảnh sát. Và với công việc này, cô ấy sẽ biến mất. Danh tính mới, không ngừng di chuyển, có thể trau dồi các kỹ năng bảo vệ bản thân, khiến cho những kẻ tấn công, dù là hung bạo nhất, khó có thể đụng vào, chứ đừng nói là giết chết cô ấy. Chúng tôi tiếp cận và đề nghị tuyển dụng Reel. Cô ấy đồng ý ngay lập tức. Không hề đắn đo. Chúng tôi đã dành nhiều năm đào tạo và huấn luyện cô ấy. Như chúng tôi đã làm với cậu.”

“Đó quả là con đường kì lạ để đến với CIA.”

Trong khoảnh khắc, DiCarlo không nói năng gì. “Cũng không quá khác biệt so với con đường của cậu, Robie.”

“Đây không phải chuyện về tôi. Mà về cô ta. Và qua những gì bà kể, tôi có hai cách để nhìn nhận Reel.”

DiCarlo có vẻ bối rối. “Cậu giải thích rõ hơn xem.”

“Tôi cược rằng vì tuổi thơ chịu khủng hoảng như vậy, các vị đã tiến hành hàng loạt những kiểm tra tâm lý để xem cô ta có thể đáp ứng công việc hay không?”

“Phải, và cô ấy đã vượt qua một cách xuất sắc.”

“Hoặc vì cô ta thực sự có tâm lý ổn định, hoặc vì cô ta là một kẻ nói dối có nghề.”

“Cô ấy là một kẻ nói dối có nghề. Cô ấy đã qua mặt những tên Phát Xít hơn một năm trời.”

“Và có vẻ như cô ta là một người yêu nước. Vậy tại sao lại phản bội tổ chức? Hoặc giả có điều gì đó đã xảy ra và cô ta phản bội vì những lí do chúng ta chưa thể hiểu, hoặc cô ta đã bị mua chuộc theo cách thông thường, có nghĩa cô ta đã qua mặt tất cả các vị và không phải kẻ yêu nước như các vị tưởng.”

“Tôi hiểu suy nghĩ của cậu.”

“Tôi rất cảm kích khi được biết rõ hơn về quá khứ của cô ta, nhưng điều tôi cần nghe là những nhiệm vụ trong hai năm gần đây của Reel.”

“Tại sao lại hai năm?”

“Theo tôi đó là khoảng thời gian tối đa để nung nấu ý định và lên kế hoạch cho sự việc này. Đó là trong trường hợp cô ta không bị mua chuộc theo lối thông thường, có nghĩa chỉ đơn giản bằng tiền.”

“Tôi không bao giờ tin rằng Reel bị mua chuộc theo lối đó.”

Robie nghiêng đầu và nhìn bà chăm chăm. “Bà có tin tôi sẽ làm thế không?”

“Tôi không biết rõ về cậu như tôi biết về Reel.”

“Thưa bà, sự thật là bà không biết rõ về bất kì ai trong chúng tôi. Đó là lí do vì sao những người như tôi và Reel có thể làm tốt công việc của mình. Đó là lí do vì sao các vị đã tìm đến chúng tôi ngay từ đầu. Các vị không thể làm việc chúng tôi làm nếu được trải qua một tuổi thơ bình thường. Chúng tôi không phải Beaver Cleavers, có người mẹ ở nhà làm nội trợ, cổ đeo dây chuyền ngọc trai, làm bánh và rót sữa cho chúng tôi sau giờ tan học.”

“Tôi hiểu điều đó.”

“Cho đến khi được chứng minh điều ngược lại, tôi sẽ mặc định rằng Jessica Reel làm việc này không phải vì bị mua chuộc. Để hiểu điều đó rõ hơn, tôi cần biết những nhiệm vụ mà cô ta tham gia trong hai năm trở lại đây.”

“Tôi tưởng cậu đã được nhận tài liệu về cô ấy?”

“Tôi cần tất cả tài liệu. Không phải thứ đã bị biên soạn lại.”

DiCarlo có vẻ giật mình. “Cậu đang nói gì vậy?”

“Tập tin tôi được nhận đã bị cắt xén. Một số thông tin đã bị xóa. Trong đó có những khoảng thời gian bị bỏ trống. Tôi cần tất cả tài liệu nếu các người muốn tôi làm việc của mình.” Robie ngừng lời rồi quyết định nói toẹt ra tất cả. “Và hiện trường vụ án cũng đã bị dọn dẹp. Có những

thứ bị dời đi. Không phải bởi cảnh sát. Mà bởi người của chúng ta. Tôi cần phải biết những gì đã bị che đậy, và tại sao.”

DiCarlo ngoảnh mặt đi chỗ khác. Nhưng ngay trước khi bà làm vậy, Robie đã kịp nhìn thấy trong mắt bà vẻ e ngại, sợ hãi.

Khi quay trở lại, bà đã trấn tĩnh hơn. “Tôi sẽ tìm hiểu vấn đề này ngay lập tức và thông báo cho cậu hay.”

Robie gật đầu, không thêm che giấu vẻ hoài nghi của mình.

Anh đứng dậy. “Bà có muốn tôi giết Jessica Reel không?” anh hỏi.

DiCarlo nhìn chằm chằm vào anh. “Tôi muốn cậu tìm ra sự thật, Robie.”

“Vậy thì tôi nên gấp rút thực thi.”

CHƯƠNG 24

Robie lái xe trở về D.C, nhưng anh không vội về nhà. Thay vào đó, anh lái xe tới một ngôi trường.

Anh đỗ bên đường và nhìn quanh. Đây là khu vực phần hoa ở D.C, trường Julie Getty theo học là một trong những trường hạng nhất. Nhưng nó không phải kiểu trường bắt học sinh mặc đồng phục và không phải tất cả học sinh đều thuộc dòng dõi quý tộc. Những đứa trẻ được nhận vào đây thuần túy dựa vào năng lực của chúng, không phải dựa vào khả năng chi trả học phí hay đóng góp cho nhà trường của bố mẹ chúng. Một khi được nhận, chúng sẽ không phải lo về học phí nữa. Đây là trường tư. Cũng có các qui định và nội quy, nhưng nơi này hướng các học sinh đến chỗ phát huy cá tính và sở trường của riêng mình. Robie chắc rằng trong môi trường này Julie Getty sẽ như cá gặp nước. Anh đã phát hiện ra rằng con bé có cá tính vô cùng mạnh.

Robie băn khoăn không biết nên làm gì vào lần đầu tiên gặp lại Julie. Rồi anh gạt câu hỏi đó ra khỏi đầu. Không có cách êm đẹp nào để đối diện với tình huống này. Mình chỉ có thể nhận lỗi, đó là cách tốt nhất.

Con mưa dường như muốn nán lại; Robie bật cần gạt, nhìn chúng xua những giọt nước khỏi cửa kính. Anh nhìn đồng hồ. Sắp rồi. Có một hàng dài những chiếc ô tô đợi đón học sinh. Trường không có xe buýt riêng, nhưng trước cổng trường, phía bên kia đường, có điểm dừng xe buýt công cộng.

Vài giây sau, cổng trường mở và học sinh bắt đầu ủa ra. Robie ra khỏi xe khi anh thấy cô bé. Anh kéo cao cổ áo để ngăn những hạt nước mưa bay bay, rồi chạy sang đường.

Julie đang đi sau một nhóm nữ sinh. Cô bé đeo tai nghe và đang mải mê bấm chiếc điện thoại đời mới. Cô bé đã khá hơn nhiều chỉ sau một thời gian ngắn, Robie nghĩ thầm. Khi anh mới gặp cô bé, nó thậm chí còn không thể mua nổi một chiếc điện thoại rẻ tiền.

Anh đợi nhóm nữ sinh đi qua rồi bước tới trước. Julie dừng lại, ngẩng đầu lên, và Robie có thể thấy đầu tiên là vẻ vui mừng rồi đến nỗi oán giận hiện lên trên khuôn mặt cô bé.

“Chú đang làm gì ở đây?” cô bé hỏi.

“Chú đang thực hiện lời hứa của mình, đến gặp cháu.”

“Quá muộn rồi.”

“Vậy sao?”

Mưa bắt đầu rơi nặng hạt hơn.

“Cháu có muốn quá giang không?” anh hỏi khi thấy cô bé rùng mình vì lạnh.

“Cháu đi xe buýt được rồi.”

Robie quay người nhìn chiếc xe buýt đang đỗ lại bên kia vỉa hè. “Chú tưởng sau lần đó, cháu sẽ không bao giờ bước lên xe buýt nữa.”

Robie thấy nụ cười thấp thoáng trên khuôn mặt cô bé và quyết định tận dụng nó. “Chú có thể đưa cháu về. Chúng ta có thể trò chuyện. Rồi chú có thể kiểm tra Jerome, để đảm bảo rằng anh ta là một giám hộ tốt.”

“Chú ấy rất tốt. Cháu đã bảo rồi.”

“Trăm nghe không bằng một thấy.”

“Cháu không muốn chú đến đây chỉ vì chú cảm thấy áy náy trước cách cư xử của mình.”

“Đúng là chú có áy náy, nhưng đó không phải lí do chú đến gặp cháu.”

“Vậy thì là gì?”

“Chúng ta trú mưa trước đã nhé?”

“Chú sợ bị chảy ra sao?”

Anh chỉ vào tai nghe và điện thoại của cô bé. “Chú không muốn cháu bị điện giật đâu đấy.”

“Phải rồi,” cô bé nói mĩa mai.

Nhưng rồi cô bé đi theo anh vào xe. Họ trèo vào, Robie khởi động xe rồi lái đi.

Julie cài dây an toàn, hỏi lại, “Rốt cuộc chú đến đây làm gì?”

“Vì công chuyện còn dang dở.”

“Nó chẳng có nghĩa lí gì với cháu cả.”

“Cháu không tạo điều kiện cho chú gì cả nhỉ?”

“Tại sao cháu phải làm vậy? Chú bỏ rơi cháu, nhưng cháu cược rằng chú đã gặp siêu đặc vụ Vance cả tỉ lần ấy chứ.”

“Chú đã gặp cô ấy, nhưng chỉ một lần duy nhất, và vì lí do công việc. Cô ấy đã tìm cách moi thông tin từ chú.”

“Lại có thêm vụ ám sát nào nữa sao?”

“Tại sao cháu nói vậy?”

“Còn gì khác nữa? Chú và Vance suốt ngày dính dáng đến người chết. Nhiều người chết.”

“Có lẽ chú hiểu điều cháu muốn nói.”

“Dù sao thì chú cũng đã gặp cô ấy.”

“Đó là chuyện khác.”

“Với cháu thì không.”

Robie nhăn nhó. “Đây là một cuộc cạnh tranh sao?”

“Đây là việc nói lời phải giữ lời, Robie. Cháu không thích người khác nói dối mình. Nếu chú không muốn gặp cháu nữa thì cứ nói thẳng. Cháu sẽ không để bụng.”

“Cháu nghĩ chuyện đơn giản vậy sao?”

“Có gì mà khó khăn?”

“Chú đến gặp cháu vì chú đã sai.”

“Về chuyện gì?” cô bé hỏi.

“Chú đã muốn bảo vệ cháu. Đáng lẽ chú phải tỉnh táo hơn thế.”

“Ý chú là gì?”

“Công việc của chú đem đến không ít kẻ thù. Chú muốn giữ chúng xa khỏi cháu. Chú đã muốn cháu có một khởi đầu mới. Chuyện cũ đã qua cả rồi. Chú muốn cháu có cơ hội được hạnh phúc.”

“Chú đang gạt cháu hả?” cô bé hỏi.

“Hạnh phúc không dễ tìm được. Chú muốn cháu có một cuộc sống mới. Cháu đã suýt chết cùng chú. Chú không muốn chuyện đó lại xảy ra một lần nữa.”

“Tại sao chú không nói thẳng với cháu ngay từ đầu?”

“Vì chú là một thằng ngốc.”

“Cháu không nghĩ vậy, Will,” cô bé nói bằng giọng nhẹ nhàng hơn.

“Cháu có để ý thấy cháu thường gọi chú là Robie khi tức giận, và Will lúc bình thường không?”

“Vậy thì đừng để cháu phải gọi chú là Robie nữa.”

Anh giảm tốc độ rồi dừng để chờ đèn đỏ, đoạn nhìn sang phía cô bé. “Có lẽ chú đã muốn làm những gì chú hứa. Có lẽ chú đã muốn giữ liên lạc. Có lẽ...”

“Có lẽ chú đã muốn được là người bình thường.”

Đèn xanh trở lại và Robie lại phóng đi. Anh không nói gì trong giây lát.

“Có lẽ vậy.”

Mưa rơi càng nặng hạt hơn.

“Chắc đó là điều chân thành nhất chú từng nói với cháu.”

“Cháu chín chắn hơn tuổi mười bốn của mình nhiều.”

“Số tuổi của cháu thì mười bốn, nhưng trải nghiệm thì không. Cháu ước gì không như vậy.”

Robie gật đầu. “Chú hiểu.” Anh nhìn sang cô bé. “Chú cháu mình làm lành chú?”

“Sắp. Có thể... Will.”

Robie mỉm cười rồi nhìn chằm chằm vào gương chiếu hậu. Anh dán mắt vào chiếc xe đằng sau, cách xe anh một chiếc.

“Có chuyện gì vậy?”

Anh quay lại và thấy Julie đang nhìn anh dăm dăm.

Cô bé nói, “Cháu biết về mặt đó. Có người không nên xuất hiện nhưng lại đang ở đằng sau chúng ta đúng không?”

Robie nghĩ nhanh. Không thể nào. Nhưng tại sao lại không? Tất cả những chuyện xảy ra gần đây đều vô cùng khó lường. Rắc rối hiển nhiên lúc này là có Julie ở đây cùng anh. Nếu thả con bé xuống, nó có thể sẽ bị tấn công. Nếu giữ nó trên xe, nó cũng sẽ gặp nguy hiểm cùng anh. Robie lại nhìn sang Julie, cô bé có vẻ nhận ra sự lo lắng của anh.

“Nghe này, cháu rất sợ những lúc chú căng thẳng đấy. Có chuyện gì vậy?”

“Đáng lẽ chú phải nghe theo trực giác của mình và để mặc cháu, Julie. Đây chính là lí do chú cần phải tránh xa cháu.”

Julie chực quay đầu lại, nhưng Robie cắt ngang. “Đừng, chúng sẽ biết ta đã nhận ra chúng.”

“Vậy chúng ta phải làm gì?”

“Chúng ta đi tiếp.”

“Chỉ thế thôi? Kế hoạch của chú chỉ có thế?”

“Chúng ta đi tiếp như bình thường, nếu có chuyện xảy ra thì chúng ta mới phải dừng lại.”

“Vậy còn đỡ. Rồi sau đó thì sao?”

“Đến đâu hay đến đó.”

Robie ghì chặt tay lái rồi lại nhìn vào gương chiếu hậu, chiếc xe vẫn ở đằng sau. Nó có vẻ cũng đang đi như bình thường. Có thể Robie đã lầm. Nhưng anh biết mình không lầm, anh đã làm nghề này đủ lâu để biết.

Ai đang theo dõi anh? Người của tổ chức hay một ai khác? Nếu không phải người của tổ chức thì có thể là ai? Không thể là Jessica Reel. Cô ta làm vậy là sẽ đi ngược với mọi quy luật. Nhưng có thể đó là chiến thuật của cô ta. Phá luật để khiến mình trở nên khó đoán.

Đừng tưởng chỉ mình cô có thể dùng chiến thuật đó, anh nghĩ.

CHƯƠNG 25

Robie giữ tốc độ ngang bằng với những chiếc xe trên đường, không đổi hướng bất thành lình, và trông bình thản như mọi chiếc xe khác. Rồi anh quyết định kiểm chứng xem rốt cuộc mối nguy hiểm đằng sau là thực hay tưởng tượng. Sẽ chỉ là một đòn thử nhỏ, nhưng qua cách phản ứng cũng sẽ đủ để thấy mối nguy hiểm có phải là thật không.

Anh bật xi nhan rẽ phải.

“Will, nhà cháu đâu phải ở hướng đó,” Julie nói.

“Bám chặt lấy. Chú chỉ nhử thôi.”

Anh nhìn gương chiếu hậu. Chiếc xe thứ ba bám ngay sau chiếc thứ hai nên anh không thể thấy điều cần thấy. Bản thân điều đó đã là một dấu hiệu. Anh nhích xe ra một chút, để chiếc xe ở giữa không tiếp tục chắn hết tầm nhìn.

Vẫn không có gì. Chúng không cần câu.

Rồi anh giảm tốc độ và nhìn vào tòa nhà bên kia đường. Qua hình ảnh phản chiếu trên cửa kính, anh thấy chiếc xe thứ ba cũng đang bật xi nhan rẽ phải.

Được rồi. Vậy là đã rõ. Anh ngược lên khi sắp tới ngã tư. Chiếc xe ở giữa rẽ phải. Chiếc xe sau nó giờ đã lộ ra. Xi nhan rẽ phải của nó đã tắt. Nó đi thẳng, rồi đi chậm lại nhường đường cho xe phía sau len lên, chen vào giữa.

Tài xế ở D.C không lịch thiệp đến vậy, Robie nghĩ. Việc nó bắt chước hành động của anh và đi thẳng qua ngã tư đã xác nhận mọi nghi ngờ trong đầu anh.

“Chúng ta đang bị bám đuôi phải không?” Julie hỏi.

Anh nhìn sang cô bé. “Cháu thất đại an toàn rồi chứ?”

Cô bé kéo nhẹ dây ra cho anh thấy. “Rồi. Chú có vũ khí không?”

Anh chạm vào ngực. “Có.”

“Kế hoạch của chú là gì?”

Robie không có thời gian để trả lời. Chiếc xe đang theo dõi họ bất chợt phóng lên và tiến sát lại gần. Robie đang chuẩn bị nhấn ga và tránh đi thì nhận ra.

“Vance?” anh kêu lên.

Quả thật nữ đặc vụ FBI đang ngồi sau tay lái chiếc xe kia.

Vance ra hiệu cho anh dừng xe. Robie rẽ vào con hẻm nhỏ rồi đỗ lại. Anh ra khỏi xe trước cả khi Vance kịp tháo đai an toàn. Anh mở tung cửa xe của cô

“Em đang làm trò quái quỷ gì vậy?” anh quát.

“Sao anh phải giận dữ vậy?”

“Anh thấy có kẻ bám đuôi. May cho em là anh đã không nổ súng đấy.”

Cô tháo đai an toàn rồi bước ra khỏi xe. Cô nhìn lên thì thấy Julie đang đứng cạnh xe của Robie

“Chào cháu, Julie,” cô nói.

Julie gật đầu với cô rồi nhìn Robie với vẻ thăm dò.

Anh nói, “Hãy giải thích đi, Vance. Tại sao em lại theo dõi anh?”

“Lúc nào anh cũng đa nghi thái quá thế à?”

“Phải. Nhất là những ngày này.”

“Em không theo dõi anh.”

“Ồ, vậy ra em chỉ tình cờ ở đây đúng lúc anh đi qua?” Robie ngờ vực hỏi.

“Không. Em đã thấy anh tới đón Julie.”

“Thế em ở đó làm gì?”

Vance nhìn về phía Julie rồi nói khẽ, “Em nghĩ con bé có thể vẫn bị một số kẻ nhắm tới.”

Robie lùi lại một bước. “Em biết điều gì mà anh không biết à?”

“Saudi có nhiều tiền và nhiều đồng đảng. Chúng biết về Julie. Chúng biết về em. Nhưng ít nhất em có Cục chống lưng. Còn con bé có gì?” cô nói với giọng mỉa mai.

Robie lùi thêm một bước nữa rồi nhìn về phía Julie. Anh không biết cô bé có thể nghe thấy những gì họ nói hay không, nhưng trông cô bé có vẻ lo lắng.

“Nó có anh,” Robie nói khẽ.

“Trước ngày hôm nay nó không có. Em đã ngạc nhiên khi thấy anh đứng đợi con bé ở trường.”

“Có lẽ anh đã khiến bản thân mình cũng phải ngạc nhiên,” Robie nói bằng giọng hối lỗi.

Vance tiến lại gần anh một bước rồi nói nhẹ nhàng. “Đó không phải điều xấu, Robie.” Cô dừng lại. “Anh đã tưởng em là ai?”

Anh nhìn lên. “Chỉ là công việc luôn khiến anh phải cảnh giác.”

“Anh có chắc là chỉ có vậy thôi không?”

Robie mệt mỏi lắc đầu. “Tại sao anh cứ cảm thấy như mỗi lần ở bên em là một cuộc tra khảo vậy?”

“Vì đó là cách duy nhất để em có được bất kì thông tin gì từ anh,” Vance bực tức nói. “Và ngay cả làm vậy em vẫn cảm thấy như mình hiểu ít về anh hơn so với trước khi hỏi. Nên nếu anh thấy mệt, thì em cũng vậy.” Cô ngáp ngừng rồi nói bằng giọng bình tĩnh hơn, “Em biết tổ chức của anh đang cảnh giác cao độ sau những chuyện xảy ra với Jim Gelder.”

Robie không trả lời.

“Chưa kể đến Doug Jacobs. Có lẽ các anh đang dính đến chuyện động trời.” Cô bước lại gần anh hơn. “Em không bị lừa bởi lớp ngụy trang của Cục Giảm thiểu Các Đe dọa Quân sự đâu. Hẳn ta chắc chắn thuộc Cục Tình báo. Có lẽ là điều phối hoặc chuyên viên phân tích.”

“Will,” Julie gọi. “Cháu phải về nhà. Cháu có nhiều bài tập phải làm lắm.”

Robie đáp, “Đợi chút một lát.” Rồi anh quay qua Vance. “Em biết càng ít càng có lợi cho bản thân. Anh nhờ em với tư cách một đồng nghiệp, hãy rút lui khỏi vụ này.”

Vance lắc đầu khi anh còn chưa kịp kết thúc câu nói. “Vậy không được đâu, Robie. Anh biết em không thể rút lui mà. Em có nhiệm vụ phải làm. Chuyện không thể khác được.”

Cô nhìn về phía Julie trước khi nói tiếp. “Và nếu đó thực sự là chuyện động trời thì anh nên nghe trực giác mách bảo và tránh xa Julie. Sát hạ nhân vật số hai của Cục Tình báo? Em không nghĩ hạng người đó sẽ không nỡ tước đi sinh mạng của một cô bé mười bốn tuổi.”

Cô lên xe rồi đi khỏi. Robie nhìn theo cho đến khi cô rẽ ra khỏi con hẻm và biến mất.

Julie bước lại gần Robie, “Có chuyện gì với siêu đặc vụ Vance vậy?”

Robie không đáp, Julie quay mặt đi trong thất vọng, “Đưa cháu về nhà đi, Robie,” cô bé nói cộc lốc.

Họ lên xe rồi đi khỏi.

Phía sau họ, một chiếc xe chạy ra khỏi góc phố nơi nó đã đỗ suốt từ đó đến giờ và bắt đầu đi theo họ.

Jessica Reel ngồi sau tay lái.

CHƯƠNG 26

Reel giữ khoảng cách, cô đoán Robie vẫn còn cảnh giác, nhưng không nhiều như lúc trước. Cô quả là khá may mắn khi Vance xuất hiện và bắt đầu theo đuổi Robie. Nhờ vậy cô đã có thể theo dõi anh ta trong khi anh ta tưởng chỉ có mình Vance.

Giờ cô có thể thả lỏng mình hơn và quan sát. Cô cần tìm hiểu về Robie nhiều hơn nữa.

Trong lúc ung dung bám theo Robie, tâm trí cô chuyển sang danh sách mục tiêu của mình. *Jacobs, xong. Gelder, xong. Sam Kent, thất bại thảm hại.*

Cô còn một cái tên khác. Giờ này hẳn Kent đã liên lạc với kẻ đó. Loại bỏ Gelder và Jacobs có thể chỉ được nhìn nhận như một cuộc tấn công vào mạng lưới tình báo Mỹ. Nhưng để xổng Kent, cô đã để lộ nước cờ.

Cô trầm trồ quan sát cảnh Robie buộc Vance phải lộ diện với cú nhử đèn giao thông. Nếu là cô, cô cũng sẽ làm vậy. Reel tự hỏi liệu cô có thể đọc vị Robie dễ dàng như thế bằng việc mặc định rằng họ sẽ hành động tương tự nhau trong cùng một tình huống hay không. Rồi cô loại bỏ ý tưởng ngây ngô ấy ra khỏi đầu. Robie nhanh chóng nhận ra kế hoạch đó và sẽ thay đổi mưu đồ. Lúc đó thì coi như mình xong đời.

Khoảng ba mươi phút sau cô tấp vào lề đường trong lúc Robie dừng lại và Julie Getty ra khỏi xe. Cô bé trông có vẻ không được vui, Reel nghĩ thầm. Julie vội trèo lên những bậc thêm của ngôi nhà bốn tầng nguy nga nhất cái khu phố giàu có này.

Reel gật gù tán thưởng khi nhìn quanh những căn nhà triệu đô. Cô bé mồ côi đã đổi đời. Rồi cô quay sang nhìn Robie. Anh ta vẫn ngồi trên xe nhìn đắm đắm vào Julie. Khi cô bé đóng cửa lại, anh ta phóng xe đi.

Reel lấy điện thoại chụp ảnh căn nhà, đợi Robie đi trước một đoạn rồi bám theo.

Đây rõ ràng là gót chân Achilles của Robie. Anh ta quan tâm tới một người khác. Anh ta quan tâm tới cô bé này. Anh ta đã phá vỡ luật đầu tiên trong nghề của họ. Bạn không được quan tâm đến bất kì ai. Bạn phải là một cỗ máy vì phải giết người không chớp mắt. Rồi phải nhanh chóng quên đi mục tiêu vừa xong mà nhắm đến mục tiêu tiếp theo. Thế nhưng Reel có thể hiểu vì sao

Robie phạm phải sai lầm đó, vì một lí do rất đơn giản. Mình cũng đã phạm sai lầm tương tự.

Cô đi theo anh về D.C. Robie rẽ vào gara trong tầng hầm của một khu chung cư. Reel không đi theo vào gara. Làm vậy quá lộ liễu. Cô ngược lên nhìn tòa nhà tám tầng trông rất đối bình thường này. Nó giống như nơi ở của những thanh niên trẻ tuổi mới bắt đầu lập nghiệp hoặc những người già thất thế, cùng với một số ít những người trung niên không biết mục tiêu sống của họ là gì. Nó hoàn toàn không có gì đặc biệt. Có nghĩa nó hoàn toàn thích hợp với Robie.

Anh ta có thể dễ dàng giấu mình.

Cô đã tìm ra nơi ẩn náu của anh ta, có ở lại đây cũng không thu thập thêm được gì. Nơi ở của Robie có thể bị theo dõi. Xe cộ trên đường và khách bộ hành đủ đông để cô không phải quá lo lắng đến việc bị phát hiện, nhưng càng nán lại lâu sẽ càng nguy hiểm. Chưa kể Reel còn đang đối mặt với một rắc rối mới.

Cô tưởng danh sách của mình đã đầy đủ. Nhưng linh tính mách bảo với cô rằng còn kẻ nào đó nữa mà cô chưa tính đến. Jacobs là con cá nhỏ. Gelder là con cá lớn. Kent là con cá vừa, vì hần không chỉ đơn thuần là một thẩm phán, mà là một thẩm phán đặc biệt.

Và còn kẻ thứ tư trong danh sách. Nhưng cô có cảm giác rằng còn một kẻ thứ năm nữa, có lẽ đó mới là kẻ quan trọng nhất.

Cô cần nhiều thông tin hơn. Cô cần biết chính xác mục tiêu gồm những ai. Để làm vậy cô cần được giúp đỡ. Một sự giúp đỡ đặc biệt. Và cô biết phải kiếm nó ở đâu.

Ở một nơi không ai ngờ tới.

Không phải trong bộ máy chính phủ. Mà ở trung tâm mua sắm.

CHƯƠNG 27

Reel đi về phía Tây. Đây là một việc khó khăn mạo hiểm. Nhưng xét cho cùng, tất cả những việc cô làm đều như vậy.

Cô ghi chặt tay lái hơn. Không phải vì lo sợ. Cô không thực sự sợ hãi bao giờ, cô không phải như những người bình thường. Khi sắp bước vào vùng nguy hiểm, cô càng cảm thấy bình tĩnh hơn. Tầm nhìn của cô đã trở nên bao quát đến mức mọi vật xung quanh cô dường như chậm lại, cho phép cô bình tĩnh phân tích mọi yếu tố.

Rồi tất cả thường sẽ kết thúc chỉ trong nháy mắt. Và một người nằm xuống.

Mất hơn một tiếng cô mới đến nơi. Giao thông khá tệ, mưa lúc thì như trút nước, lúc thì chỉ lất phất.

Cô thích các trung tâm mua sắm, vì chúng chật ních người qua lại và có nhiều lối vào lẫn lối ra. Cô đỗ xe dưới tầng hầm, đi cầu thang bộ lên cửa vào trung tâm. Cô đi qua một nhóm các thiếu nữ đang xách trên tay đủ loại túi mua từ đủ các cửa hiệu khác nhau. Họ mãi mê nhắn tin, không bận tâm đến những gì đang diễn ra xung quanh. Reel có thể giết hết tất cả bọn họ trước khi họ kịp nhấn nút *Gửi* trên điện thoại.

Cô bước vào trung tâm và đi chậm lại. Cô vẫn đeo kính, mũ lưỡi trai kéo xuống. Cô đảo mắt khắp nơi, cân nhắc mọi nguy hiểm có thể xảy ra và chuẩn bị phương án đề phòng. Không bao giờ cô còn có thể bước vào một tòa nhà, đi dạo, hay lái xe đi bất kì đâu mà không thực hiện những việc này. Việc ấy giống như hít thở vậy. Không làm thế, cô đừng hi vọng sống sót.

Cô càng đi chậm hơn nữa khi đến gần cửa hiệu cô muốn đến. Cô đi qua nó mà không bước vào. Cô nhìn vào mắt anh ta, búng cằm, khẽ gật đầu, rồi đi tiếp. Cô bước tới cuối hành lang rồi dừng lại, xem xét một số đồ trên quầy. Cô ngược lên nhìn đúng lúc người cô vừa trao tín hiệu đang rời khỏi tiệm và đi về phía cô. Ngay lập tức Reel bước về phía ngược lại, rẽ vào hành lang dẫn tới nhà vệ sinh. Cô mở cửa nhà vệ sinh lớn rồi đóng lại sau khi đã bước vào. Cô vào một buồng, rút súng ra, và đợi. Cô không thích tự dồn mình vào ngõ cụt như thế này, nhưng không còn lựa chọn nào khác.

Vài giây cửa mở. Nhòm qua khe hở giữa buồng vệ sinh và tường, cô nhìn thấy người vừa bước vào.

“Đóng cửa lại,” Reel nói.

Người đó đóng cửa lại.

Reel bước ra, súng cầm trên tay. Người đàn ông ngược lên nhìn cô. Anh ta lùn một mẩu, chỉ khoảng một mét sáu, và nặng chừng sáu mươi cân. Xét về thể lực, anh ta không có cửa để đánh gục cô, cho dù cô không có súng. Nhưng cô không đến đây để gây sự. Cô chỉ cần thông tin.

Tên của người đàn ông đó là Michael Gioffre. Anh ta làm việc ở cửa hàng GameStop trong trung tâm thương mại, cơ bản vì anh ta là một game thủ lão làng và thích sự cạnh tranh. Anh ta trạc tứ tuần nhưng chưa bao giờ thực sự trưởng thành. Anh ta mặc chiếc áo phông có chữ “Tận Thế” trên ngực. Anh ta đã từng là một điệp viên. Anh ta mồm mép đến độ có thể thuyết phục một người đang chết khát mua cát của mình. Giờ anh ta đã nghỉ hưu và chỉ chăm lo cho lợi ích của bản thân. Và của Jessica Reel. Vì cô ta đã từng cứu mạng anh ta, không chỉ một mà những hai lần.

Anh ta là tấm thẻ vàng trong số những tấm thẻ hiếm hoi mà cô sở hữu.

Gioffre dán mắt vào khẩu súng. “Hàng thật hả?”

Cô gật đầu. “Còn ai ở ngoài kia không?”

“Không thể nhận ra cô nếu không có tín hiệu búng cầm. Phẫu thuật tài tình lắm. Rất hợp thời.”

“Đã cắt gọt thì phải dùng tới người giỏi nhất.”

“Tôi đã được nghe tin chính thức. Gelder và một gã khác đã bỏ mạng.”

“Phải.”

“Do cô làm à?” Biểu cảm của anh ta cho thấy anh ta không thực sự trông đợi câu trả lời từ cô. “Tôi có thể giúp gì cho cô đây, Jess?”

Reel cất súng đi và dựa vào bồn rửa tay. “Tôi cần thông tin.”

“Cô khá mạo hiểm khi mò đến đây đấy.”

“Không mạo hiểm bằng ba năm trước. Anh đã không còn nằm trong diện được quan tâm khá lâu rồi, Mike. Tôi biết nhóm hỗ trợ của anh ở đâu. Họ không ở đây. Họ đã không xuất hiện ở đây sáu tháng rồi.”

Gioffre khoanh tay đứng tựa cửa. “Thảo nào có lúc tôi cảm thấy khá trống trải. nhưng có lẽ họ cho rằng tôi đã nghỉ hưu và thực sự yêu thích công việc bán trò chơi điện tử. Nên không cần bảo vệ tôi nữa. Cô cần thông tin gì?”

“Anh biết Gelder chứ?”

Gioffre gật đầu. “Rất nhiều người biết. Ông ta là cây đại thụ.”

“Gã còn lại thì sao, Doug Jacobs? Ngụy trang là người của Cục Giám thiểu Các Đe dọa Quân sự ấy?”

Anh ta lắc đầu. “Không.”

“Chúng biết nhau. Không chỉ vì cùng thuộc tổ chức.”

“Làm thế nào cô biết điều đó?” Gioffre hỏi.

“Anh không cần biết. Chỉ cần biết đó là sự thật.”

“Chuyện này liên quan gì đến tôi?”

“Không liên quan gì. Nhưng tôi cần anh làm cho tôi một việc,” Reel nói.

“Việc gì?”

“Như tôi đã nói, thông tin. Không phải thông tin anh đã biết. Anh phải tìm ra nó cho tôi. Và tôi cần ngay lập tức.”

“Tôi không còn lại nhiều đầu mối trong tổ chức.”

“Tôi đâu nói nó thuộc phạm vi của tổ chức? Ít nhất là không còn nữa.”

CHƯƠNG 28

Robie ngồi thẳng dậy và dụi mắt. Janet DiCarlo chưa gửi tài liệu mới cho anh nên anh đã đọc lại vài lần tập tài liệu bị cắt xén hòng tìm ra những điều đã bỏ sót trong lần đọc đầu tiên. Nhưng không có gì.

Các nhiệm vụ gần đây nhất của Reel đều ở nước ngoài. Robie có thể bay đến từng nơi, nhưng anh không nghĩ sẽ thu được gì. Anh phải điều tra hai năm gần đây trong cuộc sống của Reel, vì anh nghĩ rằng đó là khoảng thời gian nghi vấn. Chỉ có điều, để làm vậy cũng cần có thời gian.

Cô ta sẽ còn giết thêm bao nhiêu người nữa trong thời gian đó? Nếu cô ta tiếp tục gia tăng số xác chết. Robie biết được là mình sẽ bị loại khỏi điệp vụ truy tìm cô ta. Mà có lẽ như thế anh cũng sẽ không cảm thấy phật lòng.

Anh đã gọi vào số mà DiCarlo để lại, nhưng chỉ gặp hộp thư thoại. Anh nghĩ tới những cánh hoa hồng trắng và ý nghĩa của chúng. Anh không tin Reel để chúng lại như vật tượng trưng cho cuộc sống đức hạnh của cô ta. Hay cô ta để lại chúng như biểu tượng của những cái chết đầm máu và những cổ quan tài tiếp theo? Điều đó cũng không hợp lí, có nghĩa anh đã tiếp cận vấn đề sai hướng.

Vậy đâu mới là hướng chuẩn xác? anh tự hỏi bản thân trong lúc rót cho mình một cốc cà phê mới. Anh nhìn đồng hồ.

Hai giờ sáng. Anh đổ cà phê xuống bồn.

Đã đến giờ đi ngủ. Nếu không chợp mắt dù chỉ một phút, anh sẽ chẳng giúp ích được gì cho ai, bao gồm cả bản thân anh.

Năm tiếng sau, anh thức giấc, cảm thấy có phần tỉnh táo hơn. Anh dành vài giờ đồng hồ đọc lại những tập tin nhận được. Kể cả khi chúng đã bị cắt xén, anh vẫn nghĩ sẽ có một vài thông tin hữu ích trong đó.

Một lần nữa anh không tìm thấy gì. Anh gọi vài cuộc điện thoại và cũng không thu lại kết quả gì. Anh tập thể lực ba mươi phút trong nhà tập dưới tầng hầm chung cư của mình, chuẩn bị nhanh bữa trưa rồi đứng ăn trong bếp. Đúng lúc đó anh nhận được điện thoại từ tổ chức. Họ

tìm được một số thứ có thể hữu dụng cho cuộc điều tra của anh, nhưng anh phải đến lấy trực tiếp. Anh tắm rửa, lấy vũ khí và lên đường.

Anh đến văn phòng CIA mà Reel đã sử dụng trong một nhiệm vụ trước khi giết Doug Jacobs. Nó thuộc ngoại ô D.C, cách D.C ba mươi phút. Ở đó có một tủ khóa với vài đồ vật mà Reel đã bỏ lại. Sau những tập tin bị cắt xén và hiện trường bị xóa dấu vết, Robie không hi vọng tủ đồ đó sẽ đem lại cho anh manh mối hữu ích nào, nhưng dù sao anh cũng phải tới kiểm tra.

Anh qua cửa an ninh và được dẫn tới tủ đồ. Nó đã được mở sẵn. Họ bỏ anh lại một mình với đồng đồ. Không có nhiều, và Robie không thể biết liệu chúng có phải là tất cả những gì ở trong tủ đồ hay không. Vào lúc này, anh không tin tưởng bất kì ai.

Chỉ có ba món đồ: một bức ảnh, một quyển sách về Thế chiến thứ hai, và khẩu Glock 17 chín li bán tự động với ống ngắm cải tiến. Trong bức ảnh, Reel đang đứng cạnh một người đàn ông mà Robie không nhận ra là ai.

Anh nhặt ba món đồ lên rồi lái xe hơn một tiếng đồng hồ trở về căn hộ của mình để nghiên cứu kĩ hơn.

Robie cảm thấy bất lực. Chuyên môn của anh là lên kế hoạch chuẩn bị, đoạt mạng sống của một người, rồi an toàn tẩu thoát để ngày hôm sau lại ám sát một kẻ khác. Cẩn trọng dò tìm các chi tiết vụn vặt hòng tìm manh mối, đi đây đi đó, điều tra người khác đơn giản không phải là điểm mạnh của anh. Anh không phải thám tử. Anh là một tay súng chuyên nghiệp, nhưng họ cứ cho rằng anh điều tra được thì anh sẽ điều tra.

Anh đặt bức ảnh, quyển sách và khẩu súng lên bàn rồi lần lượt kiểm tra chúng trong lúc mưa rơi càng lúc càng nặng hạt, vỗ lớp đống vào phòng anh.

Anh tháo rời khẩu súng và nhận ra nó chỉ là một khẩu súng bình thường. Dựa vào việc có thể tháo lắp dễ dàng từng bộ phận, Robie kết luận tổ chức cũng đã tháo nó ra hòng tìm manh mối. Anh kiểm tra ổ đạn. Đó là loại ổ có số đạn cực cao, ba mươi ba viên. Đây chỉ là vũ khí bình thường mà Robie đã thấy cả triệu lần, mặc dù ổ đạn bị kéo dài có phần khác thường.

Ba mươi ba viên để hoàn thành nhiệm vụ? Với Reel? Ai ngờ được chứ? Khẩu súng còn có chốt an toàn bằng titan giảm ma sát, giúp bóp cò dễ dàng hơn và tăng độ chính xác. Khẩu súng của Robie cũng có bộ phận này, mặc dù có vẻ thừa thãi.

Dễ nhận thấy Reel rất chú ý đến tiểu tiết.

Báng súng đã được chạm khắc để tăng độ bám. Khung rìa được dập nổi các hoa văn tới tận thân. Robie đoán cô ta đã dùng thiếc hàn để khắc lên khung nhựa của khẩu Glock. Hồi đầu anh

cũng đã làm vậy với vũ khí của mình. Thực ra anh và Reel đã cùng học cách chạm khắc từ một đặc vụ cấp trên, Ryan Marshall, một người hoàn toàn tin tưởng vào ích lợi của việc làm này.

Tiếp theo anh kiểm tra ống ngắm đã được cải tiến. Đó là một món đồ tinh xảo. Robie nheo mắt đọc dòng chữ ghi trên ống. *CVNP*. Anh tìm kiếm thông tin trên Google và kết quả nhận được là *Công ty Vũ khí Nhỏ Pennsylvania*. Anh chưa từng nghe đến công ty này, nhưng xét cho cùng, thiếu gì các công ty vũ khí tương tự. Vì một số lí do nào đó Reel đã không hài lòng với ống ngắm cũ của khẩu Glock. Cần phải nhắc lại là cô ta rất chú ý đến tiểu tiết.

Anh đặt khẩu súng sang một bên và xem xét bức ảnh. Reel đang đứng cạnh một người đàn ông to lớn, dễ đến một mét chín. Ông ta ngoài năm mươi, thân hình như của một cự vên động viên đã phát phì. Cạnh ông ta là một vệt màu đỏ. Đó có thể là một người khác mặc quần áo màu đỏ hoặc một biển hiệu, hoặc một chiếc xe, Robie không thể biết chính xác. Và trừ phi có phim gốc của bức ảnh, anh không thể phán đoán thêm được gì từ nó.

Anh quan sát Reel trong bức ảnh. Cô ta cao lớn, dù đang đi giày bệt. Và không như người bạn đồng hành, cô ta không hề có lấy một gram mỡ thừa. Ánh mắt cô ta chĩa thẳng vào máy ảnh. Dĩ nhiên đây không phải lần đầu tiên Robie được thấy ảnh của Reel. Nhưng mỗi lần anh lại có cảm giác như đang nhìn vào một con người khác. Chúng ta đều là những con tắc kè hoa, không giống hệt thì cũng là một phần nào đó.

Thế nhưng anh lại có cảm giác mình hiểu rõ Reel hơn sau mỗi lần nhìn thấy cô ta hay sau mỗi lần biết thêm được chút thông tin về người phụ nữ ấy. Giống như bóc được một lớp vỏ nữa từ củ hành.

Cô ta có vẻ điềm tĩnh, tự chủ mà không tự mãn. Tay chân cô ta thả lỏng, nhưng Robie có thể cảm nhận thấy sự cứng cáp bên trong, cho thấy rằng chúng có thể vào thế khi cần thiết chỉ trong nháy mắt. Cô ta giữ thăng bằng nhờ ức bàn chân, trọng lượng được trải đều, trong khi hầu hết những người khác hoặc dúm về phía trước, hoặc ngã ra sau. Làm vậy sẽ khiến động tác của họ chậm lại một hoặc hai giây. Đối với đa phần bọn họ, điều đó chẳng có nghĩa lí gì. Đối với Reel và Robie, nó có ý nghĩa sống còn.

Môi cô ta trong bức ảnh dày hơn. Tô son đỏ, gần bằng màu đỏ của cái vệt ở rìa bức ảnh. Robie lật bức ảnh sang nhiều góc độ để xem có thể biết đó là vật gì hay không. Không ích gì.

Anh đặt bức ảnh xuống rồi quay sang cuốn sách viết về lịch sử Thế chiến thứ hai. Anh lật sách hòng tìm xem Reel có để lại chú thích nào ở lề không, nhưng không có. Mà cho dù có gì được để lại trong cuốn sách, Robie biết tổ chức cũng sẽ xóa nó đi trước khi anh kịp đọc. Việc họ để lại cuốn sách, khẩu súng và bức ảnh, có nghĩa họ đã không tìm thấy manh mối nào ở chúng.

Bằng không những đồ vật này sẽ không còn được để lại trong tủ đồ cho Robie kiểm tra. Anh biết họ muốn anh tìm và giết chết Jessica Reel. Nhưng anh bắt đầu ngờ rằng, họ không muốn anh tìm ra sự thật đằng sau những hành động của cô ta.

Anh đặt cuốn sách sang một bên, đứng dậy và nhìn ra cửa sổ. Reel đang ở đâu đó ngoài kia, hẳn đang lên kế hoạch cho vụ ám sát tiếp theo. Julie đang ở đâu đó ngoài kia, hẳn đang làm bài tập về nhà. Hoặc có thể cô bé đang nghĩ về cuộc gặp gỡ của họ ngày hôm qua. Còn Nicole Vance đang ở ngoài kia và đang tìm Reel, chỉ có điều cô chưa biết là mình phải tìm Reel. Sự tình rồi sẽ chỉ ngày càng phức tạp hơn.

Hai tiếng sau, trong lúc vẫn đang chăm chú nhìn xuống những đồ vật anh lấy được từ tủ đồ của Reel, điện thoại của anh rung lên. Anh đọc tin nhắn trên màn hình. Janet DiCarlo muốn gặp anh. Nhưng không phải ở địa điểm họ đã gặp lần trước. Mà ở Middleburg. Có lẽ là nhà riêng của bà, nếu căn cứ vào địa chỉ bà gửi.

Robie nhấn tin trả lời, mặc áo khoác, cất khẩu súng, cuốn sách và bức ảnh của Reel vào tủ sắt trong tường, rồi ra ngoài.

Anh hi vọng DiCarlo đã sẵn sàng cho anh câu trả lời. Bằng không, anh sẽ không biết phải làm gì tiếp theo. Nhưng anh có thể cảm nhận thấy Reel đang ngày càng bỏ xa phía trước.

CHƯƠNG 29

Trời tối dần lúc anh đi khỏi; sẽ mất hơn một tiếng mới tới nơi vì đang là giờ cao điểm. Robie tăng tốc nhưng rồi chậm lại vì phải đi qua một số khu đông đúc nằm trên đường đến nhà DiCarlo. Anh tự hỏi người đàn bà đó cảm thấy thế nào khi phải vượt qua quãng đường này mỗi ngày. Chắc hẳn không mấy thích thú. Hầu hết những người ở Washington dành nhiều năm cuộc đời mình trên đường và vạch ra các kế hoạch tinh vi hòng ám sát những ông bạn lái xe ưa phá luật của mình.

Robie giảm tốc độ khi đến gần một con đường phụ. Đó là một con đường sỏi dài và ngoằn ngoèo chạy giữa hai hàng thông cao. Căn nhà cũ bằng gạch của DiCarlo có ba chiếc xe đang đỗ trước cửa.

Sau những gì đã xảy ra với Jim Gelder, Robie tưởng anh sẽ bị yêu cầu dừng lại, nhưng có lẽ họ đã nhận ra anh qua hệ thống giám sát từ xa. Anh tắt máy rồi bước ra ngoài, không di chuyển đột ngột vì không muốn bị bắt.

Hai người đàn ông xuất hiện từ trong bóng tối. Họ cao bằng Robie, đô con và cứng cáp như thân cây. Họ kiểm tra thẻ căn cước của anh, cho phép anh giữ lại vũ khí, rồi hộ tống anh vào trong nhà. Họ đưa anh qua một hành lang tối hẹp tới một cái cửa rồi bỏ đi.

Robie gõ cửa, một giọng nói bên trong bảo anh vào.

Anh mở cửa bước vào. DiCarlo đang ngồi sau bàn. Trông bà có vẻ lo lắng và bối rối. Đó là điều đầu tiên Robie nhận thấy. Điều thứ hai anh để ý là khẩu súng ngắn đặt trên bàn.

Anh dừng lại giữa ngưỡng cửa. “Mọi việc ổn chứ?” anh hỏi, mặc dù anh biết chúng không hề ổn.

“Mời ngồi, cậu Robie.”

Anh đóng cửa lại, đi qua tấm thảm vuông nhỏ rồi ngồi xuống chiếc ghế đối diện bà.

“Lực lượng an ninh của bà có vẻ hơi mỏng,” anh chỉ ra.

Biểu cảm của bà cho thấy bà biết rõ điều này. “Tôi đặt cược cả mạng sống của mình vào hai

cậu ấy,” bà nói.

Robie nhanh chóng hiểu ý nghĩa của câu nói đó. “Bà chỉ tin tưởng mỗi họ?”

“Tình báo không phải là một công việc đơn giản, nó luôn luôn biến động.”

“Hôm nay là bạn, mai là thù,” Robie diễn giải. “Tôi hiểu điều đó. Tôi đã từng trải qua.” Anh chấp tay trước bụng. Anh làm vậy để tay phải gần với khẩu súng trong bao của mình hơn. Anh nhìn khẩu súng trên bàn rồi nhìn vào DiCarlo.

“Bà muốn nói về nó chứ?” anh tiếp. “Nếu nhân vật số hai của tổ chức đang lo lắng về sự an toàn của mình và không thể tin tưởng bất kì ai ngoài những người thân tín nhất, thì đó có lẽ là điều tôi cần được biết.”

DiCarlo với lấy khẩu súng của mình, nhưng Robie đã nhanh tay hơn.

“Tôi định cất nó đi,” bà nói.

“Cứ để nguyên đó,” Robie nói. “Và đừng tìm tới nó một lần nữa trừ phi có người đang chuẩn bị bắn bà.”

Bà tựa lưng xuống ghế, tức giận vì hành động vừa rồi của anh mà bà cho là mạo phạm. Nhưng rồi bà bình tĩnh trở lại.

“Nếu tôi đang trở nên đa nghi thái quá thì không lí gì cậu lại không,” bà nói.

“Chúng ta có cùng quan điểm về điều ấy. Nhưng nguyên cớ của sự đa nghi thái quá này là gì?”

“Gelder và Jacobs đã bị sát hại,” bà đáp.

“Reel là kẻ đã ra tay. Cô ta đã nằm ngoài tổ chức.”

“Có thật không?”

“Bà biết điều gì mà nghĩ ngược lại? Trong lần cuối cùng chúng ta trò chuyện, bà có vẻ đã biện bạch cho cô ta hơn ai hết.”

“Thật vậy sao?”

DiCarlo đứng dậy đi đến gần cửa sổ. Rèm cửa đã được đóng và bà không có vẻ sẽ mở chúng ra

Robie bắt đầu tự hỏi liệu bà thực sự có camera giám sát từ xa hay không.

“Không phải sao?” anh nói.

Bà quay người về phía anh. “Có lẽ cậu còn quá trẻ để nhớ tới Chiến tranh Lạnh. Và cũng quá trẻ để làm việc cho tổ chức lúc bấy giờ.”

“Đó là lí do? Chiến tranh Lạnh? Thời kì mà người ta người ta không ngừng thay đổi phe phái?”

“Tôi không thể trả lời chắc chắn câu hỏi đó, cậu Robie. Ước gì tôi có thể. Điều tôi có thể nói với cậu là có nhiều vấn đề bất cập trong khâu quản lí của tổ chức vài năm gần đây.”

“Ví dụ?”

Bà nói thẳng, “Những điệp vụ không nên có. Điệp viên mất tích. Tiền trung chuyển rồi biến mất. Vũ khí được dời tới những nơi không nên tới rồi cũng biến mất. Chưa hết. Những điều này diễn ra trong im lặng suốt một thời gian dài. Xét từng việc đơn lẻ, chúng không có gì đáng chú ý. Nhưng khi nhìn tổng thể...” Bà dừng lại, lộ vẻ mệt mỏi vì những gì vừa tiết lộ.

“Và bà là người duy nhất từng làm điều ấy?” Robie hỏi. “Nhìn tổng thể?”

“Tôi không chắc.”

“Các điệp viên mất tích. Giống như Reel?”

“Tôi không chắc.”

“Vậy bà chắc điều gì?”

Bà ngồi xuống ghế. “Rằng có điều gì đó hung hiểm đang âm thầm diễn ra, cậu Robie. Tôi không biết nó có liên quan tới Jessica Reel hay không. Nhưng tôi biết nó đã chạm tới mức độ báo động.”

“Evan Tucker có mối quan ngại giống bà không?”

DiCarlo đưa tay lên trán. Bà đang chuẩn bị trả lời thì Robie nghe có tiếng động. Một tay anh rút súng, một tay tắt đèn bàn, hất nó rơi xuống và bóng tối bao trùm lấy họ.

Anh vói qua bàn, chớp lấy tay DiCarlo. “Chui xuống gầm bàn và ở yên đấy.”

Anh dò dẫm trên mặt bàn để lấy khẩu súng rồi đưa cho bà. “Bà không bị lụt nghề đấy chứ?”

“Không,” bà thở dốc.

“Tốt,” anh nói gọn lỏn. “Tốt.”

Một giây sau Robie đã bắt đầu di chuyển. Anh biết chính xác tiếng động đó là gì. Anh đã nghe thấy chúng cả triệu lần.

Hai tiếng gió rít đồng nghĩa với hai phát súng từ xa. Đó là tiếng đạn vút đi trong không khí. Hai tiếng “thịch” – đạn đã chạm vào da thịt. Rồi cuối cùng là hai tiếng ngã “phịch” – thi thể đội

vệ sĩ tin cẩn của DiCarlo đã chạm đất. Lưới phòng vệ của bà đã tiêu tan.

Giờ chỉ còn Robie và DiCarlo chống lại bất kể kẻ nào đang ở ngoài kia.

Anh bấm điện thoại nhưng cuộc gọi không thể thực hiện. Anh nhìn vạch sóng. Bốn vạch. Nhưng cuộc gọi không thể thực hiện. Vì chúng đã làm nhiều tần số. Nghĩa là ngoài kia không chỉ có một tên bắn tỉa đơn độc.

Anh mở cửa phòng, bắn ra ngoài, rồi di chuyển dọc theo hành lang.

CHƯƠNG 30

Robie nhìn lên qua cửa sổ. Đang nằm úp mặt xuống đất là hai vệ sĩ của DiCarlo. Anh đi giật lùi dọc hành lang, qua bếp và tìm thấy một chiếc điện thoại bàn rồi bấm số của Áo Xanh. Chuông đổ đến lần thứ hai thì ông bắt máy.

“Bà DiCarlo?” Áo Xanh nói, chắc hẳn đã nhìn vào số của cuộc gọi đến.

“Là Robie. Tôi đang nói chuyện với DiCarlo ở nhà bà ấy thì có tiếng súng nổ. Đội vệ sĩ đã chết. Chỉ còn tôi bảo vệ bà ấy trước những tay sát thủ. Tôi cần tiếp viện ngay lập tức.”

“Được rồi,” Áo Xanh nói đoạn cúp máy.

Robie đặt điện thoại xuống rồi nhìn xung quanh. Anh cân nhắc nên ra ngoài hay ở lại với DiCarlo để cố thủ và đợi trợ giúp. Đó có vẻ là một kế hoạch tốt, chỉ có điều họ đang ở cách xa thành phố, cần có thời gian để tiếp viện tới nơi.

Nếu quay lại với DiCarlo, anh sẽ đẩy mọi lợi thế về phía địch thủ. Chúng sẽ tiếp cận, áp sát, rồi với lợi thế vũ lực, tất cả sẽ chấm dứt chỉ trong nháy mắt. Chỉ cần quăng một quả lựu đạn qua cửa sổ cũng đủ kết thúc mọi chuyện.

Sau khi suy xét thiệt hơn như vậy, Robie biết mình phải chủ động tấn công. Thà vậy. Anh cảm thấy vững lòng khi tấn công hơn là phòng thủ.

Xác chết ở cửa trước có nghĩa là kẻ ra tay cũng phải ở đó. Nhưng tất cả vệ sĩ đã chết nên chúng có thể thay đổi vị trí.

Robie đặt mình vào vị thế của tên sát thủ. Mình sẽ làm gì?

Robie gọi đây là phân tích cộng một. Tính trước đối thủ một bước nhưng không được ý y vào đó.

Cửa trước đã là cửa tử. Chỉ còn nước dùng cửa sau. Chúng phân tích cộng một và đưa ra kết luận Robie cũng sẽ dùng đến phân tích cộng một, và sẽ ra bằng cửa trước. Robie phân tích cộng hai và ra bằng cửa sau. Dĩ nhiên nếu có hai tay bắn tỉa, trước và sau, thì nước cờ anh sử dụng là vô nghĩa, và anh sẽ bỏ mạng.

Không có tiếng súng nổ khi anh thoát ra từ cửa sau. Anh tránh xa khỏi cửa và nấp sau một thân cây, ở đây anh có thể vừa quan sát vừa được bảo vệ. Trời tối om nên anh không thể nhìn thấy nhiều ngoại trừ một vài chuyển động. Ngay cả khi nhìn thấy những tên sát thủ anh cũng không thể hạ chúng bằng khẩu súng ngắn, nếu chúng ở tầm xa.

Sau khi đã chắc chắn không nhìn thấy gì, anh lén ra khỏi thân cây và di chuyển tới mạn phải của căn nhà. Anh ghi nhớ vị trí các xác chết trong đầu, từ đó lần ra đường đạn đã giết chết họ.

Vị trí khả thi duy nhất là gò đất cách căn nhà khoảng một phần tư dặm. Anh đã nhìn thấy nó trên đường đến đây. Những hàng cây bị cắt đoạn ở đó. Độ cao rất thích hợp cho phát súng tầm xa. Bất kể tay bắn tỉa lành nghề nào cũng có thể thực hiện phát súng giết người từ đây.

Anh ngược lên nhìn về phía quả đồi, tìm kiếm dấu hiệu của những tay sát thủ. Có khi nào đó là Jessica Reel?

Anh nằm úp mặt xuống đất và trườn về phía trước cho đến khi ra sau xe của mình. Từ vị trí đó anh có thể nhìn thấy hai thi thể. Anh túm lấy chân của xác chết gần nhất và kéo nó về sau xe. Robie nhận thấy viên đạn đã xuyên qua cổ người vệ sĩ, làm vỡ cột sống. Chết ngay tức khắc.

Anh chỉ có thể nhìn xác chết còn lại, nhưng anh biết anh ta cũng lãnh viên đạn chí mạng ở cùng một vị trí. Bắn vào người ở khoảng cách này không phải là điều khó khăn nếu bạn biết mình đang làm gì. Bắn vỡ cột sống thì rắc rối hơn, nhất là vào buổi tối. Bất kể kẻ ngoài kia là ai, chúng cũng biết cách sử dụng khẩu súng trường và ống ngắm của mình. Có nghĩa chúng cũng có thể dễ dàng hạ gục Robie.

Anh mở cửa xe và lén vào trong.

Một kế hoạch đã hiện lên trong đầu anh. Anh định thực hiện nó ngay sau đây. Khom mình trong xe, anh trườn qua ghế lái, khởi động xe và vào số.

Rồi điều anh dự đoán có thể xảy ra đã xảy ra. Một viên đạn xuyên qua cửa kính phía tay lái, những mảnh vỡ bắn vào anh.

Chúng đã đợi sẵn ở cửa trước. Có nghĩa chúng thực sự đã sử dụng lối phân tích cộng một. Điều này khiến anh phấn chấn đôi chút. Giờ anh chỉ cần sống sót qua vài phút tới đây.

Anh rồ máy, cài số lùi. Một viên đạn găm vào bánh trước, khiến nó nổ tung. Chiếc xe rung chuyển, nảy lên xuống trên chiếc lốp thủng, cuối cùng Robie gần như phải chạy bằng vành. Nhưng anh không cần đi nhanh. Anh chỉ cần đi.

Nhìn vào gương chiếu hậu, anh rẽ và đi dọc theo căn nhà. Đồng thời anh bấm số điện thoại bàn của DiCarlo mà anh đã nhớ khi ở trong bếp.

“A lô?” Giọng DiCarlorun rầy. Robie không thể trách bà.

Anh thuật lại tình hình và ý định của mình cho bà nghe. “Tôi sẽ bấm còi làm tín hiệu,” anh nói.

Trước tình hình những tên sát thủ đang nhắm vào cửa trước, nhiều khả năng là từ tận chỗ gò đất, anh chút thời gian để hành động. Anh dừng xe trước cửa sau căn nhà, chặn nó khỏi tầm đạn.

Anh bấm còi. Ngay lập tức cửa sau mở ra và DiCarlo xuất hiện. Như lời Robie đã dặn, bà cúi thấp mình và đi nhanh tới gần xe, trèo vào từ cửa sau rồi đóng nó lại.

“Cúi thấp xuống,” Robie hét lên.

Anh vào số rồi lái xe vòng ra phía trước. Anh đang tự ném mình vào làn đạn, nhưng không còn cách nào khác. Chỉ có một con đường duy nhất.

Những viên đạn bắt đầu dội vào mui xe và xuyên qua cửa kính. Robie nghe tiếng DiCarlo thở gấp rồi rên rỉ. Anh ngoái đầu ra sau. Máu đang túa ra từ vết thương trên ngực bà. Chắc hẳn do loạt đạn dội vừa rồi.

Một phát súng khác bắn thùng lớp sau bên trái của anh. Giờ anh chỉ còn lại hai lớp lành lặn. Đồng thời anh cảm thấy những phát súng đang càng lúc càng gần hơn và chuẩn xác hơn. Có nghĩa chúng đã rời bỏ gò đất và đang tiến lại gần.

Robie tắt lại gần chiếc Range Rover và đỗ cạnh nó. Anh lên ra ngoài, lục thi thể của người vệ sĩ đang nằm cạnh nó và tìm thấy chìa khóa xe. Anh nhìn mui, cửa kính, và lớp của chiếc Rover. Bọc sắt, chống đạn, và lớp chống thùng, anh đưa ra kết luận.

Anh mở cửa sau và đỡ DiCarlo ra khỏi xe của mình. Hơi thở của bà yếu ớt. Anh đỡ bà lên ghế sau chiếc Rover trong lúc đạn bắt đầu dội vào mui xe.

Anh rút súng bắn trả. Anh biết ở khoảng cách này thì khó mà trúng được, nhưng ít nhất cũng có thể khiến chúng chùn chân đôi chút.

Anh trèo lên ghế hành khách rồi trườn ra sau tay lái và khởi động xe.

Đạn bắn càng lúc càng sát hơn. Robie chực hạ cửa kính xuống bắn trả thì một điều bất ngờ đã xảy ra.

Quân yểm trợ bắt đầu nổ súng.

Anh nhìn về phía trước chừng một trăm mét. Một bóng người nép sau thân cây, tay tì vào khẩu súng trường được đặt trên nhánh cây thấp nhất. Khẩu súng hẳn được nạp tự động vì tay súng không ngừng bắn.

Robie nhìn về phía đạn đang hướng đến. Từ xa anh thấy một vài đốm sáng. Trong lúc anh đang theo dõi, một trong số các đốm sáng vụt tắt. Rồi các đốm sáng tản ra.

Tay súng yểm trợ đã chặn đường tiến của những tên sát thủ. Robie thán phục nhìn tay súng vượt trên các đối thủ của mình một cái đầu. Chúng đang tìm cách tránh khỏi luồng đạn của người đó bằng cách chạy dích dắc. Nhưng tay súng đã đoán chính xác chuyển động của chúng và Robie thấy một ánh sáng khác tắt lịm, đoán chừng một tên sát thủ nữa đã nằm ôm đất lần cuối cùng trong đời.

Sau cùng, chúng tháo chạy. Tay súng yểm trợ vẫn tiếp tục nã súng truy quét.

Tiếng rên rĩ của DiCarlo trên ghế sau đã kéo Robie ra khỏi cuộc đấu súng. Anh gài số và nhấn ga. Ngay lúc rẽ sang con đường sỏi để vào đường chính thì anh nhìn thấy một thứ.

Hay đúng hơn là nhìn thấy người yểm trợ. Thực ra tất cả những gì anh nhìn thấy là mái tóc dài của cô ta. Và rồi người yểm trợ biến mất vào màn đêm.

Vị cứu tinh của anh là phụ nữ.

Và Robie chắc chắn người phụ nữ đó là Jessica Reel.

CHƯƠNG 31

Robie rất muốn quay lại để kiểm chứng xem đồng minh trong vụ độ súng vừa rồi có thực sự là Reel hay không. Nhưng có một người bị thương quá nặng đang nằm trên ghế sau và anh không biết bệnh viện gần nhất ở đâu.

Anh ra đến đường chính rồi gọi cho Áo Xanh. Ông nghe điện thoại ngay lập tức. Robie thuật lại những gì vừa xảy ra, ngoại trừ chi tiết về tay súng nữ đã yểm trợ.

Áo Xanh bảo Robie rằng cứu viện đang trên đường tới và hướng dẫn anh đến bệnh viện gần nhất, ông nói thêm rằng một biệt đội sẽ chờ anh sẵn ở đó. Đồng thời họ cũng cử một đội đến nhà DiCarlo.

Robie dừng xe bên đường trong hai phút để kiểm tra vết thương của DiCarlo, và cố hết sức để cầm máu. DiCarlo lúc tỉnh lúc mê. Bà hết ghì chặt lấy cánh tay anh rồi lại thả nó ra.

Robie nói, “Rồi bà sẽ ổn thôi. Tôi không để bà chết đâu. Bà sẽ được bình an vô sự.”

Anh không biết liệu những điều đó có đúng không, nhưng bà cần được nghe.

Anh đến bệnh viện hạt hai mươi phút sau đó. Người của tổ chức đã đợi sẵn và đưa bà vào phòng cấp cứu ngay sau khi Robie phanh rít lại giữa bãi đỗ xe. Họ sơ cứu cho DiCarlo tại bệnh viện rồi đưa bà vào trực thăng để chuyển tới bệnh viện được trang bị tốt hơn.

Robie ở lại để báo cáo sơ bộ cho Áo Xanh, ông xuất hiện sau Robie mười phút. Họ ngồi trong một căn buồng nhỏ ngoài phòng cấp cứu, uống cà phê ấm mua từ máy bán hàng tự động.

“Tình trạng của bà ấy thế nào?” Robie hỏi.

“Đã qua cơn nguy kịch, nhưng vẫn chưa ổn định. Theo những gì tôi được biết bà ấy đã mất rất nhiều máu và bị sốc. Tôi không biết liệu bà ấy có qua khỏi hay không? Có người rõ ràng đã tuyên chiến với tổ chức.” Ông dừng lại. “Là Jessica Reel.” Đó không phải một câu hỏi.

Robie ngập ngừng. Anh phần nào muốn nói với Áo Xanh những gì đã chứng kiến tối nay. Người yểm trợ là một phụ nữ; anh chắc chắn điều đó. Anh cũng tin rằng đó là Reel. Nhưng anh không biết chắc, tất cả chỉ là suy đoán. Nhưng liệu còn có thể là ai khác?

Cuối cùng anh quyết định giữ im lặng.

“Đối phương có nhiều người,” Robie nói, “Tôi nghĩ Reel thích hoạt động độc lập.”

Áo Xanh ném cốc cà phê của mình vào giỏ rác, chùi tay, rồi ngồi xuống cạnh Robie trên chiếc ghế nhựa trắng xước. Căn phòng ngập mùi chất khử trùng và thức ăn ôi thiu.

“Nhiều người? Cậu chắc chứ?”

“Bốn, năm người. Có lẽ nhiều hơn.”

Robie tự hỏi liệu họ có tìm thấy thi thể nào ngoài hai vệ sĩ của DiCarlo. Anh chắc chắn Reel đã hạ ít nhất hai tên sát thủ.

Áo Xanh đưa tay lau mồ hôi trên trán. “Chúng ta đang đối mặt với một âm mưu có tổ chức sao?”

“Nhưng tại sao lại nhắm vào DiCarlo?” Robie hỏi.

“Bà ấy là nhân vật số hai.”

“Vậy âm mưu của chúng là nhắm vào những người chủ chốt của tổ chức? Thế sao còn sát hạ Jacobs? Anh ta chỉ là lính quèn.”

“Tôi không biết, Robie. Nhưng nếu chúng có nhiều người và Reel đang làm việc với chúng thì chắc hẳn phải có mục đích nào đó.”

“Thật khôi hài khi lực lượng bảo vệ của DiCarlo lại mỏng đến vậy,” Robie nói. “Nhất là sau những gì xảy ra với Gelder.”

Áo Xanh gật đầu trước khi Robie kịp nói xong. “Tôi biết.”

“Bà ấy ở đó với hai vệ sĩ mà không có thêm sự bảo vệ nào khác. Hoàn toàn sơ hở. không cần giỏi mới hạ gục được bà ấy. Chỉ cần xuất hiện.”

“Đó là nhà của bà ấy.”

“Đấy không phải lí do. Tổ chức có không ít các địa điểm an toàn. Đáng ra không nên để bà ấy ở nhà, sau những gì xảy ra với Gelder.”

“Cậu nói đúng, Robie.”

“Và người nên nói với bà ấy điều đó là Evan Tucker, nhân vật số một. Số một to hơn số hai, phải không?”

“Tôi không tham gia vào mối quan hệ của hai người bọn họ, hay những gì xảy ra giữa họ.”

“Vậy ông không có gì hữu ích để kể cho tôi nghe?”

Áo Xanh ngẩng lên nhìn anh, biểu cảm của ông cho thấy đang có sự đấu tranh tư tưởng bên trong ông. “Tôi không biết phải nói gì với cậu, Robie.”

“Bản thân điều đó đã nói lên rất nhiều.”

Robie thuật lại chi tiết cho Áo Xanh về cuộc gặp mặt với DiCarlo. Nhưng một lần nữa anh không báo cáo tất cả, anh vẫn nhớ như in sự lo lắng trong giọng nói của DiCarlo khi bà nói với anh: *Những điệp vụ không nên có. Điệp viên mất tích. Tiền trung chuyển rồi biến mất. Vũ khí được dời tới những nơi không nên tới rồi cũng biến mất.*

Và câu nói cuối cùng của bà còn đáng lo ngại hơn, rằng có điều gì đó hung hiểm đang âm thầm diễn ra, *Cậu Robie. Tôi không biết nó có liên quan tới Jessica Reel hay không. Nhưng tôi biết nó đã chạm tới mức độ báo động.*

Anh đã không nói với Áo Xanh những điều này vì, là một người hết mình vì tổ chức, ông sẽ phải báo cáo với cấp trên. Vào lúc này, Robie không muốn điều đó xảy ra.

“Còn gì khác không?” Áo Xanh hỏi.

“Khi nào chúng ta sẽ biết DiCarlo có qua khỏi hay không?”

“Sẽ mất vài ngày.”

“Bà ấy có nói gì không?”

Áo Xanh lắc đầu. “Không. Bà ấy vẫn đang bất tỉnh. Họ hi vọng sẽ có thể nghe báo cáo từ bà ấy sau vài ngày. Nếu qua khỏi.”

“Vậy ai sẽ là nhân vật số hai mới?” Robie hỏi.

“Tôi không chắc có ai muốn nhận vị trí đó vào lúc này,” Áo Xanh đáp.

“Evan Tucker sẽ đến đây chứ?”

“Tôi không biết. Dĩ nhiên ông ta đã được báo cáo. Và tôi chắc rằng ông ta sẽ muốn nghe chúng trực tiếp từ cậu.”

“Tôi không còn gì để nói.”

“Cậu không nhìn thấy ai cả?”

Robie đáp không một chút ngập ngừng. “Chỉ những tên sát thủ. Và chúng ở khá xa. Tôi mãi đưa DiCarlo ra khỏi đó. Tôi không có thời gian để quan sát.”

“Dĩ nhiên rồi.” Áo Xanh đứng dậy. “Cậu có cần quá giang về nhà không?”

“Có. Chiếc Rover đã bị giữ làm bằng chứng còn xe của tôi thì nát bươm rồi.”

“Tôi sẽ ở lại đây, nhưng tôi sẽ cử người đưa cậu về thành phố.”

Họ chưa kịp đi về phía lối ra, vài người mặc vét đã xuất hiện.

“Will Robie phải không?”

Robie nhìn họ. “Các anh là ai?”

“Mời anh đi theo chúng tôi.”

“Chúng tôi là ai?” Áo Xanh nói.

Người phát ngôn nhìn vào ông. “Việc này không dính dáng đến ông.”

“Dĩ nhiên là có. Robie là người của tôi.” Áo Xanh cho họ xem thẻ của mình.

Người phát ngôn đó lại nói. “Chúng tôi biết ông là ai.” Anh ta chìa thẻ của mình ra.

Tầm quan trọng của họ khiến Áo Xanh chớp mắt kinh ngạc và lùi lại. Robie cũng đã nhìn thẻ và phù hiệu. Anh không ngạc nhiên khi thấy Áo Xanh phải nhượng bộ.

Khi Cố vấn An ninh Quốc gia muốn gặp, bạn chắc chắn phải đi theo.

Robie bước ra ngoài, trèo lên chiếc SUV đang đợi sẵn, rồi họ lái đi.

Anh không trông chờ sẽ sớm được về nhà.

CHƯƠNG 32

Jessica Reel đang ngồi trong chiếc xe đỗ bên lề đường tại một con phố đông đúc ở D.C. Đang là tối muộn nên ngay cả huyết mạch giao thông chính của thành phố này cũng đã vắng người.

Khẩu súng trường của cô cất trong cốp xe. Cô đã bắn hơn bốn mươi viên đạn vào những tên sát thủ. Có thể cô đã cứu mạng Will Robie; cô không biết chắc. Và mặc dù Janet DiCarlo có thể vẫn sẽ chết vì vết thương của mình, bà hẳn đã chết từ trước đó nếu không có sự can thiệp của Reel. Hay của Robie. Điều đó khiến tâm trạng Reel phấn chấn hơn đôi chút, điều hiếm khi xảy ra gần đây.

DiCarlo thật ấu trĩ khi chỉ sử dụng lực lượng bảo vệ mỏng trong khi ở xa đến vậy. Reel đã từng đến nhà bà, vài năm trước. Trong một cuộc gặp thân tình để thảo luận về tương lai của Reel.

Cô mỉm cười chua chát trước kí ức này.

Tương lai của mình? Cô đã nhìn thấy hi vọng sau khi rời khỏi chỗ Gioffre. Cô biết DiCarlo đã được bổ nhiệm vị trí số hai của tổ chức. Cô vẫn còn cửa hậu truy cập vào dữ liệu của tổ chức. Cho đến khi chúng bị phát hiện – và sẽ sớm thôi – cô sẽ tận dụng chúng hết mức có thể. Cô suy đoán rằng dưới cương vị nhân vật số hai mới, DiCarlo sẽ phải gặp Robie. Reel không biết thực ra đây là lần thứ hai họ gặp nhau.

Cô và DiCarlo đã quen biết từ rất lâu, hơn tất cả những người cô biết ở tổ chức. DiCarlo đã luôn hỗ trợ cô. Giờ thì điều đó không thể xảy ra nữa. Reel không những đã đi quá giới hạn, cô còn xoá bỏ giới hạn đó hoàn toàn.

Cô bám theo Robie đến nhà DiCarlo. Ban đầu cô không biết anh ta đang định đi đâu, rồi con đường ngày càng trở nên hoang vắng, giao thông ngày càng thưa thớt, cô đã sợ Robie sẽ phát hiện ra cô. Nhưng rồi nhận ra nơi anh ta muốn đến, cô bèn ngừng theo đuôi, rồi đến nơi sau anh ta một lát, tìm vị trí ẩn nấp. Cô không biết vụ tập kích sẽ diễn ra. Nhưng ngược lại, cô cũng không có lí do gì để nghĩ vụ tập kích sẽ không xảy ra.

Cô biết chắc mình đã hạ gục một vài tên sát thủ. Cô biết chúng sẽ mang xác đồng bọn đi

trước khi có người phát hiện. Không đời nào chúng để lại bằng chứng.

Robie đã rất tài tình khi sử dụng chiếc SUV được bọc sắt để thoát hiểm. Anh ta giỏi xoay sở và bình tĩnh trước áp lực. Cô vẫn nhớ rõ những điều đó từ khoảng thời gian ngắn ngủi làm việc cùng anh ta. Khi còn làm việc cho tổ chức, Reel luôn không ngừng đánh giá địch thủ. Và địch thủ nguy hiểm duy nhất mà cô từng có là Will Robie. Họ thay phiên nhau dẫn đầu hệ thống đánh giá của CIA trong các điệp vụ đầu tiên. Nhưng cuối cùng Robie đã tốt nghiệp với số điểm cao nhất. Cô chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày mình phải đối đầu với anh ta lần nữa.

Tâm trí cô quay trở lại với DiCarlo: Tại sao phải nhắm vào bà? Bà đã biết được những gì? Từ lâu Reel đã ngờ rằng DiCarlo biết nhiều thông tin hơn những gì người của tổ chức nghĩ. Chắc hẳn họ đã nghĩ bà ấy thích hợp để đảm nhiệm vị trí số hai tạm thời.

Không, vị trí số hai an toàn, cô tự sửa chính mình. Rõ ràng họ không hiểu DiCarlo bằng cô. Nhiều khả năng họ nghĩ vậy vì bà là phụ nữ. Họ không nhận ra rằng bà đã phải phấn đấu gấp ba lần và phải mạnh mẽ gấp hai lần một người đàn ông để đạt tới vị trí mà bà đang có.

Trong chốc lát, thành phố đã thoát khỏi thời tiết âm u, nhưng áp thấp đã lại bủa vây trên bầu trời, và khi những đám mây đen ảm ứot lớn dần, mưa lại một lần nữa trút xuống. Những cơn gió rít lên cuộn cuộn, quất vào chiếc xe đi thuê của Reel. Cô khởi động xe và bật máy sưởi nhưng không gài số. Những con đường trơn trượt vì nước mưa đã đẩy một số khách bộ hành tới nơi khô ráo hơn và tầm nhìn của cô tới con đường nhựa ướt nhẹp không còn bị cản trở. Giá như tâm trí cô có thể thoáng đãng như vậy. Nhưng giờ đây nó đang mơ hồ như thung lũng mờ sương trong buổi sáng lạnh giá.

Thẩm phán Samuel Kent và kẻ còn lại trong danh sách không những đã cảnh giác, mà chúng còn bắt đầu phản công. Reel lơ mơ nhận ra chúng chính là kẻ đã ra lệnh tấn công Janet DiCarlo. Điều này khiến Reel đau đầu, vì rõ ràng như vậy có nghĩa là chúng biết điều gì đó về DiCarlo mà cô không biết. Đó là một nước cờ lớn, mà một nước cờ lớn cần có một lí do lớn.

Cô lấy điện thoại ra và nhìn chằm chằm vào màn hình. Không khó gì để nhắn tin cho Robie. Họ không thể lẫn ra dấu vết của cô, cô biết chắc điều đó. Nhưng Reel cũng biết rằng tổ chức sẽ đọc mọi tin nhắn mà cô gửi cho anh ta. Nên cô phải thận trọng, không những cho bản thân cô mà còn cho cả anh ta. Cô biết đó là một ý nghĩ nực cười, đi lo lắng cho an nguy của người đàn ông cô suýt nữa đã đốt thành than. Nhưng giờ đây những cơ hội mới đang mở ra cho cô và cô muốn tận dụng nó. Cô bấm bàn phím và gửi tin nhắn. Giờ cô chỉ việc chờ xem diễn biến. Tất cả sẽ phụ thuộc một phần vào Robie.

Mưa rơi nặng hạt hơn khi cô lái xe đi.

Reel chưa từng một lần mặc quân phục nhưng chắc hẳn cô đã giết nhiều người hơn bất kì quân nhân dày dạn nào. Cô đã mạo hiểm mạng sống của mình mỗi khi ra tay. Vậy mà cô phải nhận mệnh lệnh từ những kẻ đang an toàn ở xa chiến tuyến. Cô đã không một lần nghi ngờ những mệnh lệnh đó. Cô đã tuân thủ thực hiện chúng cả cuộc đời này. Rồi đến một ngày cô không thể nào làm vậy nữa.

Bố cô là một con quỷ; đã nhiều lần ông ta đánh cô gần chết. những vết sẹo đó hằn sâu trong cô mãi mãi. Chúng không phải những vết sẹo hữu hình, mà là những vết sẹo trong tâm trí. Chúng không bao giờ có thể lành.

Công việc của một sát thủ hợp pháp đã cho cô điều mà cô tưởng mình không thể có: Thực thi công lí. Cái tốt chống lại cái xấu.

Tốt thắng và xấu thua.

Như thể cô đang giết bố mình hết lần này đến lần khác. Như thể cô đang mãi mãi dập tắt sự vùng lên của những kẻ Phát Xít mới. Và tất cả những con quỷ xấu xa khác dám bước đi giữa thanh thiên bạch nhật mà gieo rắc tai ương cho nhân loại.

Nhưng chuyện chưa bao giờ và sẽ không bao giờ đơn giản như vậy. Cuối cùng Jessica Reel đã nhận ra rằng, quan toà thích hợp nhất để phân định cái thiện và cái ác chính là lương tâm của bản thân cô, cho dù nó có bị nhúng chàm bởi những việc cô đã làm trong quá khứ.

Không phải tự nhiên mà cô bất tuân mệnh lệnh của tổ chức. Nhưng khi đã làm vậy, cô kinh ngạc trước nỗi phẫn khích mà điều đó mang lại, nỗi phẫn khích khi một lần nữa được nghĩ cho bản thân.

Vừa đi Reel vừa tự hỏi Robie sẽ làm gì trước món quà nhỏ cô để lại cho anh ta.

CHƯƠNG 33

Người ta không gọi ông là NSA, vì sẽ nhầm lẫn với Cơ quan An ninh Quốc gia^[8]. Trên lý thuyết, ông là trợ lý của Tổng thống về các vấn đề an ninh quốc gia, hay còn gọi là Cố vấn An ninh Quốc gia. Ông được bầu lên không phải qua sự phê chuẩn của thượng viện mà được Tổng thống trực tiếp lựa chọn. Văn phòng của ông ở cánh Tây gần Phòng Bầu Dục của Tổng thống. Không như bộ trưởng Nội an, hay bộ trưởng Quốc phòng, Cố vấn An ninh Quốc gia không quản lý cơ quan nhà nước nào.

Nếu dựa vào những giới hạn đó, có thể dễ dàng kết luận rằng Cố vấn An ninh Quốc gia không nắm trong tay nhiều quyền lực và ảnh hưởng. Kết luận đó sẽ là hoàn toàn sai lầm.

Bất kỳ ai có thể rỉ tai nói chuyện với Tổng thống cũng nắm trong tay một quyền lực to lớn và tầm ảnh hưởng đáng kinh ngạc. Mỗi khi có khủng hoảng quốc gia, Cố vấn An ninh sẽ xử lý trực tiếp từ Phòng Tình huống của Nhà Trắng, trong khi Tổng thống ngồi kế bên.

Robie đã biết tất cả những điều đó trước khi được đưa tới số 1600 đại lộ Pennsylvania, nơi Nhà Trắng tọa lạc. Cánh cổng có khả năng chặn xe tăng được mở ra và đoàn xe SUV lướt vào bên trong địa chỉ được cho là nổi tiếng nhất thế giới.

Họ chỉ phải đi bộ một quãng ngắn sau khi rời đoàn xe. Robie không được dẫn tới Phòng Tình huống. Nó chỉ được dành cho những cuộc khủng hoảng có tính quốc gia. À, *nhưng nếu chuyện cứ tiếp tục diễn ra theo chiều hướng này, căn phòng đó sẽ trở nên rất bận rộn*, Robie nghĩ thầm.

Anh được đưa tới một phòng họp nhỏ rồi được lệnh ngồi chờ. Và anh chờ. Anh biết có nhiều vệ sĩ được vũ trang đang ở ngay ngoài cửa. Anh tự hỏi liệu Tổng thống có ở thành phố hay không. Anh biết ông đã được báo cáo mọi chuyện. Nhưng ông tính làm gì với báo cáo đó thì không ai có thể chắc chắn.

Robie ngồi một mình trong năm phút, đủ lâu để biết người anh đang đợi là một người rất quan trọng và vấn đề của Robie, mặc dù bức bách, cũng chỉ là một trong nhiều vấn đề mà ông Cố vấn đang phải giải quyết.

Sau cùng thì thế giới cũng là một nơi rất phức tạp. Và nước Mỹ, siêu cường quốc duy nhất

còn lại, đang ở ngay giữa những phức tạp đó. Bất kể nước Mỹ làm gì, nửa thế giới cũng sẽ ghét nó và nửa còn lại sẽ phàn nàn rằng nước Mỹ làm thế là chưa đủ.

Robie lấy lại tập trung khi cửa mở ra. Người đang bước vào không được công chúng – những người không thể nhớ nổi tên bất kì thành viên nào của Nội các và đôi khi còn nhầm tên phó Tổng thống – biết đến rộng rãi. Robie nghĩ ông muốn được vô danh như vậy.

Tên của ông là Gus Whitcomb. Ông đã sáu mươi tám tuổi, bụng có hơi nhão, nhưng hai vai vẫn rắn chắc như trong thời huy hoàng của ông ở vị trí hậu vệ trong đội bóng của Học viện Hải quân Hoa Kỳ. Chắc hẳn khi ấy ông không hay bị tấn công vào đầu, vì não bộ của ông có vẻ vẫn có thể hoạt động hết công suất. Ông nổi danh vì cách hành xử vừa bao dung vừa tàn độc với những kẻ thù của nước Mỹ. Và ông hoàn toàn được Tổng thống tin cậy.

Ông ngồi xuống đối diện Robie, đeo vào cặp kính có dây và nhìn xuống chiếc máy tính bảng mang theo bên mình. Nhà Trắng, cũng như phần còn lại của thế giới, đã bỏ thời đại của giấy tờ sau lưng. Ông đọc đến cuối màn hình, tháo kính, nhét chúng vào túi áo khoác, rồi ngẩng lên nhìn Robie.

“Tổng thống gửi lời chào.”

“Tôi rất cảm kích trước điều đó.”

“Ông ấy đánh giá cao cậu.”

Màn chào hỏi đã qua, Whitcomb đổi giọng. “Một đêm khó khăn cho cậu nhỉ.”

“Phải, một đêm khó mà lường trước.”

“DiCarlo đã ổn định hơn. Họ nghĩ bà ấy sẽ qua khỏi.”

“Tôi rất mừng khi nghe điều đó.”

“Tôi đã đọc báo cáo của cậu nhiều lần. Nhưng không có gì cho thấy ai là kẻ đã ra tay.”

“Tôi không nhìn rõ bất kì ai trong số chúng. Chúng ra tay từ khoảng cách xa. Điều tra hiện trường có phát hiện được gì không?”

“Rất nhiều vỏ đạn.”

Robie gật đầu. “Có thi thể nào không?”

Whitcomb nhìn anh sắc lẹm. “Vì sao lại có? Cậu không thể hạ chúng từ khoảng cách đó với khẩu súng ngắn của mình.”

Robie đã mắc bẫy. Đáng lẽ anh không nên nói thêm gì ngoài những điều đã ghi trong báo cáo

chính thức. Hẳn anh đang mệt mỏi hơn mình tưởng.

“Chúng đã áp đảo khi tôi tìm cách thoát ra khỏi đó. Nhưng tôi đã bắn vài phát trực diện vào chúng. Nhỡ đâu lại gặp may.”

Whitcomb có vẻ không thêm nghe anh giải thích, điều đó khiến anh cảm thấy bất an. Vì có nghĩa ông đã luận ra điều gì đấy. Rồi những gì Whitcomb nói lại vang lên trong đầu anh, và anh cố hết sức để khỏi bộc lộ những gì vừa nhận ra: *Vỏ đạn. Rất nhiều.*

Như thể đọc được tâm trí Robie, Whitcomb nói, “Hơn bốn mươi vỏ đạn được tìm thấy ở gốc cây bên trái nhà DiCarlo. Hướng vỏ đạn nằm trên mặt đất khi chúng được tìm thấy cho biết kẻ nổ súng đã bắn về phía mà cậu báo cáo là nơi những tên sát thủ đang trú ẩn, cũng là nơi máu và nhiều vỏ đạn khác tìm thấy. Chúng tôi cũng tìm thấy mảnh kính vỡ được nhận dạng là từ ống ngắm của súng trường và đèn pin. Vậy câu hỏi là, còn ai ở đó nữa?”

Ông nhìn chăm chăm vào Robie.

Thấy Robie không nói gì, ông tiếp tục, “Cậu không thể không nhìn thấy một người bắn hơn bốn mươi phát súng tầm xa có khả năng sát thương cao vào những kẻ đang nã súng vào cậu. Vậy ai là thiên thần hộ mệnh của cậu? Đó là câu hỏi thứ nhất. Và câu hỏi thứ hai, tại sao thông tin đó không nằm trong báo cáo của cậu?”

“Đó là vấn đề lòng tin, thưa ông.”

Qua vẻ mặt chùng xuống của Whitcomb, Robie biết đây không phải câu trả lời ông đang mong đợi. “Cậu nói gì?” ông hỏi.

“Bà DiCarlo đã cho tôi biết, có những chuyện không hợp lí đang xảy ra ở tổ chức và một số cơ quan khác. Những điều khiến bà ấy lo ngại. DiCarlo đã nói rằng cơn khủng hoảng đang đến gần. Bà ấy chỉ có hai vệ sĩ bên mình vì bà ấy chỉ có thể tin tưởng ở họ.”

Whitcomb đeo kính trở lại, như thể làm vậy sẽ giúp ông hiểu rõ hơn những điều Robie vừa nói.

“Cậu đang muốn nói rằng nhân vật số hai đã không tin tưởng tổ chức của mình? Không tin tưởng CIA?” Ông chậm rãi lắc đầu. “Đó là một việc rất, rất khó mà hiểu được, cậu Robie.”

“Tôi chỉ đang thuật lại những gì mình được nghe.”

“Vậy mà phát ngôn động trời đó cũng không ghi trong báo cáo của cậu. Và không may bà DiCarlo lại không thể đối chứng cho phát ngôn của cậu.”

“Bà ấy đã mời tôi đến nhà, thưa ông. Để nói với tôi những điều đó.”

“Một lần nữa, đó cũng chỉ là lời nói của cậu.”

“Ông không tin tôi?” Robie nói.

“Cậu có vẻ cũng không tin bất kì điều gì.”

Robie lắc đầu không trả lời.

Whitcomb sấn tới. “Các báo cáo tôi nhận được cho biết chúng ta có một điệp viên tạo phản đã sát hại người của tổ chức. Cậu được chỉ thị truy tìm và loại bỏ điệp viên ấy. Nhưng tôi thấy cậu không những không có bất kì tiến triển gì trong việc truy bắt cô ta, mà cậu còn bắt đầu tin rằng kẻ thù thực sự nằm ở bên trong tổ chức thay vì bên ngoài.”

“Khi người của chính mình che giấu thông tin với mình thì tôi nghi niềm tin của tôi đi xuống cũng là lẽ thường tình. Chưa kể họ còn cản trở tôi làm nhiệm vụ.”

“Che giấu thông tin?”

“Các tài liệu bị cắt bỏ, hiện trường bị che đậy, các cuộc gặp khó hiểu mà những điều bở ngỡ còn nhiều hơn cả những điều được nói. Mục tiêu không ngừng thay đổi. Đó không phải một điều kiện tốt để thành công, thưa ông.”

Whitcomb nhìn đăm đăm xuống hai tay trong giầy lát. Đoạn ngược lên và nói, “Hãy trả lời câu hỏi đơn giản này của tôi. Cậu có nhìn thấy người đã bắn những phát súng đó không?”

Robie biết nếu ngập ngừng anh sẽ chỉ gây thêm tai họa. “Đó là một phụ nữ. Tôi không nhìn rõ mặt, nhưng đó chắc chắn là một phụ nữ.”

“Và cậu không bận tâm xác nhận đó là ai?”

Robie có sẵn câu trả lời mà đến một người tinh quái như Whitcomb cũng không thể phản biện. “Có một người bị thương nặng có thể chết bất cứ lúc nào nằm trên ghế sau trong xe của tôi. Và đạn không ngừng bắn tới. Tôi không có thời gian để làm gì khác ngoài việc rời khỏi đó nhanh hết mức có thể. Ưu tiên hàng đầu của tôi là sự sống còn của bà DiCarlo.”

Whitcomb gật đầu trước cả khi Robie kịp nói hết câu. “Dĩ nhiên, cậu Robie. Dĩ nhiên. Tôi hoàn toàn hiểu, và hi vọng, hành động kịp thời của cậu đã cứu sống DiCarlo, việc mà cậu được phó thác.”

Ông ngừng nói, có vẻ như đang sắp xếp lại suy nghĩ của mình trong lúc Robie đợi câu chất vấn tiếp theo.

“Theo cậu nghĩ người phụ nữ này là ai?”

“Tạm thời chỉ là suy đoán.”

“Tạm thời tôi sẽ cân nhắc suy đoán ấy,” Whitcomb đáp trả.

“Tôi nghĩ đó là Jessica Reel, điệp viên đào ngũ mà tôi được lệnh phải truy bắt.”

CHƯƠNG 34

GameStop phải vài tiếng nữa mới mở, nhưng Reel biết anh ta luôn đến sớm. Cô ngồi trên xe và đợi ở bên ngoài cửa ra vào khu trung tâm thương mại mà anh ta sẽ đi qua. Cô nhá đèn khi nhìn thấy anh ta chạy xe tới rồi đỗ chiếc Mustang cổ màu đen của mình.

Anh ta tới gần xe của cô và bước vào.

Cô lái đi.

Michael Gioffre mặc áo có mũ trùm không cài khoá, quần jean rộng thùng thình, và chiếc áo phông “Tận thế” bên trong. Reel đoán anh ta có cả chục cái như vậy.

“Chúng ta đang đi đâu đây?” anh ta hỏi. “Tôi còn phải kiểm tra hàng tồn kho.”

“Không xa đâu. Và sẽ không mất nhiều thời gian nếu anh có thứ tôi cần. Chỉ tốn của anh khoảng thời gian đủ để uống một cốc cà phê thôi.”

Cô chỉ sang cốc cà phê đang đặt trên giá. Anh ta cầm nó lên rồi uống một ngụm.

“Cô không cho tôi nhiều thời gian,” anh ta lẩm bẩm.

“Theo những gì tôi nhớ, anh không bao giờ cần nhiều thời gian. Có phải tôi đã lầm?”

Gioffre uống một ngụm cà phê nữa rồi chùi miệng. “Tôi có thể sẽ gặp rắc rối vì chuyện này.”

“Phải, có thể.”

“Nhưng cô vẫn muốn tôi giúp cô?”

“Phải. Nếu ngược lại là anh, anh không muốn tôi giúp sao?”

Gioffre thở dài. “Tôi ghét cái kiểu lí sự của cô.”

“Anh là game thủ. Tôi tưởng anh sống bằng logic?”

“Tôi cũng sống bằng tưởng tượng nữa. Tôi giết người trên máy tính. Cô giết họ ngoài đời.”

Họ đi một quãng trong im lặng.

“Vừa rồi tôi nhận xét ngu ngốc thật, xin lỗi nhé,” cuối cùng Gioffre nói.

“Đó là sự thật, có gì mà ngu ngốc?”

“Lại lí sự nữa,” anh ta nói. “Lúc nào cô cũng có cả đồng lí sự.”

“Tôi luôn chọn logic thay vì hỗn loạn. Ít nhất mỗi khi tôi có quyền lựa chọn.”

Với Reel, họ như đang đi trong đường hầm thời gian, mười năm trước, trên xe, tới một đất nước xa lạ, cô cần thông tin, còn Gioffre cung cấp chúng. Nhưng lúc này, đối với cô nơi đâu cũng là một vùng đất lạ. Kể cả những nơi cô từng gọi là nhà.

Họ lại đi trong im lặng thêm một dặm đường. Mỗi giọt nước mưa tạt vào cửa kính như đại diện cho từng giây phút trong cuộc đời họ bị tước đi.

“Họ có đáng bị như vậy?” Gioffre hỏi khẽ, phá vỡ bầu im lặng.

Reel không trả lời.

Anh ta tựa mình trên ghế. “Dựa vào những gì tôi biết về cô, tôi nghĩ họ đáng bị vậy.”

“Đừng đề cao tôi quá.”

“Ý cô là gì?” Gioffre lập tức hỏi lại.

“Tôi đã giết không ít người tôi chưa từng gặp mặt chỉ vì cấp trên bảo tôi rằng đó không chỉ là điều đúng đắn mà còn là nghĩa vụ của tôi. Vấn đề họ có đáng bị giết hay không chưa bao giờ được đưa ra cân nhắc. Ý tôi là vậy.”

Reel đột ngột rẽ, tấp vào lề đường rồi đỗ lại. Cô quay người trên ghế, nhìn vào anh ta.

“Có, chúng đáng bị. Nhưng chuyện vừa đơn giản vừa phức tạp. Phần đơn giản đã được hoàn tất. Hay ít nhất là đang được tiến hành. Phần phức tạp sẽ mất nhiều thời gian hơn. Và có khả năng sẽ không bao giờ hoàn thành.”

“Có nghĩa sẽ còn nhiều nữa?” anh ta hỏi.

“Trông tôi có giống như đã hoàn thành mục tiêu không?”

“Không.”

Cô gài số rồi lại phóng đi. “Nếu tôi nói thêm anh sẽ bị liên lụy. Vậy nên hãy tiết kiệm thời gian và vào vấn đề chính. Anh có thứ tôi cần đó chưa?”

Anh ta lôi chiếc USB từ túi áo ra và đưa cho Reel. Cô cất vào túi.

“Tôi chưa đọc đâu,” anh ta nói.

“Tốt.”

“Làm sao cô biết một thứ như thế thậm chí có tồn tại?”

“Vì chúng đang hiện thực hóa nó. Không ai làm chuyện như vậy mà không có kế hoạch trước và không có sơ đồ để dựa vào. Phải có người viết nó ra. Đó không phải một bức ghép hình anh có thể mở xẻ để phân tích về sau. Mọi chi tiết phải được sắp xếp đúng trình tự và được tính toán cẩn thận trước khi thực thi.”

“Chúng là ai?”

Cô lắc đầu. “Tôi không thể nói.”

“Nói ra chắc cô phải giết luôn cả tôi nữa phải không?”

“Có lẽ,” Reel đáp. Cô không cười dù chỉ nhếch mép.

Gioffre đưa tay vuốt mái tóc rối bù và nhìn đi chỗ khác.

“Cà phê hợp khẩu vị của anh chứ?” cô hỏi.

Anh ta ghì chặt lấy chiếc cốc. “Rất ngon. Trí nhớ của cô thật tốt.”

“Khi lúc nào cũng cận kề cái chết, anh sẽ nhớ những điều vụn vặt. Một lớp kem trước khi đổ cà phê vào, và một viên đường. Không khuấy. Đủ giữ cho tôi tỉnh táo. Anh cũng vậy, phải không?”

“Cô còn nhớ gì nữa từ những ngày đó?”

Reel nhìn đăm đăm ra ngoài cửa kính. Rất nhiều hình ảnh hiện lên trong tâm trí cô, những điều cô không thể nào quên dù có cố gắng đến đâu.

“Gió không ngừng thổi. Cát khiến da tôi bỏng rát và làm kẹt vũ khí của tôi. Không bao giờ kiếm đủ thức ăn và nước uống. Nhưng điều tôi nhớ hơn tất cả là tôi cứ tự hỏi mình đang làm gì ở đây. Tình hình sẽ chẳng có gì khác sau khi chúng ta đi khỏi. Tất cả những gì chúng ta để lại chỉ là máu và thịt, mà phần lớn là của chính chúng ta.”

Gioffre quay mặt đi và nhìn ra kính chắn gió. Anh ta chậm rãi nhâm nhi cà phê của mình, như thể đó sẽ là cốc cà phê cuối cùng anh ta được uống.

“Mike, anh đã xóa dấu vết của thứ này, phải không?”

“Tôi đã làm hết sức có thể. Chúng phải giỏi hơn tôi thì mới lần ra tôi được. Và tôi không nghĩ chúng đủ trình độ. Tôi biết có những thằng nhóc mười sáu tuổi chưa một lần hôn gái có thể lập trình giỏi hơn nhiều so với những tên xịn nhất ở NSA.”

“Dù sao cũng phải cẩn thận. Không thể quá tự tin trong chuyện này.”

Anh ta nói, “Có vẻ trời sẽ mưa cả ngày.”

“Nó sẽ kéo dài trong bao lâu?” anh ta hỏi. “Ý tôi là cuộc đời cô ấy?”

“Dự đoán của anh có lẽ tốt hơn của tôi. Tôi không còn được quyền quan sát một cách khách quan nữa.”

“Cô không nên ra đi theo cách này, Jess. Sau tất cả những gì cô đã làm.”

“Chính vì những gì đã làm mà tôi phải kết thúc theo cách này. Không còn cách nào khác để tôi ra đi mà vẫn có thể nhìn vào chính mình trong gương. Nếu dựa vào phép thử đơn giản đó, họ sẽ không còn làm ba phần tư những việc xấu xa mà họ đã và sẽ làm. Nhưng cuối cùng thì, con người ta luôn tự biện minh cho bất cứ điều gì họ muốn. chúng ta sinh ra đã vậy rồi.”

“Hẳn chúng đã gây tổn thương ghê gớm cho cô.”

Chúng đã gây tổn thương cho người mà tôi rất quan tâm, Reel nghĩ thầm. Chúng gây tổn thương đến nỗi ông ấy đã bỏ mạng. Và khi chúng làm hại ông ấy, chúng đã làm hại tôi. Giờ đến lượt tôi làm hại chúng.

“Phải, chúng đã làm vậy,” cô đáp.

Cô lái xe đưa anh ta trở lại trung tâm mua sắm, đỗ xe gần GameStop, rồi để anh ta đi.

“Tôi rất cảm kích sự giúp đỡ của anh, Mike. Sẽ không ai biết tôi lấy nó từ đâu.”

“Tôi biết.”

Anh ta chực bước ra khỏi xe thì chợt ngồi xuống trở lại vì cơn mưa giội vào người xối xả.

“Tôi hi vọng cô sẽ sống sót.”

“Để xem đã.”

“Họ cử ai truy bắt cô.”

“Will Robie.”

Gioffre hít vào một hơi sâu, mắt anh ta trợn ngược kinh hãi.

“Chết tiệt. Robie sao?”

“Phải. Nhưng có lẽ anh ta sẽ nương tay với tôi phần nào.”

“Việc quái gì hẳn phải làm vậy?”

“Vì tôi vừa cứu mạng anh ta tối qua.”

Cô lái xe đi khỏi, bỏ Gioffre đứng dưới cơn mưa dỗi theo. Cô đi thêm vài dặm rồi rẽ vào một bãi đỗ xe; cô dừng lại nhưng vẫn để động cơ chạy. Cô cắm chiếc USB vào laptop và cẩn thận đọc nội dung bên trong.

Sẽ cần một chuyến bay thì mới đọc được hết. Và đó là điều cô sẽ làm.

Cô lại lái xe đi.

CHƯƠNG 35

Chiếc SUV thả Robie xuống trước cửa tòa nhà chung cư của anh. Những người trên xe không nói với anh nửa lời trên chặng đường ngắn từ Nhà Trắng đến đây, và cũng không nói năng gì khi họ mở cửa để anh đi. Robie nhìn chiếc xe biến mất vào vòng xe cộ tấp nập buổi sáng sớm.

Whitcomb đã không nói gì nhiều sau khi Robie bảo với ông rằng anh tin Jessica Reel chính là người đã giải cứu cho anh và DiCarlo tối hôm qua. Ông đã viết điều gì đó vào chiếc máy tính bảng của mình, ném cho Robie vài cái nhìn nghi hoặc, rồi đứng dậy và bỏ đi.

Robie ngồi yên tại chỗ cho đến khi một vệ sĩ bước vào và dẫn anh ra ngoài vài phút sau đó. Đó là một chuyến đến thăm Nhà Trắng vừa đáng nhớ vừa bức bối.

Giờ anh đang dán mắt vào tòa nhà chung cư của mình, cảm thấy mệt mỏi hơn bao giờ hết. Đó là điều đáng lưu ý, vì trước đây đã nhiều lần anh không ngủ trong nhiều ngày, không ăn uống, lại còn làm việc trong những hoàn cảnh căng thẳng tột cùng.

Có lẽ mình thực sự quá già để làm công việc này. Đó không phải là điều anh muốn thừa nhận, nhưng cơ thể nhức nhối và đầu óc rệu rã là hai thứ rành rành gợi nhắc anh rằng đây là sự thật.

Anh đi thang máy lên căn hộ, mở cửa, tắt hệ thống báo động, rồi đóng cửa lại. Anh đã tắt điện thoại khi ở Nhà Trắng vì họ yêu cầu anh làm vậy. Anh bật nó lên và một tin nhắn hiện lên trên màn hình.

Mọi việc tôi làm đều có lí do. Hãy mở khóa.

Robie ngồi xuống ghế và nhìn chằm chằm vào tin nhắn suốt năm phút. Rồi anh đặt điện thoại xuống bàn, dành hai mươi phút để tắm, để nước nóng gội trôi những mệt mỏi khỏi người. Anh mặc quần áo và uống một cốc nước cam. Rồi anh quay trở lại với tin nhắn.

Mọi việc tôi làm đều có lí do. Hãy mở khóa.

Reel đã làm rất nhiều việc. Anh phải tập trung vào việc nào? Và anh phải mở khóa gì? Những vụ án mạng? Việc cô ta đã cứu nguy cho anh? Bản thân việc cô ta gửi tin nhắn này?

Hay tất cả những điều trên?

Anh tưởng sẽ nhận được một cuộc gọi khác từ tổ chức. Chắc hẳn họ đã đọc tin nhắn và đã cử hàng chục nhân viên phân tích giải mã nó. Nhưng không có ai gọi. Có lẽ họ không biết phải nói gì hơn với anh. Anh nghĩ đến việc nhắn lại cho Reel, hỏi xem cô ta muốn nói gì. Nhưng chắc hẳn cô ta cũng biết tổ chức sẽ đọc được từng lời của cô ta. Anh quyết định không trả lời.

Anh nhét điện thoại vào túi áo khoác rồi đứng dậy và đuổi người. Đáng lẽ anh nên cố chộp mất một chút, nhưng không còn thời gian nữa.

Anh chợt nhận ra mình cần phải thuê một chiếc xe. Chiếc xe của anh đã thùng lỗ chỗ vì đạn bắn và đang nằm ở khu lưu trữ bằng chứng nào đó của tổ chức. Anh đã phá hỏng vài chiếc xe trong một năm vừa qua. Anh mừng vì phí thuê xe có thể được khấu trừ. Dù có là sát thủ hợp pháp cũng không được giảm thuế nhiều lắm.

Anh bắt taxi tới nơi thuê xe và kí giấy tờ để nhận một chiếc Audi 6. Chiếc xe gần nhất mà anh thuê cũng đã bị bắn nát như bướm. Anh tự hỏi liệu mình có nằm trong danh sách đen của công ty cho thuê xe nào không. Nếu có, chắc hẳn công ty anh vừa thuê chưa nhận được lời cảnh báo hãy tránh xa anh.

Anh lái chiếc xe vừa thuê về hướng bệnh viện DiCarlo đang nằm điều trị. Anh đã nhận được email với một số thông tin cần thiết từ Áo Xanh sáng nay. Anh đến nơi bốn mươi lăm phút sau khi thời tiết và giao thông giờ cao điểm hòa nhau cản trở anh.

Anh tưởng tầng DiCarlo đang nằm điều trị sẽ đầy vệ sĩ. Nhưng không phải vậy. Robie coi đó là dấu hiệu cực kì xấu. Phòng điều trị đặc biệt trống trơn khi anh bước vào là dấu hiệu còn xấu hơn.

Khi anh hỏi một y tá DiCarlo đang ở đâu, cô ta chỉ nhìn anh ngơ ngác.

Họ không biết tên thật của bà ấy, Robie nghĩ.

Anh nhìn các phòng và chỉ vào một trong số chúng. “Người phụ nữ nằm trong phòng đó,” anh nói. Áo Xanh đã nói rất rõ ràng: ICU^[9], phòng 7.

Cô ta vẫn không nói gì

“Có phải bà ấy chết rồi không?” anh gắng hỏi.

Một người phụ nữ khác đến gần anh. Cô ta có vẻ là trưởng ca hay gì đó. Robie hỏi cô ta điều tương tự.

Người phụ nữ cầm tay anh và kéo ra một góc. Robie chìa thẻ căn cước của anh ra, cô ta kiểm

tra nó kĩ lưỡng.

Cô ta nói, “Chúng tôi không biết tình trạng bệnh nhân và nơi điều trị hiện thời của bà ấy.”

“Sao có thể như vậy được. Đây là bệnh viện. Các cô cứ thế để người ta đưa bệnh nhân đang trên bờ vực sống chết ra khỏi đây sao?”

“Có phải anh là đồng sự của bà ấy.”

“Tại sao cô hỏi vậy?”

“Vì tôi đã làm trong lĩnh vực này đủ lâu để biết. Chúng tôi có đủ loại bệnh nhân đến đây. Và người phụ nữ này, theo tôi nghĩ, là đối tượng tuyệt mật. Họ không cho chúng tôi biết tên. Họ đã đến đưa bà ấy đi sáng sớm nay. Họ không cho chúng tôi biết là đi đâu. Tôi nghĩ họ có đội ngũ y tế thích hợp để trị liệu cho bà ấy.”

“Ai đã mang bà ấy đi?”

“Những người đàn ông mặc vét đeo phù hiệu và thẻ căn cước đủ khiến tôi sợ đến mất ngủ.”

“Phù hiệu và thẻ họ ghi gì?”

“Bộ Nội an.”

Đến lượt Robie tròn mắt sửng sốt.

Bộ Nội an đã ra tay. CIA và Bộ Nội an không hòa hợp với nhau. Nhưng để có thể đưa DiCarlo ra khỏi đây, Bộ Nội an phải được sự chấp thuận của Langley. Bất ngờ thay, hai con hà mã của Chính phủ đã vượt qua hiềm khích để hợp tác cùng nhau.

Robie quay trở lại với người phụ nữ trước mặt. “Và họ không nói sẽ đưa bà ấy đi đâu à?”

“Không.”

“Di chuyển bà ấy như vậy có an toàn không?”

“Với tư cách một y tá hai mươi năm ở ICU, tôi phải kiên quyết nói rằng không. Nhưng họ vẫn mang bà ấy đi.”

“Vết thương của bà ấy nghiêm trọng đến đâu?”

“Tôi không thể cho anh biết. Đó là thông tin được bảo mật.”

“Tôi đã ở cùng bà ấy tối qua khi bị bắn. Tôi là người đã cứu bà ấy ra khỏi những người đang tìm cách giết bà ấy. Tôi được tổ chức cử đến đây để kiểm tra tình hình của bà ấy. Cô có thể hiểu tôi đã ngạc nhiên thế nào khi bà ấy không còn ở đây. Tôi biết đó là thông tin được bảo mật,

nhưng cô thậm chí còn không biết tên bà ấy. Bà ấy chỉ là người phụ nữ ở phòng số 7. Tôi không nghĩ cô sẽ vi phạm điều luật HIP AA khi nói cho tôi biết.”

Cô y tá cân nhắc điều này rồi nói, “Đây quả là một tình huống kì quặc.”

“Không còn lời nào đúng hơn để diễn tả nó.”

Cô mỉm cười yếu ớt. “Bà ấy đã được đưa tới ICU và đáng lẽ sẽ không rời khỏi đó trong một thời gian dài. Viên đạn đã gây tổn thương lớn đến nội tạng. Chúng tôi đã phẫu thuật lấy viên đạn ra, nhưng nó đã xuyên qua nhiều cơ quan bên trong. Bà ấy sẽ phải điều trị một thời gian dài. Nếu qua khỏi. Đó là tất cả những gì tôi có thể cho anh biết.”

Robie cảm ơn cô ta rồi bỏ đi.

Trên đường ra tới xe, anh gọi cho Áo Xanh và thuật lại tình hình. Anh cẩn thận lắng nghe phản ứng của Áo Xanh. Robie muốn biết – không, anh cần phải biết – liệu Áo Xanh đã nghe tin này hay chưa.

Những lời tiếp theo của ông khiến Robie cảm thấy yên tâm rằng ông chưa hề hay biết.

“Chúa ơi, chuyện quái quỷ gì đang diễn ra thế này?”

“Tôi sẽ cho ông biết nếu tôi tìm được câu trả lời,” Robie đáp.

Anh tắt máy rồi bước vào xe.

Có nhiều cách để lần ra vấn đề này, nhưng chỉ có một cách nhanh nhất. Và lúc này, Robie cần câu trả lời nhanh nhất. Anh nhấn ga, để chiếc Audi phóng đi hết cỡ.

Khi bạn muốn có câu trả lời chính xác, đôi khi tốt hơn hết là tìm đến lãnh đạo tối cao.

CHƯƠNG 36

Đoàn xe hộ tống của Evan Tucker rời nhà và hướng ra đường. Chiếc SUV dẫn đầu đột nhiên phanh gấp, rồi những người được vũ trang nhảy ra ngoài.

Chắn đường là chiếc Audi 6. Will Robie đang đứng trước xe. Thoắt cái, anh đã bị năm vệ sĩ của tổ chức bao vây.

“Giơ tay lên!” đặc vụ cầm đầu hét lên.

Robie không buồn nhúc nhích. “Bảo sắp của các người tôi cần nói chuyện ngay lập tức, bằng không điểm dừng tiếp theo của tôi sẽ là FBI, và tôi sẽ kể cho họ nghe tất cả những gì tôi biết. Tin tôi đi, ông ta sẽ không thích điều đó đâu.”

“Tôi nhắc lại, giơ tay lên. Ngay lập tức.”

Robie quay sang anh ta. “Còn tôi nhắc lại, anh hãy đi gọi sắp của anh ra đây. Ngay lập tức.”

Các vệ sĩ tiến lại gần toan tóm lấy Robie. Rồi cuối cùng một người nằm sóng soài trên mui chiếc xe Audi. Người thứ hai bị ném bẹp xuống đường. Người thứ ba chuẩn bị thử vận may của mình thì có tiếng quát lên, “Đủ rồi!”

Tất cả bọn họ quay sang nhìn Evan Tucker, ông ta đang đứng cạnh chiếc SUV ở giữa.

“Làm trò lơ bịch thế là đủ rồi.”

Các đặc vụ bị hạ đứng dậy, nhìn Robie hằn học, rồi rút lui.

Tucker dán mắt vào Robie. “Có vấn đề gì sao?”

“Phải. Có đấy. Vấn đề có tên là Janet DiCarlo.”

Tucker quay sang nhìn hàng xóm của ông ta, những người này đang đứng trong sân nhà há hốc miệng, hoặc đứng cạnh xe, hoặc đang nắm chặt lấy tay lũ trẻ nhà họ.

“Robie,” ông ta rít lên. “Chúng ta đang ở giữa đường đấy.”

“Tôi không quan tâm. Tôi đã bảo người của ông đi gọi ông để chúng ta có thể nói chuyện kín đáo. Nhưng họ không hiểu tiếng người.”

Tucker đảo mắt nhìn một trong những người hàng xóm của ông ta, một bà mẹ trẻ đang ghi chặt lấy tay cậu con trai năm tuổi trông như sắp tè ra quần vì thấy súng ống.

Tucker mỉm cười. “Chỉ là một chút hiểu lầm thôi. Chúng tôi sẽ đi ngay. Chúc một ngày tốt lành.” Ông ta chỉ vào Robie. “Cậu, đi theo tôi.”

Robie lắc đầu. “Tôi sẽ tự đi bằng xe của mình. Đó là xe đi thuê. Tôi không muốn mất nó. Ông biết chuyện gì xảy ra với chiếc xe trước của tôi rồi đấy.”

Tucker cân nhắc câu trả lời ấy trong giây lát rồi quay trở lại chiếc SUV của mình và đóng sầm cửa lại. Robie leo lên chiếc Audi của anh, tránh đường để đoàn xe hộ tống đi qua rồi theo sau.

Khi họ ra đến đường lớn, Robie nhìn thấy thứ anh cần. Anh đột ngột rẽ phải rồi tấp vào bãi đỗ xe. Anh bước ra khỏi xe, và trước khi đi vào quán IHOP, qua khước mắt anh thấy đoàn xe của Tucker đã dừng lại, bắt đầu đi giạt lùi. Những chiếc xe xung quanh bấm còi âm ỉ phản đối.

Robie vào trong, đi tới quầy phục vụ. Một cô gái trẻ lại gần, tay cầm thực đơn.

“Ông ăn sáng một mình sao?”

“Không, hai người. Nhưng chúng tôi sẽ cần chỗ cho năm người đứng quanh bàn nữa.”

Cô gái trợn mắt hỏi, “Sao cơ ạ?”

“Nếu cô có phòng riêng thì tuyệt.”

“Phòng riêng?”

Robie lấy thẻ căn cước và chìa ra cho cô gái xem. “Đừng sợ, chúng tôi là người tốt.”

Robie đã gọi hai cốc cà phê trước khi Evan Tucker hùng hổ bước vào cùng đám tùy tùng. Cô bồi bàn dẫn họ tới bàn, vẽ mặt kinh hãi.

“Phiền cô quá,” Robie nói với cô ta. “Từ giờ tôi tự lo liệu được rồi.”

Cô gái đã chọn cho Robie một chiếc bàn trong góc phía sau, nơi kín đáo nhất có thể ở IHOP. Rất may quán không đông khách. Những khách hàng gần nhất cũng cách họ tới sáu bàn.

Tucker nạt, “Cậu đang chơi trò chết tiệt gì vậy?”

“Tôi không kịp ăn sáng nên đang đói meo cả bụng. Tôi gọi cà phê cho ông luôn rồi đấy.”

“Chúng ta không thể nói chuyện ở đây.”

“Đây là nơi duy nhất tôi sẵn sàng nói chuyện.”

“Có muốn tôi ném cậu vào tù không?”

“Ông không có quyền bắt người trong lãnh thổ nước Mỹ, thưa Giám đốc. Và tôi không nghĩ ông muốn cảnh sát địa phương nhúng tay vào. Quá cao so với thẩm quyền của họ. Họ có thể gõ cửa cả lũ chúng ta lại, nhưng rồi sẽ đẩy cho người khác xử lí. Vậy sao ông không ngồi xuống, để người của ông canh chừng bàn ăn, hướng mặt ra ngoài, bật thiết bị chống nghe lén mà tôi biết họ mang theo, rồi chúng ta có thể trò chuyện.”

Cuối cùng, Tucker nuốt cơn giận, thở sâu, rồi ngồi xuống. Ông ta ra hiệu cho vệ sĩ làm theo chính xác những gì Robie vừa nói. Những tiếng rù rì vang lên từ thiết bị mà một trong số họ đang cầm trên tay.

“Ông dùng đường và sữa chứ?” Robie hỏi.

“Cà phê đen được rồi.”

Cậu bồi bàn nhút nhát chưa bước qua tuổi dậy thì đến gần. Bằng giọng run rẩy, cậu ta hỏi, “Các vị đã chuẩn bị gọi món chưa ạ?”

Trước khi các vệ sĩ kịp đuổi cậu ta đi, Robie đã nói, “Rồi. Còn ông, Giám đốc?”

Tucker lắc đầu rồi lại liếc qua thực đơn. “Đợi chút đã, tôi cũng chưa ăn gì.” Ông ta hỏi cậu bồi bàn, “Các cậu có món gì đặc biệt?”

Cậu thanh niên trông như thể thà bị cá mập xé xác còn hơn phải mở miệng trả lời. Nhưng rồi cậu ta lắp bắp, “Dạ... quán chúng tôi nổi tiếng với món bánh kếp.”

Tucker nhếch mép cười với Robie. “Vậy tôi sẽ dùng hai quả trứng ốp một mặt, thịt lợn muối xông khói, một chồng bánh kếp mà cậu nói, và nước ép bưởi.”

“Tôi cũng vậy,” Robie nói.

Cậu bồi bàn cong mông chạy mất dạng, và Robie lại nhìn thẳng vào Tucker.

Tucker nói, “Giờ thì chúng ta vào chủ đề được chưa?”

“Tôi chỉ có một câu hỏi. Ông có biết Janet DiCarlo hiện giờ đang ở đâu không?”

“Bà ấy đang ở bệnh viện, Robie ạ,” Tucker cúi kính đáp.

“Rồi. Bệnh viện nào? Vì bệnh viện DiCarlo được đưa tới tới qua không hề hay biết bà ấy đang ở đâu.”

Tucker đang đưa cốc cà phê lên miệng thì ngưng bật. Ông ta đặt nó trở lại bàn.

“Ông thực sự không biết à?” Robie hỏi hoài nghi.

“Không thể nào. DiCarlo có thể ở đâu? Bà ấy chỉ mới được phẫu thuật, còn đang trong tình

trạng nguy hiểm.”

“Ông đang nói với tôi là người của ông ở bệnh viện đã không báo cáo lại rằng Bộ Nội an đã đưa bà ấy tới nơi chỉ có Chúa mới biết? Tôi nghĩ đó mới là chuyện không tưởng, nhưng có lẽ tôi đã lầm.”

Tucker liếm môi rồi nhấp một ngụm cà phê, từ từ đặt cốc xuống bàn.

Robie quan sát và nghĩ thầm, *Ông ta chỉ tìm cách kéo dài thời gian vì đang hoảng loạn.*

Cuối cùng Tucker nói, “Bộ Nội an? Cậu chắc chứ?”

“Thẻ căn cước mà họ đưa cho các y tá xem lúc mang DiCarlo đi đã ghi vậy.”

Tucker không nói gì.

Robie tiếp, “Trong lúc ông đang ngẫm nghĩ về điều ấy, Giám đốc ạ, tôi cần phải nói thêm rằng tôi cũng đã nói chuyện với ông Cố vấn An ninh.”

“Gus Whitcomb? Để làm gì?” Tucker hỏi sắc lạnh.

“Họ đến tìm tôi. Ông Whitcomb đã rất thẳng thắn, đi thẳng vào chủ đề, và không mấy hài lòng với những gì tôi báo cáo.”

Tucker nhấp thêm một ngụm cà phê. Lần này việc làm ấy là một sai lầm nghiêm trọng của ông ta, vì Robie có thể thấy tay ông ta đang run rẩy.

“Chính xác thì cậu đã nói gì với ông ta?”

“Ông thực sự muốn biết sao?”

“Dĩ nhiên tôi muốn biết.”

“Tôi có thể đưa DiCarlo ra khỏi cuộc phục kích tối qua vì một lí do.”

“Lí do gì?”

“Chúng tôi được một thiên thần hộ mệnh giải cứu.”

“Thiên thần nào?”

“Tôi nghĩ ông biết tên cô ta. Jessica Reel.”

Môi Tucker tách ra, nhưng không lời nào được thốt lên. Cuối cùng, ông ta nói, “Thật lố bịch.”

“Nếu là tôi, tôi cũng sẽ nghĩ vậy. Nhất là khi tôi được lệnh phải truy lùng Reel vì cô ta là kẻ phản bội đất nước. Ít nhất đó cũng là những gì tôi được nghe.”

“DiCarlo muốn gặp cậu vì lí do gì?”

“Bà ấy có một số điều thú vị về các điệp viên cũ muốn kể cho tôi nghe.”

“Cụ thể?” Tucker hạch hỏi.

“Như các điệp viên không nên có, điệp viên và vũ khí mất tích. Tiền không cánh mà bay.”

Robie tiếp tục thuật lại cho Tucker nghe chi tiết về những gì DiCarlo đã nói. Nghe anh nói xong, Tucker chực mở miệng đáp, nhưng Robie đã giơ tay lên và chỉ về bên trái.

Thức ăn của họ đã được mang tới.

Đám vệ sĩ xung quanh tách ra và đĩa được đặt xuống trước mặt họ.

“Các ông cần gì nữa không?” bồi bàn lí nhí hỏi. “Thêm cà phê nhé?”

“Khỏi,” Tucker nói, rồi nhìn Robie.

“Cho tôi thêm một chút. Cảm ơn cậu.”

Bồi bàn rót đầy cà phê cho Robie rồi lẩn đi.

Robie bắt đầu ăn, nhưng Tucker vẫn cứ thế ngồi im.

“DiCarlo có cho cậu biết cụ thể chi tiết các điệp vụ, điệp viên, thiết bị, và số tiền đó không?”

“Không. Nhưng nếu là ông, tôi sẽ thử tìm hiểu.”

Tucker chậm rãi lắc đầu. Robie không thể biết vì ông ta cảm thấy khó tin hay hoang mang, hay cả hai. “Cậu có chắc đó là Reel?”

“Chiều cao lẫn dáng người đều trùng khớp. Và đó là phụ nữ.”

“Có nghĩa cậu không biết chắc?” Tucker nói.

“Ông có bao nhiêu nữ điệp viên dưới trướng có thể hạ gục gần chục sát thủ chuyên nghiệp trong một cuộc đọ súng và đẩy lùi được chúng?” Robie nói. “Mà chết tiệt, ông có bao nhiêu điệp viên có thể làm được việc đó?”

Tucker bắt đầu cắt trứng của mình. Hai người im lặng ăn trong vài phút.

Robie dứt miếng cuối cùng vào miệng, uống cạn cà phê trong cốc, rồi tựa lưng vào ghế và ném khăn giấy lên bàn.

Tucker làm tương tự. “Nếu là Reel thì tại sao cô ta làm vậy?” ông ta hỏi.

“Tôi đang hi vọng ông cho tôi biết lí do đây.”

“Tại sao tôi lại có câu trả lời?”

“Ông là giám đốc Cục Tình báo. Nếu ông không có câu trả lời thì còn ai có?”

“Có lẽ Bộ Nội an biết.”

“Ông vẫn không hòa thuận với anh cả của mình sao?”

Tucker nhún vai. “Trong hàng chục năm, FBI là con khỉ đột nặng ba trăm rưỡi cân ai cũng ghét. Giờ Bộ Nội an là con gấu xám bốn trăm cân chúng ta còn ghét hơn.”

“Các ông cũng đâu chịu nhún nhường để hợp tác với ai.”

“Nhiều hơn cậu nghĩ đấy, Robie.”

“Vậy thì hãy nhắc điện thoại lên và gọi cho các đồng sự của ông ở Bộ Nội an, nhả nhận xin họ trả nhân viên lại cho ông.”

“Không đơn giản như vậy.”

“Tại sao?”

“Chuyện rất phức tạp.”

“Ông giải thích xem.”

“Tôi không có thời gian để giải thích. Tôi trễ một cuộc họp quan trọng rồi đấy.”

Robie đứng dậy. “Được thôi. Vậy tôi sẽ để ông đến cuộc họp quan trọng của mình. Nhưng nếu ông có thể bớt chút thời gian, hãy tìm hiểu xem DiCarlo còn sống hay đã chết.”

“Tôi rất quan tâm đến Janet DiCarlo, Robie ạ. Đừng làm như thể tôi không thèm để ý. Bà ấy vừa là bạn, vừa là đồng nghiệp của tôi.”

“Hãy thể hiện bằng hành động, thưa Giám đốc. Nói suông thì lúc nào cũng dễ.”

“Cậu định làm gì tiếp theo để tìm Reel?”

“Không có bước tiếp theo nào hết. Tôi sẽ rút lui khỏi điệp vụ cho đến khi có người giải thích cho tôi biết chuyện chết tiệt gì đang diễn ra.”

“Cậu làm vậy là kháng lệnh cấp trên,” Tucker gằn giọng.

“Thì cứ bắt tôi đi.”

Robie đẩy hàng rào vệ sĩ ra rồi rời khỏi quán IHOP.

Khi Tucker chuẩn bị ra về, cậu bồi bàn run rẩy đến gần và đưa hóa đơn cho ông ta rồi chạy

biến. Vị Giám đốc CIA nhìn chăm chăm xuống hóa đơn trong giấy lát và chậm rãi rút ví.

CHƯƠNG 37

Robie ngồi trong căn hộ, thầm nghĩ mình cần tìm thông tin, nhưng phải kín đáo. Dạng thông tin đó thường không dễ kiếm khi có người đang theo dõi từng bước anh đi.

Nhưng anh làm việc trong mảng tình báo. Anh có nguồn lực và có kỹ năng cần thiết. Anh sẽ sử dụng chúng ngay lúc này.

Anh lái xe tới trung tâm thương mại, đỗ xe trong bãi có mái che rồi đi mua sắm. Trong một tiếng đồng hồ, anh đã ghé qua ba cửa hiệu và cầm trên tay ba chiếc túi khác nhau.

Anh mua cà phê, ngồi xuống bàn rồi uống cạn. Anh cũng mua một chiếc bánh ngọt mặc dù không đói.

Anh đứng dậy ném cốc cà phê và đi khỏi.

Anh không chắc mình có đang bị theo dõi hay không, nhưng anh phải mặc định rằng có. Anh phải tin rằng sự chú ý của tổ chức đối với anh đã tăng vọt. Và các tổ chức khác có thể cũng đã nhảy vào cuộc.

Bộ Nội an đã nắm trong tay Janet DiCarlo. Họ có nhiều công cụ hữu dụng, bao gồm vệ tinh theo dõi từ xa. Không dễ gì để đánh bại vệ tinh. Nhưng không phải không có cách. Họ chỉ có thể theo dõi những gì họ thấy. Và đôi khi những gì họ nghĩ họ thấy không phải là những gì họ thực sự thấy.

Anh kiểm tra đồng hồ. Giờ nào thì cũng vậy cả. Họ sẽ bắt đầu bận rộn ngay sau đây.

Anh không quay trở lại xe mà đi cầu thang cuốn xuống ga tàu điện ngầm.

Ngay lập tức anh bị dòng người đang chen chúc đợi tàu vây quanh. Anh hòa vào đám đông đang đẩy nhau bước lên chiếc tàu vừa về ga. Anh đánh rơi túi, khiến một nhóm người quây lại ở ngưỡng cửa.

Một giọng nói thông báo rằng cửa lên tàu sắp đóng lại. Robie tiếp tục bước đi giữa toa tàu. Anh nhìn lại khi đi đến cuối toa. Có hai người đàn ông đang chen lấn với nhóm người tụ lại ở ngưỡng cửa để lên tàu. Robie không quen họ. Nhưng anh biết họ là ai. Họ là những cái đuôi của

anh. Không thể nhầm lẫn.

Ngay trước khi cửa đóng lại, Robie nhảy ra khỏi cửa. Đoàn tàu rời ga trong lúc Robie bước ra ngoài, biến mất vào đám đông.

Anh không đi lên thang cuốn mà lẩn qua cánh cửa gần như được giấu bên trong tường. Cánh cửa đó dẫn tới khu bảo dưỡng.

Robie đứng mặt hai người trong khu vực này. Khi họ hỏi anh đang làm gì ở đây, anh chìa thẻ căn cước cho họ xem rồi hỏi lối ra gần nhất. Họ chỉ cho anh và anh thoát khỏi đó trong vòng chưa đến một phút.

Anh lộn ngược áo khoác, biến chiếc áo màu nâu thành màu xanh sẫm. Anh rút chiếc mũ lưỡi trai từ trong túi áo ra và đội lên. Kính râm che gần hết khuôn mặt anh.

Anh ra tới đường, đến khu vực đợi taxi, và chưa đến hai mươi phút sau đã trên đường ra khỏi thành phố.

Anh xuống xe khi gần đến nơi rồi đi bộ đoạn đường còn lại.

Tiệm sửa giày nằm trong một khu vực tồi tàn đầy những cửa hiệu ọp ẹp và các văn phòng đổ nát. Chuông rung lên khi Robie mở cửa. Nó tự động đóng lại sau khi anh bước vào.

Anh dừng lại để cởi mũ và kính, rồi nhìn xung quanh. Ở đây chứa đầy đủ những gì bạn có thể thấy ở một tiệm sửa giày. Điểm khác biệt duy nhất là ông chủ tiệm không dựa vào tiền đóng lại để giày để nuôi cái bụng mình mỗi ngày.

Người đàn ông bước ra từ tấm rèm ở cửa phía sau quầy. “Tôi có thể giúp...” ông ta dừng lại khi nhìn thấy Robie.

Robie tiến lại gần và đặt tay lên mặt quầy. “Có, tôi hi vọng ông có thể giúp được tôi, Arnie.”

Ông ta trạc ngoại ngũ tuần, tóc muối tiêu, bộ râu tĩa gọn, và cặp tay vênh. Theo phản xạ, ông ta nhìn qua vai Robie. Robie lắc đầu. “Chỉ có mình tôi.”

“Cẩn tắc vô ưu,” Arnie nói.

“Cẩn tắc vô ưu,” Robie đồng tình.

“Cậu đang làm nhiệm vụ hả?” Arnie hỏi.

“Không hẳn.”

“Vụ Gelder?”

Robie gật đầu. “Tôi cần ông giúp đỡ.”

“Tôi nghĩ hưu rồi.”

“Ông nói dối giỏi hơn thế mà, Arnie.”

“Cậu cần gì?”

“Jessica Reel,” Robie trả lời.

“Lâu lắm không được nghe cái tên đó.”

“Ông sẽ còn nhiều dịp nghe đến. Ai là đầu mối liên lạc của cô ấy?”

“Trong tổ chức thì cậu phải biết chứ, cậu vẫn còn làm việc cho họ cơ mà,” Arnie nói.

“Ý tôi không phải trong tổ chức.”

Arnie đưa tay vuốt cằm. “Reel rất cừ. Chắc cũng ngang cơ cậu.”

“Có thể hơn.”

“Chuyện này là sao?”

“Cô ta đang gặp chút rắc rối. Tôi có thể giúp đỡ cô ta.”

“Các cậu đã từng làm việc cùng nhau,” Arnie nhắc.

“Lâu rồi. Giờ tôi muốn tìm cô ta.”

“Để làm gì?”

“Làm việc của tôi.”

Arnie lắc đầu. “Tôi sẽ không giúp cậu giết cô ấy đâu, nếu đó là việc cậu cần.”

“Việc tôi cần là đảm bảo cho đất nước này được an toàn, Arnie. Tôi tưởng đó là việc tất cả chúng ta cần?”

“Đã lâu rồi tôi không gặp cô ấy.”

“Còn đầu mối liên lạc của cô ta?”

“Cậu thề với tôi rằng cậu muốn giúp đỡ cô ấy chứ?” Arnie nói.

“Nếu tôi thề liệu ông có tin không?”

“Cậu nổi danh là một tay cừ khôi, Robie. Ý tôi không chỉ trong chuyện dùng súng. Nếu cậu chấp nhận điều kiện của tôi, có thể tôi sẽ giúp được cậu. Nếu cậu không chấp nhận, và cũng không có giày cần sửa, thì phiền cậu hãy ra về.”

Robie cân nhắc rồi quyết định, anh không còn lựa chọn nào khác. “Họ nghĩ Reel đã giết Gelder và một đặc vụ khác.”

“Nhảm nhí.”

“Thật ra, tôi nghĩ cô ta thực sự đã giết họ. Nhưng chuyện không đơn giản như vậy. Có điều gì đó không ổn đang diễn ra, Arnie. Chuyện động trời trong nội bộ. Tôi biết Reel. Tôi đã tin tưởng cô ta bằng cả mạng sống của mình.”

Arnie nói, “Nhưng cô ấy đã giết nhân vật số hai của tổ chức?”

“Và thú thực thì, tôi đã được giao nhiệm vụ truy sát cô ta.”

“Nhưng cậu bắt đầu có hoài nghi?”

“Nếu không có, tôi đã không tìm đến đây,” Robie đáp.

Hai người nhìn chăm chặp vào mắt nhau qua mặt quây nhor nhóp và trầy xước. Robie nghĩ Arnie đang ước định, trong khả năng có thể, sự thành thật của anh. Và Robie không trách ông ta. Sự thành thật trong nghề này không phải dễ tìm. Khi bạn tìm thấy nó, bạn sẽ luôn ngạc nhiên trước vận may không tưởng của mình.

“Cậu gặp may rồi,” Arnie nói.

“Vì sao?”

“Thế giới của chúng ta rất nhỏ. Không có nhiều người trong cái thế giới đó. Chúng tôi không có những cuộc gặp mặt thường kì, nhưng vẫn giữ liên lạc với nhau. Nếu cần gì, chúng tôi sẽ nhắn cho nhau, đôi khi chúng tôi giúp đỡ lẫn nhau, với hi vọng một ngày sẽ được đền đáp.”

Robie hỏi, “Việc đó có ích gì cho tôi?”

Arnie đáp, “Tôi đã nhận được một cuộc điện thoại, từ một người trong số chúng tôi. Sẽ không nói tên, nhưng cậu ta biết Reel. Và có lẽ cậu ta vừa liên lạc với cô ấy.”

“Cô ta muốn gì từ cậu ta?”

“Một tài liệu và một địa chỉ.”

“Tài liệu gì và địa chỉ của ai?” Robie hỏi.

“Không biết. Tôi không thể giúp cậu ta. Nhưng tôi đã bảo cậu ta tìm đến người tôi nghĩ có thể giúp.”

“Arnie, tôi vẫn không thấy thông tin này giúp ích gì cho tôi.”

“Địa chỉ đó đi kèm một cái tên.”

“Của ai?”

“Roy West.”

“Hắn ta là ai?” Robie hỏi.

“Từng làm việc cho tổ chức. Một con cá nhỏ, nhưng Reel tỏ vẻ quan tâm tới hắn ta. Đủ quan tâm để mạo hiểm liên lạc với cậu bạn của tôi. Nếu cô ấy thực sự đã giết Gelder, họ chắc chắn sẽ để tâm đến người quen của cô ấy.”

“Ông có biết tại sao Reel quan tâm tới West không?”

“Không. Nhưng việc đó khá gấp.”

“Ông có nghĩ bạn của ông đã tìm được tài liệu đó cho cô ta?”

Arnie lắc đầu. “Tôi không biết. Và đừng mất thời gian nhờ tôi tìm nó cho cậu. Cậu bạn đó may ra năm năm mới ra tay trợ giúp một lần. Cậu ta lại mai danh ẩn tích rồi. Không có cách nào tìm được cậu ta.”

Robie cân nhắc những điều ông ta nói. Một phần anh cho rằng đây chỉ là những điều nhằm nhí, một phần anh nghĩ chúng khá hợp lí. Điệp viên tình báo không phải các chủ tiệm thông thường. Họ không mở tiệm chỉ vì bạn muốn họ mở.”

“Có vẻ tôi sẽ phải tìm cách khác để lần ra West và tài liệu đó.”

“West đang ở Arkansas.”

“Làm sao ông biết?”

“Tôi không thể tìm được tài liệu đó, nhưng tôi nhớ tên hắn. Tôi tò mò nên đã điều tra.” Arnie lôi ra một cặp kính rồi đeo vào. Ông ta quay sang chiếc máy tính đang đặt trên mặt quầy, gõ bàn phím, rồi một tờ giấy rơi xuống khay máy in. Ông ta đẩy nó về phía Robie, anh không nhìn nó mà đút luôn vào túi.

“Đó không phải địa chỉ, là chỉ dẫn đường đi. Theo tôi thấy cũng khá phức tạp. Cần thiết cho những nơi như vậy.”

“Tôi rất lấy làm cảm kích,” Robie nói.

“Tôi sẽ không tha cho cậu nếu cậu gạt tôi, Robie. Reel mà chết dưới tay cậu thì đừng bao giờ quay trở lại đây.”

“Có vẻ như ông thích cô ta?”

“Nếu cô ấy thực sự đã giết họ thì tôi biết chắc một điều, cô ấy phải có lí do thích đáng.”

“Hi vọng ông nói đúng.”

Robie ra về và bắt taxi đến nơi tiếp theo. Taxi thả anh xuống điểm cách nơi anh cần đến hai dặm đường. Anh đi bộ đoạn còn lại.

Bên phải anh là rừng. Anh men theo con đường sỏi chạy giữa hai hàng cây và rảo bước nhanh hơn. Còn cách căn nhà một dặm.

Nơi ẩn náu an toàn của anh mà tổ chức không biết đến. Nhưng Julie biết. Và Nicole Vance. Chỉ có hai người bọn họ.

Robie quả có hối hận vì đã để họ biết, nhưng anh không thể làm gì được nữa.

Anh tắt hệ thống an ninh, chạy lên gác thu đồ vào một chiếc túi rồi đi xuống nhà kho cũ kế bên căn nhà. Anh mở khóa cửa và lẩn vào trong. Bên trong là chiếc xe tải nhỏ đã được đổ đầy xăng.

Robie gạt đám cỏ khô đang che sàn nhà sang một bên, để lộ ra một tấm gỗ vuông. Anh nhấc nó lên và vội vàng đi xuống cầu thang bên dưới.

Anh không phải người đã xây căn phòng bên dưới nhà kho này. Người nông dân, chủ nhân cũ của khu đất đã xây nó trong những năm 1950, với hi vọng lớp gỗ và cỏ ngụy trang có thể bảo vệ ông khỏi những vụ tấn công nhiệt huyết của quân Liên Xô. Thật khôi hài.

Một ngày, Robie đã tình cờ phát hiện ra nó khi đang kiểm tra nhà kho sau khi mua mảnh đất dưới một cái tên giả. Anh đã chất đầy nó bằng những đồ anh nghĩ có khi sẽ dùng đến. Và đây là một trong những lần đó.

Anh nhét vũ khí vào một chiếc túi vải len lớn rồi đặt nó lên khoang sau có khóa của chiếc xe tải. Anh mở cửa kho, lái chiếc xe ra ngoài rồi khóa cửa lại. Anh ra tới đường chính và tăng tốc.

Anh đặt nhiều hi vọng vào chuyến đi này. Trên hết, anh hi vọng sẽ đụng mặt Jessica Reel. Nếu điều đó diễn ra, anh hi vọng mình sẵn sàng đối đầu với bất cứ thứ gì cô ta ném tới.

CHƯƠNG 38

Bà lão lê bước qua trạm kiểm soát an ninh ở sân bay. Bà cao và mảnh khảnh, tay chỉ chút những vết đồi mồi. Lưng bà còng và có vẻ như mỗi bước bà đi là một bước đau. Mái tóc bạc phơ của bà được cắt ngắn. Mắt bà dán xuống sàn trong lúc đi qua máy quét mà không làm nó kêu lên. Bà nhận túi đồ của mình rồi lại tiếp tục lê bước.

Bà ngồi ở khoang hạng phổ thông gần cửa sổ. Bà chăm chú nhìn ra ngoài mà không nói một lời với người ngồi bên cạnh. Chuyến bay không có gì đặc biệt, và máy bay hạ cánh an toàn.

Khi họ đến nơi, mặt trời đang tỏa nắng, không một gợn mây. Đó là một sự thay đổi dễ chịu sau cái lạnh ẩm ướt ở D.C.

Bà xuống máy bay và lê bước vào nhà vệ sinh. Hai mươi phút sau, cô xuất hiện trở lại, trẻ trung hơn, lưng thẳng hơn, và không còn kéo lê từng bước. Lớp hóa trang của cô được cắt cẩn thận trong hành lí xách tay.

Cô còn một va li hành lí kí gửi to, bên trong là hai chiếc hộp sắt được khóa kĩ. Một hộp đựng hai băng đạn. Hộp còn lại đựng khẩu Glock của cô.

Cô đã công khai khai báo chúng ở quầy làm thủ tục lên máy bay dưới lớp hóa trang bà lão. Nhân viên của hãng hàng không chỉ đơn giản nghĩ rằng bà là một phụ nữ lớn tuổi thích tự bảo vệ sự an toàn của mình.

Ngoài ra còn có nhiều thanh sắt, mẫu nhựa, và lò xo rải rác trong mọi góc ngách hành lí của cô.

Cô nhặt va li lên và kéo nó lại quầy cho thuê xe. Hai mươi phút sau Jessica Reel đã ra khỏi sân bay trên chiếc Ford Explorer màu đen của mình. Khẩu Glock nằm trong bao đeo bên hông, đã nạp đạn và sẵn sàng khai hỏa.

Cô hi vọng sẽ không phải dùng đến nó hay vũ khí còn lại mà cô mang theo. Hầu như lần nào những hi vọng đó cũng không thể trở thành hiện thực.

Cô có hơn chục lớp giả trang mà tổ chức cũ hoàn toàn không biết đến. Cô đã giấu chúng kể từ khi cô làm việc cho họ. Cô không phải người dễ đặt lòng tin vào kẻ khác – nhất là với những kẻ

sẵn sàng xóa bỏ mọi liên kết với cô nếu cô thất bại trong khi làm nhiệm vụ.

Cô tìm tới đường cần đến rồi nhắm hướng Tây. Đó không phải một khu vực đông dân cư. Nó càng hoang vắng hơn sau mỗi dặm cô đi qua. Theo chỉ dẫn của GPS, cô rẽ ra khỏi đường chính và sau mười dặm với những khúc cua quanh co, GPS trở nên vô tích sự. Rất may cô đã tự dò đường khu này trước khi đi. Cô đi theo trí nhớ, rẽ theo hướng mà la bàn trong đầu cô chỉ dẫn cho tới khi còn cách đích đến một dặm đường.

Cô phóng qua con đường nhánh mà lát nữa cô sẽ phải đi vào và đi tiếp.

Đã đến giờ trinh sát.

Cô men theo con đường vòng và nhìn thấy một ngã rẽ khác. Cô đi xa hết mức có thể. Con đường gập ghềnh không dễ đi, nhưng cô đã thỏa mãn với những gì nhìn thấy. Cô quay trở lại và rẽ vào đường nhánh mà cô đã đi qua lúc trước. Cô lái trên con đường đất rải sỏi khoảng ba phần tư dặm rồi dừng lại.

Xe chỉ có thể đi đến đây. Cô sẽ phải cuốc bộ phần còn lại. Cô mở hành lí và lấy ra những mẫu nhựa, sắt, và lò xo. Một số phần khá lớn, còn lại khá nhỏ.

Cô đặt tất cả xuống khoang chở hàng của chiếc Ford. Những ngón tay cô di chuyển khéo léo và chính xác; chỉ trong nháy mắt cô đã lắp xong khẩu tiểu liên MP5. Cô gắn ổ đạn gồm ba mươi hai viên đạn vào khẩu tiểu liên và nhắc dây buộc súng qua đầu để quàng khẩu súng trên người. Cô che khẩu súng bằng chiếc áo choàng da dài tới mắt cá chân. Cô đội chiếc mũ cao bồi kéo trễ, đeo kính râm và găng tay. Trông cô như phiên bản nữ của những gã cao bồi miền Tây đang chuẩn bị đấu súng trên đường.

Cô nhìn về phía trước, quan sát địa hình, rồi bắt đầu bước đi. Cô bước đi từ tốn, mắt nhìn khắp các hướng. Trên dưới. Trái phải. Trước sau. Trong khi vẫn lắng nghe mọi động tĩnh xung quanh.

Cô đi hết quãng đường một phần tư dặm, kiểm tra khúc cua trên đường, rồi dừng lại. Cô nhìn trái phải và phía sau một lần nữa.

Cô tiến tới thêm mười lăm mét rồi ngồi xổm xuống, cân nhắc tình hình. Các điểm nguy hiểm ở khắp nơi và tất cả đều nằm trong tầm mắt.

Ngôi nhà thực chất chỉ là một căn lán gỗ. Các thân cây được bào nhẵn và ghép lại với nhau thành bức tường, đầu vót nhọn, lớp trát giữa cứng và trông còn mới. Cửa ra vào làm từ một phần gỗ cứng. Cô đoán nó có nhiều ổ khóa và chắc hẳn có cả hệ thống báo động.

Không có đường dây điện. Cô đảo mắt và nhìn thấy chiếc máy nổ chạy xăng. Nhưng nó

không được bật. Rõ ràng đó là máy dự phòng. Vậy nguồn điện chính lấy từ đâu?

Cô di chuyển sang bên phải để nhìn rõ hơn phía sau căn lán. Đó là lúc cô nhìn thấy những tấm bảng năng lượng mặt trời đang tràn ra rộng khắp. Quá mức cần thiết, cô nghĩ. Số năng lượng đó đủ dùng cho mười căn lán này. Phải chăng có đường dây ngầm dẫn năng lượng tới căn lán.

Bên trái căn lán, khoảng năm mươi thước về phía sau là một nhà kho. Năng lượng mặt trời hẳn cũng được dẫn tới đó.

Hoàn toàn ẩn dật. Khá hợp lí.

Chiếc xe Jeep bốn cửa đời cũ cẩu bụi đỗ trước căn lán. Biển số địa phương. Giá súng và súng trường kèm ống ngắm được gắn trên đó.

Cô chực tiến về phía trước thì nghĩ lại. Nấp sau một gốc cây, cô nhấc vật bằng kim loại mỏng ra khỏi túi, khởi động nó, rồi hướng về khoảng đất ngay trước mặt. Các tia laser vô hình đã hiện ra. Bấy. Chỉ để báo động? Hay bấy mìn?

Khắp nơi có thể có mìn tự kích nổ, mà chỉ chủ nhân của chúng mới biết chính xác vị trí.

Reel giữ nguyên vị trí, tính toán xem phải vượt qua hàng rào phòng ngự này như thế nào. Có nhiều cách; cô chỉ phải chọn ra cách thích hợp nhất.

Trong lúc cô đang theo dõi, cửa trước của căn lán mở ra.

Có lẽ vấn đề sẽ tự được giải quyết.

CHƯƠNG 39

Quãng đường dài đi tới Arkansas nơi Roy West đang ở mất mười tám tiếng, Robie chỉ dừng lại để đổ xăng và đi vệ sinh. Anh ăn đồ dự trữ mang theo từ căn nhà trú ẩn.

Mặt trời đã mọc khi anh dừng lại ở nơi mà anh đoán còn cách mục tiêu năm dặm đường. Anh nhìn quanh. Anh đã đi qua khu dân cư từ hai giờ trước và đã tới một vùng đất không một bóng người. Thậm chí anh chưa nhìn thấy một căn nhà nào suốt nửa tiếng qua. Xung quanh vừa rậm rạp cây cối vừa đầy sỏi đá. Đường xá không nhiều, và nếu có thì đã chuyển từ rải nhựa sang rải sỏi, và giờ là đất.

Robie kiểm tra đồng hồ. Anh phải cộng thêm một giờ vì đã đi vào múi giờ miền Trung. Anh hi vọng sẽ bỏ công. Anh khá mệt nhưng không đến nỗi kiệt sức.

Anh hạ cửa kính xuống và hít vào khí trời se lạnh. Anh đã đi hết núi cao tới đồng bằng. Giờ lại trở về với núi cao.

Arnie nói Roy West đã từng làm việc cho tổ chức. Và Reel có hứng thú với một tài liệu mà Robie nghĩ West đã viết. Nó có ý nghĩa gì với Reel. Có ý nghĩa quan trọng.

Reel đang ở đâu? Liệu cô ta đã tới đây chưa?

Anh lại nhìn quanh. Có rất nhiều nơi để ẩn náu. Nếu nơi anh đang đến cũng hoang vắng thế này, thì anh không thể tiếp tục lái xe đi mà không bị phát hiện.

Anh phải bỏ xe lại. Anh cũng thích được đi bộ hơn. Xe tải là một mục tiêu lớn dễ bị bắn trúng.

Robie đỗ xe xa khỏi con đường, thay đồ ngủ trang và bôi đen mặt. Anh đeo ba lô lên rồi bước đi. Anh đã ghi nhớ đường tới nhà của West. Anh sẽ coi đây giống như bất kì nhiệm vụ nào khác. Nhưng không như các nhiệm vụ khác, anh không có mục tiêu rõ ràng khi đến nơi cần đến. Anh không biết West sẽ là bạn hay thù. Anh không biết liệu mình có đang bước vào một cái bẫy do Jessica Reel giăng ra hay không.

Địa hình gồ ghề nhưng anh băng qua một cách dễ dàng. Anh đã được huấn luyện nhiều năm cho những nhiệm vụ như thế này. Và ngay cả khi đang ở tuổi bốn mươi, anh vẫn trèo qua

những tảng đá, băng qua vùng đồi núi bằng như nhanh nhẹn của một vận động viên xuất sắc đang trong thời kì đỉnh cao.

Anh thầm đếm số dậm trong đầu. Khi tiến gần tới nơi có thể là đích đến, anh nắm chặt lấy vũ khí của mình, một khẩu súng trường. Anh có hai vũ khí khác trong túi, với số đạn đủ để hạ gục hàng tá đối thủ. Các món vũ khí đã được anh chọn để chuẩn bị cho nhiều tình huống khác nhau có thể xảy ra.

Khẩu tiểu liên MP5 dành cho cận chiến khi địch áp đảo về số lượng. Chế độ bắn tự động của nó có thể hạ gục hàng loạt đối thủ. Con dao Ka-Bar để sát hạ đối thủ khi chiến đấu tay không. Anh có thể sử dụng nó để chém hay đâm lưng bụng, hiệu quả không khác gì nhau.

Khẩu Glock nằm trong bao đeo trên vai. Anh không bao giờ đi đâu mà không có nó. Nó giống như cánh tay thứ ba của anh.

Anh còn một vũ khí đặc biệt đựng trong túi dụng cụ. Đó là phương án dự phòng của anh. Đến gần khoảng đất trống, anh lấy ống nhòm ra khỏi túi dụng cụ rồi tranh thủ quan sát địa hình xung quanh từ vị trí trên cao. Anh không nhìn thấy gì nhiều, chỉ toàn đồng không mông quạnh. Rồi anh phát hiện ra nó. Một ống khói trồi ra khỏi khoảng trống giữa những ngọn cây. Con đường đất quanh co khúc khuỷu dẫn tới nó. Nhưng anh không thể nhìn thấy căn lán.

Robie không nhìn thấy khói bay lên, nhưng trời không lạnh, người ta vẫn có thể ở nhà mà không cần đốt lửa. Và theo như bản đồ trong đầu, căn lán đó chính là đích đến của anh – nơi trú ẩn của Roy West.

Anh tiếp tục quan sát khắp nơi qua ống nhòm. Cuối cùng anh đặt nó xuống và nhìn bằng ống ngắm của khẩu súng trường, thứ hữu hiệu hơn nhiều so với ống nhòm.

Anh không chỉ đang tìm West hay bất kì ai đang ở cùng hắn. Mà anh còn tìm Reel. Vì giờ Robie đã rõ một điều.

Người phụ nữ đó đang ở đây. Anh có thể cảm nhận được sự hiện diện của cô ta.

CHƯƠNG 40

Hắn bước ra khỏi căn lán.

Roy West khoảng bốn mươi tuổi, cao chừng mét tám, nặng khoảng chín mươi cân. Ngón tay của hắn dài và thô ráp, mặt cũng vậy. Bộ râu quai nón che gần hết miệng và quai hàm. Hắn đi ủng quân đội, ống quần Jean nhét bên trong ủng, áo vải sợi, và áo vét kẻ nhưng gần đầy bao đựng vỏ đạn.

Hắn rút điều khiển từ trong túi áo ra rồi nhấn nút. Bẫy laser bện mắt. Chiếc xe Jeep của hắn đang đỗ ở vị trí mà bẫy laser không cắt qua.

Từ nơi ẩn nấp, Reel theo dõi hắn đi tới chiếc xe, dán mắt theo từng bước hắn đi. Cô đã đoán đúng, đó là bẫy mìn. West cẩn thận đi theo đường dích dắc về phía chiếc xe Jeep.

Khi hắn vừa dừng tới cửa chiếc xe, Reel lên tiếng, “Chúng ta có chuyện cần nói, Roy.”

Hắn quay ngoắc người lại, khẩu súng trên tay không hiểu từ đâu ra đã kịp thời xuất hiện.

Khẩu MP5 nã đạn liên hồi trước cả khi hắn kịp chĩa súng về phía Reel. Cửa sau chiếc Jeep vỡ tung, đạn xuyên qua kim loại và xé tan bên trong xe.

West ném mình lên mui chiếc Jeep.

“Loạt tiếp theo sẽ găm vào người mày,” Reel nói, “Hạ vũ khí xuống. Ngay lập tức. Tao không nhắc lại lần thứ hai đâu.”

West vút súng đi.

“Quay người về phía này, giơ tay qua đầu, mắt nhìn xuống. Nếu ngẩng đầu lên, mày sẽ ăn một viên đạn vào ngay giữa mắt phải.”

Hắn quay người lại, tay chụm sau đầu, mắt nhìn xuống đất.

“Mày muốn gì?” hắn hỏi, giọng có hơi run rẩy.

“Bước lại gần đây. Nhớ đừng giẫm phải mìn tự kích nổ.”

Hắn có vẻ sững sốt trước câu nói của cô, nhưng cũng bắt đầu bước về phía cô, đi qua bãi mìn,

rồi dừng lại gần một mét trước mặt cô.

“Tao nhìn lên được chưa?”

“Không. Nằm úp mặt xuống đất, dang tay chân ra.”

Hắn làm theo.

Cô đứng cách hắn nửa mét, nhưng vẫn giấu mình.

“Người của tao trong căn lán đang chĩa súng trường vào mày đấy.” hắn nói.

“Tao không nghĩ vậy.”

“Mày có dám mạo hiểm kiểm chứng đâu.”

“Có, tao dám. Tao đang đứng sau một gốc cây. Và nếu người của mày không xuất hiện sau loạt đạn tao vừa bắn, thì hắn là một con gà chết nhát và không đáng để tao bận tâm.”

“Mày là con nào? Mày muốn gì?”

“Tao là ai không quan trọng. Điều tao muốn là thứ này.” Cô rút tập giấy từ trong cái áo choàng ra và ném xuống đất, cạnh chỗ hắn.

“Tao có thể nhìn nó mà không bị mày bắn chứ?” hắn hỏi.

“Từ từ đưa tay ra mà lấy, thật chậm thôi.”

Hắn làm theo và túm lấy tập giấy. Hắn đưa tập giấy lại gần và đọc trang đầu tiên.

“Thì sao?”

“Mày đã viết nó phải không?” cô hỏi.

“Phải, thì sao?”

“Tại sao mày lại viết nó?”

“Đó là công việc của tao. Công việc cũ.”

“Tao đã điều tra công việc mới của mày. Mày tổ chức một lực lượng vũ trang li khai của riêng mày.”

Hắn cười khẩy. “Chúng tao không phải lực lượng vũ trang li khai. Chúng tao là những chiến binh vì tự do.”

“Mày chiến đấu giành tự do với ai?”

“Nếu mày phải hỏi điều đó thì mày sẽ không thể hiểu nổi câu trả lời.”

Reel thở dài. “Vớی chính phủ mục nát? Màý sống giữa đồng không mông quạnh. Màý có vũ trang. Màý có địa bàn riêng. Không ai theo dõi màý. Không ai thêm bận tâm màý đang làm gì. Vậy còn chân chờ gì nữa mà không nổi dậy?”

“Tất cả chỉ là vấn đề thời gian, bọn chúng sẽ tìm đến đây. Và tin tao đi, bọn tao đã sẵn sàng tiếp chúng.”

“Màý đã biết tập tài liệu đó nói gì. Màý có thực sự tin vào nó không?”

“Dĩ nhiên.”

“Màý nghĩ nó thực sự có thể diễn ra?” cô hỏi.

“Tao biết nó có thể. Vì an ninh của đất nước này quá mỏng. Chỉ có điều những tên ở D.C không có gan thừa nhận điều đó. Theo tao những tên lãnh đạo muốn lũ kẻ thù khốn nạn đó tấn công chúng ta. Đó là một trong những lí do tao bỏ đi. Tao ghê tởm chúng.”

“Màý nghĩ đây là con đường dẫn tới một tương lai hòa bình?”

“Tao chưa bao giờ nói tương lai hòa bình là mục tiêu. Đoạt lấy tương lai vào tay mình mới là mục tiêu của chúng tao. Màý phải lãnh đạo bằng vũ lực. Màý phải đập cho chúng gãy cẳng. Màý không được ngồi im và đợi chúng tới tấn công. Đóng thuốc súng, bọn tao gọi chúng như thế. Chúng nghĩ chúng có lực lượng an ninh không thể xuyên thủng, tài liệu của tao đã chứng minh thực sự nó bất khả xâm phạm đến mức độ nào. Chỉ toàn nói bá láp.”

“Vậy màý được giao nhiệm vụ viết ra các viễn cảnh của Tận Thế?” Reel hỏi.

“Cả văn phòng chúng tao được tạo ra chỉ để làm việc đó. Hầu hết lũ người khác chỉ viết ra được những thứ nhảm nhí cũ rích. Không có gì sáng tạo. Chúng không dám làm đảo lộn trật tự an toàn. Tao thì khác. Màý giao việc cho tao, tao làm. Tao đéch thêm bận tâm đến hậu quả.”

“Màý đã đưa kịch bản cho ai?”

“Đó là thông tin tuyệt mật,” West cự tuyệt.

“Màý có còn làm việc cho chính phủ nữa đâu,” Reel đáp trả.

“Vẫn là thông tin tuyệt mật.”

“Tao tưởng chính phủ là kẻ thù của màý?”

“Lúc này, màý là kẻ thù của tao. Và nếu màý nghĩ sẽ toàn mạng thoát ra khỏi đây thì màý còn ngu hơn cả một đứa ngu.”

“Màý là kẻ thống trị nơi này? Màý và những chiến binh vì tự do của màý?”

“Gần như thế. Mà nghĩ tại sao chúng tao lại dờ đến đây?”

“Mày đã đưa nó cho ai?” cô hỏi lại.

“Mày định làm gì? Tra tấn tao ư?” hắn khinh bỉ đáp.

“Tao không có thời gian để tra tấn mày. Mặc dù tao mà làm vậy thì mày sẽ nhớ đời. Nếu mày không nói, tao sẽ chỉ bắn vỡ sọ mày thôi.”

“Mày dám,” hắn chế giễu. “Mày chỉ là một con đàn bà.”

“Bởi thế mày mới cần phải sợ.”

West phá lên cười. “Mày đánh giá cao phái yếu của mình quá nhỉ?”

“Cả sự nghiệp của mày chỉ là một thằng ngồi bàn giấy. Mày chưa từng bắn ai, cũng chưa từng bị ai bắn. Mối nguy hiểm duy nhất mày được tiếp cận là theo dõi hình ảnh vệ tinh của những nơi xa cả ngàn dặm. Có phải làm vậy đã khiến mày cảm thấy như được làm một thằng đàn ông đích thực thay vì bản chất chết nhát của mày?”

Hắn chực bật dậy, nhưng Reel đã găm một viên đạn xuống đất, cách tai phải của hắn chỉ vài phân, gần đến nỗi đất bắn lên sượt qua tai hắn và khiến hắn chảy máu.

Hắn hét lên, “Con khốn nạn đần độn, mày dám bắn tao!”

“Chỉ là đất thôi, không phải đạn. Mày phải cảm thấy được sự khác biệt chứ. Giờ thì dạng chân rộng ra.”

“Gì?”

“Tao bảo dạng chân rộng ra.”

“Để làm gì?”

“Hoặc làm theo lời tao hoặc thứ tiếp theo mày cảm nhận được sẽ không phải là đất nữa.”

West dạng chân rộng hơn.

Reel di chuyển ra phía sau hắn ta và chĩa khẩu Glock của cô vào hắn.

“Mày định làm cái chó gì đấy?” hắn hốt hoảng hét lên.

“Mày muốn giữ lại tinh hoàn nào? Tao phải nói trước, ở góc bắn này, tao không đảm bảo sẽ giữ được cả hai quả đâu đấy.”

Ngay lập tức hắn chụm chân lại.

“Vậy tao sẽ bắn thùng mông mày,” cô nói. “Tao không nghĩ làm vậy mày sẽ cảm thấy khá hơn

đâu.”

“Tại sao mày phải làm thế?” hấn thét lên.

“Đơn giản thôi. Tao hỏi mày một cái tên. Nhưng mày không chịu nói.”

“Tao không trực tiếp đưa nó cho ai cả.”

“Gián tiếp vậy,” Reel nói.

“Việc đó thì có gì quan trọng?”

“Vì dường như một số kẻ đã tin lời mày và đang thực hiện nó.”

“Thật không?”

“Đừng tỏ ra mừng rỡ đến vậy. Đó là một kế hoạch điên rồ. Giờ thì, tên. Tao không hỏi lại lần nữa đâu.”

“Tao chỉ biết bí danh của hấn,” West nói.

“Nhảm nhí.”

“Tao thề với Chúa.”

“Tại sao phải gián tiếp đưa cho một bí danh? Nếu câu trả lời của mày không thỏa đáng thì mày nên chuẩn bị tìm cách khác để thả phân.”

“Hấn đến tìm tao.”

“Hấn là ai?” cô hỏi.

“Hấn tìm đến tao qua mạng. Bằng cách nào đó chúng đã biết tao viết được một viễn cảnh đột phá toàn diện.”

Reel cảm thấy ghê tởm khi đột nhiên hấn hào hứng nói về “thành tựu” của mình.

“Chuyện đó diễn ra khi nào?”

“Khoảng hai năm trước.” Hấn nói thêm, “Chúng thực sự đang thực hiện nó sao? Ý tao là ai đang thực hiện nó?”

“Bí danh đó là gì?”

Hấn không trả lời.

“Mày có một giây. Nói!”

“Roger – Người Lẩn Tránh,” hấn hét lên.

“Tại sao phải đưa cho Roger – Người Lẩn Tránh?” cô từ tốn hỏi, ngón trỏ đặt trên cò khẩu Glock.

“Chữ kí điện tử của hấn cho biết hấn có quyền sử dụng thông tin tuyệt mật và hơn tao ít nhất ba bậc. Hấn muốn biết tao đã viết được những gì. Hấn nói người ta đồn thổi rằng kế hoạch mà tao viết có tính cách mạng.”

“Làm sao hấn biết nếu mày chưa từng nộp nó cho ai?”

West lúng túng rồi ngập ngừng nói, “Có lẽ tao đã ba hoa về nó đôi chút ở quán bar mà bọn tao đến sau giờ làm.”

“Chẳng trách họ đã dít mày ra khỏi tổ chức. Mày là một thằng ngu.”

“Đằng nào tao cũng đã định xin nghỉ,” hấn đốp lại.

“Hấn rồi. Để chuyển đến căn lán nhỏ như hố xí này ở.”

“Đây mới là nước Mỹ đích thực, con bò cái ngu ngốc!”

“Kế hoạch Tận Thế của mày đã viết khá chi tiết.”

Hấn tự hào nói, “Từng đất nước một, từng lãnh đạo một, từng bước một. Tất cả nằm ở vấn đề thời gian. Đó là một bức tranh ghép phức tạp hoàn hảo. Tao đã mất hai năm để viết ra nó. Mọi chi tiết. Mọi tình huống có thể xảy ra. Và mọi thứ cần thiết.”

“Chưa phải mọi thứ.”

“Không thể nào,” hấn bật lại.

“Mày đã không tính đến tao.”

Reel nghe thấy tiếng động trước hấn. Khi hấn nghe thấy, hấn mỉm cười.

“Mày tiêu đời rồi, quý cô bé nhỏ.”

“Tao không nhỏ. Và tao chưa bao giờ là một quý cô.”

Cô nện ủng vào sau gáy hấn, đập hấn gục xuống nền đất cứng, khiến hấn lăn ra bất tỉnh. Cô chộp lấy xấp tài liệu và nhét chúng trở lại túi áo choàng.

Reel đi theo lối đi an toàn của West tới căn lán và nhìn khắp bên trong. Có nhiều chồng vũ khí, đạn, lựu đạn, C-4, Semtex, và nhiều loại chất nổ khác. Qua cửa sổ nhìn ra hiên sau, cô thấy nhiều thùng phuy năm mươi gallon đựng cái gì đó như xăng hoặc phân bón. Cô không nghĩ chúng được dùng để chạy máy phát điện hay bón cho cây trồng. Cô đoán nhà kho cũng chứa

đẩy những thùng phuy tương tự.

Đồng thời cô liếc qua kế hoạch chi tiết các vụ tấn công những thành phố lớn ở Mỹ của chúng. Những tên này là khủng bố trong nước – loại tồi tệ nhất. Cô chớp lấy tất cả những gì có vẻ quan trọng, bao gồm chiếc USB đang cắm vào laptop của hắn, và nhét chúng vào túi áo khoác.

Cô cũng thó vài quả lựu đạn. Một “quý cô” không bao giờ sợ thừa lựu đạn.

Cô chạy ra ngoài, tới chiếc Jeep, mở cửa sau rồi kéo ra khẩu súng trường và một hộp đạn.

Cô vội vã quay trở lại chiếc Explorer của mình, nhảy lên và phóng đi. Nhưng chưa kịp ra tới đường chính, cô nhận thấy mình đã quá chậm chân. Khi nhìn thấy thứ đang tới gần, cô không còn lựa chọn nào khác là quay trở về căn lán.

Có vẻ như vài giây quý báu sẽ khiến cô phải đánh đổi bằng mạng sống của mình.

CHƯƠNG 41

Reel nhấn chân ga xuống tận sàn xe làm chiếc Explorer lồm lẹo trên con đường sỏi ngoằn ngoèo. Trong đầu, cô đang lên kế hoạch tấn công. Khi bị áp đảo về số lượng, rút lui không phải lúc nào cũng là một lựa chọn. Phe áp đảo hầu như không bao giờ nghĩ phe bị áp đảo lại dám tấn công mình.

Reel không định làm chính xác như vậy. Cô sẽ thực hiện một cuộc tấn công toàn lực được cải biên.

Cô nhìn vào gương chiếu hậu, ước lượng khoảng cách giữa mình và chiếc Denali công kênh đang đuổi theo cô. Nó chở đầy những kẻ mà cô đoán là những kẻ gàn dở tự gọi mình là chiến binh vì tự do, và cô đoán chúng được vũ trang đến tận răng.

Cô sẽ biết chính xác chúng được vũ trang đến đâu trong vài giây tới. Và sẽ biết chúng sử dụng vũ khí giỏi đến mức nào. Cô hi vọng đòn nghi binh cô đang lên kế hoạch sẽ có hiệu quả.

Cô đã có khoảng cách cần thiết, cô hạ cửa kính xuống quá nửa, và phanh gấp cho chiếc Ford dừng lại, chặn đứng con đường. Cô chớp lấy khẩu súng trường, đặt báng súng lên cửa sổ, ngắm bắn vào lớp trước của chiếc Denali. Nhờ nhắm chuẩn, cô găm được một viên đạn vào lưới tản nhiệt phía trước. Hơi nước bắt đầu bốc lên và chiếc Denali khựng lại.

Cửa mở ra, những gã đàn ông nhảy xuống, tay cầm đủ loại vũ khí khác nhau.

Súng ngắn và súng tiểu liên không khiến cô bận tâm. Tầm bắn của chúng không đủ xa để làm cô bị thương. Chúng nổ súng nhưng không viên đạn nào đến gần được cô.

Cô bắn ba phát và ba tên ngã xuống, đều vì các vết thương không chí mạng do cô chủ ý gây ra. Cô chỉ muốn loại bỏ chúng khỏi cuộc chơi. Và còn vì lẽ công bằng. Cô không cần phải giết chúng nên thôi cứ để cho chúng sống trong tình trạng không thể chiến đấu.

Cô chuyển sự chú ý sang một gã vừa nhảy ra khỏi cửa bên trái của chiếc Denali. Tay hắn cầm một khẩu súng trường.

Nó có thể bắn tới chỗ cô. Reel bèn hạ hắn bằng một viên đạn vào tai trái. Hắn ngã người ra sau và khẩu súng trường rơi khỏi đôi bàn tay không còn sự sống của hắn. Không ai đến nhặt nó.

Đám vệ binh rút lui ra phía sau chiếc Denali, dùng chiếc xe kiên cố làm khiên chắn, hẳn đang tự hỏi mình đã gặp phải ma quỷ phương nào.

Qua ống ngắm, Reel nhìn thấy một vài kẻ trong trong số chúng đang rút điện thoại ra. Chúng đang gọi tiếp viện.

Khôi hài thay, đó chính là điều cô muốn. Nó cho cô thời gian để thực hiện phần thứ hai của kế hoạch. Cô rồ máy và chạy về phía căn lán.

Vài giây sau, cô dừng xe trước căn lán ở một khoảng cách an toàn, sau một bụi cây và nhảy ra ngoài. Cô rút quả lựu đạn từ trong túi áo ra, chạy về phía căn lán, giật chốt và ném qua cửa sổ.

Cô đang quay người để chạy về chiếc Explorer thì Roy West chớp lấy cô. Cô gắng giữ thăng bằng, nhưng một tay hắn đang chớp lấy cổ cô. Hắn nghĩ rằng với lợi thế về thể hình và sức mạnh nghiêng về phía hắn, trận chiến này đã kết thúc.

West không thể nào sai lầm hơn. Reel xoay người sang trái thoát ra khỏi bàn tay của hắn. Cùng lúc, cô thụi gối vào giữa háng hắn bằng tất cả sức bình sinh. West tím tái mặt mày, hai đầu gối hắn oằn lại, tay ôm lấy háng. Cô nện khuỷu tay phải vào thái dương bên trái của hắn. Hắn hét lên, thở hổn hển và bắt đầu ngã xuống. Nhưng chân hắn tình cờ móc vào Reel, khiến cô ngã theo, người hắn đè lên người cô.

Trước khi họ ngã xuống, quả lựu đạn nổ tung. Cùng tất cả các loại chất nổ và chất dễ cháy khác trong căn lán. Mái nhà bay lên không trung bảy mét và những mảnh gỗ, kim loại, kính đã biến thành các vật sắc nhọn chết người bay về mọi hướng với tốc độ kinh hoàng.

Reel cảm nhận thấy một số mảnh vỡ đó bắn vào thân thể lực lưỡng của West. Chính xác là hàng trăm tiếng phập vang lên. Khuôn mặt hắn trở nên trắng bệch, rồi xám ngoét, và máu bắt đầu trào ra từ mũi và miệng của hắn. Mỉa mai thay, hắn đã trở thành tấm khiên sống cho cô.

Reel nghiêng người sang bên phải, đẩy cái thân thể đã chết ra khỏi người. Cô loạng choạng đứng dậy và nhìn ngọn lửa cùng những đụn khói đen dày đặc đang bốc lên trời. Cô nhìn xuống người mình. Chiếc áo choàng đã rách bươm và nhuộm đầy máu của West. Reel đã không được nguyên lành mà thoát nạn. Cô có nhiều vết cắt trên mặt, trên tay, và một cơn đau âm ỉ ở chân phải, nơi West đã ngã lên. Nhưng cô vẫn còn sống.

Cô nhìn về phía nhà kho. Lửa sẽ sớm lan tới đó. Cô không muốn ở gần để chứng kiến hay cảm nhận quả cầu lửa sắp bùng lên từ đó.

Cô nhảy lên chiếc xe Ford, lùi lại, rồi phóng đi. Cô nghe có tiếng xe chạy nhanh trên đường. Quân cứu viện đã tới. Và sau vụ nổ, chúng sẽ tập trung toàn bộ sự chú ý cho căn lán.

Đó là mục đích ban đầu khi cô cho nổ căn lán.

Cô biết chính xác phải đi đâu tiếp theo. Khi xây một căn lán ở giữa nơi hoang vắng để chứa đầy chất nổ và các kế hoạch khủng bố diện rộng, bạn sẽ không bao giờ hài lòng với chỉ một con đường thoát thân. Nếu giới chức trách mò đến, bạn sẽ phải dùng đến một lối thoát khác.

Và Reel, người đi tìm lối thoát đó, đã phát hiện ra nó trên đường đến đây, lúc bỏ qua con đường nhánh để đi trinh sát.

Con đường dành cho việc vận chuyển gỗ về phía Đông. Đó là lối thoát của cô. Nhưng không may, hai chiếc xe đang chặn đường đi của cô. Cùng hơn chục gã có đủ hỏa lực để quần nhau ngang ngửa với một tổ đội lục quân. Chúng đã bao vây cô.

Thế là hết.

CHƯƠNG 42

Reel ngồi trên chiếc xe Ford của mình và dán mắt vào địch thủ. Chúng đang dàn quân theo đội hình hai hàng phòng bị nhưng có thể nhanh chóng chuyển sang thế tấn công. Chúng mặc đồng phục tự chế, quần rằn ri và áo bó. Hầu hết bọn chúng đều to con, ngực căng phồng đầy đặn, vai và bụng chắc nịch.

Chúng đang chĩa súng trường, súng săn, súng ngắn, và súng tiểu liên về phía cô. Khi chúng khai hỏa, mà có vẻ như sẽ ngay đây thôi, chỉ loạt đạn đầu tiên cũng đủ hạ gục cô.

Đây không phải kết thúc mà Reel đã hình dung cho mình. Không phải dưới tay những tên mọi rợ trông vẫn còn như chưa tiến hóa từ thời thượng cổ, ăn lông ở lỗ.

Xa xa có tiếng nổ. Hẳn là nhà kho, cô nghĩ. Cô ghì chặt khẩu súng ngắn. Cô có nhấn ga và đâm vào chúng, nhưng khả năng có thể xuyên qua vòng vây là rất thấp. Cô nhắm tính và kết luận tỉ lệ sống còn của mình chưa tới năm phần trăm.

Rồi cô nghe có tiếng động cơ chạy phía sau. Cô liếc qua gương chiếu hậu và thấy hai chiếc xe tải chở hơn chục tên vệ binh đang chạy tới, chỉ cách cô chừng một trăm thước. Giờ thì cô đã bị áp đảo quân số và lại còn bị kìm chặt hai đầu. Tỉ lệ sống sót của mình giảm xuống còn không.

Cô rút súng và bước ra khỏi xe. Cô quyết định sẽ không bỏ mạng mà không đánh trả. Chúng sẽ không có quyền nói cô đã bỏ cuộc.

Những tên vệ binh thận trọng chĩa súng vào cô, tay đặt trên cò súng. Chúng sẽ hạ gục cô giữa vòng hỏa lực chết người.

Cô khẽ lắc đầu, và thậm chí còn nặn ra được một nụ cười.

“*Finito*,”^[10] cô nói thầm với mình “Xuống địa ngục cả đi!” cô thét về phía những tên vệ binh trong lúc nhấc súng lên và nghĩ đây sẽ là lần cuối cùng cô làm hành động này.

Rồi tiếng nổ đầu tiên vang lên.

Bị bất ngờ, Reel cúi rạp mình xuống theo bản năng và lăn người xuống gầm xe tải. Ý nghĩ đầu tiên của cô là hẳn một trong những thằng vệ binh điên độn kia đã đánh rơi lượt đạn, tự làm

mình nổ banh xác.

Khi cô ngược lên nhìn, đó có vẻ là sự thật. Những chiếc xe tải trước mặt cô đang bốc cháy, nhiều tên vệ binh hoặc đã chết, hoặc đang choáng váng và tản đi.

Nhưng rồi qua khوة mắt cô thấy một phát súng nổ từ ngọn đồi bên trái. Nó găm vào hông chiếc xe tải ở phía sau cô. Thùng chứa nhiên liệu nổ tung và hất chiếc xe tải hai tấn vọt lên cao cả mét, những mảnh vỡ kim loại chết người bắn về mọi hướng.

Sáu tên vệ binh bị bắn chết tại chỗ, ngã gục xuống đất và không bao giờ có thể chiến đấu được nữa. Tiếng súng bắt đầu vang lên. Nhưng không phải về phía cô, chúng được bắn tới từ ngọn đồi bên trái.

Reel ngược lên nhìn từ dưới gầm xe tải. Ánh nắng rơi vào mắt cô. Cô hơi nhích người sang bên phải để nhìn rõ hơn. Cô rút vội ống nhòm từ trong túi áo, đưa lên mắt và chỉnh tiêu cự.

Cô thấy đầu một khẩu súng trường. Không phải một khẩu súng bất kì. Cô có một khẩu súng giống hệt như vậy. Loại súng được chế tạo đặc biệt chỉ cho một số người.

Tiếng súng nổ lên một lần, hai lần, rồi ba lần. Reel quay đầu và nhìn thấy ba người gục xuống đất chết.

Cô lại nhìn về phía ngọn đồi. Người đàn ông đó cúi thấp và di chuyển rất nhanh trên mặt đất, như một con báo đang săn mồi. Cô há hốc miệng. Đó là Will Robie.

Cô kinh ngạc trước khả năng di chuyển linh hoạt trên địa hình gồ ghề của anh ta. Rồi cô tự hỏi tại sao anh ta lại định từ bỏ vị trí lợi thế như vậy.

Cô thôi thắc mắc khi thấy những gì anh ta làm tiếp theo. Anh ta bắn một viên đạn vào thùng nhiên liệu của chiếc xe tải thứ hai ở phía sau cô. Anh ta phải di chuyển để nhắm đường đạn tới thùng nhiên liệu. Anh ta hẳn đã bắn đạn cháy, vì chiếc xe tải này cũng phát nổ. Ba tên nữa gục xuống chết và những kẻ còn sống sót đã bỏ chạy, tất cả bọn chúng biến mất ở cuối con đường.

Robie dừng lại, xoay người và dùng khẩu súng trường bắn liên tiếp vào những tên còn lại ở phía trước cô.

Ngắm, bắn. Ngắm, bắn. Như thể là những động tác hít thở, tự nhiên và trơn tru hết mức. Reel đếm từng phát đạn; với mỗi viên được bắn ra, một tên vệ binh ngã xuống. Robie không bắn trượt dù chỉ một lần. Như người lớn đang vờn với trẻ con.

Chúng bọc hậu cho nhau và bắn trả. Mặc dù bị áp đảo số lượng, Robie vẫn có vẻ như đang chiếm lợi thế về hỏa lực. Những tên vệ binh bắn điên cuồng, sự sợ hãi và chất adrenaline khiến

chúng chẳng thể nào bắn trúng bất cứ thứ gì. Còn Robie ngấm và bắn bằng sự bình tĩnh hữu hiệu, khiến anh trông như thể đang chơi điện tử và có thể chơi lại từ đầu bất kì lúc nào anh muốn.

Sau một phút tàn sát, số vệ binh còn lại ở phía trước bỏ chạy không còn một mống.

Để lại hai người bọn họ.

Reel lại nhìn về phía Robie. Anh ta đang đứng trên ngọn đồi nhỏ nhìn xuống cô.

Cô trườn khỏi gầm xe, khẩu súng ngắn cầm hờ ở một bên. Anh ta đã rút súng trường, khẩu Glock nằm trên tay phải của anh ta. Anh ta cũng cầm nó hờ hững.

Reel nhìn chiến địa khói lửa và những xác chết la liệt trên mặt đất rồi lại nhìn Robie.

“Cảm ơn.”

Robie tiến tới vài bước rồi dừng lại. Anh ta đã xuống tới gần đất bằng, chỉ cách cô chừng năm mươi mét.

Cả hai bọn họ đều biết một điều. Thêm hai mươi mét nữa là khẩu Glock của họ sẽ trong tư thế sẵn sàng khai hỏa.

“Anh có thể để mặc cho chúng giết tôi,” cô nói. “Một chọi hơn hai mươi. Cái chết là không tránh khỏi. Việc gì anh phải động tay.”

“Tôi không thích vậy.” Robie liếc nhìn một trong những xác chết. “Chúng là ai?”

“Quân đội vũ trang li khai. Nhưng không có thực lực.”

Anh gật đầu. “Cô đã giết Jacobs và Gelder?”

Reel tiến gần anh thêm vài mét rồi dừng lại. Cô liếc nhìn hai bàn tay của Robie. Chúng không hề nhúc nhích. Nhưng chỉ mất một giây là tình hình có thể thay đổi và khẩu Glock sẽ nã đạn.

“Làm thế nào anh biết mà đến được đây?” cô hỏi.

“Qua một người bạn của bạn. Tôi không biết cô có đến đây thật không. Tôi chỉ định tìm West.”

“Tại sao?”

“Vì tôi biết cô đang tìm hấn ta.”

Reel không nói gì. Cô chỉ nhìn chăm chăm vào bàn tay đang cầm súng của anh.

“Cô không cần phải gửi cho tôi những tin nhắn bóng gió nữa Jessica. Tôi đang ở đây rồi. Hãy nói cho tôi biết chuyện quái quỷ gì đang diễn ra.”

“Chuyện rất phức tạp, Will.”

“Vậy thì hãy bắt đầu từ việc đơn giản nhất. Có phải cô đã giết họ?”

Robie lại gần thêm năm mét nữa. Giờ họ đã tới sát chỗ nhau.

Không ai trong số họ hề hững cầm khẩu Glock nữa. Tay họ siết chặt lấy súng. Nhưng ngón tay vẫn chưa đặt vào cò.

“Anh không thay đổi nhiều, Will.”

“Cô thì có,” Robie nói. “Roy West thì sao? Hắn đang ở đâu? Lẩn trong đồng xác à?”

Cô lắc đầu. “Không. Nhưng hắn cũng đã chết.”

“Cô đã giết hắn?”

“Hắn tự giết chính mình. Chứa chất nổ đầy nhà là một việc nguy hiểm. Chẳng khác gì sống cùng rắn đuôi chuông.”

“Cô tìm West để làm gì?”

“Hắn có thứ tôi cần.”

“Một tài liệu?” Robie hỏi.

Mặt cô hiện vẻ lo lắng. “Làm thế nào anh biết được điều đó?”

“Cô đã lấy được nó chưa?”

“Tôi đã có nó từ trước và đọc rồi. Tôi chỉ muốn biết thêm một số thông tin, nhưng không lấy được.”

“Vậy tất cả những chuyện này chỉ là phí hoài?” anh nói.

Họ đồng loạt nhìn sang ngang. Có tiếng động cơ vang lên từ đằng xa. Tiếng còi. Ngay cả ở nơi đông không mong quanh thế này, tiếng nổ và tiếng súng cũng sẽ kéo cảnh sát đến.

Cô lại nhìn vào anh. “Tôi biết anh được giao nhiệm vụ gì?” cô nói.

“Và tôi đang cho cô cơ hội để giải thích.”

“Giải thích trước khi hành hình?”

“Điều đó còn tùy thuộc vào lời giải thích của cô.”

Tiếng còi tới gần hơn. Mỗi tiếng réo đều phá tan bầu trời yên tĩnh như những viên đạn pháo.

Anh nói thêm, “Mà chúng ta cũng không còn nhiều thời gian đâu.”

“Tôi không phải kẻ phản bội.”

“Rất vui khi nghe cô nói vậy. Giờ thì hãy chứng minh điều đó.”

“Tôi không có bằng chứng. Chưa có.”

Ngón tay của họ dịch tới cò súng. Mỗi người tiến lại gần một bước. Đồng thời, nhưng không cùng nhịp. Họ đã nằm trong vùng sát thương của khẩu Glock.

Robie cau mày. “Cô cần cố gắng nhiều hơn thế. Tôi có xác định của nhân vật số hai và một đặc vụ khác của tổ chức làm chứng cứ. Trong hoàn cảnh thông thường, Chỉ vậy cũng đã quá đủ. Nên cô hãy nói ra tất cả. Ngay lập tức.”

Tiếng còi đã gần như ngay bên cạnh.

“Gelder và Jacobs mới là kẻ phản bội.”

“Vì sao?”

“Chúng đã giết một người. Một người rất quan trọng với tôi.”

“Tại sao?” Robie hỏi.

“Vì ông ấy có ý định vạch trần âm mưu của chúng.”

“Âm mưu đó là gì?”

Tiếng còi inh ỏi như nhấn chìm tất cả. Có vẻ như tất cả cảnh sát ở Arkansas đã được điều động đến đây.

“Tôi không có thời gian để giải thích.”

“Tôi không nghĩ cô có lựa chọn nào khác, Jessica.”

“Điều ấy có gì quan trọng? Anh đã nhận mệnh lệnh, Will.”

“Không phải lúc nào tôi cũng thừa lệnh họ. Giống như cô.”

“Anh hầu như lúc nào cũng nghe theo chúng.”

“Cô gửi cho tôi những tin nhắn đó. Cô nói mọi việc mình làm đều có lí do. Tôi chỉ việc mở khóa. Vậy ý cô là gì? Tôi không đảm bảo sẽ tha cho cô, Jessica. Không hề. Ngay cả khi lời giải thích của cô hợp lí. Chuyện buộc phải vậy.”

Họ không còn nhìn vào nhau nữa. Ánh mắt họ dán vào tay nhau. Tay cầm súng mới là thứ giết người, còn mắt chỉ là chi tiết đánh lừa; đó là bài học muộn màng cho những kẻ không nhìn vào ngón tay bóp cò.

“Làm sao tôi biết tôi có thể tin anh?” cô nói. “Gửi tin nhắn cho anh là một chuyện. Nhưng bị anh lần ra dấu vết và đến được tận đây là một rắc rối không nhỏ cho tôi.” Cô nhìn vào mặt anh, mạo hiểm rời mắt khỏi tay cầm súng của anh. “Tôi buộc phải suy đoán rằng anh có sự trợ giúp của tổ chức. Bởi vậy vấn đề cốt lõi là, làm sao tôi có thể tin anh?”

“Cô không thể. Cũng như tôi không thể biết liệu cô có đáng tin.”

“Tôi không nghĩ như vậy sẽ giúp ích gì cho tình thế của chúng ta, Will.”

Anh thấy tay cô khế siết chặt hơn.

“Chuyện không nhất thiết phải diễn ra theo cách này, Jessica.”

“Đó là anh nghĩ vậy. Nhưng đây có lẽ là kết cục khả dĩ nhất.”

“Roy West chỉ là một nghiên cứu viên bị đào thải. Ở hắn có điều gì quan trọng khiến cô phải mạo hiểm?” Giọng nói của Robie trở nên gấp gáp hơn, vì tiếng còi hú đã đến rất gần và anh sợ họ sẽ phải giao tranh với cảnh sát để tẩu thoát. “Nói nhanh lên.”

Cô đáp, “Hắn là một thằng tồi có khả năng viết lách tốt.”

“Hắn đã viết gì? Cái tài liệu đó à?”

“Tận Thế,” cô đáp.

Giờ họ có thể nghe thấy tiếng bánh xe rào rạo trên đường lẫn trong tiếng còi hú.

“Tận Thế? Hãy giải thích rõ hơn.”

“Không có đủ thời gian đâu. Will, anh phải tin tôi.”

“Cô đang đòi hỏi quá nhiều ở tôi.”

“Tôi không nhờ anh phải trợ giúp.”

“Vậy sao còn gửi cho tôi những tin nhắn đó?”

Cô chực nói điều gì đó rồi dừng lại. “Có lẽ tôi không muốn anh nghĩ tôi đã trở nên tồi tệ.” Cô ngập ngừng, chỉ trong một khắc. “Tôi xin lỗi, Will.”

Anh còn chưa kịp trả lời, Reel đã nổ súng. Không phải nhắm vào anh, mà vào một trong những tên vệ binh chưa chết hẳn và đang định bắn vào họ. Hắn vĩnh viễn nằm xuống đất với

một viên đạn vào đầu.

Khi Reel quay mặt trở lại, Robie đang giương khẩu Glock nhắm vào đầu cô, cả hai tay đặt lên báng súng. Ngón tay anh chạm vào cò. Cô không còn cơ hội nào nữa. Khẩu Glock của cô đang nằm lủng lẳng vô dụng bên hông.

Tiếng còi rú xé qua tai họ.

“Nhắm mắt lại, Jessica.”

“Tôi thà mở mắt.”

“Tôi bảo nhắm mắt lại. Tôi sẽ không nói lần nữa đâu.”

Reel chậm rãi nhắm mắt. Cô sẵn sàng đón nhận viên đạn của anh ta. Chỉ cần một viên đạn là Robie có thể kết thúc tất cả. Cô có thể tin tưởng ở anh ta điều đó. Cái chết của cô sẽ rất chóng vánh. Nhưng cô vẫn tự hỏi cảm giác đó thế nào.

Vài giây trôi qua nhưng không có tiếng súng. Cuối cùng cô mở mắt.

Will Robie đã biến mất.

CHƯƠNG 43

Reel nhảy vọt lên xe, khởi động và phóng ra con đường chính sẽ đưa cô rời khỏi những tiếng còi thất thanh.

Ra tới con đường nhựa, cô đạp mạnh chân ga và chiếc Ford lướt đi trên đường. Khi đã đi được hơn hai mươi dặm và không còn nhìn thấy những bụi khói đen khổng lồ nhô cao trên những ngọn cây nữa, cô giảm tốc độ xuống còn tám mươi dặm một giờ.

Cô tập vào lề đường, tháo vũ khí ra, nhét chúng vào túi, rồi lái xe về phía sân bay. Trên đường, cô dừng lại ở một trạm rửa xe và rột sạch bùn đất bám trên chiếc Ford, có một số vết xước và các vết lồi lõm trước đây không có. Cô đi tiếp và ra tới sân bay.

Khi cô trả lại chiếc xe thuê, anh nhân viên thậm chí không buồn kiểm tra. Anh ta chỉ ghi lại số dặm và xăng và in hóa đơn cho cô.

“Cô đi nhanh nhỉ,” anh ta nói.

“Phải.”

“Hi vọng cô đã có một quãng thời gian đẹp khi ở đây. Chúng tôi nổi tiếng là những người đi chậm, yên bình và tĩnh lặng.”

“Anh nên cân nhắc lại quan điểm đó,” Reel nói trong lúc bước về phía chiếc xe buýt sẽ đưa cô ra nhà ga.

Cô lại và nhà vệ sinh, đội lên mình lớp hóa trang bà lão rồi lên máy bay bay về hướng Đông.

Khi máy bay cất cánh và mặt trời đang chói chang nơi đường chân trời, Reel hạ lưng ghế, nhắm mắt lại và nghĩ đến những gì cô vừa thu thập được.

Một người với quyền truy cập các thông tin tối mật, ít nhất hơn Roy West ba bậc, đã đọc kịch bản. Đó là hai năm trước. Cấp bậc của hắn có thể đã thay đổi. Mà chắc chắn nó đã thay đổi. Hắn phải đang ở vị trí còn cao hơn trước. Đó vừa là thông tin vừa hữu dụng vừa mơ hồ.

Hắn có phải là Gelder? Hai năm trước chắc chắn Gelder đã ở trên Roy West ba bậc, nếu không phải nhiều hơn. Nhưng cô biết kịch bản có tồn tại. Cô biết kế hoạch trong kịch bản đó

đang được tiến hành. Cô biết một số kẻ đang tìm cách biến nó thành sự thật.

Cô đã giết hai trong số chúng và đã tìm cách giết kẻ thứ ba. Nhưng mình không biết tên của tất cả bọn chúng. Và nếu cô không biết tất cả, cô sẽ không thể ngăn chặn kế hoạch của chúng.

Cô nhìn ra cửa sổ.

Một tiếng sau, khi họ đang bay về phía Đông, trời đã sập tối. Trong cái hố đen thăm thẳm đó, tất cả những gì Reel có thể thấy là sự tuyệt vọng.

Cô đã đi cả chặng đường dài, suýt nữa phải bỏ mạng. Mà chẳng thu lại được gì. Thực ra thì có. Cô dồn tâm trí vào điều quan trọng nhất của chuyến đi.

Là người đàn ông đó.

Cô vẫn không thể hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Cảnh tàn sát, đối với cô, chỉ là chuyện cơm bữa. Những xác chết, những vụ nổ, và sự tàn phá. Đó vốn là thế giới của cô. Nhưng lần này có điều gì đó khác biệt.

Cô nhắm mắt lại và hình dung Will Robie biến mất trong nháy mắt. Lúc đó anh ta chĩa súng vào đầu cô. Bảo cô nhắm mắt lại để anh ta khỏi phải đối diện với cô trong khi thực hiện phát súng đoạt mạng. Nhưng anh ta đã không nổ súng. Anh ta đã để cô sống. Anh ta đã để cô thoát.

Cô kinh ngạc về điều đó. Không, cô cũng sẽ không nói nên lời mới đúng. Chính xác hơn thì cô ngạc nhiên trước một loại tình cảm mà cô chưa bao giờ chứng kiến trong sự nghiệp của mình: Sự khoan dung.

Will Robie, sát thủ cừ khôi nhất của thế hệ anh ta đã rũ lòng thương đối với cô.

Khi nhìn thấy Robie giết kẻ thù vì cô, Reel đã nghĩ có khả năng anh ta sẽ là đồng minh của mình. Rằng họ sẽ cùng nhau kết thúc chuyện này. Đó là một suy nghĩ thật lố bịch. Đây là cuộc chiến của cô. Không phải của anh ta. Vậy mà anh ta đã để cô sống. Và tẩu thoát.

Cô đã luôn ngưỡng mộ Will Robie. Anh ta là một người điềm tĩnh, chuyên nghiệp, luôn hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc và không bao giờ ba hoa về chiến tích của mình. Và cô nhìn thấy trong người đàn ông đó một nỗi buồn vô tận mà cô không thể nào hiểu rõ. Cô cũng thấy trong mình cái cảm giác đó.

Họ rất giống nhau, cô và Robie.

Và anh ta đã để cô sống. Sát thủ không làm vậy. Không bao giờ. Reel không chắc nếu tình thế đảo ngược, liệu cô có để Robie sống sót bước đi hay không.

Có lẽ mình sẽ bắn anh ta. Và có lẽ cô đã nói dối về chuyện không muốn nhận sự trợ giúp của

anh ta. Ngược lại, cô cần anh ta giúp, bởi cô đã nhận ra mình không thể hoàn thành nhiệm vụ này một mình. Cô đã thất bại.

Và rồi, một việc chưa từng xảy đến với Jessica Reel kể từ khi còn nhỏ, giờ đã xảy đến.

Nước mắt rơi xuống hai gò má của cô.

Cô nhắm mắt lại và không mở ra cho đến khi máy bay hạ cánh.

Khi mở mắt ra, cô vẫn chưa thể nhìn mọi thứ thật rõ ràng trở lại.

CHƯƠNG 44

Hai trăm dặm. Robie đã đi cả quãng đường đó mà không dừng lại một lần. Anh nhắm thẳng về hướng Đông, vì đó là nơi anh cần phải đến. Nhưng cuối cùng, ngay cả sự sắt đá của anh cũng bị đốn gục và anh phải dừng lại vì không còn nhìn thấy đường được nữa.

Anh tấp vào một nhà nghỉ dọc đường cao tốc, nhận phòng, thanh toán bằng tiền mặt, rồi ngủ suốt mười tám tiếng, bù lại cho một tuần hầu như không chợp mắt. Đó là giấc ngủ dài nhất anh có trong nhiều năm liền.

Khi anh thức giấc, trời đã lại tối. Anh đã ngủ gần trọn một ngày trong đời. Nhưng suýt chút nữa anh đã mất cả cuộc đời, một ngày trước đó.

Anh tìm đến một quán ăn và hăm hờ chén hết hai suất. Dường như anh ăn gì, uống gì cũng không đủ. Khi đặt cốc cà phê xuống lần cuối cùng và đứng dậy, anh cảm thấy năng lượng đã trở lại.

Anh ngồi trên chiếc xe tải của mình trong bãi đỗ xe, nhìn chăm chăm vào bảng đồng hồ trên xe.

Reel đã lọt vào tầm ngắm của anh. Chỉ một cái bóp cò là mọi chuyện đã kết thúc. Reel bỏ mạng. Nhiệm vụ của anh hoàn thành. Mọi lo lắng đều tan biến.

Thực ra ngón tay anh đã chạm tới cò. Bất kì lần nào khác trong sự nghiệp khi ngón tay của anh chạm vào điểm đó, anh đều bóp cò.

Mọi lần. Trừ lần này.

Jessica Reel.

Anh đã ra lệnh cho cô ta nhắm mắt lại. Khi bảo cô ta làm vậy, Robie đã hạ quyết tâm sẽ nổ súng.

Rồi sẽ bỏ đi.

Và để người khác giải quyết mọi chuyện còn lại. Anh chỉ là một sát thủ. Tất cả những gì anh phải làm là bóp cái cò chết tiệt đó. Nhưng mình đã không làm vậy.

Trước đây, đã một lần anh không thể ra tay bắn hạ mục tiêu. Và rồi cuộc đó lại là một lựa chọn đúng đắn. Robie không biết liệu lần này lịch sử có tái diễn.

Bề ngoài của Reel đã khác. Không phải hoàn toàn mà chỉ đôi chút. Nhưng vậy cũng đã đủ. Hầu hết mọi người rất dở quan sát. Và những người có khả năng quan sát hầu như cũng không đạt đến mức độ tinh thông. Reel đã thay đổi vừa đủ để không ai có thể nhận ra. Không quá nhiều. Không quá ít. Chỉ vừa đủ.

Robie cũng sẽ làm tương tự nếu ở trong hoàn cảnh của cô ta. Và bằng việc không bóp cò, có lẽ mình đã ở trong hoàn cảnh của cô ta.

Anh lái xe về nhà nghỉ, vào phòng, cởi quần áo và đứng dưới vòi hoa sen, để nước rửa trôi mọi cái bẩn anh cảm thấy trên mọi góc ngách cơ thể. Nhưng nước không thể vào được trong đầu, nơi mà anh có cảm giác như cả gang rác thải đang tụ lại, nhấn chìm mọi lí lẽ, làm tắc nghẽn khả năng suy nghĩ thấu đáo của anh.

Anh lau khô người và mặc quần áo. Anh dựa người vào tường, đấm mạnh cả hai tay vào đó, khiến cho bức tường vừa nứt rạn. Anh đặt năm mươi đô lên giường để bồi thường chi phí sửa tường rồi túm lấy túi đồ.

Anh còn cả quãng đường dài trước mắt. Anh phải lên đường.

Anh bật radio khi ra tới xa lộ nối liền các thành phố lớn thuộc về 48 tiểu bang đất liền. Khắp các kênh đều đang nói về chuyện đó. Một cuộc thám sát giữa đồi núi hoang vắng ở Arkansas. Chưa có thông báo chính thức, nhưng có vẻ như các băng đảng vũ trang đối lập đã thanh toán lẫn nhau. Một căn lán bị thổi tung. Cả một vài chiếc xe tải. Xác chết la liệt.

Một trong số chúng được nhận dạng là Roy West, cựu nhân viên phân tích tình báo ở D.C. Hẳn chuyển đến Arkansas để thực hiện lí tưởng bom đạn từ khi nào và tại sao vẫn còn là điều chưa được giải đáp. Có vẻ như các điệp viên ở D.C đang hướng về hiện trường để bắt đầu cuộc điều tra.

Robie ngẩng đầu lên, như đang đợi để thấy một chiếc phi cơ của chính phủ bay ngang qua trên đường tới hiện trường cuộc tàn sát.

Khi radio bắt đầu chuyển sang đưa tin về các sự kiện khác, Robie nghĩ đến những gì Reel đã nói với anh: West đã viết kịch bản về ngày tận thế. Điều đó có nghĩa gì?

West từng làm việc cho tổ chức. Chức danh chính thức của hắn là “nghiên cứu viên”. Chức danh đó có thể bao gồm nhiều loại công việc khác nhau. Hầu hết các nghiên cứu viên mà Robie đã gặp dành phần lớn thời gian trong ngày hì hụi trước máy tính. Nhưng cũng có một số người

không như vậy.

Robie đã nghe nói tổ chức cho người nghĩ ra các viễn cảnh tương lai khác nhau. Họ sử dụng chúng để cân nhắc sự thay đổi tình hình địa chính trị. Các kịch bản này hầu hết sẽ bị đưa vào máy cất vụn, không được dùng đến và phần lớn bị chìm vào quên lãng. Nhưng có thể kịch bản của West đã không bị tiêu hủy. Có kẻ nào đó đã cân nhắc nó một cách nghiêm túc.

Kịch bản Tận Thế.

Reel đã rất mạo hiểm để đến đây. Nếu Robie không có mặt ở đó, cô ta đã bỏ mạng. Reel là một sát thủ hàng đầu và chỉ một số ít kẻ có thể ngang cơ. Nhưng cô ta đã bị áp đảo, một chọi hơn hai mươi. Ngay cả sát thủ được huấn luyện bài bản nhất cũng không thể sống sót.

Nếu cô ta biết West đã viết kịch bản Tận Thế, có nghĩa cô ta đã được đọc nó, hoặc đã biết nội dung bên trong. Quả thực, cô ta nói mình đã có kịch bản. Nên không thể nào có chuyện cô ta đến để hỏi West về nó. Robie không nghĩ cô ta bận tâm đến nguồn cảm hứng hay lí do khiến West viết nên kịch bản. Vậy thì vì điều gì?

Anh lái thêm mười lăm dặm nữa thì nhận ra câu trả lời: Cô ta muốn biết hắn đã đưa kịch bản đó cho ai.

Nếu nó không được chính thức nộp lên, hắn có người đã gián tiếp nhận được nó. Chắc chắn đó là điều Reel muốn biết. Tên của kẻ, hay những kẻ, đã đọc kịch bản Tận Thế.

Hơn mười lăm dặm nữa trôi qua. Robie dừng lại đổ xăng và dùng bữa. Anh ngồi ở quầy phục vụ, mắt dán vào đĩa thức ăn trước mặt, những tâm trí đã bay xa khỏi nhà hàng ven đường này.

Cô ta có danh sách mục tiêu.

Đầu tiên là Jacobs. Rồi Gelder. Cô ta đã nói họ là những kẻ phản bội. Cô ta cũng đã nói còn một số tên khác. Nhưng cô ta đã giết Jacobs và Gelder trước khi đến tìm Roy West. Nên cô ta phải biết họ là một phần của kịch bản Tận Thế trước khi đến kiểm chứng với West.

Điều đó chỉ có một ý nghĩa duy nhất.

Robie nâng cốc trà lạnh lên miệng rồi chậm rãi hạ xuống mà không hề uống.

Còn kẻ khác nữa. Có thể còn nhiều hơn một kẻ biết đến kịch bản đó, những kẻ đang lấy kết thúc của kịch bản làm mục tiêu, những kẻ mà Reel vẫn chưa biết danh tính.

Robie bắt đầu nhận ra, cô ta giết những kẻ chủ mưu này một cách có chủ đích, nhưng danh sách của cô ta còn chưa hoàn thiện.

Nhiều câu hỏi khác bắt đầu dồn dập nảy sinh trong đầu Robie, trên hết là tại sao và làm thế

nào Reel dính dáng đến tất cả chuyện này. Nguyên nhân nào khiến cô ta mạo hiểm mọi thứ để làm những việc đang làm?

Anh đã nhìn trực diện vào mắt người phụ nữ đó. Anh đã biết chắc chắn một điều: Đối với cô ta đây không chỉ đơn giản là một nhiệm vụ. Đây còn là ân oán cá nhân.

Và nếu điều đó là sự thật, hẳn phải có lí do. Không, hẳn phải có người liên quan khiến cho việc này trở thành ân oán cá nhân đối với cô ta. Cô ta nói chúng đã giết một người có ý nghĩa quan trọng đối với cô ta. Và người đó đã bị giết vì muốn lật trần âm mưu của chúng.

Robie có rất nhiều câu hỏi mà không có câu trả lời. Nhưng anh biết chắc một điều.

Tận Thế là kết cục không ai mong muốn.

CHƯƠNG 45

Lũ trẻ hò hét âm ỉ. Những quả bóng đủ màu sắc. Những món quà trị giá hàng trăm đô la.

Thẩm phán Samuel Kent nhìn quanh và mỉm cười với lũ trẻ tiểu học trong căn phòng rộng đầy nắng, nơi bữa tiệc sinh nhật đang được tổ chức. Kent lập gia đình muộn, và đứa con nhỏ nhất của ông đang là khách ở nơi này, căn nhà của một kẻ giàu có kiếm tiền nhờ bán bất cứ thứ gì cần bán ở Tòa Quốc hội.

Cô vợ kém Kent gần hai mươi tuổi không có mặt tại đây. Chuyến nghỉ dưỡng ở thung lũng Napa với các cô bạn gái quan trọng hơn bữa tiệc sinh nhật đứa bạn của con trai cô. Kent vui vẻ nhận lời đi thay, vì việc đó cho ông một cơ hội tốt.

Ông nhìn quanh căn phòng một lần nữa và gật đầu.

Người đàn ông lạnh lẽo bước lại gần ông.

Ông ta cao hơn Kent, đang dần phệ ra, và mái tóc ngày càng thưa thớt nhanh chóng. Mặc dù đang ở giữa bữa tiệc, nhưng ông ta không hề mở miệng cười. Thậm chí, trông ông ta như thể sắp sửa đổ bệnh.

“Chào Howard,” Kent nói, chìa tay ra, và người đàn ông kia nhanh chóng bắt lấy. Da ông ta lạnh ngắt và ẩm ướt.

Nghị sĩ Howard Decker nói, “Chúng ta cần nói chuyện.”

Kent mỉm cười và chỉ vào con pinata^[11] to dùng treo trong góc phòng. “Tôi không muốn ở đây khi chúng bắt đầu tấn công thứ đó. Chúng ta ra ngoài nhé? Khu vườn ngoài kia khá ấn tượng đấy.”

Hai người đàn ông bước qua cánh cửa kiểu Pháp và dạo bước trong khu vườn lộng lẫy chiếm trọn ba mẫu đất. Có một hồ bơi, một nhà khách, một căn chòi đá, một hồ phản chiếu, những chiếc ghế băng, cổng, những khu vườn phụ và một nhà kho nhỏ. Cả hai người đều giàu có nên giữa khung cảnh nguy nga này họ hoàn toàn cảm thấy thân thuộc.

Khi đã đi xa khỏi căn nhà và tới khu vực hoang vắng trong khu đất, họ dừng lại.

Kent nói, “Quốc hội dạo này thế nào?”

“Đó không phải là chuyện tôi muốn nói và anh cũng biết điều đó.”

“Tôi biết, Howard. Tôi chỉ muốn giữ cho sự bình tĩnh của anh khỏi chạy mất thôi. Điều tĩnh luôn là điều rất quan trọng.”

“Còn anh không hề lo lắng? Theo tôi được biết suýt nữa cô ta đã lấy mạng anh,” Decker nói.

“Chúng ta đã có phòng bị. Vấn đề duy nhất chỉ là cô ta khôn lanh hơn chúng ta tưởng.”

“Roy West đã chết.”

“Không quan trọng và cũng không can hệ tới chúng ta,” Kent đáp.

“Là Reel ra tay?”

“Cũng không quan trọng và không can hệ tới chúng ta.”

“Tôi thì nghĩ cô ta rất đáng bận tâm và có liên quan. Jacobs, Gelder, và anh? Cô ta có danh sách. Nhưng bằng cách nào?” ông ta hỏi.

“Rất dễ hiểu,” Kent nói. “Tôi đã tin lầm Joe Stockwell. Tôi đã nghĩ hắn là một trong số chúng ta. Nhưng không phải. Hắn đã lừa tôi và khiến chúng ta phải trả giá.”

“Vậy là hắn đã nói với Reel?”

Kent gật đầu, tỏ vẻ trầm tư. “Có vẻ như vậy. Thật tiếc chúng ta đã không giết hắn sớm hơn.”

“Tại sao? Mối quan hệ giữa Stockwell và Reel là gì?”

“Tôi không biết,” Kent đáp. “Nhưng chúng hắn phải quen biết nhau. Hắn đã từng phục vụ trong Cục Cảnh sát và có nhiều mối quan hệ. Tôi đã thử tìm hiểu cụ thể các mối quan hệ đó gồm những ai, sau khi nhận ra hắn đang theo dõi thay vì cộng tác cùng chúng ta. Nhưng đa phần đều là tuyệt mật. Tôi không thể tiếp tục đào bới mà không khỏi bị nghi ngờ.”

“Vậy tất cả chúng ta đã bị bại lộ. Tôi chắc hắn cũng nằm trong danh sách đó. Hắn biết tôi.”

“Phải, có thể anh cũng nằm trong danh sách đó.”

“Reel đã ám sát Gelder. Vì Chúa, hắn ta là nhân vật số hai của Cục Tình báo. Tôi thì có thể làm được gì?”

“Không cần phải lo lắng. Chỉ chút xíu nữa chúng ta đã tóm được cô ả, Howard. Cô ta hẳn đã biết những mục tiêu đã trở nên khó khăn hơn. Cô ta sẽ thủ thế, sẽ không dám làm liều.”

“Nếu cô ta là người đã giết West, tôi không nghĩ cô ta đang thủ thế một chút nào,” Howard

vật lại.

“West không hẳn là một mục tiêu khó khăn. Và chúng ta vẫn chưa biết cận kề mọi chi tiết. Nếu cô ta thực sự là kẻ đã giết West, có nghĩa cô ta đến đó để tìm thêm thông tin.”

“Và nếu hắn đã đưa thông tin cho cô ta thì sao?”

“Hắn không có gì để đưa. Cô ta đang bám vào cọng cỏ. Điều đó cho thấy tình thế của cô ta mong manh đến mức nào.”

“Có ai đó đã nói cho cô ta biết về West.”

“Tôi đang tìm hiểu việc ấy. Nhưng tôi không nghĩ nó quan trọng. Chúng ta có cá lớn hơn để câu.”

“West đã trở thành một tên điên khủng đầy vũ lực. Tôi sẽ không gọi hắn là một mục tiêu không khó nhằn. Hắn có súng, bom, và hàng tá những kẻ cũng điên khủng không kém. Vậy mà cô ta vẫn giết được hắn.”

“Tôi chưa bao giờ nói cô ta không nguy hiểm. Cô ta là một sát thủ cừ khôi.”

“Vậy cô ta cũng có thể giết tôi.”

“Cô ta cũng có thể giết tôi. Nhưng chúng ta phải biết đánh cược, Howard. Và phần thắng đang nghiêng về phía chúng ta. Chưa kể, khi chúng ta bắt đầu tóm lấy ‘cơ hội’ này, chúng ta đã biết những nguy hiểm kèm theo. Anh không thể bắt tay làm những việc tầm cỡ thế này mà không có rủi ro.”

“Nếu cô ta đã biết hết mọi chuyện thì sao?”

“Cô ta không biết. Nếu biết, hẳn cô ta đã tiếp cận theo cách khác. Cô ta biết những ai liên quan. Có thể cô ta biết mục tiêu cơ bản của chúng ta. Nhưng cô ta không biết đối tượng chính xác. Tôi sẽ nhận ra nếu cô ta biết, hãy tin tôi.”

Howard đưa tay quạt văng trán nhể nhại mồ hôi, mặc dù đang là một ngày mát mẻ. “Khi chúng ta lên kế hoạch, nó không có vẻ rủi ro đến vậy.”

“Lên kế hoạch không phải một việc làm có rủi ro. Lúc bắt tay thực thi mới là thời điểm rủi ro xuất hiện.”

“Đó là những gì Reel đang làm, ra tay xử tử.”

“Đó là công việc của cô ta. Và cô ta rất giỏi.”

“Tại sao anh biết nhiều về chuyện này đến vậy?”

“Không phải lúc nào tôi cũng là một thẩm phán, Howard.”

“Tình báo?”

“Tôi không nói được.”

“Làm thế nào anh có được chức thẩm phán?”

“Tấm bằng luật sư và bạn bè có chức quyền. Chúng cho tôi một lớp vỏ bọc tốt và quyền hạn để làm những việc khác. Tôi biết mình đang nói gì, Howard. Chúng ta sẽ vượt qua chuyện này. Đừng nghĩ tôi không làm gì để đáp trả lại Reel. Cô ta giỏi, nhưng chỉ có một mình. Cô ta không thể địch lại nguồn lực của chúng ta.”

“Cô ta vẫn còn lớn vồn ngoài kia. Cô ta vẫn còn sống.”

“Tạm thời là vậy.” Kent nhìn về phía căn nhà. “Hắn họ đang chuẩn bị cắt bánh kem. Chúng ta nên quay trở lại. Không nên để lũ trẻ thất vọng.”

Trong lúc hai người bọn họ bước về phía căn nhà, Kent nghĩ đến nước cờ tiếp theo của mình. Ông đã không hoàn toàn thành thực với ông nghị sĩ đang căng thẳng.

Reel là một mối lo cần được giải quyết, điều đó không có gì phải bàn cãi. Nhưng Kent còn những rắc rối to lớn hơn.

Cái chết của Jacobs và Gelder không khiến ông bận tâm. Giờ khi kế hoạch đang được triển khai, càng nhiều người chơi chủ chốt bỏ mạng càng có lợi cho ông. Nếu kế hoạch thất bại, các đồng mưu luôn là những người sẽ quay lưng và đánh gục bạn.

Gelder chắc sẽ giữ kín mọi chuyện, nhưng ông ta cũng có nhiều điều để mất. Jacobs là một mắt xích yếu. Hắn là phần cần thiết cho nền tảng điệp vụ, nhưng hắn không đáng tin khi bị áp lực thực sự đè lên mình. Hắn sẽ phản bội họ. Nếu Reel không giết hắn, ông cũng sẽ giết.

Khi họ quay trở lại bữa tiệc, Kent liếc nhìn Decker lúc cậu bé mười tuổi thổi nến sinh nhật.

Decker cũng là một mắt xích yếu khác. Đáng lẽ Kent không nên chiêu mộ một nghị sĩ, nhưng Decker có giá trị của hắn – chức Chủ tịch Ủy ban của hắn phần nào có lợi cho Kent. Giờ khi giá trị đó đã được đem ra sử dụng, tầm quan trọng của Decker cũng theo đó mất đi.

Và còn một người nữa. Ông ta không phải là một mắt xích yếu. Thậm chí, Kent phải đề phòng một ngày kia người đó sẽ đi đến quyết định rằng ông là một gánh nặng đối với ông ta. Đó là rắc rối lớn hơn mà ông đang phải đối mặt. Nếu ông trở thành một mắt xích yếu trong con mắt đối tác này, cuộc sống của ông sẽ nằm trong vùng nguy hiểm. Nguy hiểm hơn cả bị Reel truy sát.

Kent rời khỏi căn nhà cùng cậu con trai út. Ông nhìn Decker bước vào chiếc xe mui trần màu đen cùng con trai ông ta. Tài xế có vẻ dữ dằn và chắc chắn là được vũ trang. Nhưng chỉ có mình hắn.

Ngay trước khi bước vào xe, Decker dừng lại nhìn Kent.

Vị thẩm phán mỉm cười và vẫy tay. Decker vẫy tay đáp lại rồi bước lên xe.

Kent trèo lên chiếc xe Jag của mình. Ông không có vệ sĩ nào bên mình. Nhưng ông có cậu con trai. Và theo những gì ông được biết về Jessica Reel, cô ta sẽ không giết ông trước mặt cậu bé. Sự nhân đạo của cô ta là lưới bảo vệ chắc chắn nhất của ông. Giá như ông có thể gắn chặt cậu con trai bên mình, ông sẽ không còn phải lo lắng nữa.

Vì không thể, nên ông sẽ phải tìm Reel và giết cô ta sớm nhất có thể. Và ông nghĩ ông đã có cách để làm điều đó.

Kế hoạch ấy có liên quan tới người đàn ông tên Will Robie.

CHƯƠNG 46

Robie đỗ xe đối diện trường và đợi.

Anh đã quay trở lại D.C, cất xe tải vào nhà kho ở căn nhà trú ẩn hơi hoang vu rồi bắt taxi đến trung tâm thương mại để lấy xe của mình.

Anh chưa nhận được tin tức gì từ Evan Tucker kể từ khi rời quán IHOP. Anh chưa nhận được tin tức gì từ bất kỳ ai kể từ khi rời quán IHOP. Anh không nghĩ đó là một tín hiệu tốt. Nhưng anh chưa bị bắt. Anh cho đó là điều đáng mừng.

Anh trở nên căng thẳng khi Julie bước ra khỏi trường và đi tới điểm chờ xe buýt. Anh ngồi thấp xuống nhìn cô bé.

Cô bé đang mặc trang phục thường nhật của mình, quần jean khoét gối, áo mềm có mũ trùm, đôi giày thể thao cũ kỹ và chiếc ba lô quá tải. Cô bé vén tóc ra sau tai và nhìn quanh quất.

Cô bé không nghe nhạc trên điện thoại.

Cô bé không nhắn tin.

Cô bé đang quan sát xung quanh.

Tốt, Robie nghĩ. Cháu cần phải vậy, Julie.

Xe buýt đến và cô bé lên xe. Khi nó đi khỏi, Robie bám theo. Anh đi sau cho đến khi chiếc xe buýt dừng lại và Julie bước xuống. Rồi anh nhìn cô bé an toàn đi lên nhà. Khi cô bé vào trong và ổ khóa được chốt lại, Robie lái xe đi.

Anh biết anh không thể làm vậy mỗi ngày. Nhưng ngay lúc này, anh chỉ muốn giữ cho Julie được an toàn. Anh chỉ muốn hoàn thành một điều tích cực nào đó.

Anh nhìn chằm chằm vào điện thoại và quyết định bấm số. Sau hai tiếng chuông, cô trả lời.

“Thật không thể tin nổi,” Nicole Vance nói. “Có phải anh bấm nhầm số không đấy?”

Anh bỏ ngoài tai sự châm chọc của cô. “Em có thời gian gặp anh không?”

“Để làm gì?”

“Chỉ để nói chuyện thôi.”

“Anh không bao giờ muốn chỉ để nói chuyện, Robie.”

“Hôm nay anh muốn. Nếu em không có thời gian thì thôi vậy.”

“Em có thể gặp anh sau bảy giờ.”

Họ thống nhất thời gian; địa điểm cuộc hẹn và Robie tắt máy.

Anh có đủ thời gian để làm một việc và anh quyết định sẽ tranh thủ thực hiện nó. Anh gọi một cuộc điện thoại khác và hẹn gặp người đàn ông đó.

Anh không biết phải trông đợi điều gì, nhưng anh có cảm giác đó là con đường ít trở ngại nhất. Nếu có người khiến anh tin tưởng, đó chính là người đàn ông này.

Ba mươi phút sau anh đã ngồi trước mặt Áo Xanh.

“Tôi được biết vài hôm trước cậu đã chặn đường Giám đốc trong lúc ông ta đang đến sở làm,” Áo Xanh nói.

“Đó là chuyện đang được mọi người ở đây bàn tán?”

“Có thật vậy không?”

“Tôi cần có câu trả lời.”

“Và cậu đã nhận được chưa?”

“Chưa, đó là lí do tôi ở đây.”

“Việc này vượt quá thẩm quyền của tôi, Robie.”

“Tôi sẽ không chấp nhận lí do đó.”

Áo Xanh mân mê chiếc cà vạt của ông mà không nhìn thẳng vào mắt Robie.

Robie nói, “Chúng ta đang bị ghi âm phải không?”

“Có thể.”

“Vậy thì hãy đi chỗ khác.”

“Lại quán IHOP nữa hả? Tôi đã nghe kể. Phải, đó đúng là chuyện mà mọi người đang bàn tán,” Áo Xanh nói, không hề mỉm cười.

“Đến Starbucks vậy.”

Hai mươi phút sau họ bước vào Starbucks, gọi đồ uống, nhận cà phê từ quầy rồi ngồi xuống

chiếc bàn ngoài trời, xa khỏi các thực khách khác. Gió bắt đầu thổi, nhưng mưa đã tạnh và bầu trời không còn dọa dẫm người đi đường quá mức nữa.

Họ uống cà phê. Áo Xanh co mình trong chiếc áo măng tô của ông. Trong mắt Robie, ông chẳng khác gì một nhân viên ngân hàng đang ra ngoài thưởng thức một cốc cà phê sang chảnh. Trông ông không giống với một người đưa ra các quyết định sống chết, người phải đối mặt với các vấn đề an ninh quốc gia nhiều như người ta phải đối mặt với lựa chọn sẽ ăn gì trong bữa trưa.

Robie và Áo Xanh dành một phút im lặng ngồi nhìn những người đang lên, xuống xe, bước vào các cửa hiệu, rồi bước ra một tay xách các túi đồ, một tay cầm tay lũ trẻ.

Áo Xanh bắt gặp ánh mắt của Robie.

“Cậu có bao giờ nhớ chuyện đó không?”

“Nhớ gì?” Robie hỏi.

“Được là một phần của thế giới bình thường.”

“Tôi chưa bao giờ được là một phần của thế giới đó.”

“Tôi có bằng Văn học Anh ở Princeton. Tôi đã muốn trở thành William Styron hoặc Philip Roth của thế hệ mình.”

“Và chuyện gì đã xảy ra?”

“Tôi đi theo một người bạn đang muốn làm việc cho FBI đến một buổi tuyển dụng của chính phủ. Có một số người ngồi ở một chiếc bàn không biển hiệu. Tôi đã đến đó để xem họ là ai. Và rồi, hơn ba mươi năm sau, tôi ngồi đây.”

“Rất tiếc ông đã không viết được cuốn tiểu thuyết Mỹ vĩ đại nào.”

“Tôi vẫn được an ủi phần nào. Thế giới của tôi đầy rẫy những tác phẩm giả tưởng.”

“Ý ông là những lời giả dối.”

“Khác mà không khác,” Áo Xanh nói. Ông nhìn xuống tay và chân của Robie.” Cậu đã quay lại để họ chữa trị các vết thương đó chưa?”

“Chưa.”

“Hãy làm đi. Không ai mong cậu bỏ mạng vì nhiễm trùng đâu. Làm ngay hôm nay. Tôi sẽ thu xếp. Vẫn địa điểm cũ.”

“Được rồi. Ông có tin tức gì về DiCarlo không?”

Áo Xanh cau mày. “Tôi được biết Bộ Nội an đã mang bà ấy đi.”

“Tôi cũng đã biết. Ông có thể giải thích tại sao điều ấy xảy ra chứ? Vì cả Tucker cũng không được biết cho đến khi tôi nói cho ông ta.”

“Tôi không nghĩ mình có thể. Vì tôi không chắc mình hiểu được, Robie.”

“Bà ấy còn sống chứ?”

“Tôi nghĩ DiCarlo chết mà chúng ta không được thông báo là một điều không tưởng.”

“Vai trò của Bộ Nội an trong chuyện này là gì?”

“Họ bảo vệ an ninh nội địa. Trong khi chúng ta lại không có thẩm quyền hoạt động trên đất nước này.”

“Và đó, giống như ông biết, là một mớ thông tin giả tưởng cũ rích.”

“Có thể đúng. Có thể không.”

Robie nhận ra Áo Xanh đang nghiêm túc. “Tình hình tệ đến vậy?”

“Phải.”

“Và lí do là gì?”

“DiCarlo đã nói gì với cậu vào đêm đó? Tại sao bà ấy muốn gặp cậu?”

“Bà ấy chỉ có hai vệ sĩ bên mình. Điều đó nói lên chuyện gì với ông?”

“Bà ấy cảm thấy không tin tưởng vào tổ chức của mình?”

“Đại loại vậy.”

“Còn gì nữa?”

Robie uống cà phê một mình. “Như vậy chưa đủ sao?”

“Chưa, nếu vẫn còn.”

“Có lẽ tôi cũng đang bắt đầu cảm thấy không tin tưởng.”

Áo Xanh nhìn đi chỗ khác, biểu hiện của ông rất khó phán đoán. “Có lẽ tôi hiểu cảm giác đó.”

“Khác mà không khác, giống như ông nói.”

“Vấn đề là, nếu không ai trong số chúng ta tin tưởng lẫn nhau, thì đối phương đã thắng.”

“Đó sẽ là sự thật nếu chúng ta biết ai là kẻ địch.”

“Jessica Reel?” Áo Xanh hỏi.

“Cô ta thì sao?”

“Cô ta ở phe nào?”

“Tôi sẽ nói với ông điều tôi đã báo cáo cho Gus Whitcomb. Tôi nghĩ Reel là người đã cứu sống DiCarlo và tôi.”

“Tôi cũng đã nghĩ cậu sẽ nói vậy.”

Robie ngạc nhiên trước câu nói này, và biểu cảm đó hiện lên trên mặt anh. “Tại sao?”

“Vì tôi nghĩ Jessica Reel có thể cùng phe với chúng ta.”

“Nhưng cô ta đã giết hai người của chúng ta.”

“Hãy luận ra câu trả lời bằng logic, Robie.”

“Ý ông muốn nói Jacobs và Gelder không cùng phe với chúng ta.” Reel đã gọi là những kẻ phản bội, và Robie ngạc nhiên khi thấy Áo xanh cũng thiên về khả năng đó. Ông thường là một người hoàn toàn thuộc về tổ chức.

“Đúng vậy. Nếu Reel thực sự ở phe chúng ta.”

“Và ông muốn nói đó là sự thật?”

“Tôi muốn nói đó là một khả năng.”

“Vậy nhân vật số hai của tổ chức là một kẻ phản bội?”

“Có thể. Nhưng một kẻ phản bội cũng có nhiều định nghĩa. Và mục đích.”

“Còn ai nghĩ như vậy nữa?”

“Tôi chưa nói với bất kì ai trừ cậu. Nếu cậu không gợi ý rời khỏi văn phòng, tôi cũng sẽ làm thế. Đây không phải những điều tôi có thể nói mà không suy nghĩ kĩ càng, Robie. Hy vọng cậu hiểu điều đó. Đây không phải chuyện phản bội vì tiền như Aldrich Ames hay Robert Hanssen. Đây có thể là vấn đề hệ thống và tôi không nghĩ động cơ đơn giản vì tiền.”

“Nếu họ là những kẻ phản bội thì họ làm việc cho ai? Họ đã âm mưu gì? Và làm thế nào Reel phát hiện ra?”

“Đều là những câu hỏi hay, nhưng tôi không có câu trả lời cho cậu.”

“Còn sự can thiệp của Bộ Nội an?”

“Có thể một số người đang nghi ngờ tổ chức có vấn đề. Và họ đưa DiCarlo đi để giữ an toàn cho bà ấy.”

“Còn Evan Tucker?”

“Chắc hẳn ông ta đang rất lo lắng. Cậu đã nói với ông ta về chuyện Reel ở nhà DiCarlo chưa?”

Robie gật đầu.

Áo Xanh uống một ngụm đầy cà phê. “Vậy thì có lẽ ông ta đang lo lắng nhiều hơn tôi nghĩ.”

“Ông đã nghe tin về Roy West?”

Áo Xanh gật đầu. “Dường như hấn đã biến mất và bước chân vào thế giới hoang tưởng điên khùng.”

“Hấn đã từng là nghiên cứu viên của tổ chức. Chính xác thì hấn đã nghiên cứu những gì?”

“Tại sao cậu muốn biết? Cậu không nghĩ hấn có liên quan tới...”

“Tôi không thể bỏ qua bất cứ chi tiết nào vào lúc này.”

“Hấn không có gì đặc biệt. Nổi tiếng vì viết các kịch bản vô nghĩa. Có lẽ đó là lí do vì sao hấn đã bị sa thải. Tôi không hiểu hấn có vai trò gì ở đây?”

Robie muốn nói cho ông mối liên quan giữa West và Reel, nhưng rồi lại thôi. “Tucker muốn tôi tiếp tục truy bắt Reel.”

“Và cậu đã nói gì?”

“Tôi bảo không.”

“Không cần ai bảo cậu cũng đã có thừa sự gan dạ, Robie.”

“Vấn đề là, tôi phải làm gì tiếp theo?”

“Hãy coi như cậu không nghe thấy những điều tôi sắp nói tới đây,” Áo Xanh trả lời.

“Được thôi.”

“Nếu là cậu, tôi sẽ tính đến chuyện biến mất một thời gian.”

“Để làm gì?”

“Để tìm Jessica Reel. Nếu tìm được, có thể cậu sẽ có mọi câu trả lời.”

Tôi đã tìm thấy cô ta, Robie nghĩ thầm. Và tôi đã để cho cô ta đi.

Áo Xanh uống cạn cà phê rồi đứng dậy. “Và khi đó, cậu có thể làm thêm một việc nữa, Robie.”

Robie ngẩng lên nhìn ông, “Việc gì?”

“Chẳng phải quá hiển nhiên sao? Cậu có thể cảm ơn Reel vì đã cứu mạng cậu.”

Sau khi Áo Xanh đi khỏi, Robie lẩm bẩm. “Quá muộn rồi. Tôi đã trả ơn cô ta sòng phẳng.”

CHƯƠNG 47

Robie ngồi trên bàn khám, quần áo đã được lột bỏ trong lúc bác sĩ Meenan kiểm tra vết bỏng của anh.

“Vết thương có vẻ đỡ hơn. Nhưng rất may vì anh đã tới. Chúng đã bị nhiễm trùng và mưng mủ đôi chút. Tôi sẽ rửa và khâu miệng vết thương để ổn định vùng bị viêm nhiễm, và để chắc chắn rằng sẽ không có vấn đề gì xảy ra. Tôi cũng sẽ tiêm cho anh một mũi khác rồi kê thuốc.”

“Được thôi.”

Cô bóc một số vùng da chết, rửa vết thương kĩ lưỡng rồi khâu những vùng da bị rách sâu. Sau khi làm xong, cô lấy một chiếc xi lanh, thoa cồn lên tay trái của anh, tiêm, rồi dán băng cá nhân lên đó. “Vậy là anh đã bình an trở về.”

“Phải, tôi về rồi.”

“Tôi rất mừng.”

Robie nhìn cô. “Tại sao?”

“Đã có quá nhiều người lương thiện phải chết. Anh mặc quần áo vào được rồi đấy.”

Robie kéo quần lên.

Cô nói, “Tôi sẽ chuẩn bị thuốc. Chúng sẽ sẵn sàng chờ anh ngoài cửa trong năm phút nữa.”

“Cảm ơn.”

Robie cài khuy áo trong lúc Meenan ghi chép vào bệnh án. Cô nói, đầu vẫn cúi, “Anh đã nghe chuyện điên khùng ở Arkansas chưa? Anh có biết người đó đã từng làm việc ở đây không?”

“Roy West?”

“Phải. Tôi cũng biết anh ta. Tôi đã khám cho anh ta một lần.”

“Khám gì?”

“Xin lỗi, thông tin mật giữa bác sĩ và bệnh nhân. Ngay cả ở đây cũng phải tuân theo luật đó. Không phải bệnh gì nghiêm trọng. Nhưng tôi có thể nói cho anh biết, anh ta là một người kì lạ.”

“Ở đây thiếu gì người kì lạ.”

“Không, ý tôi là rất kì lạ.” Cô ngập ngừng, tiếp tục viết cho xong, rồi đóng sổ bệnh án lại, đặt nó lên giá trên bàn.

“Anh có thể giữ bí mật nếu tôi nói với anh điều này chứ?” cô hỏi.

“Dĩ nhiên.”

“Tôi hỏi thật đấy.”

“Và tôi trả lời thật đấy, dĩ nhiên.”

Cô mỉm cười, nhưng rồi nụ cười của cô biến mất và cô cau mày, “Anh ta khiến tôi rùng mình. Anh ta là kiểu người trịch thượng, kẻ cả. Như thể anh ta có một bí mật động trời sắp sửa buột ra cho tôi biết.”

“Có lẽ rất nhiều người ở đây giống như vậy.”

“Có lẽ. Nhưng anh ta nổi trội hơn cả.”

“Cuối cùng điều đó cũng chẳng giúp gì được cho hấn.”

“Chết trong một cuộc tàn sát giữa các lực lượng vũ trang tự do. Tôi đã nghe bản tin.”

“Là họ nói vậy.”

“Anh biết điều gì sao?” cô ngờ vực hỏi.

“Không, mà tôi cũng có đủ chuyện của riêng mình để lo rồi.” Anh thắt dây giày rồi trượt xuống khỏi bàn. “Cảm ơn cô đã băng bó cho tôi.”

“Tôi được trả lương để làm vậy.”

“Té ra gã West đó là một thằng điên. Tôi nghe nói hấn đã bị tổ chức sa thải.”

“Tôi không ngạc nhiên. Tôi không thể tin anh ta có thể qua được các bài sát hạch tâm lí. Anh ta có vẻ không ổn định.”

“Cô coàn nhớ gì về hấn nữa? Hấn có nhắc đến ai với cô không?”

“Ai là ai?”

“Bất kì ai.”

Cô cười ranh mãnh. “Tôi tưởng anh bảo anh đã có đủ chuyện phải lo rồi?”

“Bản tính tôi tò mò vậy đấy.”

“West đã nói rằng anh ta quen một số người có vai vế. Những người rất vai vế. Tôi nghĩ anh ta chỉ bốc phét. Anh ta chỉ là một nhân viên cấp thấp trong tổ chức.” Cô đỏ mặt.

“Sao vậy?” Robie hỏi.

“Tôi nghĩ anh ta nói vậy để lấy lòng tôi.”

“Ý cô là lúc đó hấn tán tỉnh cô?”

“Phải, tôi nghĩ vậy.” Cô vỗ vào tay anh đùa cợt. “Đừng tỏ ra ngạc nhiên như vậy.”

“Cô nghĩ hấn ta nghiêm túc?”

“Tôi cũng đã suy nghĩ về việc ấy. Nếu phải đoán, tôi cho rằng đích thực anh ta đã được một số người có vai vế chống lưng.”

“Không vai vế đến vậy. Vì hấn đã bị sa thải.”

“Anh nói đúng. Dù sao thì, tôi sẽ dừng chuyện này ở việc anh ta đã tìm cách tán tỉnh tôi.” Cô rút từ trong túi áo ra một tấm danh thiếp. “Phòng khi anh làm mất tấm kia. Tất cả thông tin liên lạc của tôi đều ở trong đó, cả số di động. Nếu vết thương của anh có vấn đề gì, đừng ngại gọi cho tôi.”

Trong lúc Robie nhận tấm danh thiếp, ngón tay cô chạm vào tay anh. Cô không nhìn vào mắt anh, nhưng hai gò má cô ửng đỏ.

Robie có cảm giác rõ rệt rằng cô đang tán tỉnh anh.

CHƯƠNG 48

Lần này tới lượt Nicole Vance đợi anh. Và cô không hề trang điểm. Tối nay với cô hoàn toàn là chuyện công việc.

Robie ngồi xuống.

“Em gọi đồ uống cho anh rồi đấy,” cô nói.

Anh nhìn cốc của cô. “Gin?”

“Bia gừng. Em vẫn đang làm nhiệm vụ.”

“Ngày dài nhỉ.”

“Đời dài. Ít nhất em hi vọng là vậy.” Cô dán mắt vào tay phải của anh. “Tay anh có vẻ cứng ngắt. Bị sao vậy?”

Các vết bọng đang lành dần, nhưng rất chậm. Và tay anh rất cứng, các vết khâu Mennan vừa thực hiện khiến nó càng trở nên cứng hơn. Anh tự hỏi liệu mình còn có thể rút súng nhanh đến mức nào. Có lẽ không đủ nhanh. Nhưng anh đã thể hiện không tồi khi ở vùng Arkansas hiu hắt. Adrenaline làm giảm bớt cơn đau. Sau đó mọi thứ mới trở nên đau đớn dữ dội.

“Tuổi già thôi.”

Cô cười ranh mãnh. “Nói dối dở tệ.”

“Tại sao em vẫn còn phải làm việc?” Robie hỏi.

Cô uống bia gừng; mắt nhìn xa xăm. “Khi cuộc điều tra không có kết quả, thường làm việc ngoài giờ. Cả thế giới đang sụp đổ, Robie.”

“Có gì mới sao?”

“Anh đã nghe vụ Arkansas chưa? Roy West ấy?”

“Anh đã nghe bản tin,” anh đáp.

“Hắn từng làm việc cho tổ chức của anh.”

“Anh chưa bao giờ gặp hắn.”

“Hắn đã nghỉ việc từ lâu. Rồi dờ chúng biến thành kẻ khủng điên chống đối chính phủ. Các anh không sát hạch điệp viên kĩ hơn sao?”

“Không phải nhiệm vụ của anh,” Robie đáp.

Đồ uống của anh được mang tới và anh nhấp thử.

“Đúng như anh thích chứ?” Vance hỏi.

Anh gật đầu. “Phải, cảm ơn em.”

“Tốt, chúng ta có thể uống mừng thế giới sụp đổ.”

“Chính xác thì phần nào của thế giới đang sụp đổ?”

“Cứ thoải mái chọn phần anh muốn. Không có manh mối gì trong vụ Jacobs. Gelder cũng không. Rồi chuyện chết tiệt ở Arkansas. Chưa kể vụ Thuốc lá, Rượu, Vũ khí, và Chất nổ cũng đang phát loạn.”

“Vì chuyện gì?”

“Một vụ nổ tại một vùng xa xôi hẻo lánh ở Bờ Đông. Sử dụng vũ khí tối tân. Và có kẻ còn đổ chất dẫn cháy vào hồ nước trong khu đất. Không còn gì sót lại để tìm manh mối. Em không phụ trách vụ án đó. FBI còn nhiều đặc vụ khác. Cục cũng bị điều động tới Arkansas nữa. Đám vệ binh tự do chết tiệt này đang bắt đầu trở nên đáng gờm. Có thời chúng chỉ manh mún vài chục tên. Giờ chúng có cả nghìn nhân mạng. Có thể hơn.”

“Gã Roy West này đã chết như thế nào?”

“Em không biết chính xác. Như em đã nói, em không phụ trách vụ án này. Chưa kể, còn một vụ nổ súng gần tòa án liên bang ở Alexandria.”

“Anh chưa được nghe chuyện đó,” Robie đáp.

“Vài chiếc xe đã dính đòn. Dĩ nhiên, không chiếc nào trong số chúng có biển số. Một ả lái chiếc xe mui kín đi như Jeff Gordon. Rồi đấu súng. Và không may thay, một thẩm phán liên bang tình cờ đi qua đó.”

“Em có nghĩ ông ta là mục tiêu không?”

“Em không biết chắc. Nhưng em không nghĩ vậy. Thông tin đó được ghi trong báo cáo chỉ vì ông ta là một thẩm phán. Bọn em phải cân nhắc cả khía cạnh ấy.”

“Thẩm phán nào?”

“Samuel Kent.”

“Có lẽ chỉ là giao tranh giữa các băng đảng.”

“Đó là khu nhà giàu ở Alexandria. Các băng đảng không hoạt động tại đây.”

“Không có manh mối gì về ‘cô ả’ đó sao?”

“Không. Làm hung thần xa lộ một buổi rồi biến mất.”

“Còn những kẻ đấu súng?”

“Cũng biến mất. Thật khó tin việc đó có thể diễn ra trên một con phố đông đúc, nhưng nó đã diễn ra.” Cô uống cạn cốc bia gừng. “Anh là người đòi gặp mà nãy giờ chỉ toàn là em nói. Giờ em sẽ im miệng và đóng tai nghe.”

Robie gật đầu, tìm cách tiêu hóa tất cả những gì cô vừa nói và tự hỏi liệu “Cô ả” đó có phải người mà anh đang nghĩ đến hay không. Nếu kẻ đó chính là Jessica Reel thì quả là một chuyện vừa phi lí đến kì khôi, vừa hợp lí đến kinh ngạc, đặc biệt sau những gì xảy ra ở Arkansas.

“Anh rất vui khi gặp lại Julie,” Robie nói.

“Thật sao? Từ góc nhìn của em, em không nghĩ mọi chuyện đã diễn ra suôn sẻ đến vậy.”

“Con bé đã nổi nóng,” Robie nói.

“Chẳng phải nó có quyền làm vậy sao?”

“Phải, nó có quyền. Bọn anh đã nói chuyện trên đường về nhà.”

“Và?”

“Và nó vẫn còn tức giận.”

“Tài năng thuyết phục của anh hẳn đã được phát huy hết mức trên quãng đường đó.”

“Mục tiêu của anh là giữ cho con bé được an toàn. Em cũng đã cảnh báo anh như vậy.”

“Em biết, Robie. Nhưng anh không cần phải đẩy con bé ra khỏi cuộc đời anh hoàn toàn như vậy. Hai người đã trải qua nhiều chuyện cùng nhau. Mà chết tiệt, em và con bé cũng đã trải qua nhiều chuyện cùng nhau.”

“Em và anh cũng đã cùng nhau trải qua nhiều chuyện,” Robie nhắc.

Câu nói đó khiến Vance bất ngờ. Cô tựa lưng ra sau, thả lỏng mình. “Phải, chúng ta đã. Anh

đã mạo hiểm tính mạng để cứu em.”

“Hồi đó anh chính là lí do khiến em gặp nguy hiểm. Bởi vậy anh phải nhắc lại quan điểm của mình về Julie. Và về em. Mỗi lần gặp em là một lần anh có thể lại mang nguy hiểm tới. Anh không coi nhẹ việc đó, Nikki. Có lẽ sẽ tốt hơn nếu anh không gọi và hẹn gặp em ở đây ngày hôm nay.”

“Nhưng anh không thể bảo vệ tất cả mọi người cùng một lúc, Robie. Và em là một đặc vụ FBI. Em có thể tự bảo vệ mình.”

“Trong những tình huống bình thường, phải, em có thể. Nhưng anh không phải người bình thường.”

Cô khịt mũi cười nhưng bắt gặp vẻ nghiêm túc của anh, bèn nói, “Em hiểu những gì anh nói, Will, em rất hiểu.”

“Và Julie có thể làm được gì? Anh đang dính đến nhiều rắc rối vào lúc này.” Anh ngừng lời và nhìn đi chỗ khác.

Cô ngáp ngừng giơ tay ra, xòe những ngón tay dài của mình bóp nhẹ tay anh. “Việc gì vậy?”

Anh quay lại nhìn cô trong lúc cô rút tay lại, vẻ ngượng ngùng vì hành động thân mật vừa rồi của mình. “Để có thể bảo vệ mình, anh cần phải nhìn về mọi hướng cùng một lúc,” anh nói.

Cô nháy mắt, tìm cách giải nghĩa điều anh nói. “Ý anh là anh không thể tin tưởng bất kì ai?”

“Ý anh là có những chuyện đang xảy ra mà không ai có thể giải thích.” Anh ngáp ngừng. “Em đã nghe đến Janet DiCarlo chưa?”

“Em đã nghe một câu chuyện mập mờ về những gì xảy ra ở nhà bà ấy.”

“Anh đã ở đó. Không có gì mập mờ hết. Rất rõ ràng là đằng khác.”

“Chuyện quái quỷ gì đã xảy ra?”

Giờ thì tới lượt Robie bóp mạnh tay cô. Đó không phải một hành động thân mật. “Nếu anh kể cho em nghe, em không thể nói lại với bất kì ai. Anh không kể nó dưới góc độ công việc. Anh kể nó vì muốn giữ mạng sống cho em.”

Miệng Vance hơi há ra và mắt cô tròn tròn. “Được rồi, em sẽ không nói với bất kì ai.”

Robie nhấp một ngụm rượu rồi đặt cốc xuống. “DiCarlo đã bị tấn công. Vệ sĩ của bà ấy đã bị giết. Bà ấy bị thương và anh là người đã đưa bà ấy ra khỏi đó. Bộ Nội an mang DiCarlo đi để giữ an toàn cho bà ấy.”

“Tại sao tổ chức của chính bà ấy không thể bảo vệ...” Vance ngừng lời.

Robie gật đầu. “Phải.”

“Tạo phản hay hệ thống?”

“Không chỉ có một điệp viên tạo phản.”

“Vậy là hệ thống.”

“Có thể.”

“Anh định sẽ làm gì?”

“Anh muốn biến mất một thời gian.”

Vance thở dốc. “Anh có chắc không?”

“Em đã biến mất vì anh.”

“Em là FBI, Robie. Anh biến mất lại là một chuyện khác.”

“Anh nghĩ đó là cách duy nhất để anh có được câu trả lời.”

“Hoặc bị giết.”

“Điều đó cũng có thể dễ dàng xảy ra nếu anh ở lại.” Anh chậm rãi nhấc tay phải lên. “Đã hai lần nó suýt thành sự thật, chỉ trong hai ngày qua.”

Cô nhìn tay phải của Robie rồi lại nhìn anh sự căng thẳng lộ ra trên khuôn mặt cô. Và trên khuôn mặt Robie.

“Em có thể làm được gì?” cô hỏi.

“Em đã làm đủ rồi.”

“Đừng giở trò nhảm nhí.”

“Có thể đến một thời điểm nào đó anh sẽ liên lạc với em.”

“Robie, không còn cách nào khác để giải quyết chuyện này sao? Anh có thể đến gặp FBI. Bọn em có thể bảo vệ anh, và có thể...” Giọng cô lạc đi.

“Anh rất cảm kích. Nhưng anh nghĩ cách của mình tốt hơn cả.”

“Anh định sẽ làm gì?”

“Anh có một số manh mối, anh sẽ lần theo đó.”

“Liệu anh có thể biến mất trong khi tất cả những chuyện quái quỷ này đang diễn ra không?”

“Anh sẽ thử. Đó là tất cả những gì anh có thể làm.” Anh đứng dậy. “Cảm ơn em đã đến gặp anh.”

“Tại sao anh muốn gặp em? Không phải chỉ để nói với em rằng anh sẽ biến mất một thời gian chứ?”

Robie chực nói điều gì đó rồi không thể thốt nên lời.

Cô đứng dậy và tới gần anh. Anh chưa kịp bỏ đi, Vance đã quàng tay qua người anh và ôm thật chặt, như thể hai người họ đã trở thành một. Cô nhón chân và hôn lên má anh. Cô nói, “Anh sẽ quay lại. Anh sẽ vượt qua được chuyện này. Anh là Will Robie. Chết tiệt, anh làm những việc không tưởng nhiều như cơm bữa mà.”

“Anh sẽ gắng hết sức.”

Robie quay người bỏ đi.

Vance bước tới cửa trước của nhà hàng và nhìn theo bóng anh đi trên phố cho đến khi anh biến mất vào màn đêm.

Khi ra tới xe, cô chỉ ngồi đó nhìn mông lung và tự hỏi liệu đó có phải lần cuối cùng cô được nhìn thấy anh.

CHƯƠNG 49

Biến mất. Robie ngồi trong căn hộ của mình và cân nhắc bước hành động đó.

Lần cuối cùng anh biến mất đã diễn ra không được suôn sẻ. Thậm chí, vì chuyện đó anh đã suýt bỏ mạng và đẩy những người khác đến bờ vực sống chết, bao gồm cả Julie và Vance.

Jessica Reel bây giờ cũng đã biến mất. Có vẻ như cô ta đang hành động theo một chiến thuật phức tạp cho phép cô ta có mặt ở cả hai phe của bàn cờ cùng một lúc. Cô ta hi vọng đạt được gì từ việc ấy còn là một ẩn số đối với Robie. Nó chỉ thúc đẩy cả hai phe cùng săn tìm và hạ sát cô ta.

Nhân đôi địch thủ là một việc phi lí. Nhưng Reel không phải là một người ngu ngốc. Nếu cô ta chọn chiến thuật ấy, hẳn phải có lí do nào đó.

Cựu nghiên cứu viên của tổ chức đã biến thành lính tự do nổi loạn ở Arkansas. Hẳn đã viết kịch bản Tận Thế. Cô ta đã ở đó để tìm hiểu danh tính của kẻ được hẳn gửi kịch bản.

Rồi một thẩm phán liên bang ở Alexandria. Nếu Reel cũng là người đã ra tay ở Alexandria, mối liên kết nằm ở chỗ quái nào?

Rồi một thẩm phán, Gelder, Jacobs, và Roy West. Có phải tất cả họ đều nằm trong kế hoạch Tận Thế này? Nếu vậy, chính xác thì kế hoạch đó là gì?

Nếu West có bản sao của nó thì Robie cũng không có cách nào lấy được. Cảnh sát hẳn đang lùng sục từng góc ngách nơi ở của hắn, hay phần còn sót lại. Chắc hẳn Reel cũng có một bản, nhưng anh cũng không có cách nào lấy được nó từ tay cô ta.

Robie nhìn chăm chăm xuống tin nhắn Reel đã gửi cho anh lúc trước.

Mọi việc tôi làm đều có lí do. Hãy mở khóa.

Anh bất chợt rên lên rồi đập tay xuống bàn. Tại sao anh có thể ngu ngốc đến vậy? Câu trả lời đã ở ngay trước mắt từ bấy đến giờ.

Anh chạy tới két sắt, mở nó và lấy ra ba đồ vật mà cô để lại trong tủ đồ. Phải, tủ đồ của cô ta. Tất cả những gì mình cần làm là mở nó. Đó là phần dễ dàng, giờ mới là công đoạn khó khăn.

Khẩu súng.

Cuốn sách. Bức ảnh.

Anh đã tháo khẩu súng nhưng không tìm thấy gì. Đó chỉ là một khẩu súng ngắn với một số phần được cải tiến không đem lại cho anh manh mối gì.

Cuốn sách không có ghi chú. Cũng không đem lại manh mối gì. Bức ảnh không có ý nghĩa gì với anh. Và anh không biết người đàn ông đứng cạnh Reel là ai.

Tất cả những gì tôi làm đều có lí do.

Anh bực tức nói, “Hay lắm quý cô ạ, lần sau đừng chơi trò bí hiểm thế nữa. Câu đố này của cô, người trần làm sao mà giải được.”

Robie lại cất ba món đồ đi và nhìn chăm chăm ra cửa sổ. Những gì Áo Xanh đã nói khiến anh băn khoăn hơn cả. Có vẻ như tổ chức đang dốt từ nóc. Tại sao sự hỗn loạn này có thể xảy đến với một cơ quan tình báo hàng đầu thế giới là một điều cực kì đáng kinh ngạc.

Thế giới hiện giờ là một nơi vô cùng đáng sợ. Đáng sợ hơn cả trong giai đoạn Chiến tranh Lạnh. Khi đó các phe được phân định rõ ràng khắp thế giới. Các bên đều hiểu rõ nguy cơ. Việc thế giới bị hủy hoại là một khả năng, nhưng không thực sự đáng ngại. Cái lí thuyết về sự hủy hoại chung là chất xúc tác hoàn hảo cho hòa bình. Người ta không thể thống lĩnh thế giới nếu không còn thế giới để mà thống lĩnh.

Vấn đề ngày nay có vẻ mập mờ hơn, tinh vi hơn, và các bên không ngừng đổi phe với tần suất thường xuyên đến đáng ngại. Robie không biết liệu mối lo lắng về sự hủy hoại chung có còn là đủ. Một số người không bận tâm liệu thế giới có còn tồn tại hay không. Chính điều đó khiến họ trở nên nguy hiểm khôn cùng.

Anh nhớ lại những gì DiCarlo đã nói: Các điệp vụ không nên có. Điệp viên mất tích. Tiền trung chuyển rồi biến mất. Vũ khí được dời tới những nơi không nên tới rồi cũng biến mất. Chưa hết. Những điều này diễn ra trong im lặng suốt một thời gian dài. Xét từng việc đơn lẻ, chúng không có gì đáng chú ý. Nhưng khi nhìn tổng thể...

Với Robie, nội việc các điệp viên mất tích đã đủ đáng ngại, đừng nói đến các vấn đề khác mà DiCarlo đã nói.

Làm thế nào những điều đó có thể xảy ra?

Tucker đã quản lí tổ chức đủ lâu để tới lúc này, ông ta đã có thể giải quyết các vấn đề đáng quan ngại đó. Hoặc ít nhất cũng có thể nhận ra sự tồn tại của chúng. Trừ phi, Tucker là người

của phe đối lập. Nhưng điều đó là không tưởng. Chỉ hình dung Jim Gelder là kẻ phản bội cũng đã đủ khó. Nhưng nếu lời Reel là đáng tin, thì ông ta đích thực đã phản bội. Cả hai vị trí đứng đầu đều thoái hóa? Có lẽ nào?

Nhưng còn lời giải thích nào khác cho việc có quá nhiều điều đáng ngờ mà những người quản lí lại không nhận ra?

Anh rút ví ra. Bên trong, cùng nơi anh để tiền, là một túi miết nhỏ. Trong túi là cánh hoa hồng. Đó là một manh mối khác mà Reel để lại.

Có người đã dọn sạch những cánh hoa – và Chúa mới biết còn gì khác nữa – nhưng đã sót lại một cánh hoa này. Reel muốn nói gì qua nó? Nếu mọi việc cô ta làm đều có lí do, hẳn phải có lời giải thích. Và đó có thể là manh mối quan trọng.

Người phụ nữ ở cửa hàng hoa đã nói các đốm hồng trên cánh đôi khi tượng trưng cho máu. Quả thực đã có nhiều máu đổ. Có phải Reel chỉ muốn nói điều đơn giản như thế? Nếu vậy, nó giúp được gì cho anh?

Áo Xanh đã đưa ra giả định rằng có thể Reel là người thuộc về lẽ phải. Điều đó thực sự có ý nghĩa gì trong thế giới tình báo, Robie không biết. Đúng và sai không ngừng đổi chỗ cho nhau. Không, có lẽ nói vậy hơi bất công. Vẫn có những cốt lõi đúng sai cơ bản.

Những tên khủng bố ra tay sát hại người dân vô tội bằng cách gài bom thuộc phe ác là điều không cần phải bàn cãi. Với Robie, chúng cũng là những tên hèn nhất.

Anh giết người từ khoảng cách xa, nhưng anh cũng mạo hiểm tính mạng để làm vậy. Và anh không ra tay với những người vô tội. Tất cả những tên bị anh giết đã dành cả đời chúng để gieo rắc khốn khổ cho người khác.

Điều đó có khiến mình vĩnh viễn được ở phe của lẽ phải?

Anh lắc đầu để xua đi những suy nghĩ rắc rối ấy. Đó là một chủ đề hay ho để đưa ra mổ xẻ trong buổi thảo luận triết học. Nhưng nó không giúp anh tới gần với sự thật. Hay tới gần Jessica Reel.

Anh đã nói với Tucker rằng anh sẽ không truy sát cô ta nữa. Một phần những lời đó là sự thật.

Anh sẽ không truy sát cô ta nữa. Ít nhất cũng không truy sát dưới danh nghĩa là người của Tucker hay tổ chức. Nhưng anh vẫn sẽ tìm cô ta, và lần này anh sẽ bắt cô ta phải nói hết mọi chuyện đang diễn ra.

Bất kể điều gì xảy đến, anh cũng sẽ tìm được sự thật.

CHƯƠNG 50

Cuộc hẹn không được sắp đặt trước. Không cần phải làm vậy.

Sam Kent ngồi một bên chiếc bàn bầu dục nhỏ. Đối diện ông là một người trẻ hơn, rắn rỏi hơn và thấp hơn, với đôi bàn tay như hai viên gạch và thân hình như một bức tường. Tên của hắn là Anthony Zim. Hắn không cho ai gọi tắt là Tony.

“Họ đã chọn Robie vì những lí do hiển nhiên,” Kent nói.

Zim gật đầu. “Lựa chọn đúng đắn. Hắn ta biết mình phải làm gì.”

“Và hắn ta không ẩn danh như cậu.”

“Tôi không ẩn danh, thưa ngài Kent,” Zim đính chính, “Tôi hoạt động ngoại tuyến. Đó là hai việc khác nhau, rất khác nhau.”

“Tôi hiểu điều ấy,” Kent nói khẽ. “Tôi là người đã đặt cậu vào vị trí đó. Nơi cậu có thể hết mình thể hiện tài năng.”

Zim không nói gì. Hắn đặt hai tay lên mặt bàn. Ngay cả khi đang ngồi, hắn cũng giữ thẳng bằng nhờ ức bàn chân. Hắn có thể di chuyển trong nháy mắt nếu cần. Và suốt nhiều năm trời, hắn đã cần tới khả năng đó, trong rất nhiều dịp.

“Jessica Reel,” Kent nói.

Zim chỉ ngồi đó chờ đợi.

Kent tiếp tục, “Cô ta đang nhõn nhợ ngoài kia và mỗi phút lại mang đến nhiều rắc rối hơn.”

“Cô ta lúc nào cũng rất giỏi việc ấy.”

“Vậy là cậu biết rõ về cô ta?”

“Không ai biết rõ về Reel. Cũng như không ai biết rõ về Robie. Họ giữ mọi thứ cho riêng mình. Giống như tôi. Nghề này là vậy.”

“Nhưng cậu từng làm việc cùng cô ta?”

“Phải.”

“Và Robie?”

“Hai lần. Cả hai đều trong vai trò hỗ trợ. Rốt cuộc hẳn ta đã chẳng cần hỗ trợ gì.”

“Cậu có thể hạ cả hai người bọn họ nếu cần chứ?”

“Phải. Nếu điều kiện thích hợp.”

“Chúng tôi sẽ cố gắng để tạo ra điều kiện thích hợp.”

“Tôi cần các ông làm nhiều hơn là cố gắng.”

Kent cau mày. “Tôi tìm đến cậu vì tôi được biết cậu là một trong những người giỏi nhất.”

“Ông đang nhờ tôi sát hạ hai người có lẽ cũng giỏi ngang tôi. Từng người một, chắc tôi sẽ hạ được họ. Nhưng cùng một lúc, tôi không đảm bảo.”

“Vậy thì chúng ta phải làm sao để chúng không bao giờ bắt tay với nhau.”

“Robie được lệnh truy sát cô ta. Có thể hẳn sẽ đến đó trước và giúp ông khỏi phiền phức.”

“Có một số việc phát sinh gần đây với Robie khiến tôi băn khoăn về xác suất xảy ra của tình huống đó.”

Zim khẽ cự người, “Ví dụ?”

“Báo cáo cho thấy hẳn đang bắt đầu tự phán đoán thay vì thực thi mệnh lệnh. Và không chỉ có vậy.”

“Tôi cần biết tất cả.”

“Reel đã liên lạc với hẳn ta. Nói với hẳn ta nhiều điều.”

“Ý ông là lung lạc Robie? Cô ta rất giỏi việc ấy.”

“Tôi tưởng cậu không biết rõ cô ta?”

“Tôi biết đủ rõ để hiểu điều đó.” Zim nhòai người về phía trước chỉ vài phân. “Tôi có thể cho ông một lời khuyên được chứ?”

“Tôi đang lắng nghe đây.”

“Để cho chúng tự xử. Robie giết Reel. Hoặc ngược lại. Hoặc chúng giết lẫn nhau.”

“Đó là kế hoạch ban đầu. Nó vẫn có thể xảy ra,” Kent đáp. Ông nhòai người về phía trước cho đến khi chỉ cách Zim gần chục phân. “Cậu là kế hoạch dự phòng. Và nếu tôi đọc dấu hiệu đủ chuẩn, cậu rồi sẽ phải ra tay. Tôi không thể trông cậy vào một trường hợp hoàn hảo. Đó là cửa đặt cược của kẻ thua và cần một sự may mắn rất lớn mà tôi không thể mạo hiểm.”

“Vậy thì điều kiện phải thích hợp.”

“Như cậu đã gợi ý, tôi sẽ làm nhiều hơn là cố gắng.”

“Bằng cách nào?” Zim nói.

“Jessica Reel không phải người duy nhất biết cách thao túng.”

“Không dễ như ông tưởng đâu.”

Kent nói, “Tôi không hề nghĩ việc ấy dễ dàng. Phải nói rằng, rất khó.”

“Vậy bằng cách nào?”

“Tôi sẽ lo việc ấy. Cậu lo việc của cậu.”

“Đó là tất cả những gì ông có thể nói?”

“Sự chuyên môn hóa là phương thức hành động tuyệt vời nhất.”

“Ông không phải loại người như tôi nghĩ.”

“Ý cậu là loại thẩm phán?”

Zim nhún vai.

Kent mỉm cười. “Tôi là thẩm phán đặc biệt, cậu Zim. Thời gian ngồi sau ghế thẩm phán của tôi chỉ giới hạn vào một vài vụ việc. Thời gian còn lại tôi dành để làm những việc khác cho đất nước của mình. Tôi thích làm những việc đó hơn nhiều so với đưa ra những phán quyết hiếm hoi sau ghế thẩm phán.”

“Hắn ông phải có ảnh hưởng không tồi. Bằng không tôi đã không ngồi đây với ông.”

“Tôi có nhiều hơn là ảnh hưởng. Tôi thường là người tạo ra ảnh hưởng.”

“Chính xác khi nào tôi sẽ ra tay?”

“Thời gian chính xác còn chưa được xác định. Nhưng nếu tôi dự đoán chính xác, sẽ sớm thôi. Cậu phải sẵn sàng 24/7 và hành động ngay khi có thông báo.”

“Câu chuyện đời tôi,” Zim đáp.

“Hãy hi vọng đó sẽ không phải là câu chuyện về cái kết của cuộc đời cậu.”

“Nghề này là vậy.”

Kent tựa lưng ra sau. “Cậu không ngừng nói vậy. Có lẽ tôi bắt đầu tin rồi đấy.”

“Tôi không hi vọng ông sẽ hiểu, ông Kent. Đó là một câu lạc bộ nhỏ mà tôi là một trong số ít

các thành viên.”

“Tôi hiểu được thật đấy.”

“Tôi không nghĩ vậy. Trừ phi ông giết người nhiều như tôi. Và trên thế giới này không có nhiều người làm được điều đó.”

“Cậu đã giết bao nhiêu người?”

“Ba mươi chín. Đó là một trong những lí do tôi có hứng thú với Reel. Cô ta sẽ là số bốn mươi chẵn tròn.”

“Rất ấn tượng. Và dĩ nhiên Robie sẽ là bốn mốt.”

“Không phải bận tâm, tôi đảm bảo với ông.”

“Rất mừng khi nghe vậy.”

Kent mỉm cười. Họng súng đặt lên trán Zim trước khi hắn có đủ thời gian để phản ứng.

Mắt Zim tròn tròn khi cái họng súng kim loại áp vào da hắn.

Kent nói, “Như tao đã nói, không phải lúc nào tao cũng là một thẩm phán. Tao đã kiểm tra tài liệu của mày. Mày đã hoạt động mười một năm. Phải không?”

“Phải.”

Kent gật đầu. “Còn tao thì hai mươi năm tròn. Trước khi họ đặt kì hạn công tác mới là mười lăm năm. Tao nghĩ các điệp viên ngày nay đã trở nên dễ dãi. Tao chưa bao giờ có được một ống nhòm đêm tử tế. Tao đã giết bốn người trong đêm tối như mực chỉ với một chiếc đèn pin và một khẩu súng trường cà tàng để lại từ thời chiến tranh Việt Nam. Nhưng tao vẫn hoàn thành nhiệm vụ. Và nhân tiện, tao không bao giờ ba hoa về số người đã giết.”

Kent kéo cò súng. “Còn một điều nữa, tao đã nói là sẽ có một bài kiểm tra trước khi chọn mày chưa nhỉ?”

“Kiểm tra?” Zim bối rối hỏi.

“Nếu một lão già cũng có thể chế ngự được mày, tao không nghĩ mày đáng một đồng xu trong mắt tao. Mày thậm chí không đủ trình độ để rửa mông cho Robie và Reel. Có nghĩa cuộc phỏng vấn này đã chính thức kết thúc.”

Kent bóp cò, viên đạn bay đi và làm nổ tung não Zim. Hắn ngã khỏi ghế.

Kent đứng dậy, chùi vết máu bắn trên mặt ông bằng một chiếc khăn mùi xoa, rồi cất súng vào bao.

Ông nhìn xuống xác chết. “Nhân tiện, tao đã sát hạ sáu mươi người. Chỉ có một kẻ duy nhất ngoài kia giết người nhiều hơn tao. Hắn đã già. Giống tao. Tao sẽ không bao giờ có thể đụng tới hắn như tao đã làm với mày. Thằng khốn.”

Kent bước ra khỏi cửa.

CHƯƠNG 51

Reel nhìn chăm chăm vào điện thoại. Trên màn hình là một khuôn mặt quen thuộc mà thường thì cô chỉ thấy ở đằng xa.

Will Robie đang nhìn lại cô.

Reel biết đáng lẽ cô nên nói cho anh ta biết nhiều hơn khi đối mặt với nhau ở Arkansas. Nhưng quả thực cô đã rất sững sốt khi nhìn thấy anh ta ở đó. Cô đã nghĩ bằng cách nào đó tổ chức đã lần được dấu vết của mình và cử Robie đến lấy mạng. Ý nghĩ đó khiến cô bối rối, và cướp đi hết niềm tin ở anh ta trong cô. Dĩ nhiên niềm tin đó đã trở lại khi Robie không ra tay. Nhưng giờ cô lại thấy lo lắng thay cho anh ta.

Nếu tổ chức biết Robie đã có thể chĩa súng vào đầu cô mà không bóp cò, anh ta sẽ gặp rắc rối lớn. Nếu cô tìm cách liên lạc với anh ta một lần nữa và anh ta đồng ý hợp sức cùng cô, điều mà cô nghĩ là mình muốn, thì anh ta còn phải đối mặt với nguy hiểm khôn cùng hơn nữa. Họ sẽ cử sát thủ truy bắt anh ta. Robie chưa được chuẩn bị để bỏ chạy như cô. Mặc dù rất giỏi, nhưng anh ta sẽ không thể sống sót. Họ có nguồn lực quá mạnh.

Phải tự mình ra tay.

Cô lôi tập tài liệu từ trong túi ra và đọc nó một lần nữa. Sau khi gặp Roy West, cô không thể ngờ gã đàn ông đó có thể dựng nên một kế hoạch phức tạp đến nhường này. Đáng tiếc thay, ý định ra tay giết hàng loạt đồng bào để châm ngòi cho cơn thịnh nộ điên cuồng của hắc đối với chính phủ lại hoàn toàn trùng khớp với cốt lõi của kịch bản này. Hắc và nó là những thứ điên cuồng. Và bất kỳ ai đồng tình với những gì nằm trong kịch bản này cũng điên cuồng không kém. Và nguy hiểm.

West đã chết. Hắc không còn làm hại ai được nữa. Nhưng ngoài kia còn có những kẻ sẵn sàng đi xa hơn để thực hiện kịch bản ghê gớm của hắc. Từng nước một. Từng lãnh đạo một.

Một bức tranh ghép hình hoàn hảo.

Nếu cái chết và sự bất hạnh trên diện rộng trở thành sự thật, đó sẽ là kế hoạch kiệt tác bệnh hoạn của West.

Và còn kẻ ẩn danh. Cô biết chắc hắn vẫn đang ở ngoài kia. Cao hơn West ba bậc. có đặc quyền tình báo tối cao. Kẻ đã muốn có kịch bản này. Kẻ đã muốn biết về bức tranh ghép hình hoàn hảo.

Roger – Người Lẩn Tránh. Hắn là ai? Hắn đang ở đâu? Và âm mưu của hắn là gì?

Vụ ám sát Janet DiCarlo có thể được dự đoán trước, nhưng Reel đã không nghĩ tới cho đến khi quá muộn. DiCarlo vẫn còn sống, nhưng là trong bao lâu? Reel rất muốn được ngồi và trò chuyện cùng người hướng dẫn cũ của mình, để biết bà đã phát hiện ra điều gì mà khiến bà suýt nữa phải bỏ mạng. Nhưng điều đó không thể xảy ra. Reel không biết DiCarlo đang ở đâu. Và chắc bà đang được bảo vệ kĩ càng. Nhưng nếu cuộc mưu sát do những kẻ bên trong tổ chức chủ mưu thì bà sẽ được an toàn đến mức nào?

Reel lại nhìn xuống điện thoại của mình. Cô có nên đổi ý? Không dừng lại một giây để nghĩ ngợi thêm nữa, cô bấm phím và tin nhắn được gửi đến Robie, bất chấp quyết định sẽ không liên lạc với anh ta của cô lúc nãy. Nhưng đó chỉ là một câu hỏi, họ sẽ không thể dựa vào đó để quy tội cho anh ta.

Cô không biết mình có nhận được câu trả lời hay không. Cô không biết liệu Robie có tin tưởng cô hay không, Reel vẫn nhớ lúc được tham gia vào đội của anh ta trong những ngày đầu sự nghiệp. Anh ta là người chuyên nghiệp nhất trong những người chuyên nghiệp. Anh ta đã dạy cô nhiều điều, mà không phải nói ra thành lời. Anh ta chăm chút đến từng chi tiết, đó là những chi tiết làm nên sự khác biệt giữa thành công và thất bại, anh ta bảo cô.

Cô biết một số việc anh ta đã làm đầu năm nay. Robie đã làm một việc không tương đối với nghề của họ. Anh ta đã không nổ súng, đã kháng lệnh vì tin rằng họ đã sai. Người bình thường sẽ nghĩ điều ấy chẳng có gì đặc biệt. Nếu bạn nghĩ đó là điều sai trái, tại sao phải tuân theo? Nhưng không dễ dàng như vậy. Hơn cả những chiến binh thông thường, Robie và Reel đã được huấn luyện để thực thi mệnh lệnh mà không tra hỏi. Nếu không có những chỉ huy vững vàng, nếu không có sự trung thành với cấp trên, hệ thống này đơn giản không thể hoạt động. Không có gì có thể xen vào cơ chế đó. Nhưng cả hai người bọn họ đều đã kháng lệnh.

Robie đã không nổ súng. Hai lần. Lần thứ hai là lí do Reel còn sống. Nhưng cô đã nổ súng. Cô đã giết hai người của chính phủ. Cả hai lần đều là những tội ác có thể khiến cô nhận án tù lâu năm hoặc thậm chí tử hình.

Reel tự hỏi liệu Robie có còn truy sát cô hay không. Cô tự hỏi liệu ngay lúc này đây anh ta có đang hối hận vì đã không giết cô.

Điện thoại của cô rung lên. Cô nhìn xuống màn hình. Robie vừa trả lời cô.

CHƯƠNG 52

Robie nhìn xuống màn hình điện thoại. Tay anh vừa bấm xong phím gửi. Anh tự hỏi mất bao lâu để người của tổ chức liên lạc với anh. Hoặc đã vào cửa nhà anh.

Tạm thời còn sống.

Đó là những gì anh đã trả lời cho câu hỏi đơn giản của cô ta: *DiCarlo?*

Robie tiếp tục dán mắt vào màn hình, một phần anh hi vọng cô ta sẽ nhấn lại. Có rất nhiều điều anh muốn hỏi. Những điều anh chưa kịp hỏi cô ta khi còn ở Arkansas.

Anh đang sắp bỏ cuộc thì một tin nhắn khác của Reel gửi tới.

GPB.

GPB? Robie tất nhiên không được cập nhật các thuật ngữ Internet mới nhất. Và anh không biết GPB có phải một trong số chúng hay là một tin nhắn được Reel mã hóa. Nếu nó được mã hóa, anh hoàn toàn không hiểu nó có nghĩa là gì.

Nhưng tại sao cô ta nghĩ anh sẽ hiểu? Anh tựa lưng ra sau và nhớ lại nhiệm vụ cuối cùng mà họ làm cùng nhau nhiều năm về trước. Nó chỉ là một nhiệm vụ bình thường. Nhưng đã có biến cố xảy ra, cũng là việc đôi khi gặp phải.

Robie đã tránh sang bên trái, cùng lúc đó Reel nhảy sang bên phải. Nếu họ cùng tránh về một phía, cả hai đã bỏ mạng. Nhờ làm vậy mà họ đã vô hiệu hóa được mối đe dọa đến từ hai phía. Về sau Robie đã suy ngẫm và thậm chí hỏi Reel tại sao cô ta nhảy về hướng ngược lại, vì lúc đó chưa có bất kì mối đe dọa rõ rệt nào từ cả hai phía. Cô ta không thể nói gì hơn ngoại trừ, ‘Tôi biết anh sẽ tránh sang hướng anh đã tránh.’

‘Bằng cách nào?’ Robie hỏi.

Cô trả lời bằng một câu hỏi khác. ‘Làm thế nào anh biết tôi sẽ tránh về đâu?’

Và anh không thể nói gì hơn ngoại trừ anh có cảm giác cô ta sẽ làm vậy. Chỉ đơn giản như vậy. Không phải anh có thể đọc được tâm trí của cô ta. Nhưng anh biết cô ta sẽ phản ứng thế nào trong tình huống đó. Và cô ta biết phản ứng của anh.

Anh chưa gặp lại điều đó với bất kì ai. Chỉ với Jessica Reel. Anh tự hỏi liệu đó có phải cũng là lần cuối cùng của cô ta.

Khi điện thoại gọi đến, anh nhìn màn hình rồi vứt điện thoại sang một bên. Đó là Langley. Anh không có nhã hứng giải thích cho họ tại sao anh làm những việc anh đã làm. Một phần anh cảm thấy đó không phải việc của họ. Nếu họ giữ bí mật với anh, anh cũng có thể giữ bí mật với họ. Rốt cuộc thì tất cả đều là điệp viên mà. Đó là lúc một ý nghĩ hoàn toàn không liên quan nảy ra trong đầu anh. Chắc hẳn một phần tâm trí anh đã nghĩ đến nó trong lúc nhớ lại chuyện quá khứ.

Reel đã nói với anh một số điều về bản thân, và anh chợt nhớ đến một trong số chúng.

‘Tôi là một người tuân tự, Robie,’ cô ta nói sau khi họ trở về từ điệp vụ cuối cùng.

‘Ý cô là gì?’ Robie hỏi.

‘Ý tôi là tôi thích bắt đầu từ điểm đầu tiên và kết thúc ở điểm cuối.’

Ý nghĩ đó là một gợi ý cho anh, anh nhảy dựng dậy, đến chỗ kết sắt, lấy ra ba món đồ và nhìn chúng: Khẩu súng. Bức ảnh. Cuốn sách. GPB^[12].

Anh ngồi xuống với một nguồn năng lượng và sự hứng khởi mới. Anh đã đặt chúng theo đúng thứ tự một cách vô thức khi kiểm tra chúng trước đây. Nhưng ít nhất, giờ đây anh đã có được sự xác nhận rằng phải đặt chúng như vậy.

Anh cầm khẩu súng. Anh đã tháo nó ra nhưng không tìm thấy gì. Nhưng thực ra anh đã tìm thấy một thứ.

Mọi việc tôi là đều có lí do.

Đó là những gì Reel đã viết. Mọi việc cô ta làm đều có lí do. Anh nhìn khẩu súng. Glock đã chế tạo khẩu súng này. Không phải Reel.

Anh nheo mắt.

Nhưng cô ta đã cải tiến đôi chút.

Anh nhìn ống ngắm của khẩu súng. *Công ty Vũ khí Nhỏ Pennsylvania*. Phần bổ sung của Reel, mặc dù ống ngắm tiêu chuẩn đi kèm đã đủ hoàn hảo. Chốt an toàn bằng titan. Phần bổ sung tinh tế, nhưng cũng không cần thiết. Anh kiểm tra thêm lần nữa tay cầm được chạm khắc mà Reel đã thêm vào. Lại nữa, mặc dù báng nhựa của khẩu Glock đôi khi có thể trơn trượt, nhưng báng cũ cũng đã đủ hoàn hảo.

Tại sao Reel dành thời gian để cải tiến lại báng súng cũ trong khi không thực sự cần thiết? Để khắc hoa văn lên bề mặt báng súng cần nhiều thời gian. Và nếu bạn không biết mình đang làm gì hoặc có sai sót, khẩu súng có thể sẽ không thể sử dụng được nữa, ít nhất là báng súng. Chưa kể hầu hết mục tiêu của cô ta phải được hạ sát từ khoảng cách xa, tay cầm của súng gần không thực sự liên quan. Và còn ổ đạn ba mươi ba viên. Chi tiết đó đã khiến anh lưu tâm từ trước. trong nghề của họ, nếu bạn đủ thời gian để bắn ba mươi ba phát, có nghĩa bạn đã phạm phải sai lầm và nhiều khả năng sẽ bỏ mạng. Một hoặc hai, hoặc nhiều lắm ba phát đạn là đã phải thoát khỏi đó.

Mười bảy viên là con số tiêu chuẩn của dòng Glock này. Vậy mà cô ta vẫn tăng gấp đôi số đạn, quả thật có hơi cồng kềnh.

Anh không nghĩ Reel là người thích sự vương vít. Anh nhìn số model: *Glock 17*.

Anh sẽ phải làm việc này thật thận trọng, tỉ mỉ. Anh hình dung Reel cũng đã nghĩ ra mật mã này theo cách đó.

Robie biết anh đang đi đúng hướng vì tin nhắn mà cô ta đã gửi. *GPB* chỉ có thể là *Khẩu súng*, *Bức ảnh*, và *Cuốn sách*. Không thể có lời giải thích nào khác. Đó cũng là một cách khá xảo quyệt. Reel biết tổ chức sẽ cho phép anh lục tủ đồ của mình và mang chúng đi một khi họ phái anh đi truy sát cô ta. Và lí do duy nhất họ cho phép anh tiếp cận tủ đồ của cô ta là vì họ đã kiểm tra chúng mà không tìm được manh mối gì. Cô ta đã dự đoán rằng một lúc nào đó anh sẽ có được chúng và sẽ kiểm tra để tìm dấu vết.

Anh lấy một tập giấy và bút rồi bắt đầu gõ vào máy tính. Anh mở công cụ tìm kiếm, tra cứu các thông tin mà anh thu được từ khẩu súng. Anh đã có nhiều cách tiếp cận trước khi tìm được điểm khởi đầu hợp lí. Không hoàn toàn thích đáng, nhưng đủ để anh nhắm tới một hướng đi mới và có khả năng sẽ đem lại kết quả.

Anh ghi lại tất cả, đóng công cụ tìm kiếm, và tắt máy.

Anh nhảy dựng dậy và chuẩn bị đồ. Anh có nơi cần đến. Và anh phải đảm bảo rằng sẽ không bị ai bám đuôi.

Anh nhớ đến những lời Vance đã nói. Liệu anh có thể biến mất được không? Rồi mình sẽ biết ngay thôi.

CHƯƠNG 53

Đó là một căn phòng trang nghiêm đẹp đẽ, đầy gỗ tối màu, các nẹp ván hoàn hảo, thảm trải sàn bằng vải nhung lông, những cánh cửa lớn được chạm khắc, những chùm đèn đồ sộ, và sự phồn vinh uy nghi nổi trội.

Những đồng tiền của bang đã được sử dụng một cách thỏa đáng. Một điều hiếm hoi đích thực. Ít nhất đó cũng là quan điểm khiêm nhường của Sam Kent.

Ông đang ngồi trong văn phòng của mình ở tòa án. Ông gập sách lại và nhìn đồng hồ. Vừa đúng giờ.

Một phút sau thư kí của ông bước vào thông báo nghị sĩ Howard Decker đã đến. Ông ta bước vào và bắt tay vị thẩm phán trong lúc viên thư kí đi khỏi để hai người họ ở lại với cuộc họp riêng tư.

Ngoài việc giữ chức Chủ tịch Ủy ban Tình báo Hạ viện Mỹ, Decker đã từng thuộc tiểu ban tư pháp, nên cuộc gặp giữa ông ta và Kent sẽ không khiến ai nghi ngờ. Chưa kể hai người bọn họ là bạn lâu năm, chia sẻ những quan điểm và tham vọng tương đồng. Là Chủ tịch Ủy ban Tình báo, Decker có ảnh hưởng khắp Quốc hội từ CIA đến Bộ Tài chính và rất nhiều cơ quan liên bang liên quan khác.

Họ ngồi vào chiếc bàn trải khăn ăn bằng vải lanh, bày những bát, đĩa, cốc, tách bằng thủy tinh, và bữa trưa đã được đầu bếp của tòa án chuẩn bị sẵn. Kent rót rượu vang trắng cho cả hai người.

“Một bữa thết đãi không tồi,” Decker nói. “Phòng ăn Quốc hội đang có phần nhàm chán.”

“Chúng ta cần nói chuyện, vậy thì tại sao không nói ở đây, trong sự riêng tư và thoải mái, phải không?”

Decker cười khẽ và nâng li rượu vang lên miệng, “Anh không sợ sẽ có người nghe lén trong cái tòa án chuyên ban lệnh cho phép người khác nghe lén này sao?”

Kent vẫn bình thản. “Chúng ta cần nói chuyện, Howard.”

Decker đặt li rượu xuống, vẻ mặt bỗng trở nên nghiêm túc. “Là về Roy West phải không?”

“Nhiều hơn thế,” Kent nói.

“Anh nghĩ tất cả đều do Jessica Reel làm? Trên bản tin, trông chỗ đó như một bãi chiến trường.”

“Tôi đã tham gia chiến trận, Howard. Trông nó không hề giống một chiến trường. Chiến trường tệ hơn thế gấp nhiều lần.”

Bị chỉnh lời, Decker ngã lưng ra sau, liếm đôi môi đang nứt nẻ. “Chúng ta phải làm gì?”

“Kế hoạch của chúng ta vẫn không thay đổi, phải không?”

“Kế hoạch nào? Truy bắt Reel? Dĩ nhiên không.”

“Tốt, tôi chỉ muốn xác nhận lại. Tôi muốn đảm bảo rằng chúng ta vẫn cùng quan điểm.”

Decker nhăn nhó. “Nhưng anh đã làm những gì? Cái gã tên Robie đó không có vẻ sẽ hoàn thành được nhiệm vụ.”

Kent nhấp một ngụm rượu vang rồi cân nhắc điều Decker vừa nói. “Hắn ta sẽ hoàn thành nhiệm vụ. Chỉ có điều không phải nhiệm vụ mà chúng ta mong muốn.”

“Tôi không hiểu.”

“Tôi đã nhận được báo cáo chi tiết về những gì đã xảy ra ở Arkansas. Một báo cáo cực kì chi tiết, từ những nguồn thông tin đáng tin cậy nhất.”

“Và?”

“Và mức độ tàn sát đó không thể gây ra bởi tay một người, kể cả người giỏi như Jessica Reel.”

Decker ngồi thẳng dậy. “Anh đang bảo với tôi rằng cô ta có sự trợ giúp?” Decker nổi giận. Ông ta ngáp ngừng, rồi nói thêm, “Là Robie!”

“Tôi không có bằng chứng xác thực. Nhưng sẽ là cực kì trùng hợp nếu có một ai khác ngoài hắn đi lạc vào màn kịch nhỏ ấy, với các kĩ năng được huấn luyện hoàn hảo cho việc sống còn trong tình huống đáng lẽ bị áp đảo hoàn toàn.” Ông đặt li rượu xuống bàn rồi xiên một đĩa đầy cá hồi. “Mà tôi là người không thích sự trùng hợp.”

“Nếu Robie và Reel bắt tay nhau...”

“Tôi không nói vậy.”

“Nhưng anh vừa nói đó hẳn phải là hai người bọn chúng.”

“Điều đó không có nghĩa chúng đã bắt tay nhau, Howard.”

“Nó còn có nghĩa chết tiệt nào khác nữa chứ? Những lời anh nói chẳng khác gì bảo chúng đã cùng nhau giết lũ người ấy.”

“Cùng nhau sinh tồn không có nghĩa ở chung một phe. Có thể tôi đã lầm, nhưng có khả năng tình huống lúc ấy đã dẫn chúng tới sự hợp tác tạm thời.”

“Như vậy vẫn bất lợi cho chúng ta.”

“Dĩ nhiên rồi. Nhưng chuyện vẫn nằm trong tầm kiểm soát.”

“Nếu Robie thực sự đã bắt tay với Reel thì sao?”

“Thì hẳn sẽ cần được xử lí. Tôi đã chuẩn bị người cho nhiệm vụ ấy.”

“Nếu người đó và kẻ đang được anh cử đi truy sát Reel là một thì theo tôi đừng tốn công sức nữa.”

“Và phương án thay thế của anh là gì?”

“Công việc của anh là có câu trả lời cho các vấn đề này, Sam, không phải tôi. Sự phân chia nhiệm vụ giữa chúng ta đã được vạch rõ. Tôi giúp anh có được thứ anh cần. Và mục tiêu. Đó là nhiệm vụ của tôi. Và tôi đã thực hiện nó.”

Kent xúc một thìa đầy com và bông cải xanh rồi tống chúng xuống bụng bằng nước từ chiếc cốc thủy tinh có hoa văn. “Anh nói đúng. Tôi xin lỗi.”

Nguôi ngoai cơn giận, Decker ngồi thẳng dậy và bắt đầu ăn.

Kent nói, “Thực ra tôi đã dự đoán Reel sẽ tìm đến West. Tôi tưởng chúng đã sẵn sàng tiếp đón cô ta. Rõ ràng tôi đã sai. Tôi sẽ không lặp lại sai lầm đó.”

“Hi vọng là như vậy.”

“Tôi cũng đã tìm cách tuyển người giải quyết Reel và, nhiều khả năng, loại bỏ cả Robie nữa, nhưng hẳn không đủ tiêu chuẩn.”

“Liệu hẳn có trở thành một rắc rối khác?”

“Tôi không nghĩ vậy.” Kent nhấc li rượu của mình lên.

“Làm thế nào anh có thể biết chắc?”

“Vì tôi đã bắn vào giữa đầu hẳn.” Kent nhấp một ngụm rượu vang.

Decker đánh rơi đĩa của mình, nó va vào chiếc đĩa sứ rồi rơi xuống sàn.

“Anh không thích cá hồi sao?” Kent hỏi trong lúc chùi miệng.

Hai tay run rẩy, Decker cúi xuống và nhặt đĩa. Mặt tái nhợt, ông ta nói, “Anh đã bắn hấn?”

“Tôi không còn lựa chọn nào khác. Chưa kể, hấn ta là một kẻ kiêu ngạo hợm hĩnh. Quá tự tin vào bản thân. Tôi chẳng ngại gì mà không bắn hấn.” Ánh mắt Kent dừng lại nơi khuôn mặt đang sợ hãi của Decker. “Tôi không thích những tên không biết mình là ai. Tôi có xu hướng bắn chết những kẻ đó. Bắn vào đầu để đảm bảo rằng chúng không còn toàn mạng.”

Decker liếm môi. “Tôi biết anh đang chịu nhiều áp lực, Sam.”

Kent lắc đầu. “Đây không phải áp lực, Howard. Sống trong hầm hố dưới lòng đất giữa nơi rừng rậm nhưng nhúc rần và muỗi suốt nhiều tháng trời, tự hỏi thứ gì sẽ đoạt mạng của anh trước – bệnh kiết lỵ, thứ đang vắt kiệt sức lực anh hay những gã Việt Cộng không ngừng sát hại đồng đội của anh – đó mới là áp lực, ông bạn của tôi ạ.”

“Tôi cũng đang phải chịu rất nhiều áp lực.”

“Phải rồi. Anh đã đắc cử, có văn phòng khang trang, có tài xế riêng, có các nhân viên dưới quyền, những bữa ăn sang trọng, rồi anh về nhà và kiếm tiền nhờ bỏ đỡ những kẻ giàu có, thi thoảng ghé qua đây và thi thoảng nhúng tay vào làm việc của mình, bầu cho một thứ gì đó. Nhiều áp lực lắm. Chính trị chết tiệt. Rất mừng vì tôi đã không dính dáng tới nó. Còn anh, chưa từng một lần khoác lên mình chiếc áo lính.”

“Khi ấy tôi còn quá trẻ để chiến đấu trong chiến tranh Việt Nam.”

“Nếu không anh cũng sẽ tình nguyện nhập ngũ như tôi?”

“Tôi không nói vậy.”

“Chẳng có gì ngăn cản anh nhập ngũ vài năm sau đó.”

“Không phải ai sinh ra cũng để chiến đấu. Tôi có những mục tiêu khác trong cuộc sống.”

“Tôi đã được nhận một huân chương Trái Tim Tím và một huân chương Đồng, và sẽ được nhận huân chương Bạc nếu sĩ quan chỉ huy của tôi không căm ghét cái sự thực rằng lính của ông ta nghe lời tôi hơn ông ta. Sau khi chiến tranh kết thúc, tôi học lấy bằng đại học và bằng luật. Do chính phủ chi trả. Không có gì phải phàn nàn. Tôi đã phục vụ đất nước và được bù đắp. Còn anh chỉ làm ba chuyện nhằm nhí và giờ anh phục vụ dân chúng từ văn phòng đẹp đẽ an toàn của mình.”

Bất chợt Kent với tay về phía trước, bóp lấy cái gáy núc ních thịt của Decker và kéo ông ta lại gần cho đến khi khuôn mặt họ chỉ cách nhau chưa đến ba phân. “Nên lần sau anh còn giáo

huấn tôi thì đó sẽ là lần cuối cùng anh được giáo huấn bất kì ai, về bất kì điều gì. Rõ rồi chứ? Vì tôi không có ý định nhắc lại chuyện này một lần nữa đâu.”

Kent thả Decker ra rồi ngồi thẳng lại. Ông cầm đĩa lên. “Ăn thử cơm đi. Hơi cay nhưng rất hợp với bông cải xanh.”

Decker không động đậy. Ông ta chỉ ngồi đó nhìn trân trân vào Kent.

Kent dùng xong bữa rồi đứng dậy. “Thư kí của tôi sẽ dẫn anh ra. Tôi hi vọng anh sẽ có một ngày làm việc hiệu quả ở Quốc hội để phục vụ đất nước.”

Ông bước ra khỏi phòng, bỏ Decker ngồi run rẩy trên ghế.

CHƯƠNG 54

Robie lái xe chậm rãi trên những con đường hẹp ở Titanium, Pennsylvania. Đó là một thị trấn nhỏ với sự phối hợp thường thấy giữa những ngôi nhà và các cửa hàng. Khách bộ hành đi thông thả trên phố, nhòm vào các cửa hiệu gia đình. Xe đỗ ven đường. Người ta vẫy tay chào nhau. Cuộc sống chậm rãi, bình dị.

Anh đã làm tất cả những gì có thể để tránh bị bám đuôi đến đây. Anh nghĩ ngay cả các điệp viên tài giỏi nhất cũng không thể theo dõi anh. Nếu họ có thể, nó xứng đáng được liệt vào danh sách những người chiến thắng.

Anh kiểm tra định vị GPS. Anh đang tìm một con đường, và anh hi vọng đó là con đường đúng. Máy tính bảo anh rằng nó cách trung tâm thị trấn chừng một dặm.

Đường Marshall. Cùng tên với Ryan Marshall, điệp viên cao cấp đã dạy anh và Reel cách chạm khắc tay cầm súng ngắn. Điều này chỉ hai người bọn họ biết.

Robie đã tải về một địa chỉ nhà cụ thể trên đường Marshall. Nó là một trong hai khả năng có thể. Anh đã nhập vào số nhà mà anh chọn được nhờ cách tung đồng xu lúc còn ở nhà. Nhưng anh nghĩ, ở một nơi nhỏ như thế này, đường Marshall sẽ không quá dài để mất nhiều thời gian của anh trong trường hợp phải dùng đến khả năng thứ hai.

Anh đi chậm lại sau khi rời khỏi thị trấn và trở lại vùng quê. Anh rẽ phải vào vùng Marshall và đi thẳng cho đến khi con đường rẽ ngoặt sang phải. Đường như không có số nhà, vì chẳng hề thấy một căn nhà nào trong tầm mắt. Vừa lúc đang nghĩ chuyến đi này quả là một sự lãng phí thời gian thì anh thấy một khúc cua khác và nó nằm ngay phía trước. Nó trông như một nhà nghỉ từ những năm 1950.

Robie dừng xe trước một văn phòng nhỏ có cửa sổ bằng kính dày ở mặt tiền. Tòa nhà có hình móng ngựa với văn phòng ở chính giữa, có hai tầng và mục nát.

Robie không để ý đến các chi tiết đó. Ánh mắt anh tìm đến số nhà sơn trên mặt tiền tòa nhà: 33. Trùng với số đạn trong ổ đạn ngoại cỡ trên khẩu Glock của Reel.

Còn một con số khác khiến Robie phân vân là 17, số model của khẩu Glock.

Rõ ràng 33 là lựa chọn đúng đắn. Trong trò tung đồng xu của mình, anh đã thành công. Nhưng như vậy cũng hợp lý. 12 là con số tiêu chuẩn. Reel đã cải tiến ổ đạn.

Tiếp theo, mắt anh tìm đến biểu hiện bên ngoài nhà nghỉ. Nó được sơn màu trắng, với các vòng tròn đồng tâm màu đen tỏa ra từ chính giữa, và viền sơn màu đỏ đậm. Tên của nhà nghỉ là Mắt Bò; hình ảnh trên bảng hiệu tượng trưng cho mắt bò.

Sến sẩm, Robie nghĩ thầm, có lẽ ý tưởng đó đã từng độc đáo và hay ho thời nơi này mới xây. Nhưng đường viền đó mới là thứ đã thu hút sự chú ý của anh.

Robie giơ bức ảnh mà anh tìm thấy trong tủ đồ của Reel lên. Bức ảnh chụp Reel và một người đàn ông chưa rõ danh tính. Viền đỏ ở bên phải bức ảnh có thể từ bảng hiệu, nếu họ đã đứng bên cạnh nó lúc chụp. Càng chứng tỏ anh đã đến đúng chỗ.

Robie đỗ xe, ra ngoài, rồi bước tới văn phòng. Qua tấm kính dày anh có thể thấy một bà cụ tóc bạc đang ngồi sau cái quầy cao ngang hông, khi anh mở cửa, chuông kêu lên leng keng. Bà ngẩng mặt lên khỏi cái màn hình máy tính từ thời chưa có màn hình phẳng và vẫn còn phần hậu to như một chiếc ti vi nhỏ. Bà đứng dậy tiếp anh.

Robie nhìn quanh. Nơi này có vẻ chưa từng được thay đổi kể từ ngày mở cửa. Trông như nó đã đóng băng ở khoảng thời gian trước khi con người đặt chân lên mặt trăng, hay trước khi JFK nhậm chức Tổng thống.

“Tôi có thể giúp gì cho cậu?” bà lão nói.

Nhìn gần trông bà có vẻ đã ngoài tám mươi. Tóc bà mềm như bông, hai vai tròn và chùn xuống, hai đầu gối không còn vững chắc. Bảng tên bằng kim loại trên chiếc áo choàng của bà ghi “Gwen”.

Robie nói, “Cháu đi ngang qua và nhìn thấy nơi này. Quả là một nơi đáng chú ý.”

“Chủ cũ đã xây nó ngay sau Thế chiến thứ hai.”

“Bà có phải chủ mới không, bà Gwen?”

Bà cười, lộ ra hàm răng được bọc, “Cung ơi, chẳng có gì ‘mới’ ở ta cả. Và nếu ta là chủ, ta sẽ chẳng phải ngồi đây mày mò cách sử dụng máy tính. Mà sẽ thuê người làm thay cho ta. Nhưng lúc nào ta cũng có thể gọi cho chắt gái của ta. Nó sẽ báo cho ta biết phải bấm nút nào.”

“Bà còn phòng trống không?”

“Còn đấy. Đang không phải mùa cao điểm. Hầu hết người ta đến đây để được gần gũi với thiên nhiên. Nhưng lúc này trời quá lạnh để làm việc đó. Ở đây đông khách nhất là những

tháng mùa hè, cuối mùa xuân cũng không tệ.”

“Phòng 17 còn trống không ạ?”

Bà nhìn anh bằng vẻ dò xét. “Phòng 17? Chúng ta đâu có phòng 17.”

“Nhưng có vẻ như ở đây có nhiều hơn mười bảy phòng.”

“Ồ, phải. Nhưng đó là điểm gàn dở của người chủ cũ. Ông ấy đặt tên phòng bắt đầu từ 100 trở lên. Có lẽ ông ấy muốn nơi này nghe rộng hơn thực tế. Chúng ta có hai mươi sáu phòng, mười ba phòng mỗi tầng. Kể ra thì, một con số không may mắn. Mười ba. Nhưng chúng ta đã ở đây một thời gian dài rồi, nên chắc cũng chẳng hại gì.”

Robie đã thử vận may với số 17. Nếu Reel đã để lại các manh mối bí ẩn, anh muốn thử tất cả.

“Vậy thì cho cháu phòng nào cũng được.”

Bà lấy chìa khóa phòng 106 và đưa cho anh sau khi đã nhận tiền phòng hai đêm bằng tiền mặt.

“Trong thị trấn có một nhà hàng khá được, tên Palisades. Khăn trải bàn và khăn ăn được làm từ những chất liệu khác chứ không phải bằng giấy. Thực đơn của họ có các món mà ta chưa từng nghe nói đến và không thể tự nấu mà ăn được. Nhưng nó rất khá nếu cậu có đủ tiền trả, hầu hết người dân quanh đây thì không. Nếu muốn tiết kiệm, cậu có thể thử Gettyburg Grill cách Palisades một dãy phố. Chỉ rất các món thông thường. Burger, pizza và khoai tây chiên. Ta khoái món sinh tố Neapolitan của họ. Rất tuyệt mà chỉ có một đô.”

“Cảm ơn bà.”

Robie chợt quay trở về xe để lấy đồ thì những gì bà nói ngay sau đó khiến anh phải dừng lại.

“Dĩ nhiên còn có cả lán 17.”

Anh quay người lại, đối diện với bà. “Lán 17?”

“Có lẽ ta đã quên bảo với cậu về những căn lán của chúng ta rồi.”

“Có lẽ vậy,” Robie đáp, nhìn bà với vẻ trông đợi.

“Nhưng cũng chẳng giúp ích được gì cho cậu.”

“Tại sao vậy?”

“Ngay cả khi cậu thích lán 17, ta cũng không thể cho cậu thuê nó được.”

“Tại sao ạ?”

“Vì đã có người thuê. Từ rất lâu rồi.”

“Rất lâu? Là ai thuê?”

Bà mím môi. “Đó là thông tin cá nhân, chẳng phải sao?”

“Nếu bà nói vậy thì thôi,” Robie mỉm cười đáp. Lúc này anh không thể để bà phải gọi cho cảnh sát Titanium vì anh đã tò mò thái quá. “Chỉ là, số 17 là con số cháu đã mặc khi còn chơi bóng ở trường đại học. Nên bất cứ nơi nào cháu đến, cháu đều muốn được ở phòng số 17. Cháu biết thật ngớ ngẩn, nhưng điều đó rất có ý nghĩa đối với cháu.”

“Cung à, tuần nào ta cũng mua vé xổ số có số trùng với ngày cưới của ta, 11, 15, và 21, tuổi của ta khi kết hôn. Còn cả số năm sinh mà ta sẽ không nói với cậu, vì như thế cậu sẽ biết ta đã hơn hai mươi một tuổi. Rất khó để đoán ra điều đó nếu chỉ nhìn vẻ bề ngoài của ta, phải không?”

“Phải ạ,” Robie đáp, tặng kèm thêm một nụ cười.

“Nên ta chẳng bận tâm tới số 17 của cậu đâu.”

“Cảm ơn bà,” Robie đáp. “Vậy những căn lán của bà ở đâu?”

“Ồ, chúng ta có hai mươi căn tất cả. Ta biết, gần bằng số phòng chúng ta có. Nhưng một lần nữa, đó là ý tưởng của vị chủ cũ. Để các cậu hòa mình vào thiên nhiên. Chúng được xây trong rừng. Rất thô sơ. Mỗi phòng chỉ có một chiếc giường, bồn vệ sinh, chậu rửa mặt, lò sưởi và cũng là bếp, nước chỉ có khi máy bơm hoạt động. Rất đơn sơ.”

“Tắm rửa thì sao ạ?”

“Cậu có thể sử dụng nhà tắm ở đây. Chúng tôi xây nó dành cho khách thuê lán. Hoặc cậu có thể dùng chậu rửa mặt trong lán để tắm nhanh. Hầu hết những người thuê lán không đặt nặng vấn đề vệ sinh cá nhân. Mà ta cũng chẳng mấy khi thấy mặt họ. Họ đến rồi đi tùy thích.”

“Ngoài lán 17, còn lán nào khác có người thuê không ạ?”

“Không.”

“Hiện giờ có ai đang ở lán 17 không?”

“Ta không biết. Như ta đã nói, họ đến rồi lại đi.”

“Họ. Có hai người sao?”

“Cậu tò mò thật đấy?”

“Lúc nào cũng vậy. Cái tính này thường mang lại rắc rối cho cháu, nên cháu sẽ thôi ngay

đây.” Robie lại nhoẻn miệng cười, anh hi vọng nhờ nó bà sẽ bỏ qua vụ này. Anh có cảm giác mình vừa đi quá xa. Hi vọng anh sẽ không phải hối hận.

Bà dán mắt nhìn anh. “Nghe này cưng, nếu cậu muốn đổi phòng lấy căn lán cũng được thôi. Lán 14 đã chuẩn bị sẵn. Cảnh xung quanh khá đẹp và có bồn vệ sinh mới. Nói là mới vậy thôi nhưng cũng đã ngót nghét năm năm rồi, hầu như vẫn dùng tốt.”

“Ồ, tại sao không nhỉ?” Robie đáp. “Cháu cũng thích được gần gũi với thiên nhiên. Đường tới đó thế nào ạ?”

“Cách đây một phần tư dặm đường bộ. Các căn lán nằm rải rác trong rừng, nhưng có biển chỉ dẫn cho cậu biết căn nào nằm ở đâu. Cậu có thể để xe trước cửa và đi bộ tới đó. Con đường mòn bắt đầu ở ngay đằng sau nhà nghỉ.”

Vài phút sau Robie đã đi bộ trên con đường mòn về phía căn lán 14 với ba lô trên vai trái. Và khẩu Glock nằm trong tay phải.

CHƯƠNG 55

Căn lán 14 đúng như những gì bà Gwen đã miêu tả. Đơn sơ. Anh đặt ba lô xuống chiếc giường chẳng lớn hơn chiếc cũi trẻ con là bao. Chiều dài của nó không đủ cho Robie.

Lò sưởi ở một góc phòng. Một chiếc bàn. Một chiếc ghế. Một bồn vệ sinh và chậu rửa mặt ở phía sau tấm chắn tạm bợ. Hai cửa sổ hai bên tường đối diện. Anh đến gần một cửa sổ và nhìn ra ngoài.

Không có căn lán nào khác trong tầm mắt, chỉ có cây cối. Những người thuê lán hẳn muốn được riêng tư. Anh sẽ phải đi vòng quanh để nắm địa hình khu đất.

Anh đã nhìn thấy biển chỉ dẫn tới lán 17. Nó nằm bên trái. Nhưng anh không biết khoảng bao xa. Anh đang ở sâu trong rừng đến nỗi không hề nghe có tiếng xe cộ, không một tiếng người. Không ti vi lẫn đài phát thanh.

Chỉ có một mình anh với thiên nhiên. Tuy vậy, cũng chưa chắc chỉ có mình anh.

Anh ngồi xuống ghế, quay mặt về phía cửa, khẩu Glock nằm trong tay phải. Tay trái anh lôi cuốn sách về Thế chiến thứ hai ra khỏi túi. Đó là manh mối cuối cùng chưa được giải pháp.

Mọi việc cô ta làm đều có lí do. Cô ta là người ưa sự tuân tực.

Tôi thích bắt đầu từ điểm đầu tiên và kết thúc ở điểm cuối.

Anh mở cuốn sách ra. Trước đây anh đã kiểm tra nó, nhưng không thực sự kĩ lưỡng. Đó là một cuốn sách dày mà anh thì không có đủ thời gian. Giờ anh cảm thấy mình cần phải dành thời gian cho nó

Ánh sáng ban ngày đang nhanh chóng lụi dần và căn lán này không được mắc điện. Trong lúc anh chậm rãi giở từng trang sách, trời trở nên tối hơn, anh đặt khẩu súng sang một bên và dùng chiếc đèn pin nhỏ soi vào để đọc.

Tuy vậy, anh vẫn không ngừng nhìn về phía cửa ra vào và cửa sổ. Cửa sổ có rèm che, nhưng anh biết rằng ánh đèn sẽ biến anh trở thành mục tiêu. Anh đã dịch chuyển ghế đến một vị trí khác trong phòng để không thể bị nhắm bắn từ bên ngoài.

Anh đã đẩy bàn ra chặn cửa sau khi khóa nó lại. Anh dự tính nếu có người xông vào, anh sẽ có đủ thời gian để tắt đèn, chớp vũ khí và ngắm bắn. Ít nhất anh cũng hi vọng là vậy.

Anh chậm rãi lật từng trang sách, đọc từng chữ. Khi đọc tới giữa chương mười sáu, anh dừng lại. Tiêu đề của đoạn này là “Hoa Hồng Trắng”.

Robie đọc nó ngay lập tức.

Hoa Hồng Trắng là tên của một nhóm kháng chiến chủ yếu bao gồm các sinh viên đại học ở Munich trong Thế chiến thứ hai, những người đã đứng lên chống lại sự bạo ngược của Đức Quốc Xã. Tên của nhóm được đặt theo tên cuốn tiểu thuyết về sự bóc lột nông dân ở Mexico. Hầu hết các thành viên của Hoa Hồng Trắng đã bị Đức Quốc Xã tử hình. Nhưng các truyền đơn mà họ in đã được lén đưa ra khỏi nước Đức và hàng triệu bản của các truyền đơn đó đã được rải khắp nước Đức nhờ máy bay của quân Đồng Minh. Sau khi chiến tranh kết thúc, các thành viên của Hoa Hồng Trắng được tôn vinh như những vị anh hùng.

Robie từ từ đóng sách lại và đặt nó sang một bên. Anh tìm cách đặt các chi tiết về Hoa Hồng Trắng vào tình huống của cô ta.

_Hoa Hồng Trắng đã đấu tranh chống lại sự bạo ngược của Đức Quốc Xã.

Họ cảm thấy bị phản bội.

Họ chưa từng giết một ai, nhưng đã mưu đồ trút cơn giận lên phe Phát Xít hòng ngăn chặn chúng.

Họ đã bị giết vì những hành động của mình._

Robie điều chỉnh lại các tình tiết này và đặt chúng vào tình thế hiện tại.

_Reel đang đấu tranh chống lại một thế lực nào đó.

Cô ta đã cảm thấy bị phản bội.

Cô ta đã ra tay hòng ngăn chặn thế lực đối nghịch đó, bao gồm cả việc mưu sát. Nhưng đó là nghề của cô ta. Cô ta không phải là cô nữ sinh viết truyền đơn.

Bồi thẩm đoàn vẫn còn chưa rõ cô ta có hi sinh mạng sống của mình hay không._

Rồi Robie nghĩ đến những lời DiCarlo đã nói: Các điệp viên mất tích. Vũ khí bị di dời. Các điệp vụ lẽ ra không nên có.

Và cả Áo Xanh nữa. Theo ông, còn nhiều điều khác chưa được khám phá.

DiCarlo không tin tưởng người trong tổ chức của chính mình. Đó là lí do bà chỉ giữ bên mình

hai vệ sĩ. Bà đã đúng và đã phải trả giá cho sự bảo vệ có giới hạn của mình.

Reel đã biến mất và được cho là đã ám sát hai thành viên của tổ chức. Theo Áo Xanh, nếu cô ta làm vậy, có khả năng vì họ đã ở phe phi nghĩa, còn Reel ở phe chính nghĩa.

Nếu tất cả những điều đó là sự thật thì tổ chức đầy rẫy những kẻ phản bội, và chúng đang giữ các vị trí quan trọng. Ít nhất chúng quan trọng như Gelder hoặc có thể hơn.

Rồi còn Roy West nữa. Hấn đã từng làm việc cho tổ chức. Hấn đã viết một kịch bản Tận Thế nào đó. Hấn đã gia nhập lực lượng vũ trang li khai. Giờ hấn đã chết.

Robie cầm súng lên và nhìn đồng hồ. Anh không đến đây để đọc sách.

Trời đang tối dần, và càng tối hơn ở nơi này, chẳng có nguồn sáng nào ngoài những vì sao đang nấp sau màn mây mỏng nhẹ như sa.

Anh mở ba lô lấy ống nhòm đem ra. Anh đeo nó lên rồi khởi động. Ống nhòm hoạt động tốt, buộc những vật vô hình phải hiện hình.

Kế hoạch của Robie rất đơn giản. Anh sẽ tới lán 17.

Bóng đêm vừa là đồng minh vừa là kẻ thù của anh. Nếu không có người ở đó, Robie sẽ có thể lục soát. Và nếu căn lán không đem lại manh mối nào, thì anh đã lãng phí cả đồng thời gian mà chẳng được tích sự gì.

Anh tự hỏi nếu thế thật thì bước tiếp theo của mình là gì. Trở về D.C? Xuất hiện trở lại? Sau tất cả những gì anh nghi ngờ? Rằng tổ chức của anh đã biến chất và thối nát?

Những tin nhắn gần đây của anh với Reel chắc chắn đã bị họ đọc. Họ sẽ muốn biết Robie đã tìm ra manh mối gì. Họ sẽ muốn biết anh đã đi đâu. Có thể họ sẽ muốn lấy đầu anh nữa, tùy vào câu trả lời của anh. Vậy thì mình sẽ không cho họ bất kì câu trả lời nào, cho đến khi mình biết họ thuộc về phe nào.

Anh tin tưởng vào những giá trị đạo đức mà nhờ một phép màu nào đó vẫn còn trong anh, bất kể công việc mà anh đang làm. Có nghĩa anh không thể ngoảnh mặt làm ngơ trước sự vụ này. Có nghĩa một lúc nào đó anh phải đối mặt với nó.

Anh đợi đến sau hai giờ đêm mới bắt đầu ra ngoài. Anh mở cửa lán 14 và bước vào màn đêm đen kịt.

Điểm dừng chân tiếp theo, lán 17.

CHƯƠNG 56

Trông nó chẳng khác gì lán 14, ngoại trừ chậu cây cảnh ngoài hiên trước chỉ có duy nhất một cành hoa đang héo rũ. Những hạt sương giá đầu tiên sẽ giết chết nó. Trên chậu cây có vẽ hình con mèo.

Anh đứng sau rặng cây. Ánh mắt anh lướt qua cửa trước căn lán, tới chậu hoa, rồi bóng tối xung quanh. Qua cặp ống nhòm đêm chuyên dụng, thế giới hiện lên sắc nét. Nhưng nó không thể cho anh thấy tất cả mọi thứ. Còn thể còn điều gì đó ngoài kia mà anh không nhìn thấy.

Bởi vậy anh quan sát chậu hoa một hồi lâu, tự hỏi tại sao nó lại ở đó. Chỉ độc một cành hoa héo rũ. Đó là loại hoa cần ánh mặt trời, như đa phần các loài hoa khác. Nhưng mặt trời không thể chiếu tới nơi này. Có nghĩa chẳng có lý do gì lại trồng nó vào chậu rồi đặt lên bậc thềm.

Thật phi lý. Và vì thế việc đó cũng thật có lý. Mọi việc Reel làm đều có lý do.

Anh tua lại từng cảnh của điệp vụ Bờ Đông thất bại. Anh đã bắn vào cửa và vào bậc thềm hông loại bỏ bẫy mìn từ một khoảng cách an toàn.

Anh vặn ống giảm thanh vào nòng khẩu Glock của mình, ngắm và bắn hai phát đạn. Chậu cây vỡ tan, đất và hoa toác ra thành các mảnh nhỏ bắn lên trời.

Không có mìn nổ. Nhưng qua ống nhòm đêm, Robie nhìn thấy những gì còn sót lại của một thiết bị nào đó bay tít vào trong bóng tối. Anh di chuyển lại gần để kiểm tra một trong các mảnh vỡ: một phần của chiếc camera quan sát. Anh nhặt mảnh vỡ của chậu hoa bằng đất lên. Cái lỗ bên trên nó đã được che giấu bởi bức hình con mèo.

Cái chậu đó là cặp mắt của Reel. Và Robie vừa chọc cho cô ta mù.

Một cảm giác khoan khoái.

Đồng thời giờ đây anh cũng đã chắc chắn rằng người thuê căn lán số 17 đích thị là Jessica Reel. Cô ta đã đưa manh mối để dẫn anh tới đây. Nhưng điều đó không khiến anh tin tưởng cô ta hơn.

Anh lôi máy chụp ảnh nhiệt từ trong ba lô ra, khởi động, rồi chĩa về phía căn lán. Không có

vật thể sống bên trong căn lán. Nhưng đó cũng là điều đã diễn ra lần trước và Robie đã suýt phải bỏ mạng.

Cuối cùng, anh quyết định dù sao cũng phải ra tay hành động. Anh rón rén lại gần căn lán, khụy gối, rồi nã súng vào cửa trước và sàn của bậc thềm.

Không có động tĩnh gì ngoại trừ tiếng kim loại xuyên qua những tấm gỗ cũ.

Anh đợi, đồng tay nghe ngóng.

Tiếng chạy vụt qua những bụi cây là của một con sóc hoặc nai. Con người không thể di chuyển như vậy. Anh cúi thấp người tiến lên phía trước thêm một đoạn, rồi ngồi xuống kiểm tra địa thế.

Không còn gì nhiều ở bên ngoài để dựa vào mà suy đoán. Anh hi vọng bên trong sẽ đem lại nhiều thông tin hơn.

Anh lại gần bậc thềm, vội bước qua các bậc thang tới cửa ra vào. Chỉ một cú đá là cánh cửa gỗ bật mở. Một giây sau Robie đã vào bên trong căn lán và xác nhận an toàn năm giây sau đó. Anh đóng cửa lại, lấy đèn pin chìa vào xung quanh.

Những gì nhìn thấy không như anh đã chờ đợi. Không có dòng chữ XIN LỖI nào được viết lên tường. Có thể có bom cháy ở đâu đó trong căn lán, nhưng anh không quá bận tâm đến điều đó. Một lò sưởi, một chiếc bàn, ghế và một cái giường, bồn vệ sinh nhỏ và chậu rửa mặt. Giống hệt căn lán của anh. Trên bàn là chiếc đèn chạy bằng pin. Anh kiểm tra nó hòng tìm bẫy mìn, nhưng không tìm thấy; anh bật nó lên, và ánh sáng mờ mờ bao tỏa căn lán.

Trên bàn còn có hai bức hình được lồng vào khung. Một bức của Doug Jacobs, bức còn lại của Jim Gelder. Vết vạch chéo màu đen đã được vẽ lên hai bức hình của những kẻ đã chết. Còn ba chiếc khung khác đặt bên cạnh chúng. Nhưng không có hình bên trong. Trước mặt các khung hình là một bông hoa hồng trắng.

Anh cầm khung hình của Jacobs và Gelder lên kiểm tra hòng tìm manh mối bên trong. Không có gì. Anh làm điều tương tự với ba khung hình còn lại. Robie tự hỏi Reel muốn đặt hình của ai vào những chiếc khung này nếu cô ta có cơ hội. Và anh vẫn không hiểu tại sao lại có chuyện đó, chỉ biết rằng vì một số lí do nào đó cô ta cho rằng những người đàn ông này là những kẻ phản quốc.

Robie vẫn không có bằng chứng cho lời kết án ấy. Nhưng những gì xảy ra với Janet DiCarlo đã khiến anh nhận thấy có điều gì đó bất ổn. Anh chạm vào cánh hoa hồng trắng. Nó vẫn còn ấm, có lẽ nó chỉ vừa được đặt lên bàn cách đây không lâu.

Bỗng nhiên! Anh quay người cực nhanh, và có thể nghe thấy tiếng cô ta thở gấp trước tốc độ phản xạ của anh.

Khẩu súng của anh chĩa vào đầu cô ta, ngón tay luồn vào vòng bảo vệ cò súng, gần chạm tới cò. Chỉ một cử động nhẹ của ngón tay là cô ta sẽ chết, với con mắt thứ ba nằm giữa hai con mắt thực.

Nhưng đó không phải Jessica Reel.

Là Gwen, người đứng sau quầy tiếp tân của nhà nghỉ Mắt Bò, bà đang nhìn anh chăm chăm.

CHƯƠNG 57

“Bà đang làm gì ở đây?” Robie hỏi.

Anh không hạ súng xuống. Tuy bà đã già nhưng vẫn có thể là một mối đe dọa. Bà điềm tĩnh nói, “Ta cũng có thể hỏi cậu câu đó, chàng trai trẻ. Đây không phải lán 14. Đây là lán 17. Như ta đã nói với cậu, nó đã được thuê.”

“Đâu có vẻ có người ở đây. Như thể chưa từng. Chỉ có các bức hình và một bông hồng trắng trên bàn.”

Gwen nhìn qua Robie về phía các bức hình và bông hoa rồi lại chĩa cái nhìn vào anh. “Không có can hệ gì cả. Họ đã trả tiền, và họ có quyền làm gì họ muốn với nó.”

“Chính xác thì họ là ai?”

“Như ta đã nói, không thể tiết lộ.”

“Tôi nghĩ chúng ta đã vượt qua giới hạn của các bí mật rồi, Gwen. Bà cần phải nói cho tôi biết ngay lập tức.”

“Bà ấy sẽ không nói gì đâu, nhưng để tôi nói.”

Robie xoay khẩu súng và chĩa vào kẻ mới đến.

Jessica Reel đang đứng trước mặt anh.

Điều khiến anh ngạc nhiên là cô ta không có súng. Hai cánh tay cô ta đang buông thõng hai bên. Robie nhanh chóng lướt mắt nhìn dọc người cô ta.

Reel nói, “Không có vũ khí đâu, Will. Không ném dao. Không bẫy rập.”

Robie giữ im lặng trong lúc cô ta thận trọng tiến thêm một bước vào căn lán. Anh không ngừng đảo mắt giữa hai người đàn bà.

Reel nói cô ta không có vũ khí, điều này anh không thể tin. Nhưng cô ta cũng không nói bà lão không có. Và ở vị trí này, thậm chí một bà già tám mươi tuổi cũng có thể bắn và giết chết anh.

“Hai người biết nhau?” cuối cùng anh hỏi.

“Anh có thể nói vậy,” Reel đáp. “Bà ấy là lá chắn an toàn của tôi.”

Robie hất hàm về phía cô với vẻ truy vấn.

“Tôi nghĩ nếu bà ấy có mặt ở đây anh sẽ không găm một viên đạn vào đầu tôi.”

“Tôi đã không làm vậy khi ở Arkansas.”

“Tôi cảm kích hành động ấy hơn những gì anh có thể tưởng tượng, nhưng hoàn cảnh đã thay đổi.”

“Phải, hoàn cảnh thay đổi. Nhưng tại sao cô nghĩ sự có mặt của bà ấy ở đây sẽ ngăn tôi giết cô?”

“Vì nếu giết tôi, anh cũng sẽ phải giết bà ấy. Và anh không bao giờ giết người vô tội. Đó không phải con người anh.”

Robie lắc đầu. “Làm sao tôi biết được bà ấy có vô tội thật hay không? Bà ấy không có vẻ ngạc nhiên trước tình cảnh này.”

Gwen nói, “Có chứ. Ta đã không nghĩ cậu có thể di chuyển nhanh đến vậy. Khiến ta sợ chết khiếp.”

“Anh ta luôn di chuyển nhanh như vậy đấy,” Reel đáp. “Nhưng không hề có chuyển động thừa thãi. Mọi thứ đều được tính toán để đạt hiệu quả cao nhất. Cháu đã được chứng kiến khi còn ở Arkansas. Đạo quân một người.”

“Điều đó đưa chúng ta tới đâu?”

“Tới việc anh chĩa súng vào tôi. Như ở Arkansas.”

“Cô chưa trả lời câu hỏi của tôi.”

“Anh muốn câu trả lời như thế nào?”

“Cô đã giết hai người của tổ chức một cách tàn bạo. Trong hoàn cảnh thông thường, vậy cũng đã đủ là một câu trả lời cho tôi. Đó là những gì tôi đã nói với cô ở Arkansas, và cũng là những gì tôi đang nói với cô. Ở đó, tôi đã đòi một lời giải thích. Và tôi đang đòi một lần nữa.”

Cô lại gần thêm một bước. “Trong hoàn cảnh thông thường?” cô nói.

Robie đặt ngón tay vào vòng bảo vệ cò súng, gần chạm tới cò. Reel ghi nhận và dừng di chuyển. Cả hai đều biết anh đã tới gần điểm không thể quay lại.

Gwen quanh quẩn phía sau, lộ vẻ căng thẳng, dán mắt vào Reel.

Robie nói, “DiCarlo? Bà ấy đã nói rõ với tôi rằng tình hình không được ổn.” Anh chỉ qua vai về phía bàn. “Hoa Hồng Trắng? Nhóm kháng chiến trong Thế chiến thứ hai. Chống lại những kẻ mà họ nghĩ là phản bội – Đức Quốc Xã.”

“Tôi đã sợ họ sẽ dọn những bông hồng mà tôi để lại.”

“Họ đã dọn, nhưng vẫn sót lại một vài cánh. Có lẽ đấy là lí do duy nhất khiến họ để quyền sách trong tủ đồ của cô lại cho tôi kiểm tra. Họ không nghĩ tôi có được manh mối gì về những cánh hoa.”

“Thật mừng khi thấy họ phạm sai lầm.”

“Nhưng vấn đề của tôi là, có thể cô mới là kẻ phản bội và tất cả những chuyện này chỉ là một màn tung hỏa mù.”

“Có thể đúng như anh nói.”

“Chúa ạ!” Gwen giận dữ nói. “Cháu biết đó không phải là sự thật mà.”

Robie thoáng đưa mắt nhìn bà lão. Anh nhìn thấy bà đang ăn bận chỉnh tề, mặc dù giờ đã rất muộn.

Tất cả đã được sắp đặt.

Robie hỏi Gwen, “Chính xác thì bà là ai?”

Gwen nhìn Reel mà không nói một lời. Reel từ tốn quay sang nhìn bà. Robie nghĩ anh đã nhìn thấy cô ta mỉm cười, mặc dù khó để biết chính xác trong ánh sáng mập mờ.

Reel nói, “Một người bạn cũ. Một người bạn từ rất lâu. Đúng hơn là người nhà.”

“Tôi đã không nghĩ cô có bất kì người nhà nào. Mẹ cô đã chết, bố cô lĩnh án chung thân.”

“Gwen là người mẹ nuôi tốt bụng duy nhất mà tôi được gửi đến.”

“Khi họ đưa cháu đi...” Gwen nói, rồi giọng trở nên ấp úng.

“Nếu bà là một người mẹ nuôi tốt thì tại sao họ mang cô ta đi?”

Reel đáp, “Hệ thống bảo trợ trẻ mồ côi hoạt động không theo logic nào cả. Họ thích gì làm nấy.”

“Được rồi, nhưng điều đó không lí giải cho sự có mặt của bà ấy ở đây.”

Reel nói, “Bốn năm trước tôi đã mua lại nơi này. Dĩ nhiên là dưới một danh tính giả. Tôi đưa

Gwen tới điều hành nó.”

“Cô sở hữu nhà nghỉ này?” Robie ngạc nhiên hỏi.

“Tôi phải có chỗ nào đó để cất tiền chứ. Và tôi không bận tâm đến chuyện sinh lời, chỉ chỉ thực sự muốn có một nơi để ẩn náu.”

“Ẩn náu theo nghĩa đen?” Robie hỏi.

Cô nhìn về phía các bức hình đặt trên bàn. “Anh không định hỏi tôi về chúng sao?”

“Tôi tưởng tôi đã hỏi rồi? Tôi không nhớ đã nhận được câu trả lời, ngoại trừ việc họ là những kẻ phản bội và cô không có bằng chứng.”

“Tôi bước vào căn lán này mà không mang theo vũ khí. Chuyện đó nói lên với anh điều gì?”

“Rằng cô muốn nói chuyện, vậy thì nói đi. Tôi đặc biệt muốn biết về Tận Thế.”

“Đó là một câu chuyện dài.”

“Lịch của tôi trống từ giờ đến hết năm.”

“Anh có thể hạ vũ khí xuống được chứ?”

“Tôi không nghĩ vậy.”

Cô chìa tay ra. “Anh có thể cầm tay tôi lại nếu điều đó khiến anh cảm thấy an tâm hơn.”

“Nói cho tôi biết điều cô cần nói. Hãy giải thích tại sao cô tặng Doug Jacobs một viên đạn trong khi đáng lẽ phải dành nó cho kẻ đã thề sẽ hủy hoại đất nước này. Nói cho tôi biết tại sao Jim Gelder phải chết. Và nói cho tôi biết tại sao cô giết tên nghiên cứu viên đã hóa thành một thằng điên. Tôi đang trông đợi câu trả lời. Có thể nó sẽ cứu mạng cô. Có thể,” anh nói thêm.

“Tôi đã nói với anh rồi, tôi không giết Roy West. Hắn đã tìm cách giết tôi và tôi chỉ phòng vệ chính đáng. Hắn chết vì các mảnh vỡ văng vào người khi nhà của hắn nổ tung.”

“Tại sao cô đến đó?”

“Hắn có thứ tôi cần.”

“Phải, cô đã nói với tôi điều ấy khi còn ở Arkansas. Cụ thể là thứ gì? Cô nói cô đã đọc kịch bản mà hắn viết từ trước.”

“Tôi cần xác nhận.”

“Xác nhận điều gì?”

“Những kẻ đã đọc kịch bản đó.” Reel quan sát anh với vẻ trông đợi. “Anh đã biết điều ấy. Tôi

có thể nhận ra dựa trên biểu cảm của anh.”

“Cô giết những người đó chỉ vì một kịch bản tưởng tượng nhảm nhí?”

“Đó không chỉ là một kịch bản bông đùa. Và nó không hề nhảm nhí. Ít nhất đối với một số người. Kịch bản ấy đã không được lưu truyền rộng rãi. Nhưng một số kẻ chủ chốt đã đọc được nó. Những kẻ muốn biến kịch bản ấy trở thành hiện thực. Và nếu điều đó xảy ra, Robie...” Giọng cô tắt dần.

Anh chực hỏi cụ thể kịch bản đó đã viết những gì thì họ nghe thấy có tiếng động.

Có người đang đến. Không phải nai. Không phải sóc. Không phải gấu.

Người. Chỉ có người mới di chuyển rón rén đến như vậy. Cả Reel và Robie đều nhận ra những chuyển động đó.

Reel xoay phắt người về phía Robie. Vẻ buộc tội hiện rõ trên khuôn mặt cô. “Tôi không nghĩ anh lại tệ đến vậy, Robie. Anh đã dẫn họ tới đây.”

Thay cho câu trả lời, Robie đưa tay ra sau lưng, rút khẩu súng dự phòng ra khỏi bao và ném về phía cô. Cô bắt lấy nó, kéo chốt, và cầm hờ trên tay.

Đến lượt Reel lộ vẻ ngạc nhiên.

“Họ không đi cùng tôi,” Robie nói.

“Vậy thì anh đã bị bám đuôi.”

Anh tắt đèn, nhúng chìm căn lán trong bóng tối. “Có vẻ vậy. Tôi chỉ không biết bằng cách nào. Có lối nào để thoát khỏi đây không?”

Reel đáp, “Có.”

CHƯƠNG 58

Reel đi tới góc phòng, đẩy bàn sang một bên, quỳ xuống và nhấc một mảng sàn lên, để lộ lối đi rộng chừng một mét vuông.

“Lối đi đó dẫn tới đâu?” Robie hỏi, vẻ thất vọng vì đã không để ý đến nó từ trước.

“Xa khỏi đây.”

Cô ngồi bệt xuống và hạ mình qua lỗ hổng. “Đi thôi. Chúng sẽ không chờ lâu đâu.”

“Vậy thì hãy để tôi làm cho chúng hiểu rằng chúng phải cảnh giác,” Robie nói.

Anh lại gần cửa sổ và bắn năm phát đạn. Anh dàn loạt đạn trên một diện đủ rộng để bất kì ai đang tiến tới cũng phải che chắn và bọc hậu. Rồi anh đến bên miệng lỗ và thò chân xuống. Anh đứng dậy, ra dấu có Gwen. “Đi nào.”

Gwen lắc đầu. “Ta sẽ chỉ làm chậm chân các cháu.”

Reel lên đứng bên cạnh Robie. “Gwen, bà không thể ở lại.”

“Ta đã già và quá mệt mỏi rồi, Jess.”

“Không bàn cãi nữa. Đi nào.”

Gwen rút khẩu súng lục có ổ quay từ túi trước của chiếc váy bà đang mặc ra và nhắm vào Reel. “Cháu nói đúng. Không có gì phải bàn cãi cả, Jess. Cháu đi đi.”

Reel bàng hoàng nhìn bà.

Robie kéo tay cô. “Không còn nhiều thời gian nữa.”

Họ nghe thấy tiếng bước chân đang đến gần từ mọi hướng.

“Đi đi!” Gwen quát. “Ta nuôi cháu lớn không phải để nhìn cháu chết như thế này. Cháu phải thoát khỏi đây và kết thúc mọi chuyện, Jess. Đi ngay.”

Robie vắt ba lô qua vai, kéo Reel xuống lỗ rồi đặt lớp ván sàn vào chỗ cũ. Gwen hối hả chạy lại và đẩy chiếc bàn che miệng lối vào. Rồi bà quay người về phía cửa để đối diện với điều đang xảy đến.

Robie và Reel phải trườn trong đường hầm. Họ thấy một chiếc ba lô to sau khi đi được một quãng. Reel chộp lấy nó, vắt qua vai, và tiếp tục bò.

“Lối đi này dẫn đến đâu?” Robie hỏi.

“Vào rừng,” cô thì thầm. Giọng cô đã lạc hẳn.

Robie biết tâm trí cô đang ở nơi nào. Gwen. Đang nghĩ đến những gì sắp xảy ra với bà. Nhưng có lẽ chúng sẽ không làm hại một bà già.

Những tiếng súng họ nghe được vài giây sau đó đã trả lời cho câu hỏi ấy. Chỉ cách Reel chưa đến chục phân, Robie va phải chân của cô khi Reel dừng lại trước tiếng động.

Họ đứng hình trong vài giây. Robie có thể nghe thấy tiếng thở nhanh của Reel.

“Cô ổn chứ?” cuối cùng anh hỏi.

“Đi thôi,” cô nói bằng giọng khàn khàn, rồi lại tiếp tục bò.

Tiếng động họ nghe thấy ba mươi giây sau đó đã khiến họ phải tăng tốc. Những kẻ khác đã trèo xuống đường hầm. Robie và Reel thực hiện kiểu trường quân đội tốc độ cao.

Một phút sau Reel đứng dậy, đẩy thứ gì đó ra, rồi hai chân cô biến mất khỏi tầm nhìn. Robie bò lên sau cô, tì tay trên mặt đất rồi đẩy người lên, và nhìn xung quanh.

Họ đang ở giữa một khu rừng.

Lối ra của đường hầm đã được nguy trang khéo léo, một gốc cây giả được làm từ các chất liệu nhẹ.

Reel mở túi, lấy ra một quả lựu đạn, đếm đến năm, giật chốt, cúi xuống, và ném vào đường hầm xa hết mức có thể.

Rồi họ bỏ chạy, Reel dẫn đường vì cô biết phải đi đâu, Robie chạy ngay sau cô. Súng của anh đã được rút ra, anh luân phiên đuổi theo Reel và bọc hậu.

Tiếng nổ không lớn, nhưng cả hai đều nghe thấy rõ

“Dành cho Gwen,” Robie nghe Reel nói trong lúc chạy nước rút qua một con đường khuất sau hai hàng cây.

Phía trước là một căn lán cũ. Reel chạy thẳng đến đó. Cô mở khóa cửa, vào trong, rồi vài giây sau lại trở ra, đẩy theo một chiếc mô tô địa hình.

“Tôi đã không nghĩ sẽ có bạn đồng hành. Sẽ hơi chật đấy.”

Họ ngồi chỉ vừa khít yên xe. Reel lái và Robie bám chặt lấy cô. Anh đang đeo cả hai chiếc ba lô trên lưng. Trong lúc họ lượn qua những thân cây, vài lần anh suýt bị hất ra khỏi xe, vất vả lắm mới trụ lại được.

Hai mươi phút sau, cuối cùng họ cũng ra tới đường nhựa sau khi phạt một đường giữa rừng cây và phóng qua một con mương. Họ tiếp đất mạnh đến nỗi Robie tưởng anh đã bỏ của quý của mình ở lại. Anh nghiêng răng và bám chặt lấy Reel. Cô rồ ga hết cỡ và phóng ầm ầm trên con đường nhựa.

“Đi đâu?” Robie hét vào tai cô trong lúc gió quất vào họ.

“Không phải ở đây,” cô hét đáp lại.

Họ phóng xe tưởng chừng như hàng giờ đồng hồ, rồi cuối cùng ném xe lại một cây xăng bỏ hoang bên ngoài một thị trấn nhỏ. Họ đi bộ vào thị trấn, một nơi với toàn những tòa nhà cũ kĩ và các cửa hiệu gia đình.

Mặt trời đang bắt đầu ló dạng. Robie nhìn qua Reel, cô dần hiện ra rõ rệt trong ánh bình minh đang tới. Người cô nhem nhuốc, quần áo xộc xệch. Giống anh.

Cô nhìn thẳng về phía trước, vẻ giận dữ trên khuôn mặt cô khiến người ta phải cảm thấy đau đốn khi nhìn thấy.

“Tôi rất tiếc về chuyện của Gwen,” Robie nói.

Reel không trả lời anh.

Nhà ga Amtrak^[13] hiện ra mờ phía trước. Đó chỉ là một tòa nhà bằng gạch cũ nằm bên một cái sân ga nhô cao với những đường ray mỏng manh bên cạnh. Một vài người đang ngồi trên các ghế băng bằng gỗ đợi chuyến tàu sớm của mình để đi đến một nơi nào đó.

Reel vào trong mua hai vé bằng tiền mặt. cô trở ra, đưa một vé cho Robie.

“Đi đâu?” anh hỏi.

“Không phải ở đây,” cô đáp.

“Cô không ngừng nói vậy. Nhưng câu nói đó chẳng cho tôi biết điều gì cả.”

“Tôi chưa sẵn sàng để nói chuyện ấy.”

“Vậy thì hãy sẵn sàng ngay khi chuyến tàu này dừng lại,” Robie nói.

Anh đi qua sân ga, đứng dựa vào tường và nhìn về phía họ vừa đi qua. Tại sao chúng theo dấu được mình? Làm thế nào chúng biết? Mình đã không bị bám đuôi. Mình có thể thề rằng không

ai biết.

Trong túi anh là khẩu Glock. Anh siết chặt lấy nó. Anh có cảm giác chắc chắn rằng họ chưa an toàn.

Anh vẫn đang đeo cả chiếc ba lô lấy từ đường hầm lẫn ba lô của mình. Anh nhìn qua Reel. Cô cứ đứng trân trân cạnh đường ray. Robie đoán cô đang nghĩ tới cảnh Gwen chết.

Mười phút sau anh nghe thấy tiếng tàu đang tới. Nó dừng lại trong tiếng phanh rít và hơi nước. Anh và Reel bước lên toa giữa.

Đây không phải là tàu tốc hành Acela. Toa tàu trông như thể đã được sử dụng kể từ khi Amtrak thành lập vào những năm bảy mươi. Hành khách trên tàu này chỉ có hai người họ. Chỉ có một tiếp viên duy nhất, một người da đen với vẻ ngái ngủ trong bộ đồng phục không vừa vặn. Anh ta ngáp, soát vé, nhét chúng ra sau ghế của họ rồi chỉ họ toa ăn ở đâu phòng khi họ đói hoặc khát.

“Nhân viên phụ trách tàu sẽ thu vé của anh chị sau,” anh ta nói. “Chúc chuyến đi vui vẻ.”

“Cảm ơn cậu,” Robie nói, trong khi Reel chỉ nhìn dăm dăm về phía trước.

Khi đoàn tàu lăn bánh rời khỏi ga, anh chàng tiếp viên bước dọc hành lang và biến mất vào toa kế tiếp, chắc hẳn để lặp lại bài diễn văn vừa rồi cho số hành khách ít ỏi ở đó.

Robie và Reel ngồi xuống ghế của mình, Robie gần cửa sổ, còn Reel gần lối đi. Robie đặt cả hai chiếc ba lô xuống dưới chân.

Sau vài phút, anh hỏi, “Chúng ta đang đi đâu?”

“Tôi đã mua vé tới Philly, nhưng chúng ta có thể xuống bất kì bến nào tùy ý.”

“Trong túi của cô có gì ngoài lựu đạn?”

“Những thứ cần thiết.”

“Người đàn ông trong bức ảnh chụp cùng cô là ai?”

“Bạn của bạn.”

“Tại sao không phải bạn?”

Cô nhìn anh, vẻ hơi chỉ trích. “Rất đơn giản. Nếu tôi làm vậy, anh nghĩ họ sẽ để bức hình lại cho anh xem sao? Họ là một tổ chức tình báo, Robie, vậy nên anh phải thừa nhận rằng họ cũng có chút tay nghề.”

“Người bạn đó là ai?”

“Cho tôi vài phút. Tôi đang đối mặt với sự ra đi của một người bạn có lẽ là người bạn cuối cùng.”

Robie toan truy vấn tiếp, nhưng có điều gì đó ngăn anh lại. Sự ra đi của một người bạn. Mình có thể đồng cảm.

“Cô đã đào đường hầm đó?”

Cô lắc đầu. “Nó có sẵn. Có thể là những tên buôn lậu rượu. Có thể một tên tội phạm nào đấy đã từng sở hữu cái nhà nghỉ và đó là đường tẩu thoát của hắn. Khi mua lại nhà nghỉ và phát hiện ra đường hầm, tôi đã dùng lán 17 làm nơi ẩn náu của mình vì nó.”

“May mà cô làm vậy.”

Cô quay mặt đi, rõ ràng không muốn tiếp tục trò chuyện.

“Cô muốn ăn hay uống gì không?” anh hỏi sau vài phút, khi tàu bắt đầu giảm tốc độ. Chắc hẳn họ đang tiến vào một nhà ga vô danh khác nơi một vài hành khách ngái ngủ sẽ trèo lên tàu.

“Cà phê, không ăn gì cả,” cô đáp cộc lốc, vẫn không nhìn vào anh.

“Tôi sẽ mua vài thứ, phòng khi cô đổi ý.”

Anh đi dọc hành lang cho đến khi tới toa ăn. Có một người đã ở đó trước anh, một phụ nữ mặc váy bò, đi ủng và khoác một chiếc áo choàng tả tơi. Cô ta cầm cà phê, bánh ngọt, và gói khoai tây chiên của mình lên rồi bỏ đi. Cô ta loạng choạng khi đoàn tàu tiến vào sân ga và dừng lại.

Robie đỡ cô ta khỏi ngã rồi bước lại quầy. Người đàn ông mặc thường phục đứng sau quầy đã khoảng sáu mươi tuổi, có bộ râu quai nón bạc phơ và đôi mắt nhỏ phía sau cặp kính dày.

“Cậu dùng gì?” ông ta hỏi Robie.

Robie nhìn lên bảng thực đơn phía sau quầy. “Hai cốc cà phê, hai chiếc bánh ngọt, và ba gói lạc.”

“Tôi vừa pha một bình mới. Có ngay đây.”

“Không cần phải vội.” Robie quay người nhìn ra cửa sổ. Nhà ga này thậm chí còn nhỏ hơn nhà ga mà họ đã bước lên. Anh thậm chí không thể nhìn thấy biển tên của nhà ga, mặc dù anh đoán nó hẳn phải được treo ở đâu đó.

Anh quên chuyện ấy ngay sau đó.

Xa xa một bên nhà ga, có một cái đầu xe nhô ra chỉ vừa đủ để anh nhận thấy đó là một chiếc Range Rover màu đen.

Robie nhìn số hành khách ít ỏi đang bước lên tàu. Một phụ nữ đứng tuổi đựng đồ mang theo trong chiếc vỏ gối. Một thiếu nữ trẻ với cái va li trầy xước. Hành khách cuối cùng là một người da đen khoảng bốn mươi tuổi. Anh mặc bộ quần áo lao động có quai đeo không được sạch sẽ và đôi ủng tả tơi, chiếc ba lô bẩn thỉu đeo một bên vai.

Robie không thích phân biệt giàu nghèo, nhưng không ai trong số những hành khách mới lên tàu giống một khách hàng của hãng Range Rover.

Khi người đàn ông phía sau quầy phục vụ quay lại với hai cốc cà phê mới pha trên tay, Robie đã biến mất.

CHƯƠNG 59

Súng đã được rút, Robie trở lại toa tàu của mình. Anh nhìn qua hành lang. Reel vẫn ngồi trên ghế, nhưng người cô có vẻ cứng đờ, không bình thường.

Robie nhìn quanh. Không có dấu vết rõ ràng nào của sự tấn công. Anh nhìn lại Reel, rồi ngồi thụp xuống, di chuyển về phía trước, sẵn sàng bắn bất cứ lúc nào. Anh kiểm tra từng hàng ghế cho tới khi đến gần Reel và ngược lên nhìn cô.

Nhưng đó không phải Reel. Đó là một người đàn ông. Cổ họng bị cắt đứt. Robie nhìn xuống sàn. Ba lô của cô đã biến mất. Reel đang ở đâu?

Một giọng nói khế cất lên, “Robie, đằng này.”

Anh ngẩng đầu lên, Reel đang ở phía cuối toa tàu.

“Chúng ta có khách,” cô nói.

“Tôi cũng đã đoán được điều đó,” Robie đáp. “Hắn ở đâu ra?” anh hỏi, chỉ tay về phía xác chết.

“Cửa hậu. Tôi đoán là quân tiên phong.”

“Chúng nên cử nhiều người hơn mới phải,” Robie ghi nhận.

“Giết hắn không dễ đâu. Hắn được đào tạo rất bài bản.”

“Hắn rồi.” Robie nhìn quanh. “Tàu vẫn chưa lăn bánh. Nhà ga không lớn đến vậy. Hành khách hẳn phải lên tàu hết rồi mới phải.”

“Anh nghĩ chúng đã chiếm tàu?”

“Không còn gì phải nghi ngờ. Chúng sẽ kiểm tra từng toa một.”

“Tên đã chết kia định hét lên thông báo rằng hắn đã tìm thấy tôi. Nhưng hắn không có cơ hội.” Cô nhìn quanh. “Anh có kế hoạch gì không?”

Robie còn chưa kịp trả lời, tàu đã bắt đầu lăn bánh.

“Anh nghĩ tại sao?” Reel hỏi.

“Có lẽ sẽ gây ra quá nhiều rắc rối ở nhà ga. Chúng muốn động thủ với chúng ta khi ra tới ngoại ô.”

“Ném chúng ta xuống tàu?”

“Sau khi chắc chắn rằng chúng ta đã chết.”

“VẬY, TÔI HỎI LẠI, ANH CÓ KẾ HOẠCH GÌ KHÔNG?”

Robie nhìn ra sau. Anh chàng tiếp viên lúc trước chào đón họ chưa quay trở lại. Có thể anh ta cũng đã chết.

Robie chạy tới cái tủ nhỏ ở cuối toa tàu rồi chộp lấy một cái xô lớn bằng kim loại bên trong. Anh vội vã vào nhà vệ sinh, xả nước đầy xô. Rồi anh đổ nửa xô nước xuống mỗi cửa thông giữa hai đầu toa tàu. Anh dùng chân gạt nước ra khắp mặt sàn kim loại rồi hài lòng bỏ đi.

Robie nhìn xác chết.

Reel cũng nhìn theo, nói, “Hắn không mang theo thẻ căn cước. Không giấy tờ. Không gì hết.”

“Các điệp viên mất tích, vũ khí biến mất.”

“Đó có phải điều DiCarlo đã nói với anh?” Reel hỏi.

“Phải.”

“Kịch bản Tận Thế đã được chuẩn bị từ lâu, Robie.”

“Tôi đang bắt đầu thấy điều đó.”

Anh trèo lên ghế rồi nằm rạp xuống.

Reel làm tương tự.

“Cô bên trái, tôi bên phải,” Robie nói.

Reel liền đáp, “Rõ rồi.”

Vài giây sau những kẻ được trang bị vũ khí ập tới từ hai phía. Chúng tạo thành một gọng kìm hòng khiến họ không thể chống cự.

Nhưng chúng đã không tính đến sàn nhà trơn trượt. Ba trong số chúng ngã huych xuống và trượt trên sàn, tên thứ tư loạng choạng tìm cách giữ thăng bằng.

Reel và Robie nhô người khỏi vị trí ẩn nấp rồi nổ súng, Robie phải, Reel trái. Chín giây sau bốn gã đàn ông nằm chết, máu của chúng nhuộm đỏ sàn và tường toa tàu. Những kẻ còn lại rút lui về hai toa tiếp giáp với toa này.

Robie nhìn Reel. “Cô nghĩ chúng ta đang đi với tốc độ bao nhiêu?”

Cô nhìn ra ngoài. “Năm mươi, hoặc hơn một chút. Những thứ đồ cà tàng này không thể chạy quá sau mươi.”

Robie nhìn địa hình bên ngoài. Chỉ toàn cây, “Vẫn quá nhanh,” anh nói, và Reel gật đầu.

Robie liếc sang trái rồi nhìn cô. “Túi của cô đâu?”

“Tôi giấu nó ở đây.” Cô lôi nó ra từ giữa hai ghế.

“Cô có lựu đạn choáng chứ?”

“Hai quả.”

Anh nhìn cửa thông hai toa tàu mà những kẻ tấn công đã rút lui qua. Chúng được làm bằng kim loại, nhưng cửa sổ bằng kính. Anh chạy lại bảng điều khiển được gắn bên trong tường của toa tàu. Anh mở nó ra và dành vài giây để xem xét.

Trong lúc Robie làm vậy, Reel lôi ra hai quả lựu đạn choáng từ trong túi.

“Cô đã từng nhảy khỏi đoàn tàu đang chạy bao giờ chưa?” anh hỏi, rời mắt khỏi bảng điều khiển.

“Chưa. Còn anh?”

Anh lắc đầu. “Tôi nghĩ chúng ta không có cửa sổ sót ở tốc độ sáu mươi. Ba mươi thì còn may ra.”

“Tùy xem chúng ta sẽ nhảy xuống cái gì,” Reel nói, cô đang bấm vào bàn phím điện thoại. Cô xác định vị trí hiện tại của họ.

“Có một hồ nước cách đây hai dặm ở bên trái.”

“Nước có thể nguy hiểm hơn cả đất, tùy vào tư thế chúng ta rơi xuống.”

“Ở lại thì chết chắc.”

Robie nhấn nút và cửa bên trái bật mở. Không khí lạnh tràn vào.

“Chúng sẽ không đợi lâu đâu,” Reel nói, cô vừa nhìn cả hai cửa ra vào toa tàu.

“Không. Chúng ta sẽ phải giải quyết vấn đề ấy.”

Cô đưa cho anh hai cái bịt tai, anh nhét chúng sâu vào tai. Cô làm tương tự. Rồi cô đưa cho anh một trong hai quả lựu đạn choáng.

“Anh đếm ngược đi,” cô nói.

Reel lại giữa toa tàu, rút súng ra và đợi.

“Năm-bốn-ba-hai-một,” Robie đếm.

Reel bắn về bên trái, phá vỡ mặt kính trên chiếc cửa dẫn tới toa tàu phía trước. Cô nắm chặt quả lựu đạn choáng, tháo chốt rồi ném nó qua lỗ hổng. Cô xoay người và bắn vỡ mắt kính trên cửa phía sau. Theo sau phát súng là quả lựu đạn choáng thứ hai do Robie ném. Robie cúi người che mặt và tai trong lúc hai quả lựu đạn nổ cách nhau vài giây.

Những tiếng thét vang lên từ các toa khác.

Reel đã cúi xuống nấp chỉ trong khoảnh khắc trước khi hai quả lựu đạn phát nổ, lúc này liền chạy ngược trở lại hành lang và nhập hội cùng Robie.

Anh khởi động hệ thống phanh khẩn cấp. Họ bị hất về phía trước. Họ đứng thẳng dậy, đối mặt với cánh cửa đang mở, và nhìn nhau. Cả hai đều đang thở dốc.

“Chúng ta đang đi nhanh đến mức nào?” Reel hỏi.

“Vẫn quá nhanh.”

Anh nhìn ra ngoài. “Đang tới gần hồ.”

Đoàn tàu đang chậm dần, nhưng phải mất một hồi lâu để thứ công kênh đến vậy có thể giảm tốc độ. Mà họ thì không còn thời gian.

Những viên đạn đang bắt đầu xuyên qua toa tàu khi đối thủ của họ dần hồi phục.

“Phải đi thôi.” Robie nắm chặt tay cô trong lúc đoàn tàu giảm tốc độ hơn nữa.

“Robie, tôi không nghĩ mình có thể làm việc này.”

“Đừng nghĩ, cứ làm thôi.”

Họ cùng nhau nhảy.

Robie có cảm giác như họ đã ở trong không trung một hồi lâu. Khi chạm đất, họ rơi xuống bùn thay vì nước. Một điều họ không tính đến là cơn hạn hán mùa hè đã kéo dài tới mùa thu và khiến cho mực nước hồ giảm xuống khoảng một mét. Khi chạm tới lớp bùn ướt át, Robie và Reel bổ nhào, lăn tròn hơn sáu mét kể từ điểm rơi.

Đoàn tàu đã biến mất khỏi tầm mắt sau khúc cua. Nhưng rồi những cái phanh sẽ khiến con hà mã nặng ngàn cân ấy phải dừng lại.

Robie từ từ đứng dậy. Người anh ướt nhẹp và phủ đầy bùn. Quần áo rách tả tơi và anh cảm

thấy như thể cả đội bóng NFL đã nhảy lên người anh.

Anh nhìn về phía Reel, cô đang bắt đầu chậm rãi đứng dậy. Trông cô tẻ chẳng khác gì anh và chắc hẳn đang cảm thấy còn kinh khủng hơn anh. Quần và áo sơ mi của cô cũng bị xé toạt.

Robie tìm cách đứng dậy và loạng choạng lại gần chiếc ba lô bị rút ra lúc anh chạm đất.

Reel rên rỉ: “Lần sau tôi sẽ ở lại và bắn trả.”

Robie gật đầu. Tay phải của anh nhức nhối. Một cảm giác kì quặc. Anh sợ rằng nó đã gãy, nhưng đó không phải cảm giác bị gãy tay, chỉ là một cảm giác ... kì quặc.

Trong lúc Reel bước lại gần, anh kéo ống tay áo lên, để lộ ra vết bồng.

Những gì nhìn thấy khiến Robie ngạc nhiên. Nhưng nó cũng trả lời cho câu hỏi làm thế nào chúng có thể bám theo anh.

Robie nhìn Reel và mỉm cười khoái chí.

“Chuyện gì?” cô hỏi.

“Chúng vừa phạm phải một sai lầm to lớn.”

CHƯƠNG 60

Sam Kent đang ở nhà thì điện thoại gọi đến.

“Hắn chúng đã chết,” giọng đó nói.

Robie và Reel đã nhảy khỏi đoàn tàu đang di chuyển với tốc độ bốn mươi dặm một giờ. Có thể phỏng đoán rằng chúng ít có khả năng sống sót.

Thiết bị theo dõi đã dừng hoạt động

Mọi chuyện đã kết thúc.

Kent không tin dù chỉ một chút. Nhưng ông đã được xác minh rằng nỗi sợ lớn nhất của ông đã trở thành hiện thực.

Robie và Reel đã bắt tay cùng nhau. Bất kể báo cáo vừa nhận, bản năng mách bảo với ông rằng chúng vẫn còn sống.

Kent đang ngồi trong phòng đọc của căn nhà bề thế nằm giữa nhiều căn nhà bề thế khác ở hạt Fairfax, nơi trú ngụ của những người giàu có nhất cả nước. Thu nhập bình quân hằng năm: mười triệu đô la. Hầu hết họ kiếm được nhiều hơn thế. Họ kiếm tiền bằng nhiều cách: Thừa kế. Sai khiến những kẻ nắm quyền, bằng một khoản phí.

Và nhiều người, giống như Kent, đã làm việc tích cực, cống hiến cho đời những điều có ích. Mặc dù tiền của vợ ông cũng hữu dụng không ít.

Kent ngồi trong tòa lâu đài của mình và suy tính về cuộc gọi ông sắp phải thực hiện. Cho người khiến ông e ngại, một nỗi e ngại vốn không có gì khó hiểu. Chiếc điện thoại an toàn của ông nằm trong ngăn kéo. Ông lấy nó ra, bấm số, và đợi.

Máy kết nối sau bốn hồi chuông. Kent nhăn mặt khi nhận ra đó là người ấy chứ không phải máy trả lời tự động. Ông đã hi vọng mình có thể trì hoãn một chút.

Ông báo cáo tin mới nhất một cách ngắn gọn, bằng những câu súc tích, như đã được huấn luyện. Rồi ông đợi.

Ông có thể nghe thấy tiếng thở nhẹ của người đối thoại với mình, một người mà đến NSA

cũng không thể truy ra dấu vết.

Kent sẽ không phá vỡ sự im lặng. Đó không phải phận sự của ông. Ông cứ thể đợi người ấy thở, tiếp nhận, và suy nghĩ. Sẽ có phản hồi, ông chắc chắn.

“Đã cho người truy tìm chưa?” người kia hỏi, “Nếu chúng đã chết, phải có xác. Đó là sự xác nhận duy nhất. Bằng không, chúng vẫn còn sống.”

“Tôi đồng ý,” Kent nói, buột ra một tiếng thở dài nhẹ nhõm hầu như không thể nghe thấy. “Cá nhân tôi không nghĩ chúng đã chết.”

“Nhưng đã bị thương?”

“Sau cú nhảy như vậy, chắc chắn rồi.”

“Vậy thì anh phải tìm chúng, sẽ không quá khó tìm nếu chúng đã bị thương.”

“Phải.”

“Đã dọn dẹp đoàn tàu chứ?”

“Tàu đã dừng lại. Mọi thứ đã được dọn sạch. Tất cả nhân chứng đã được giải quyết.”

“Còn lời giải thích?”

“Chúng ta có thể đổ tội cho bất kì ai chúng ta muốn.”

“Đổ lên đầu hai điệp viên tạo phản, những kẻ rõ ràng đang lầm lạc. Đó sẽ là lời giải thích chính thức.”

“Tôi hiểu.”

“Đó vẫn là một đồng lõa xôn lớn. Một đồng lõa xôn lẽ ra đã có thể tránh được.”

“Tôi đồng ý.”

“Tôi không đòi hỏi sự đồng tình của anh.”

“Không, dĩ nhiên không.”

“Nhưng chúng ta đang đến gần hồi kết.”

“Phải,” Kent nói.

“Đừng tạo ra chương ngại nào khác nữa.”

“Tôi hiểu.”

“Robie và Reel bắt tay cùng nhau. Một điều đáng ngại.”

Kent không biết liệu người ấy đang hỏi hay đang chỉ ra hiện thực.

“Tôi sẽ không đánh giá thấp bất kì kẻ nào trong số chúng,” Kent nói.

“Tôi không bao giờ đánh giá thấp bất kì ai, nhất là các đồng minh của tôi.”

Kent liếm môi, cân nhắc lời tuyên bố này. Ông là một đồng minh. Và người này sẽ không đánh giá thấp ông. “Chúng tôi sẽ đẩy mạnh tiến độ.”

“Phải, anh sẽ làm thế.”

Đường dây bị cắt.

Kent cắt điện thoại đi và ngược lên nhìn lúc cánh cửa phòng đọc của ông mở ra. Trong khoảnh khắc hoảng loạn, ông nghĩ thời khắc đã điểm và cánh cửa đang mở ra sẽ để lộ ra một người như Robie hay Reel được cử tới để gửi đến ông sự trừng phạt cuối cùng.

Nhưng đó chỉ là vợ ông. Cô đang mặc áo ngủ. Ánh mắt của Kent chuyển sang mảng tường phía trên cửa, nơi đồng hồ đã chỉ gần tám giờ sáng.

“Anh có ngủ được chút nào không?” Cô hỏi. Tóc cô bù xù, mặt hầu như không một chút trang điểm, hai mắt vẫn nặng trĩu vì giấc ngủ. Nhưng với Kent, cô là người phụ nữ đẹp nhất trần gian.

Ông thật may mắn. Ông chưa bao giờ xứng đáng với cuộc sống gia đình giản đơn mà ông đang có. Nhưng đó chỉ là một nửa cuộc đời ông. Nửa còn lại hoàn toàn khác. Nước hoa và thuốc súng – hai phần bằng nhau. Nhưng vào lúc này đây, tất cả chỉ là thuốc súng.

“Anh đã chợp mắt vài tiếng trong khách. Anh không muốn quấy rầy giấc ngủ của em,” ông nói. “Anh làm việc muộn mà.”

Cô lại gần ông, ngồi xuống một bên bàn, luồn tay vào mái tóc của ông.

Lũ trẻ giống mẹ chúng nhiều hơn. Đó là điều tốt, Kent nghĩ. Ông muốn chúng giống cô. Đừng giống ta. Đừng giống cuộc đời ta.

Ông muốn những đứa con của mình có một cuộc sống đặc biệt. Nhưng bình thường. Một cuộc sống an toàn. Một cuộc sống không phải mang theo vũ khí hay nã súng vào những kẻ khác trong lúc đang bị nã súng vào. Đó không phải cuộc sống. Chỉ là một con đường dẫn tới cái chết sớm.

“Anh có vẻ mệt mỏi,” vợ ông nói.

“Có đôi chút. Cả hai phía cứ thúc ép không ngừng. Chuyện rồi sẽ êm xuôi thôi.”

“Em pha cho anh một chút cà phê nhé.”

“Cảm ơn em yêu. Được vậy thì tốt.”

Cô hôn lên trán ông rồi bỏ đi.

Kent nhìn theo từng bước cô đi.

Ông có rất nhiều. Nghĩa là ông có nhiều thứ để mất.

Ông nhìn quanh phòng đọc của mình. Các giải thưởng, huân chương quân đội, ghi nhận thành tích nghề nghiệp của ông không được trưng bày ở đây. Chúng là những đồ vật riêng tư. Chúng không dành để gây ấn tượng hay hăm dọa. Ông biết mình xứng đáng được nhận chúng. Vậy là đủ. Chúng được giữ ở trên gác trong một tủ đồ nhỏ khóa chặt. Đôi lúc ông lấy chúng ra ngắm. Nhưng hầu hết thời gian chúng chỉ nằm đó hứng bụi. Chúng là những thành tích của quá khứ. Còn Kent lúc nào cũng là người hướng tới tương lai.

Ông mở khóa két sắt nằm trên kệ đằng sau bàn và lấy ra tập tài liệu. Đó là kịch bản của Roy West. Một sản phẩm trí tuệ tuyệt đẹp của kẻ đã trở thành thằng khùng vũ trang li khai hoang tưởng. Thật khó mà tin nổi hẳn có thể dựng nên một thứ quyền năng đến vậy. Nhưng có lẽ từ những hoang tưởng thâm sâu đôi khi lại nảy ra những thứ thần kì, dù chỉ trong vài khoảnh khắc xuất thần.

Nhưng họ đã lấy những hình dung ban đầu của hẳn và biến chúng thành một thứ hoàn toàn khác, phù hợp với mục tiêu riêng của họ.

Ông bước tới lò sưởi bằng ga đặt trong một bức tường. Gạt nhẹ một cái vào chiếc điều khiển đặt trên mặt lò sưởi, ông bật nó lên. Rồi ông thả tập tài liệu lên trên những khúc gỗ, ngắm nó cháy sém đi nhanh chóng. Chưa đến ba mươi giây sau nó đã biến mất.

Nhưng những ý tưởng trong đó sẽ ở lại với Kent suốt quãng đời còn lại của ông. Quãng đời đó dài hay ngắn, ông không thể biết vào lúc này.

Bỗng nhiên trong ông đầy những nghi hoặc. Tâm trí ông lướt qua hiết viễn cảnh tàn khốc khác. Những suy nghĩ đó chẳng bao giờ đem lại lợi ích gì. Nhưng cuối cùng, bản năng nhà binh đã vượt lên chiếm quyền kiểm soát và ông nhanh chóng bình tĩnh trở lại

Chiếc điện thoại an toàn vẫn nằm trong ngăn kéo của ông rung lên. Ông vội vàng lại gần lấy nó.

Tin nhắn của người ông vừa nói chuyện.

Một tin nhắn chỉ gồm ba từ. Nhưng với Kent, nó chứng tỏ cấp trên của ông quả thực là một người biết đọc tâm trí kẻ khác.

Tin nhắn viết, *Không quay đầu.*

CHƯƠNG 61

Chiếc xe đỗ bên ngoài một nhà hàng đối diện ngân hàng. Đã tối muộn, bóng đêm bao trùm lên tất cả và chỉ bị phá bình bởi ánh điện bên ngoài tòa nhà. Có bốn chiếc xe đỗ trong bãi. Đèn của một chiếc bật lên khi chủ nhân của nó bấm nút mở khóa trên chìa.

Cô ta bước về phía xe của mình, hơi loạng choạng. Cô ta đã uống hơi nhiều. Nhưng cô ta sống gần đây và tự tin rằng mình có thể lái xe an toàn về nhà.

Cô ta leo lên xe rồi đóng cửa lại. Cô ta đang dứt chìa khóa và ồ thì bỗng có một bàn tay đưa lên bịt miệng cô ta. Tay phải của cô ta tìm tới chiếc túi xách để lôi ra khẩu súng ngắn mà cô ta cất bên trong. Nhưng một bàn tay khác đã tóm lấy cổ tay cô ta và giữ nó cách chiếc túi vài phân.

Cửa hành khách mở ra và một người phụ nữ bước vào. Cô chìa súng và đầu người cầm lái.

Người phụ nữ đang cầm súng là Jessica Reel.

Người phụ nữ đang ngồi trên ghế lái có vẻ không nhận ra cô. Nhưng cô ta bắt đầu ngộ ra dần khi giọng nói của người đàn ông ngồi trên ghế sau vang lên, “Có lẽ tôi cần cô khâu lại cho tôi, bác sĩ ạ. Thiết bị theo dõi trong các vết khâu của tôi đã hỏng rồi.”

Karin Meenan nhìn Will Robie qua gương chiếu hậu.

Anh nói, “Khởi động xe đi. Rồi chúng tôi sẽ nói cho cô biết phải đi đâu.”

“Tôi sẽ không đi đâu với anh cả,” Meenan nói.

Reel kéo cò súng.

“Vậy thì cô ấy sẽ tặng cho cô một viên đạn vào đầu ngay lập tức,” Robie nói.

Meenan liếc nhìn Reel, người đang nhìn thẳng vào cô ta. Biểu cảm của người phụ nữ này rất rõ ràng. Cô muốn bóp cò. Cô đang chờ cơ hội, bất kì cơ hội nào do Meenan tạo ra, để làm vậy.

Meenan khởi động xe, vào số, rồi lái đi. Robie hướng dẫn cho cô ta đi tới một nhà nghỉ xập xệ cách đó khoảng năm dặm. Họ đỗ xe phía sau tòa nhà rồi Reel và Robie đi hai bên, áp giải Meenan vào phòng của họ.

Robie đóng cửa phòng rồi bảo Meenan ngồi xuống giường.

Cô ta ngược lên nhìn họ. “Tôi không biết tại sao anh lại làm việc này, Robie. Nhưng anh sẽ gặp rắc rối lớn. Anh đã chĩa súng uy hiếp và bắt cóc tôi.”

Robie ngồi trên ghế và tỏ ra không nghe thấy những gì cô ta nói. Reel đứng quay lưng lại phía cửa và chĩa súng vào đầu cô ta.

Meenan gắt, “Cô là ai?”

“Cô biết cô ấy là ai mà,” Robie điềm tĩnh nói.

Meenan quay sang nhìn anh.

“Và cô đừng nên uống rượu rồi lái xe,” Robie nhắc, “Hai cốc bia và một ly tequila. Cô đã xin quá nhiều câu rồi. cô có thể bị tước giấy và mất việc.”

“Anh đã theo dõi tôi?”

“Không, chúng tôi chỉ tình cờ chạm mặt cô. Tôi cảm thấy thật may mắn. Chắc tôi sẽ đi mua vài tờ vé số.”

“Anh còn tâm trạng để đùa giỡn sao?” cô ta cáu. “Anh có biết mình vừa làm gì không? Anh sẽ phải đi tù vì chuyện này.”

“Đó cũng chính là quán bar cô đã gặp Roy West phải không?” Robie hỏi.

“Tôi chưa từng gặp Roy West ở quán bar nào cả. Anh ta chỉ là bệnh nhân của tôi trong một thời gian ngắn. Tôi đã nói với anh rồi.”

“Cô có muốn cân nhắc lại câu trả lời đó không?”

“Tại sao tôi phải làm vậy?”

Robie lôi ra một bức ảnh từ trong túi. “Bạn của tôi ở FBI đã kiếm được thứ này từ chiếc camera giám sát ở ngân hàng đối diện quán bar.”

Anh giơ nó lên. Trong bức ảnh, Roy West và Meenan đang leo lên xe của cô ta..

“Tôi chẳng làm gì sai cả. Tôi đã uống vài ly với Roy West đấy. Thì sao nào?”

Robie cởi áo khoác, xắn ống tay áo lên để lộ ra nơi vốn là các vết khâu.

“Tôi đã tháo các vết khâu này, cả các vết ở chân nữa. Khá tinh vi đấy. Dây liên lạc và bộ nguồn được ngụy trang thành những sợi chỉ khâu. Định vị GPS. Thông qua vệ tinh. Chắc trên hình ảnh vệ tinh cả người tôi cứ gọi là rực sáng như tháp Eiffel vào ban đêm. Tổ chức thực sự đã

có những bước tiến vượt bậc trong lĩnh vực giám sát.”

Meenan nhìn Reel. “Robie, nếu đó là Jessica Reel, anh phải bắt cô ta lại. Hoặc giết chết cô ta. Cô ta mới là kẻ thù. Không phải tôi.”

“Ai ra lệnh cho cô gắn những sợi chỉ đó vào người tôi?” Robie hỏi. “Sam Kent?”

Meenan không biểu lộ bất cứ phản ứng nào.

“Howard Decker?” Reel hỏi.

Một lần nữa không có phản ứng từ Meenan. Cô ta chỉ dán mắt vào bức tường phía trước.

“Một ai đó quyền lực hơn,” Robie nói.

Lúc này, Meenan để lộ một chút nao núng. Nhưng vậy cũng đã đủ.

Chắc hẳn cô ta cũng đã nhận ra mình vừa bị lộ. Cô ta nhìn Robie bằng vẻ gớm ghiếc. “Anh không có cửa đâu.”

“Tôi cũng đang định nói điều tương tự với cô.”

Những lời đó thốt ra từ Reel, cô đang giở súng vào sau đầu Meenan.

Cô nàng bác sĩ nhìn Robie bằng cặp mắt van nài. “Anh định để cô ta giết tôi sao?”

Vẻ mặt Robie vẫn bình thản. “Tôi không biết, bác sĩ ạ. Người ta không ngừng truy sát chúng tôi. Tại sao cô phải được đối xử khác biệt?”

“Nhưng ... anh là một trong số chúng tôi.”

“Một trong số các người? Tôi thực sự không còn biết điều đó có nghĩa là gì nữa.”

“Làm ơn đi, Robie, hãy làm ơn.”

“Tôi không biết phải làm gì với cô, bác sĩ ạ. Chúng tôi không thể thả cô được.”

Meenan bật khóc. “Tôi sẽ không nói gì cả. Tôi thề trước Chúa.”

“Vậy cơ à.” Robie nói.

Anh nhìn sang Reel. “Cô nghĩ sao?”

Meenan la lên thất thanh, “Đừng hỏi cô ta! Cô ta là một ả điên! Cô ta là kẻ phản bội!”

Reel nhìn lại Robie. “Được chứ?”

“Được.”

“Không!” Meenan thét.

Reel hạ nòng súng giảm thanh xuống cổ Meenan và bóp cò.

CHƯƠNG 62

Robie vác Meenan trên vai và đi xuống cầu thang dẫn tới hầm trú ẩn. Họ đang ở ngôi nhà bí mật của anh. Cuối căn hầm dưới lòng đất là một chiếc cũi mà Robie đã dựng. Nó đủ chắc để giam một người như Meenan. Cô ta đã bất tỉnh sau khi bị Reel bắn một mũi tên gây mê vào cổ.

Robie đặt Meenan lên chiếc giường nhỏ trong cũi. Chết đầy một bên tường là thực phẩm dự trữ đủ cho cô ta sống sót trong hai tuần. Robie dự tính đến khi đó anh sẽ giải quyết xong mọi vấn đề hoặc đã chết trong lúc hành động.

Anh khóa cũi lại đúng lúc Meenan dần hồi tỉnh, lấy tay xoa cổ và nhìn anh. “Anh đã không để cô ta giết tôi?”

“Chúng tôi chưa bao giờ có ý định giết cô cả.”

“Tại sao không?”

“Cô có thể bị mua chuộc, nhưng vô hại.”

“Anh là một sát thủ. Giết người là nghề của anh.”

“Cô đã đọc kịch bản Tận Thế chưa?”

“Kịch bản gì?”

“Kịch bản mà Roy West đã viết. Reel nói với tôi rằng hắn thường ba hoa về nó với người khác. Có thể cô là một trong số đó. Lúc mặn nồng bên gối? Hoặc ở quán bar chẳng hạn?”

“Tôi không cần trả lời câu hỏi ấy.”

“Cô có tin vào kịch bản đó không?”

“Roy đã nói rất nhiều thứ. Và đa phần đều có lí.”

“Vậy cô là một phần của Tận Thế?”

“Để có được sự thay đổi thực thụ, một số người cần phải hi sinh.”

“Đó chẳng phải điều những tên Phát Xít đã nói sao?”

Cô cáu, “Đừng lố bịch. So sánh như thế là khập khiễng.”

“Thật sao? Cô bị dắt mũi như một con chuột bởi một kẻ chất thuốc nổ đầy nhà với dự định thổi bay một nửa chính quyền? Điều đó hợp lí ở chỗ nào? Cô là người làm việc cho chính phủ.”

“Tất cả chúng ta đều đấu tranh vì tự do theo những cách khác nhau.”

“Tôi sẽ tiếp tục làm theo cách của mình. Cô có thể theo cách của cô.”

“Anh giết những kẻ người ta bảo anh giết. Chẳng phải cũng là bị dắt mũi sao?”

“Khác nhau ở chỗ, giờ tôi đã biết sự thật ấy. Còn cô rõ ràng vẫn chưa nghiệm ra.”

Cô ta nhìn anh trịch thượng. “Anh không thể ngăn được chuyện đó đâu.”

“Tôi có thể nếu cô giúp tôi.”

“Không đời nào.”

“Vậy cô chỉ đứng nhìn mọi người chết? Chẳng phải nhiệm vụ của bác sĩ là cứu người sao?”

“Tôi không chỉ đơn thuần là một bác sĩ. Tôi quan tâm đến đất nước mình. Kẻ thù đang muốn tiêu diệt chúng ta. Nên chúng ta phải tiêu diệt chúng trước.”

Robie nói, “Cô muốn nói cho tôi biết ai đứng đằng sau tất cả chuyện này chứ?”

Cô ta khoanh tay trước ngực và nhìn anh với vẻ chán nản. “Bỏ cuộc đi, được chứ?”

Anh giơ điện thoại của cô ta lên. “Chúng tôi có cả máy tính xách tay của cô nữa. Chúng sẽ cho tôi biết đôi điều.”

Đột nhiên cô ta có vẻ bối rối.

“Đừng bao giờ tới Vegas đánh bạc,” anh khuyên nhủ. “Khuôn mặt cô không bao giờ nói dối được đâu.”

“Chúng có mặt khẩu.”

“Cô đặt điện thoại ở chế độ tự khóa sau năm phút. Chắc hẳn cô đã dùng nó ngay trước khi bước lên xe. Nó chưa tự khóa, nên tôi đã có được mọi thứ tôi cần. Còn về máy tính của cô, lần sau hãy sử dụng mặt khẩu phức tạp hơn tên viết ngược và ngày tháng năm sinh của mình nhé.”

“Robie, anh đã chọn lầm phe rồi. Hãy tin tôi. Reel là một kẻ giết người. Cô ta đã giết hai người không có khả năng tự vệ. Một cách dã man.”

Anh chỉ vào đồng lương thực. “Có đủ nước và thức ăn cho cô trong hai tuần, sẽ được lâu hơn nếu cô chịu dè sẻn.”

“Đến lúc đó anh không quay trở lại thì làm sao?”

“Thì hãy la làng lên. Có thể sẽ có người nghe thấy cô.Ồ, và trong lúc cô bất tỉnh, Reel đã lột trần cô để kiểm tra mọi ngõ ngách có thể giấu máy phát tín hiệu. Có thể cô đang cảm thấy nhức mỗi đôi chút, nhưng giờ thì trên người cô đã không còn máy định vị nào đâu.”

“Robie!” Cô ta nhảy dựng dậy và chạy lại cửa buồng giam. “Hãy nghĩ cho kĩ. Anh sẽ không có cơ hội thứ hai đâu.”

“Thật buồn cười. Đó cũng là điều tôi định nói với cô.”

“Anh đang hành xử ngu ngốc đấy. Làm ơn hãy thả tôi ra.”

“Đây là nơi an toàn nhất cho cô.”

Cô ta nhìn anh bằng vẻ sững sờ. “An toàn? Anh bị điên hả?”

“Họ đã không tìm thấy xác của chúng tôi, bác sĩ ạ. Vậy họ không còn có thể định vị chúng tôi được nữa. Đủ để họ hiểu rằng chúng tôi đã biết họ lần theo dấu vết của chúng tôi bằng cách nào. Cô là kẻ đã đặt chỉ khâu vào người tôi. Chúng tôi đã tìm đến cô. Cô đang tạm thời biến mất. Nếu chúng tôi thả cô ra, cô sẽ quay lại với họ.”

“Tôi sẽ không nói gì cả. Tôi thề đấy.”

“Điều đó không quan trọng.”

“Vậy điều gì mới quan trọng?”

“Họ sẽ biết cô đã ở với chúng tôi. Họ sẽ tra khảo cô. Và rồi họ sẽ giết cô.”

Meenan lùi về sau một bước. “Tại sao họ lại giết tôi? Tôi ở phe của họ cơ mà?”

“Vì họ sẽ tin rằng cô đã giúp chúng tôi. Đó là lí do duy nhất khiến chúng tôi thả cô ra. Và cái giá mà cô phải trả là mạng sống của mình. Rất đơn giản thôi. Đối với họ, cô đã trở thành kẻ thù. Giống như cô đã nói, mục tiêu là tiêu diệt tất cả kẻ thù. Và bây giờ bao gồm cả cô nữa.”

“Nhưng...”

“Đây không phải là tình huống có hai lựa chọn. Ở lại, cô sẽ được sống. Ra ngoài kia, cô sẽ chết. Tôi sẽ cho cô tự mình quyết định. Sao nào?”

Meenan ngẩng lên nhìn anh, rồi ngập ngừng lùi lại vài bước trước khi ngồi phịch xuống ván giường và nhìn đăm đăm xuống sàn nhà.

“Chọn đúng lắm,” Robie nói, rồi bước ra ngoài.

CHƯƠNG 63

Reel đang đợi anh bên ngoài nhà kho trên chiếc xe mới thuê. Anh leo lên, nhặt chiếc máy tính của Meenan từ ghế sau, mở nó ra, và bắt đầu gõ vào bàn phím trong lúc Reel lái xe đi.

“Chuyện thế nào?” cô hỏi.

“Tôi nghĩ cô ta đã bắt đầu mở mắt. Cũng chẳng quan trọng gì.”

“Nhân tiện nói cho anh biết, tôi chỉ còn duy nhất một thẻ căn cước giả,” Reel nói.

“Hi vọng sẽ đủ.”

“Đi đâu đây?”

“Có một đầu mối ở FBI tôi muốn gặp. Tôi đã lấy những bức ảnh của West và Meenan từ cô ấy.”

“Đặc vụ Nicole Vance?”

Robie liếc nhìn cô. “Tại sao cô biết?”

“Anh khởi sự dưới tư cách kẻ thù của tôi. Tôi luôn tìm hiểu mọi thông tin có thể về kẻ thù.”

“Cô đã biết được những gì?”

“Julie Getty.”

Cô nhìn anh.

“Điều ấy khiến anh tức giận à?”

“Nó không khiến tôi vui mừng. Lỡ có người theo dõi cô thì sao?”

“Có người đang theo dõi anh. Vance. Và tôi.”

“Được rồi, hãy bỏ qua chuyện đó. Chúng ta cần một số thông tin không thể tự mình tìm kiếm.”

Cô đáp, “Đừng nói chắc như vậy. Càng nhiều người tham dự, càng nhiều nguy hiểm chúng ta phải đối mặt.”

“Chúng ta phải đối mặt với nguy hiểm ở bất cứ nơi nào chúng ta đến.”

“Càng chúng tỏ quan điểm của tôi. Chúng ta cần biết những gì?”

“Rất nhiều thứ.”

“Anh có tìm được thứ gì thú vị trong máy tính của Meenan không?”

“Tôi đang kiểm tra email của cô ta. Meenan có rất nhiều thư từ liên lạc. Hằng hà sa số những bạn trai khác nhau, dựa trên nội dung của một số email. Phóng túng hơn những gì tôi nghĩ về cô bác sĩ của chúng ta. West chắc chỉ là một trong số họ, nhưng hẳn không còn trong danh sách liên lạc nữa.” Anh tập trung trở lại vào màn hình. “Đây có thể là một điều hữu ích.”

“Điều gì?”

“Chờ tôi một chút.”

Anh đọc thêm vài email khác, kéo màn hình xuống.

“Là gì vậy, Robie?”

“Các bức thư chỉ chứa đúng một từ, đầy mập mờ. Nếu không có ngữ cảnh, chúng chẳng có ý nghĩa gì. ‘Đúng’, ‘không’, ‘bây giờ’, ‘ngày mai’, đại loại vậy.”

“Ai là người gửi?”

“Địa chỉ này chẳng nói lên được điều gì, và hẳn không thể truy ra dấu vết. Nhưng có bốn chữ cái ở cuối mỗi thư, như chữ kí của người viết. *RNLT*. Có ý nghĩa gì với cô không?”

Reel im lặng suốt một phút dài đằng đẳng, “Roger – Người Lẩn Tránh,” cô nói.

“Ai cơ?”

“Đó là bí danh của kẻ mà West nói đã nhận được kịch bản từ hẳn. West nói người này hơn hẳn ít nhất ba bậc, lúc bấy giờ.”

“Hắn có nói điều gì khác có thể giúp chúng ta tìm được người này không?”

“Không may thay. Đó chính là lúc tôi phải đánh hẳn bất tỉnh.”

“Roger – Người Lẩn Tránh? Một biệt danh kì lạ.”

“Tôi cũng đã nghĩ vậy. Nhưng hẳn đã lẩn tránh chúng ta khá khéo léo. Nên cũng khá hợp với hẳn. Anh nghĩ Vance có thể giúp gì cho chúng ta?”

“Tìm kịch bản Tận Thế. Trước khi nó diễn ra.”

“Kịch bản đã khá rõ ràng. Từng nước một. Từng lãnh đạo một. Xảy ra đồng thời. Phức tạp đến kinh hoàng và cực kì hiệu quả. Tất cả phụ thuộc vào thời điểm ra tay.”

“Nhưng cụ thể thế nào? Cô chưa bao giờ cho tôi biết.”

“Nhắm tới các lãnh đạo G8, ngoại trừ Tổng thống Mỹ, cùng một lúc, một ngày, bằng một cuộc tấn công phối hợp và hợp tác chia sẻ tình báo, mua chuộc các nguồn lực nội bộ cần thiết. Tất cả đều bị ám sát. Tiếp theo đó là sự hỗn loạn trên toàn thế giới. Kịch bản tiếp tục chỉ ra các bước mà những kẻ tấn công cần làm để đẩy mạnh lợi thế của chúng.”

“Được rồi, nhưng những kẻ tấn công là ai?”

“West đã vạch ra nhiều nhóm đối tượng. Không ngạc nhiên khi hầu hết trong số chúng đều là các nhóm hồi giáo cực đoan. Hẳn liệt kê chi tiết các đảng phái Al-Qaeda, Taliban, Hamas. Phải nói rằng, kịch bản này rất thông minh.”

“Tại sao chưa lại tổng thống Mỹ?” Robie hỏi

“Có lẽ vì tổ chức không muốn trả tiền cho nhân viên của họ để nghĩ ra các cách khả thi để ám sát tổng thống của mình. Nếu chuyện đó lộ ra, họ sẽ bị trừng phạt không nhẹ.”

“Và mục tiêu của cuộc tấn công là gì, ít nhất theo lời cả West?”

“Những khoảng trống quyền lực, sự hỗn loạn của thị trường tài chính, biến động toàn cầu, 11/9 trên diện rộng.”

“Tại sao tổ chức muốn có một kịch bản chỉ ra tỉ mỉ cách hiện thực hóa viễn cảnh ấy?”

“Chắc hẳn họ đã không nghĩ nó sẽ bị lan truyền. Có lẽ họ muốn có kịch bản để ngăn chặn nó xảy ra hoặc có cách đối mặt với nó nếu nó xảy ra. Roy West đã không nói rõ nguyên nhân.”

“Tổ chức có nghĩ ra các phương thức ngăn chặn nào không?”

“Tôi không nghĩ vậy. Kịch bản đó không được đưa ra trong tổ chức.”

“Cô biết chiến lược đó khiến tôi nhớ đến điều gì không?” Robie nói.

“Cái gì?”

“Một cảnh trong Bố Già. Lúc Michael Corleone tổ chức lễ rửa tội cho con của ông ta. Rồi họ xen cảnh các ông trùm đối địch bị ám sát, những người đã tìm cách giết nhân vật của Marlon Brando. Đó là sự trả thù của Michael.”

“Có thể West đã lấy ý tưởng từ đó. Một bộ phim. Hẳn không có vẻ là một kẻ biết sáng tạo.”

“Nhưng để thành công, họ cần có người ở tất cả các nước này, sẵn sàng ra tay cùng một lúc.”

“Ai trong chính phủ Hoa Kỳ muốn viễn cảnh đó xảy ra?” Reel hỏi.

“Tôi hi vọng rằng không ai cả. Nhưng trời không chiều lòng người.”

“Vậy nước Mỹ cũng bị ném vào Tận Thế. Trong viễn cảnh như vậy, không ai là người chiến thắng cả.”

Họ chìm vào im lặng trong giây lát, mỗi người chắc hẳn đang hình dung thế giới sẽ ra sao sau một sự kiện như vậy.

“Anh đang cảm thấy vô vọng?” Reel hỏi.

“Cô không cảm thấy như vậy sao?”

“Có một điều tôi không bao giờ quên. Nhưng có thể anh sẽ thấy nó khá ngu ngốc.”

“Tôi đang lắng nghe đây.”

“Luôn có hi vọng trong vô vọng^[14].”

Họ thoáng mỉm cười với nhau.

“Nói cho tôi nghe, ai là bạn của bạn cô?”

Reel quay mặt đi. Robie thấy những ngón tay của cô nắm chặt vô lăng nhưng cô không trả lời.

“Người đàn ông trong bức ảnh. Cô nói ông ta là bạn của bạn vì nếu bạn cô xuất hiện trong bức ảnh, chắc chắn tôi sẽ không bao giờ được nhìn thấy nó.”

“Tại sao anh muốn biết ông ấy là ai?”

“Nếu cô không muốn cho tôi biết, tại sao để lại bức ảnh trong tủ đồ?”

“Có thể chẳng vì lí do gì cả.”

“Cô đã nói với tôi rằng mọi việc cô làm đều có lí do.”

Một phút sau Reel nói, “Ông ấy là một người thầy. Một người đã luôn quan tâm đến tôi từ rất lâu. Khi không một ai khác thêm bạn tâm.”

“Từ đâu cô biết ông ta?”

“Tôi chỉ biết, vậy thôi.”

“Chương trình bảo vệ nhân chúng chẳng?”

Cô ngạc nhiên nhìn anh.

“DiCarlo đã kể cho tôi nghe về quá khứ của cô.”

“Nhưng đó vẫn là một suy diễn vô căn cứ.”

“Người đàn ông trong bức ảnh trông như một cảnh sát về hưu. Nên có thể bạn của ông ta cũng là cảnh sát.”

Reel giảm tốc độ, tắt vào lề đường, tắt máy và quay sang nhìn Robie.

“Tên ông ấy là Joe Stockwell. Là người của Cục Cảnh sát. Anh nói đúng, ông đã để mắt đến tôi khi tôi còn trong Chương trình bảo vệ nhân chứng. Sau khi gia nhập CIA, tôi vẫn giữ liên lạc với ông. Ông đã nghỉ hưu vài năm trước. Nhưng sau đó ông vướng vào nhóm người ấy.”

“Tại sao có thể như vậy?”

“Joe biết Sam Kent từ rất lâu. Họ cùng chiến đấu ở Việt Nam. Ông thậm chí đã tham dự đám cưới của Kent. Đôi khi Kent tìm đến ông vì một số vấn đề. Những vấn đề vô thưởng vô phạt, nhưng khi xâu chuỗi lại, chúng khiến Joe nghi ngờ. Ông đã giả vờ không biết hòng tìm hiểu rõ hơn. Rồi Kent phát hiện ra rằng thực tế Joe đang chống lại hắn bằng cách thu thập bằng chứng. Hắn đã cho người sát hạ ông, mặc dù cái chết của ông được kết luận là một tai nạn. Nhưng tôi biết sự thật.”

Robie nói, “Tôi rất lấy làm tiếc. Có vẻ Stockwell đã cố làm điều đúng đắn.”

Cô gật đầu. “Ông đã đưa cho tôi một danh sách những cái tên và vài chi tiết về những gì đang diễn ra. Đó là lí do tôi có được tên của Jacobs và Gelder. Đó là lí do tôi giết chúng.”

“Nhưng nếu Stockwell đã có đủ thông tin để lập nên một danh sách, tại sao không báo cảnh sát?”

“Những người trong danh sách đó rất quyền lực và ông không tin mình có đủ bằng chứng để thuyết phục nhà chức trách. Joe biết mình đang làm gì. Ông là một cảnh sát cừ khôi. Ông muốn nắm chắc thành công. Ông chỉ không thể sống để hoàn thành nó.”

“Nhưng cô đã tin vào Stockwell, đủ để giết hai trong số chúng và ra tay hòng sát hạ kẻ thứ ba.”

“Tôi biết chúng đang âm mưu gì, Robie. Tôi biết chúng đã giết Joe. Ông là một người lương thiện đang gắng làm điều đúng đắn. Ông có thể hưởng thụ những năm tháng tuổi già của mình, nhưng ông lại dành thời gian để chặn đứng những kẻ đốn mạt ấy. Ông đã thất bại. Còn tôi sẽ không.”

“Tôi hi vọng cô đã đúng.”

“Anh đã có bằng chứng trên chuyến tàu đó, chẳng phải sao? Và những gì Meenan nói với anh. Đừng bảo tôi rằng anh cần nhiều bằng chứng hơn thế.”

“Chuyện rất phức tạp.”

“Anh đang nói với tôi rằng anh sẽ không ra tay sát hạ chúng nếu có thể? Anh biết nếu tổ chức nhận ra những gì chúng đang âm mưu, chúng ta sẽ được cử đi để tặng cho chúng một viên đạn vào đầu. Tôi chỉ không đợi cho đến khi có lệnh mà thôi.”

“Chúng ta có hệ thống tư pháp với các thẩm phán và nhà tù cho những chuyện như vậy.”

“Những kẻ này sẽ không bao giờ bị bắt giữ. Nói gì đến kết án. Không đời nào chúng bị đưa ra xét xử. Không bao giờ.”

“Có nghĩa dựa theo hệ thống pháp luật của chúng ta, họ được cho là vô tội.”

“Tất cả những kẻ chúng ta đã ám sát cũng vậy, vì không một ai trong số chúng có cái quyền được mời ra tòa.”

Robie ngồi tựa ra sau. *Cô ấy nói đúng*, anh nghĩ thầm.

“Hãy nói cho tôi biết về tay thẩm phán Kent. Hắn đã chiến đấu trên chiến trường Việt Nam. Còn gì nữa?”

“Tôi đã điều tra về hắn. Truy cập vào hệ thống dữ liệu đáng ra tôi không nên truy cập.”

“Và tìm thấy điều gì?”

“Hắn từng là một người trong số chúng ta, từ rất lâu rồi. Sau khi hắn xuất ngũ.”

Robie gật đầu chậm rãi. “Điều này cũng hợp lí.”

Cô tiếp tục, “Và giờ hắn là một thẩm phán của Tòa án Giám sát Hoạt động Tình báo Nước ngoài.”

“Còn ai khác ngoài Jacobs và Gelder?”

“Nghị sĩ Howard Decker cũng nằm trong danh sách.”

“Chủ tịch Ủy ban Tình báo Hạ viện?”

“Phải.”

“Đó có phải là danh sách hoàn chỉnh?”

“Không. Còn một kẻ khác nữa. Một kẻ mà thậm chí Joe cũng không thể lần ra dấu vết. Nhưng

hắn ở ngoài kia. Tôi biết chắc. Và hắn giữ một vị trí quan trọng, Robie. Rất quan trọng.”

“Ít nhất cáo hơn West ba bậc?”

“Tôi nghĩ nhiều hơn thế. Tôi nghĩ đó chỉ là một màn hỏa mù.”

“Roger – Người Lẩn Tránh.”

“Có thể. Tôi thực sự không nghĩ đó là Gelder. Hắn đã chết, trong khi kế hoạch này vẫn đang được tiến hành hết tốc lực.”

Robie nhìn lên. “Vậy thì hãy cùng xem chúng ta có thể làm được gì.”

Reel lái xe đi.

CHƯƠNG 64

Evan Tucker nhìn sang bên kia chiếc bàn vững chắc, và dừng mắt ở người đàn ông đang ngồi đối diện mình. Áo Xanh lộ vẻ phờ phạc, quần áo của ông không tề chỉnh tươm tất như mọi ngày.

“Một mớ bòng bong,” Tucker cúi kính.

“Quả thực là vậy,” Áo Xanh đồng tình.

“Robie mất tích. Reel ở nơi chỉ có Chúa mới biết. Và vụ đoàn tàu nữa? Tôi biết nó có liên quan tới hai người bọn chúng. Tôi biết chắc là vậy.”

“Chúng ta không có bằng chứng. Không có nhân chứng.”

“Vì chúng đã giết họ,” Tucker hét lên.

“Có điều gì khác đang diễn ra ở đây,” Áo Xanh nói.

“Ông muốn nói rõ hơn chứ?”

“DiCarlo?”

“Lại chuyện cũ rích.”

“Tôi không nghĩ vậy. Hoàn toàn không.”

Tucker ngồi thẳng dậy trên ghế. Mắt ông ta ánh lên dữ tợn. “Dựa vào điều gì?”

“Dựa vào thực tế.”

“Ông đang tiến rất gần tới sự bất tuân thượng cấp rồi đấy, Roger.”

“Đó dĩ nhiên không phải mục đích của tôi. Nhưng chúng ta vẫn chưa rõ chuyện DiCarlo. Tại sao Bộ Nội an lại đưa bà ấy đi? Tại sao bà ấy bị tấn công? Chúng ta biết Robie đã cứu mạng bà ấy. Đó là điều đáng chú ý.”

“Và cậu ta cũng tin rằng Jessica Reel đã ở đó. Cũng đã ra tay cứu mạng DiCarlo.”

“Đúng vậy.”

“Chẳng có bằng chứng gì ngoài những lời cậu ta nói.”

“Có vỏ đạn ở hiện trường. Ông không thể bỏ qua điều ấy.”

Tucker đan các ngón tay vào nhau và nhìn lên trần nhà. “Reel đã ám sát hai người của chúng ta. Robie đã biến mất. Nhiều khả năng đã nhập bọn cùng cô ta. Có nghĩa cậu ta đã bắt tay với một sát thủ.”

“Họ đều là sát thủ kia mà. Họ đã được cử đi giết người nhiều năm qua.”

“Giết kẻ thù của chúng ta, Roger ạ.”

“Có thể họ vẫn đang giết kẻ thù của chúng ta.”

“Ông sẽ không bao giờ có thể khiến tôi tin rằng Jim Gelder đã phản bội. Đó là điều không tưởng. Vì Chúa ông ấy thậm chí còn không nhúng tay vào thực hiện trực tiếp bất kì điệp vụ nào. Không ai có thể tiếp cận ông ấy.”

“Tôi nghĩ không có gì là không tưởng. Chúng ta đã được chứng kiến. Những người giữ quyền cao chức trọng tự phá hủy sự nghiệp và bôi nhọ thanh danh bằng một cuộc ngoại tình.”

“Gia đình tôi rất hạnh phúc, cảm ơn ông.”

“Tôi tin chắc là như vậy.”

“Và không phải chúng ta đang nói đến chuyện vui vẻ giường chiếu ở đây. Làm sao Jacobs và Gelder có thể bị mua chuộc? Ông có lấy một mẫu bằng chứng nào không?”

Áo Xanh nhún vai. “Bằng chứng duy nhất mà tôi có là tôi biết con người Will Robie. Tôi tin tưởng cậu ta bằng cả mạng sống của mình. Cậu ta đã hi sinh mọi thứ vì đất nước này.”

“Ông có biết mình đang nói gì không?” Giọng Tucker trở nên the thé. “Chẳng lẽ chúng có thể mua chuộc nhân vật số hai của tổ chức.”

“Tôi hoàn toàn hiểu. Và âm mưu đó có thể đã lan rộng ra ngoài tổ chức. Thậm chí, có thể nó bắt nguồn từ một nơi khác.”

“Robie đã truyền đạt lại cho tôi một số điều mà DiCarlo nói với cậu ta.”

“Tôi rất sẵn lòng được nghe.”

“Các điệp viên biến mất. Vũ khí biến mất. Và tiền nữa. Các điệp vụ đáng lẽ không nên có. Tôi đã cho người điều tra. Nhưng chuyện rất đáng ngại, Roger. Rất đáng ngại.”

“Nếu có thể nghe trực tiếp từ miệng DiCarlo thì tốt,” Áo Xanh nói.

Tucker mân mê chiếc bút trên bàn và không đáp lại.

“Ông có nghe tôi nói không vậy?” Áo Xanh nói.

“Nếu có thể nghe trực tiếp từ miệng DiCarlo thì tốt,” Tucker nói.

“Rắc rối là bệnh tình của bà ấy đã chuyển biến xấu, hiện đang hôn mê và không có hi vọng qua khỏi.” Ông ta ngược lên nhìn. “Tôi đã gây sức ép với Bộ Nội an và cuối cùng cũng khiến họ phải nhượng bộ. Hiện giờ chúng ta đang bảo vệ bà ấy cùng với FBI. Tôi đã phải tác động đến cả cố vấn an ninh quốc gia.”

“Gus Whitcomb?”

Tucker gật đầu. “Whitcomb đứng về phía tôi. Có nghĩa Tổng thống đứng về phía tôi. Có nghĩa tôi đã được gặp Janet.” Ông ta ngáp ngừng. “Bà ấy có vẻ không ổn, Roger.”

Áo Xanh nhìn xuống dưới. “Tôi rất tiếc khi nghe điều đó. Bà ấy là một nhân vật đáng quý của tổ chức.”

“Có vẻ như chúng ta không còn nhiều người như vậy.”

“Chỉ là một vài quả táo bị sâu, không có gì hơn.”

“Tôi có quan tâm đến người của mình, ông biết mà.”

“Tôi biết.”

Tucker viết nguệch ngoạc lên một mẫu giấy. “Ông nghĩ Robie đang ở đâu?”

“Cậu ấy rõ ràng đã mai danh ẩn tích.” Áo Xanh dừng lại, có vẻ như đang lựa chọn những lời tiếp theo cẩn thận hết mức có thể. “Thực ra, tôi là người đã khuyến khích cậu ấy làm vậy.”

Tucker có vẻ sững sốt. “Ông khuyên cậu ấy ẩn danh?”

“Tôi còn khuyên cậu ấy hãy đi tìm Jessica Reel.”

“Đó là nhiệm vụ của cậu ta ngay từ đầu,” Tucker gất gỏng.

“Ý tôi không phải tìm và giết cô ta. Mà tìm và cảm ơn vì đã cứu mạng cậu ấy. Rồi bắt tay hợp tác.”

Mặt Tucker đỏ lựng, mạch máu gần thái dương của ông ta phình lên. “Hợp tác để làm gì?” ông ta quát lên.

“Để làm những việc cần làm. Có điều gì đó đang diễn ra. Tôi đã nhận ra sự tồn tại của nó trước cả khi Jacobs và Gelder bị sát hại. Tổ chức đã bị thâm nhập. Robie cũng biết điều này.

Chúng ta đã tin tưởng những người hóa ra đang chống lại chúng ta.”

“Chúng ta đã kết luận đó chỉ là một trường hợp cá biệt. Và đã được giải quyết, Roger,” Tucker nói bằng giọng bình tĩnh hơn.

“Có thể chúng ta đã sai.”

“Vậy ông đang nói rằng đây không chỉ là một vài quả táo sâu?”

“Các âm mưu thường tồn tại đầy rẫy trong những tiểu thuyết hư cấu rẻ tiền. Nhưng thật ngạc nhiên và có đôi chút đáng ngại trước tần số xuất hiện của chúng giữa đời thực.”

Đột nhiên Tucker có vẻ mệt mỏi. “Chúng ta không được trang bị để đối phó với các âm mưu diện rộng, Roger. Nhất là từ trong nhà của chính chúng ta.”

“Đó là lí do vì sao Robie Và Reel có thể có cơ may giải quyết vấn đề này. Bằng cách hoạt động từ bên ngoài.”

“Nếu họ làm vậy, chúng ta sẽ không thể nào bố trí lực lượng hỗ trợ cho họ. Họ phải tự lực cánh sinh.”

“Bằng tất cả sự kính trọng, thưa ngài, đó chính là cách mà họ đã làm việc trong suốt sự nghiệp của họ ở đây. Chỉ dựa vào bản thân họ, không yểm hộ, không viện trợ.”

“Vậy có thể họ là những người thích hợp để dẹp tan âm mưu này,” Tucker chậm rãi nói.

“Tôi dám đặt cược ở họ,” Áo Xanh tự tin nói.

“Ông thực sự nghĩ Gelder và Jacobs là những kẻ phản quốc?”

“Tôi không thể nói họ không phải.”

“Và còn có những người khác?”

Áo Xanh nhún vai. “Sự việc vẫn tiếp tục diễn ra, trong khi Gelder và Jacobs đã chết. Người chết. Người chết không thể nhúng tay vào cuộc tấn công DiCarlo.”

“Còn vụ tấn công Roy West ở Arkansas thì sao? Chuyện đó là thế nào?”

“Tôi không biết. Nhưng dựa vào cảnh tàn sát, tôi sẽ không loại trừ khả năng Reel và Robie đã ở đó.”

“Mối liên quan là gì? Tôi đã kiểm tra lí lịch của West. Hắn chẳng là cái thá gì. Hầu như chẳng để lại dấu ấn nào cả. Rồi bị sa thải vì tội ngu ngốc và coi thường các quy định bảo mật. Ông nghĩ Reel và Robie biết mối liên quan của hắn với chuyện này?”

“Nếu không biết, tôi nghĩ họ sẽ tìm ra.”

Tucker ngã lưng ra sau, vẻ nghi ngờ. “Tôi hi vọng ông nói đúng.”

Áo Xanh nói trong tiếng thở hắt ra. “Tôi cũng vậy.”

CHƯƠNG 65

“Xin chào, ông nghị sĩ,” người phụ nữ nói trong lúc con chó nhỏ của cô đang kéo căng sợi dây buộc cổ. “Tôi đã thấy ông trên ti vi tối hôm trước.”

Howard Decker đứng trên con đường mòn trong công viên gần nhà. Ông ta đang mặc thường phục, quần jean, áo kín cổ, giày lưới và không đi tất. Ông ta mặc thêm áo gió vì trời đêm có vẻ như muốn mưa. Ông ta đang dắt theo một chú chó Labrador Bruin to lớn.

Ông ta gật đầu và mỉm cười với người phụ nữ xinh đẹp lúc cô đi ngang qua. “Cảm ơn. Chúc cô một buổi tối tốt lành,” ông ta nói. Ông ta thích được người ta nhận ra. Hương vị của sự nổi tiếng là thứ nuôi dưỡng cái tôi của ông ta.

Ông ta ngắm cô bước đi, chiêm ngưỡng thân hình cao ráo, thon thả, chiếc váy bó sát và mái tóc vàng lượn sóng ở vai cô. Ông ta rất thỏa mãn với vợ mình, nhưng chưa bao giờ có thể ngừng liếc ngang. Và vị trí cao quý của ông ta ở Washington đã biến ông ta trở thành mục tiêu béo bở của rất nhiều phụ nữ quyến rũ, thành đạt và sành điệu.

Ông ta thở dài thỏa mãn. Một cuộc sống không tệ. Ông ta giàu có nhờ những phi vụ kinh doanh thành công trong quá khứ, có sức khỏe tốt, với nhiều năm trên chính trường đang đợi phía trước. Vợ ông ta giúp đỡ một cách vừa phải, không quá khao khát tranh giành ánh hào quang với chồng. Vợ ông ta không thường đi du lịch cùng, tạo điều kiện cho ông ta có cơ hội chim chuột với những cô nàng cấp dưới trẻ trung trong phòng khách sạn của mình.

Những đứa con của ông ta còn nhỏ và ngoan ngoãn. Chúng sẽ có một cuộc sống tốt. Chúng ngưỡng mộ ông ta. Ông ta nổi tiếng với các cử tri và gây dựng đủ ảnh hưởng để chắc chắn sẽ lại đắc cử. Việc đó cho phép ông ta tiết kiệm thời gian gây quỹ và dành nhiều thời gian mưu tính các tham vọng chính trị của mình hơn. Phải, nhìn chung ông ta có một cuộc sống khá thỏa mãn.

Chỉ có một vấn đề lớn duy nhất, và nó đã làm lu mờ tất cả các mặt tốt đẹp khác. Từ lâu, ông ta hối hận vì đã tham dự vào một kế hoạch đang ngày càng vượt ra ngoài tầm kiểm soát. Nhưng chức Chủ tịch Ủy ban Tình báo Hạ viện đã biến ông ta trở thành một quân cờ chủ chốt trong một kế hoạch khổng lồ đến nỗi khiến chính ông ta cũng phải bàng hoàng khi được họ cho biết lần đầu tiên.

Ông ta là người đặt nặng vấn đề an ninh quốc gia. Không gì có thể quan trọng hơn nó. Ông ta đã ở New York ngày 11 tháng 9 và đã chứng kiến hai tòa tháp sụp đổ. Ông ta đã chạy dọc các con phố với hàng nghìn người đang hoảng loạn khác trong lúc bụi, với gạch đổ nát, và xác người rơi xuống như mưa. Ông ta đã tự nhủ rằng việc tương tự sẽ không bao giờ tái diễn với đất nước mình. Không bao giờ, nhất là khi ông ta có khả năng làm được điều gì đó để ngăn chặn nó. Và ông ta có khả năng đó, nhiều hơn hầu hết những người khác.

Đó là lí do ông ta đồng ý trở thành một phần của kế hoạch lớn lao này, nếu thành công, nó sẽ cân bằng lại trật tự thế giới đủ để tạo nên sự hòa bình cho tất cả. Ông ta biết sự rủi ro đi kèm là rất lớn, có khả năng chấm dứt sự nghiệp của ông ta không chừng, nhưng kết quả cuối cùng xứng đáng với sự mạo hiểm đó. Ông ta đã kín đáo hoạt động, bí mật ra lệnh di chuyển nhân sự, thiết bị và tiền bạc để kế hoạch có thể được thực hiện. Mọi việc Ủy ban Tình báo là đều được giữ bí mật, từ việc điều phối quỹ đến những nhiệm vụ mà chỉ các thành viên mới được biết. Qua đó ông đã có thể hỗ trợ kế hoạch một cách đắc lực. Ông ta đã cảm thấy vinh dự khi được là một phần của kế hoạch. Ông ta cảm thấy lòng tự hào dân tộc trỗi dậy khi chứng kiến các binh lính Mỹ trẻ hi sinh ở một vùng đất xa lạ, rất nhiều trong số họ bị giết bởi chính những người họ đang chiến đấu để bảo vệ hoặc huấn luyện để chúng có thể bảo vệ chính mình. Đó là một hiện trạng kinh hoàng không thể để cho tiếp tục tái diễn.

Nhưng mọi chuyện đã diễn ra không được suôn sẻ hay trơn tru. Những rắc rối nảy sinh hầu như ngay lập tức. Các cộng sự của ông ta trong kế hoạch này, chủ yếu là Sam Kent, đã đối mặt với chúng tốt hơn ông nhiều. Họ đã quen với những sai sót mà kết quả đem lại là sự mất mát về con người. Nhưng Decker thì không quen với điều đó. Chúng khiến ông ta sợ hãi. Chúng xuất hiện càng nhiều, ông ta càng sợ hãi.

Tối nay ông ta dắt chó đi dạo trong công viên đơn giản chỉ để tránh xa khỏi những suy nghĩ đó, dù chỉ trong một vài phút. Nhưng ông ta không thể lẫn tránh, ngay cả với con Bruin to lớn vui vẻ đang liếm tay ông đòi được chơi.

Decker đặc biệt sợ Kent. Khi Kent nói y đã giết một sát thủ, Decker biết y không hề nói quá. Y đã giết tên sát thủ ấy. Và đó là lời cảnh báo Decker chớ nên làm những việc hồ đồ.

Ông ta không có ý định gây sự với hạng người đó. Ông ta đã được chứng kiến những gì họ dám làm. Là Chủ tịch Ủy ban Tình báo, ông ta tham gia vào các điệp vụ mật thường xuyên hơn nhiều so với một nghị sĩ thông thường. Ông ta biết lực lượng đặc biệt của CIA chuyên sử dụng các nguồn lực là những người như Jessica Reel và Robie Will. Ông ta biết họ có thể làm những gì. Ông ta đã được báo cáo về các điệp vụ của họ. Ông ta đã xem thi thể từ các điệp vụ đó.

Điện thoại của ông ta rung lên.

Ông ta nhìn màn hình và rên rỉ. Là y. Ông ta ngần ngại, nghĩ mình có lẽ không nên trả lời. Ông ta sợ.

Nhưng rồi ông ta lấy can đảm nghe máy.

Ông ta là chủ tịch của một trong những uỷ ban quyền lực nhất Washington. Ông ta có ảnh hưởng của mình. Ông ta có sức mạnh. Ông ta có thể chơi cứng với những con người này. Ông ta bấm nút.

“Xin chào.”

Sam Kent nói, “Chúng ta cần gặp mặt.”

“Tại sao?”

“Anh đã xem bản tin về đoàn tàu chưa?”

“Thì sao?”

“Đó là Reel và Robie.”

“Sao có thể?”

“Chuyện đó không quan trọng. Chúng đã bắt tay với nhau. Chắc chắn vậy.”

Decker bồn chồn nuốt khan và giữ chặt sợi dây buộc con Bruin vì nó đang bắt đầu đuổi theo một con sóc. “Lần cuối cùng chúng ta nói chuyện, anh đã không tin rằng điều đó có thể xảy ra. Anh nói có thể chúng đã nhúng tay vào việc ở Arkansas, nhưng anh không tin chúng đã bắt tay với nhau.”

“Câu trả lời đơn giản là, tôi đã sai.”

“Đó không phải một câu trả lời thoả đáng, Sam. Tôi đã mạo hiểm tất cả mọi thứ vì kế hoạch này. Tất cả mọi thứ.”

“Anh nghĩ tôi thì không sao?”

“Lần cuối cùng chúng ta gặp nhau, anh gần như đã đe dọa tôi.”

“Tôi biết. Tôi xin lỗi vì điều ấy. Tôi đang phải chịu một áp lực không tưởng.”

“Anh nghĩ tôi thì không sao?”

“Chúng ta phải sát cánh cùng nhau. Tôi đã nhận được tối hậu thư. Tôi phải tìm Reel và Robie rồi loại bỏ chúng.”

“Được thôi. Nhưng bằng cách nào?”

“Tôi cần sự giúp đỡ của anh.”

“Tôi? Tôi có thể làm được gì?”

“Anh là Chủ tịch Ủy ban, Howard. Anh có thể làm rất nhiều việc.”

“Được rồi, được rồi, cứ bình tĩnh đã.” Ông ta suy nghĩ trong giây lát. “Tôi có thể tìm hiểu phản ứng của tổ chức trước diễn biến mới này. Có thể họ có manh mối về bọn chúng.”

“Đó chính xác là những gì chúng ta cần, Howard. Chúng ta phải bám sát theo kế hoạch truy đuổi Reel và Robie của tổ chức. Nếu anh chưa nhúng tay vào kế hoạch đó, đã đến lúc tham gia. Thúc đẩy họ hòng có câu trả lời, hòng có một giải pháp cuối cùng. Nói với họ rằng anh muốn được cập nhật mọi diễn biến của cuộc truy bắt. Nếu định vị được chúng và đội biệt kích được cử đi, anh muốn được biết trước.”

“Để anh có thể cử đội của anh?”

“Chính xác.”

“Nhưng tại sao không để người của tổ chức giải quyết? Chẳng phải sẽ an toàn hơn sao?”

“Vì có thể họ sẽ chỉ bắt sống chúng. Và rồi chúng sẽ khai, Howard.”

“Anh... anh nghĩ chúng biết thông tin có thể dẫn tới...”

“Dẫn tới chúng ta. Phải, tôi tin là như vậy. Chúng ta nằm trong danh sách của Reel. Và tôi sẽ rất ngạc nhiên nếu không thấy anh trong danh sách đó. Chúng ta đã trao đổi về vấn đề này. Không ai trong số chúng được phép sống sót trở về. Anh phải làm sao để tổ chức dẫn chúng ta tới chúng. Bằng cách đó, chúng ta có thể kết thúc chuyện này một cách nhanh gọn và sạch sẽ.”

“Nhưng nếu tôi đưa tin cho anh, họ sẽ nghi ngờ tôi có dính dáng.”

“Hãy suy nghĩ đi, Howard, hãy biết động não! Họ muốn kết thúc chuyện này chẳng kém gì chúng ta. Đây là một vết nhơ của họ. Họ sẽ đào sâu chôn chặt vụ việc này, sâu đến mức không ai có thể biết được sự thật. Giờ thì, tôi có thể báo cáo lại là anh sẽ tham gia chứ?”

Decker không hề đắn đo. “Phải, dĩ nhiên rồi. Tôi sẽ làm bất cứ điều gì cần thiết.”

“Cảm ơn anh, Howard. Hãy gặp nhau ở văn phòng của tôi vào sáng mai, khoảng bảy giờ. Chúng ta sẽ bàn chi tiết. Nhớ đúng giờ.”

Kent cúp máy và Decker chậm rãi nhét điện thoại vào túi.

Ông ta đang run rẩy. Ông ta thực sự đang run lên trong sợ hãi và nghi hoặc. Nhưng mình sẽ

sống tốt. Mình sẽ vượt qua được chuyện này.

Con chó nhỏ chạy về phía ông ta, sợi dây buộc cổ đang bị kéo lê trên mặt đất. Decker thấy người phụ nữ trẻ lúc nãy đang chạy lại để bắt nó. Ông chìa tay ra chụp lấy sợi dây buộc cổ.

Thở không ra hơi, người phụ nữ chạy tới, dừng lại trước mặt ông ta.

Ông ta chìa sợi dây ra. “Đó hẳn là bài thể dục của cô tối hôm nay,” ông nói.

“Cảm ơn ông rất nhiều.”

“Tên cô là gì?” Ông ta đưa mắt nhìn khắp người cô. Ông ta không thể cưỡng lại.

“Stacy. Còn anh chàng bé nhỏ này là Darby.”

“Xin chào, Darby,” Decker nói, cúi người xuống để vuốt ve nó. “Cô sống gần đây sao?” ông ta hỏi, và đứng dậy.

Một khẩu súng chĩa vào mặt ông.

“Không,” Stacy đáp. “Và ông cũng không còn sống gần đây nữa.”

Cô ta bóp cò. Viên đạn vọt ra từ ống giảm thanh, găm vào mặt Decker. Ông ta gục tại chỗ, chết trước khi chạm đất.

Người phụ nữ bỏ đi với chú chó của mình.

CHƯƠNG 66

Robie đứng trên chuyến tàu điện ngầm đông đúc, một tay bám lấy cái tay cầm phía trên đầu. Anh đeo kính râm, mũ lưỡi trai kéo xuống tận trán, và mặc chiếc áo có mũ trùm đầu cho thêm phần kín đáo.

Tàu điện ngầm tiến vào trạm tiếp theo rồi dừng lại. Robie không phản ứng gì khi người phụ nữ bước lên tàu. Mắt anh vẫn dán xuống sàn, nhưng tầm nhìn ngoại vi của anh bám sát cô.

Về phần mình, Nicole Vance cũng không phản ứng khi nhìn thấy Robie. Lý do duy nhất khiến cô nhận ra anh là vì anh đã nói cho cô biết anh sẽ mặc gì, sẽ ở trên toa nào, và sẽ đứng ở đâu.

Cô kín đáo tiến lại gần anh. Hầu hết những người xung quanh đang đọc ebook, lướt web trên các thiết bị điện tử, đeo headphone nghe nhạc, hoặc đơn giản chỉ đang gà gật trên ghế của họ.

Cô dừng lại bên cạnh anh, nắm lấy một cái tay cầm. Cô khẽ nói, “Anh thế nào?”

“Hơi căng thẳng một chút.”

“Em có thể hiểu. Chuyện xảy ra trên chuyến tàu đó?”

Anh gật đầu.

“Làm sao anh thoát được?” Cô thì thầm.

“Nhảy khỏi tàu.”

Cô nhăn mặt. “Một mình.”

Anh lắc đầu.

“Với ai?”

Anh lại lắc đầu.

Cô nhìn anh với vẻ kiên quyết. “Em chỉ đang tìm cách cứu anh.”

“Còn anh đang tìm cách giữ cho em an toàn. Em có mang theo nó chứ?”

Cô nhìn anh bằng ánh mắt nghiêm nghị thêm giây lát rồi lấy tờ báo ra khỏi túi. Cô giả bộ đọc trang đầu. Khi tàu điện tăng tốc rời khỏi bến, cô mở tờ báo ra. Gắn bên trong là chiếc USB. Nó được đặt ở vị trí chỉ mình Robie có thể nhìn thấy. Anh đưa tay chụp lấy chiếc USB và nhét vào trong túi.

Anh quay người bỏ đi, nhưng Vance đã nắm lấy cổ tay anh giữ lại. Robie nhìn cô cảnh giác. Anh sợ cô sẽ làm lộ tất cả.

Cô nói không thành tiếng.

Đấu cho cừu vào nhé.

Anh gạt đầu, quay người và len lỏi qua đám đông hành khách. Khi tàu tiến vào nhà ga tiếp theo, anh đi lại gần cửa. Vừa bước xuống, anh vừa nhìn Vance. Cô đang bỏ đi. Nhưng Robie có thể đọc được tâm trí cô.

Cô ấy không nghĩ mình sẽ sống sót qua vụ này. Và nếu thành thật với bản thân, mình cũng không nghĩ mình có thể sống sót.

Robie nhập hội cùng Reel trên chiếc xe đi thuê của cô. Trong lúc cô lái xe đi qua những tuyến phố, anh dùng laptop để kiểm tra các tập tin mà Vance đã đưa cho anh.

“Có gì không?” cô hỏi.

“Vance đã cung cấp cho chúng ta tất cả những gì cô ấy có thể tìm thấy về các động tĩnh đáng ngờ ở các nước khác, đặc biệt nhấn mạnh những cảnh báo đe dọa. Tăng cường chuẩn bị quân sự. Các tin đồn bất thường ở những nơi thông thường.”

“Và?”

“Có một số hoạt động hải quân bất thường ở Đại Tây Dương. Chúng ta đang điều thêm một số tàu tới Vịnh Ba Tư, chắc hẳn có liên quan tới Iran. Và một cuộc diễn tập hải quân bất thành hình ở Thái Bình Dương. Nhưng tất cả đều từ phía chúng ta. Tôi không tìm thấy bất cứ thông tin gì có thể là điều chúng ta đang tìm kiếm, hay nói cách khác là hoạt động bất thường của kẻ thù.”

“Không gì cả sao?”

“Đợi một chút,” Robie bất chợt nói.

Anh đọc lướt qua một trang. “Tôi nhớ đã nhìn thấy nó trên ti vi cách đây không lâu, nhưng lúc đó tôi chưa biết về vụ việc này nên đã không thêm bận tâm.”

“Nó là gì?”

“Tổng thống sắp viếng thăm Ai Len để tham dự một hội nghị về khủng bố.”

“Thì sao?”

“Không chỉ có Tổng thống tham dự.”

“Còn ai khác nữa?”

Anh ngẩng lên nhìn. “Tất cả các lãnh đạo của G8. Viễn cảnh Bồ già sẽ dễ dàng thực hiện hơn nhiều nếu tất cả bọn họ đều có mặt ở một nơi.”

“Nhưng, Robie, hãy nghĩ tới lực lượng an ninh sẽ được bày bố ở đó. Dày hơn bất kì nơi nào khác trên hành tinh này. Không đời nào chúng có thể chọc thủng hàng rào bảo vệ đó. Không đời nào.”

“Sau 11/09, tôi không còn nói có điều gì trên đời này là không thể nữa.”

“Nhưng anh bảo Tổng thống sẽ có mặt ở đó. Ông ấy không phải một phần của mục tiêu.”

“Theo kế hoạch của West là vậy. Nhưng không có nghĩa chúng sẽ bám lấy mọi chi tiết của kịch bản. Có thể chúng muốn loại bỏ cả ông ấy.”

“Tôi có thể hiểu tại sao chúng muốn giết chúng ta. Nhưng gì lẽ quái gì người trong Chính phủ lại muốn ám sát Tổng thống của chính bọn chúng? Và tôi vẫn không hiểu tại sao chúng muốn giết các lãnh đạo G8?”

“Chúng là những kẻ phản bội. Có thể chúng chỉ đơn giản là bị mua chuộc. Đó là một khả năng.”

Reel không có vẻ gì bị thuyết phục. “Nhưng đây không phải một vụ nổ súng trên đường phố, Robie. Đây là sự sụp đổ toàn cầu. Nếu chúng được trả tiền để làm vậy thì chúng định tiêu tiền ở đâu? Chúng cũng phải sống trên hành tinh này. Không hợp lí một chút nào.”

“Cô là người tin rằng kịch bản mà West viết là tâm điểm của sự vụ. Nếu cô không còn nghĩ như vậy nữa thì tôi cần được biết, ngay lúc này.”

“Tôi vẫn tin vào điều đó.”

“Vì Joe Stockwell?” anh hỏi.

Cô gạt đầu, từ tốn chớp mắt. “Phải.”

“Người mà ông ấy đã tiếp cận đủ gần để khám phá ra tất cả điều này là ai?”

“Tôi không biết. Ước gì tôi được biết. Ông ấy gửi cho tôi đủ thông tin để tôi biết được chuyện đang diễn ra. Ông gửi cho tôi danh sách những cái tên. Ông nói với tôi những gì chúng dự định sẽ làm dựa trên kịch bản đó, ít nhất cũng là tất cả những gì mà ông biết.”

“Có phải ông ấy đã gửi kịch bản cho cô?”

“Không. Tôi có được kịch bản từ tay một người bạn, sau khi nhờ anh ấy tìm giúp.”

“Thật tốt khi có bạn bè.”

“Vậy chúng ta sẽ đi Ai Len?”

“Nếu đó là nơi vụ ám sát sẽ diễn ra, tôi không nghĩ chúng ta có lựa chọn nào khác.”

“Nếu chúng ta nói với Vance những nghi ngờ của mình thì sao? Cô ấy có thể chuyển lời cảnh cáo lên trên.”

“Họ sẽ không chịu ra tay khi chưa gặp nguồn tin của cô ấy để xác nhận. Mà nếu cho họ biết nguồn tin đó chính là chúng ta thì cô ấy sẽ bị bắt giữ. Đó cũng là lí do chúng ta không thể tự mình làm vậy. Nên phương án đó đã bị loại bỏ,” Robie nói.

“Anh có hộ chiếu giả nào mà tổ chức không biết đến chứ?”

“Dĩ nhiên,” Robie đáp.

“Vậy thì có lẽ đã đến lúc chúng ta phải lên đường tới Ai Len.”

Robie nhìn xuống màn hình một lần nữa. “Có lẽ vậy.”

“Tôi muốn kiểm tra một việc khác nữa, Robie.”

“Việc gì?”

Cô cầm điện thoại lên. “Một người bạn.”

“Người bạn ấy ở đâu? Liệu có thể tin tưởng người đó không?”

“Có. Và anh ấy làm việc ở trung tâm mua sắm.”

“Trung tâm mua sắm? Anh ta làm gì ở đó?”

“Anh ấy là một tay cừ khôi về các trò chơi điện tử. Bên cạnh những việc khác.”

“Anh ta có thể tìm thông tin gì cho chúng ta?”

“Tên thật của Roger – Người Lẩn Tránh. Vì thằng khốn nạn đó sẽ phải chết và tôi sẽ là người bóp cò.”

CHƯƠNG 67

Có năm người trong phòng:

Evan Tucker. Áo Xanh. Gus Whitcomb, cố vấn an ninh quốc gia. Giám đốc FBI, Steve Colwell. Và Tổng thống Mỹ.

Tổng thống nói, “Có manh mối gì về kẻ đã giết Howard Decker không?”

Colwell lắc đầu. “Chưa có, thưa ngài. Đó là một vụ ám sát. Chúng tôi đã tìm được viên đạn, nhưng không có khẩu súng nào để so sánh.”

Tổng thống có vẻ hoài nghi. “Vậy mà không ai nhìn thấy gì? Chẳng phải họ đã ở trong một công viên công cộng sao?”

“Chúng tôi đã điều tra,” Colwell nói. “Nhưng không may, chưa tìm được nhân chứng nào cả.”

Tucker nói, “Có thể không có nhân chứng. Nếu đó là một vụ ám sát chuyên nghiệp chúng sẽ đảm bảo rằng xung quanh không có người.”

“Nhưng vì lẽ gì?” Tổng thống hỏi.

Áo Xanh đáp, “Có thể có liên quan tới các hoạt động của Decker ở Ủy ban Tình báo.”

“Có liên quan gì tới cái chết của Gelder và Jacobs không?” Tổng thống hỏi. Ông ngả lưng ra sau và quan sát những người đàn ông trong phòng, đưa mắt qua từng người một, chờ đợi một câu trả lời.

Tucker nói, “Tất cả bọn họ đều liên quan tới mảng tình báo. Ít nhất đó là yếu tố chung.”

Tổng thống nhìn Colwell. “Và chúng ta vẫn đang giậm chân tại chỗ trong việc phá án, phải không?”

“Chúng ta đã đạt được một số tiến triển,” Colwell nói lấy lệ.

“Rất mừng khi nghe anh nói vậy,” Tucker nói. “Một số lúc nào cũng là điều tốt, bất kể có ít ỏi đến mức nào.”

Hai vị giám đốc ném cho nhau cái nhìn khinh bỉ.

Whitcomb gay gắt nói, “Và còn sự kiện tàu Amtrak nữa. Có nhiều thương vong đã xảy ra và đã được che đậy.” Ông dừng lại rồi liếc nhìn Tổng thống. “Dĩ nhiên không thể bỏ qua rắc rối khôn lường mang tên Jessica Reel. Và nếu tôi dự đoán không lầm, cả Will Robie nữa.” Ông nhìn Tucker. “Robie vẫn đang mất tích sao?”

Tucker gật đầu, đoạn liếc sang Áo Xanh rồi nhanh chóng nhìn đi chỗ khác.

“Và Robie biến mất để làm gì?” Whitcomb hỏi.

Tucker nhún vai. “Ước gì tôi biết, Gus.”

Whitcomb tiếp tục, “Lúc tôi nói chuyện với Robie – trước khi cậu ấy biến mất,” ông nói thêm bằng vẻ khinh khỉnh – “cậu ấy đã nói với tôi một số điều đáng quan ngại.” Ông liếc nhìn Tổng thống, người có vẻ đã biết trước điều Whitcomb định nói.

Tổng thống gật đầu khích lệ. “Cứ nói đi, Gus. Chúng ta cần công khai tất cả.”

Whitcomb nói, “Robie bảo với tôi rằng Janet DiCarlo đã tỏ ra phiến muộn vì những việc chưa có lời giải đáp ở tổ chức.” Ông nhìn Tucker sắc lẹm. “Tổ chức của anh.”

“Những việc gì?” Colwell hỏi.

Whitcomb nhìn xuống máy tính bảng của mình. “Các điệp viên biến mất. Các điệp vụ đáng lẽ không nên có. Tiền biến mất. Vũ khí biến mất.”

Colwell có vẻ ngạc nhiên nhưng đồng thời cũng hài lòng trước tiết lộ này.

“Những lời buộc tội nghiêm trọng.”

“Quả vậy,” Colwell đồng tình.

Tổng thống tiếp tục, “Tôi nhận thức rõ ràng rằng chúng ta có một số kẻ thù của đất nước đang ở rất gần.” Ông liếc mắt sang Colwell. “Và không chỉ ở CIA. Cả tổ chức của anh nữa.” Ngay lập tức Colwell gạt bỏ hầu hết thái độ tự mãn của mình.

Tổng thống quay sang nhìn Tucker. “Tôi nghĩ đó chỉ là một số trường hợp cá biệt. Tôi có thể ngồi đây chủ yếu nhờ vào sự can đảm và trình độ của Will Robie. Nếu cậu ấy nghĩ có điều gì đó không ổn, thì tức là có điều gì không ổn. Nếu cậu ấy nói DiCarlo cảm thấy lo lắng, thì tôi tin cậu ấy.”

“Nhưng cậu ta đã mất tích.” Colwell nói.

“Có nhiều cách để giải thích cho hành động ấy,” Whitcomb nói.

“Nếu cậu ta đã bắt tay với Jessica Reel, và cô ta là thủ phạm sát hại Jim Gelder và Doug

Jacobs, thì bất cứ lời giải thích nào cũng cần được đưa ra xem xét,” Tucker bổ sung cảnh cáo.

Áo Xanh liếc mắt nhìn Tucker, nhưng ông ta vẫn tiếp tục, “Tôi đã được nghe giả thiết rằng Gelder và Jacobs là những kẻ phản bội đất nước. Tôi cũng được biết cựu nhân viên phân tích của CIA, Roy West, vừa bị sát hạ. Reel và Robie có thể đã có mặt ở đó.”

“Đây là lần đầu tôi nghe được suy đoán này đấy.” Whitcomb gật.

“Vì nó chỉ là suy đoán,” Tucker phản bác. “Tôi không biết mọi người nghĩ sao về vấn đề này. Tôi không biết liệu Reel hoặc Robie có ở phía chúng ta hay không. Điều tôi biết là có nhiều người đang bỏ mạng và phải có một lí do chính đáng cho việc ấy. Tình thế đang vô cùng cấp bách. Nhưng không ai có thể biết cụ thể kẻ thù là ai và mục tiêu nhằm vào đâu.”

“Còn Decker?” Whitcomb nói khẽ. “Anh ta cũng liên quan đến sự vụ này? Cũng là một kẻ phản bội? Có thể Reel cũng đã giết anh ta?”

“Tôi không biết,” Tucker nói, rõ ràng đang chán nản. “Tôi không biết.”

Whitcomb nói, “Robie bảo với tôi rằng cậu ấy tin Jessica là người đã cứu mạng cậu ấy và DiCarlo tối hôm đó. Rằng cô ta là người đã yểm trợ và để lại đồng vỏ đạn. Nếu điều ấy là sự thật, tôi khó có thể tin rằng cô ta lại là một kẻ phản bội.”

“Nếu cô ta là người đã bắn chết Jacobs và Gelder, ít nhất cô ta cũng là một kẻ giết người.” Tucker bật lại, nhưng rồi ông ta có vẻ hối hận vì đã để cơn giận dữ bùng lên. Ông ta tiếp tục nói bằng giọng bình tĩnh hơn, “Nếu họ là những kẻ phản bội, đã có toà án lo liệu. Anh không thể cứ ngang nhiên ra tay giết người chỉ vì nghi ngờ họ đã làm điều gì đó sai trái.”

“Phải, nhưng cứ cho đó là sự thật,” Whitcomb nói, “tôi sẽ không quá khắt khe với Reel nếu họ thật sự đã quay lưng lại với đất nước của mình. Không có gì trong lí lịch của cô ta, hay của Robie, cho thấy bất kì ai trong hai người này có thể là kẻ phản bội.”

“Jim Gelder và Doug Jacobs cũng vậy,” Tucker cãi.

“Tôi đã ghi nhận,” Tổng thống nói. “Nhưng chúng ta sẽ phân xử việc ấy khi đến lúc cần phân xử. Trước mắt, chúng ta cần huy động tất cả lực lượng để giải quyết vấn đề này. Bao gồm cả việc tìm ra Robie và Reel, nhanh nhất có thể. Nếu họ đang làm việc vì chúng ta, họ có thể sẽ là một nguồn lực vô giá trong việc giải quyết rắc rối này.”

“Còn nếu họ đang chống lại chúng ta?” Tucker hỏi.

“Thì số phận của họ đã được an bài.” Tổng thống nhìn quanh. “Có ai phản đối không?”

Tất cả mọi người trong phòng lắc đầu.

Tổng thống đứng dậy. “Tôi phải đi Ai Len sớm. Hãy cập nhật tình hình cho tôi. Đây là vấn đề ưu tiên hàng đầu. Không được đưa ra quyết định quan trọng nào mà chưa thông báo tới tôi. Rõ chứ?”

Mọi người gật đầu.

Tất cả đứng dậy khi Tổng thống biến mất sau cánh cửa được một điệp viên của Sở Mật vụ mở ra.

Khi cửa đóng lại, Whitcomb ngồi xuống. Những người khác cũng vậy.

“Vậy chúng ta thực sự thống nhất điều gì trong vấn đề này, hả Gus?” Tucker hỏi.

“Tôi tưởng Tổng thống đã nói rõ rồi, Evan?” Whitcomb đáp, vẻ hơi ngạc nhiên.

“Những điều ngài ấy đã nói thì đúng là đã rõ. Ý tôi là những điều chưa nói ra kia.”

“Tôi nghĩ anh có thể tự suy luận. Nhưng tôi sẽ cho anh một gợi ý. Nếu chuyện này không được giải quyết một cách ổn thỏa thì sau này sẽ có truy cứu trách nhiệm.”

Ông nhìn Tucker, rồi Colwell, rồi cuối cùng là Áo Xanh. “Sẽ có truy cứu trách nhiệm.” ông lặp lại.

“Chúng ta còn bao nhiêu thời gian?” Colwell hỏi.

Whitcomb đứng dậy, ra hiệu kết thúc cuộc họp. “Hầu như không còn.”

CHƯƠNG 68

Reel và Robie tách nhau sau khi ra khỏi chiếc xe đi thuê của cô và bước vào trung tâm thương mại qua các cửa khác nhau.

Họ liên lạc với nhau bằng tai nghe bộ đàm qua một tần số an toàn. Robie đã đề nghị hành động như một điệp vụ và Reel lập tức tán thành. Cô không muốn gặp phải bất kì trở ngại nào nhưng cô cũng không bao giờ hi vọng mọi chuyện sẽ diễn ra hoàn toàn xuôi chèo mát mái.

Đó là một nguyên tắc đúng đắn, Robie biết, vì sự hoàn hảo là điều hiếm khi xảy ra trên thực địa.

Cô đi qua hành lang muộn. Nhưng cô cũng cố kín đáo hết sức có thể. Cô lại gần GameStop từ hướng phía Đông của trung tâm. Cô nói khẽ. “Cách mục tiêu mười bước. Sẽ đưa ra tín hiệu rồi đi về hướng Tây, qua hành lang để tới nhà vệ sinh.”

“Nghe rõ,” Robie nói.

Anh đang ở tầng trên của trung tâm thương mại, giấu mặt trong chiếc mũ trùm liền áo, nhìn xuống trong lúc cô đi qua. Anh nhìn cô băng ngang GameStop. Cô quẹt ngón tay qua cảm rồi tiếp tục đi.

Robie mỉm cười khi thấy vậy. Anh đã từng sử dụng tín hiệu đó một lần trước đây. Anh nhìn cô rẽ sang hành lang dẫn tới nhà vệ sinh. Một phút sau, Robie nhìn thấy một người đàn ông gầy gò, nhỏ thó, mặc chiếc áo thun in màu đen bước ra khỏi GameStop và đi theo hướng Reel đã chọn.

Một giây sau Robie đưa tay chạm vào khẩu súng trong túi.

Có hai đội ngoài kia. Một đội đang nhắm tới hướng Đông, một đội hướng Tây.

Anh đã chứng kiến hàng tá kiểu dàn trận như vậy trong nhiều năm qua. Mỗi kiểu đều có chút khác biệt, nhưng với người như Robie, chúng chỉ là một. Chúng rõ ràng đã không tính đến Robie. Anh là một quân bài bất ngờ. Và anh sẽ tận dụng hết mức lợi thế đó.

Anh nói vào bộ đàm. “Có hai đội đang tiến tới chỗ cô. Đông, Tây. Bộ đôi rầy rà. Có vũ trang và

bộ đàm nên chúng sẽ có thể phối hợp cùng nhau.”

Đó là một dấu hiệu để Robie nhận ra đội sát thủ: Tai nghe của chúng. Anh đã giấu tai nghe của mình bằng chiếc mũ trùm đầu. Chúng thì không làm vậy. Sai lầm của chúng.

“Nghe rõ,” Reel bình tĩnh đáp, “Tôi sẽ làm những gì có thể.”

“Hướng sáu giờ.”

“Nghe rõ,”

Chỉ vài giây nữa cô sẽ phải chiến đấu tìm đường tẩu thoát, nhưng giọng cô nghe như thể cô chỉ đơn giản đang chuẩn bị vào nhà vệ sinh để giải quyết nỗi buồn.

Robie không hề ngạc nhiên.

Anh nhảy ba bậc thang một. Khi xuống tới tầng trệt, anh đã ở tốc độ tối đa.

Một trong hai đội mai phục đã ra đến hành lang dẫn tới nhà vệ sinh. Đội thứ hai chỉ cách đó chừng hai bước.

“FBI đây, đứng yên,” Robie hét.

Chúng không đứng yên. Robie hét lên như vậy phòng khi chúng là người của chính phủ. Nhưng không phải.

Các đặc vụ của lực lượng thi hành luật pháp đã ngấm vào máu quy tắc phải công bố danh tính của mình khi đối mặt với các đồng nghiệp khác. Chìa thẻ ra và đôi bên hét lên họ thuộc tổ chức nào. Một cảnh sát không bao giờ muốn bị một cảnh sát khác bắn. Hoặc bắn một cảnh sát khác.

Những kẻ này không nói gì, và thứ duy nhất được rút ra khỏi áo khoác của chúng là súng.

Chúng còn chưa kịp bắn vào Robie thì anh đã bắn vào đầu gối một tên. Hấn hét lên và ngã xuống ngay lập tức, súng của hắn tuột khỏi tay. Robie không phải lo đến chuyện hắn sẽ tiếp tục tham chiến. Con đau khi đầu gối bị huỷ hoại kinh hoàng đến nỗi ngay cả những người đàn ông kiên cường nhất cũng chỉ có thể nằm đó và rên rỉ như một đứa trẻ.

Tên thứ hai bắn vào Robie, phá tan chậu hoa lớn mà một giây trước Robie còn đứng trước mặt nó. Robie nằm sấp xuống và xoay người sang một bên. Anh cảm thấy vị acid trong miệng khi dịch mật ứa lên cổ họng. Không cần biết bạn đã trải qua bao nhiêu lần, bị chĩa súng vào người không phải là một việc bình thường, và cơ thể bạn luôn phản ứng nhất quán. Robie sợ, giống như bất cứ người nào khác trong hoàn cảnh này. Nhưng anh không hoảng loạn, đó là mấu chốt khác biệt giữa những người sống sót và những người bỏ mạng.

Kẻ nổ súng sẽ không có cơ hội bắn lần nữa. Không còn là một phát súng vào đầu gối; Robie hạ gục hắn bằng một viên đạn vào giữa hai mắt.

Robie chạy như bay qua hành lang. Anh chạy càng nhanh hơn khi nghe tiếng súng nổ.

Anh nói vào bộ đàm. “Reel? Reel, cô nghe rõ không? Cô ổn chứ? Reel?”

Anh giảm tốc độ, tấp vào một góc và đang chuẩn bị bắn thì dừng lại. Có ba thi thể nằm trên vũng máu.

Khi Robie nhìn thấy cả ba xác chết đều là đàn ông, anh thở hắt ra. Nhưng tại sao là ba? Rồi anh nhận ra. Người bạn từ GameStop.

Reel bước ra từ góc bên trong, súng trên tay phải.

Anh nhìn cô. “Cô ổn chứ?”

Cô gật đầu mà không nói gì. Ánh mắt cô dán vào người bạn của mình.

Robie nghe có tiếng thét phía sau. Tiếng bước chân đang chạy. Có lẽ cảnh sát của trung tâm thương mại.

Lúc này họ không chờ đợi điều đó. Anh sẽ không bắn hạ một cậu nhóc không có vũ khí hay một ông già nghỉ hưu chơi trò đặc nhiệm.

“Chúng ta phải đi khỏi đây.”

“Tôi biết,” cô nói lặng lẽ.

“Ngay bây giờ.”

Robie nhìn qua vai cô. Cửa thoát hiểm ở đó. Hắn phải là lối thoát.

Khi anh quay lại nhìn Reel, cô đang cúi xuống người bạn đã chết, vuốt một lọn tóc vương trên mặt anh ta.

Robie nghe thấy cô nói, “Tôi rất xin lỗi, Mike.”

Anh chạy lại, túm lấy tay cô và kéo xuống hành lang. Anh đá tung cửa thoát hiểm rồi cả hai chạy hết tốc lực.

Robie nhìn quanh. Họ đang ở kho hàng hoá.

“Cô có biết đường ra không?”

Reel không có vẻ nghe thấy những gì anh nói.

Anh quay lại. “Jessica, cô có biết đường ra không?” anh hét lên.

Cô tập trung trở lại, về ngượng ngùng, rồi chỉ về bên trái. “Hướng đó, cửa thoát ở hướng Đông. Đi nào, theo tôi.”

Họ ra tới bên ngoài rồi bước nhanh trở lại bãi đỗ xe. Họ leo lên xe của Reel. Có vẻ như họ đã an toàn.

Cho đến khi họ nghe thấy có tiếng lốp rít lên ngày càng gần. Những kẻ đã chết có viện trợ. Và chúng đang tới rất nhanh.

Robie chỉ có thời gian để nói. “Coi chừng.”

CHƯƠNG 69

Reel bẻ tay lái và đi giạt lùi, đâm thẳng vào chiếc xe lớn hơn. Robie gồng mình đợi cú va chạm, nhưng nó đã không diễn ra.

Trong khoảnh khắc, anh nhìn thấy tấm lưới tản nhiệt phía trước của chiếc SUV. Cảm tưởng như nó sẽ nuốt trọn tấm kính sau chiếc xe của họ. Rồi Reel rẽ ngoặt chỉ vừa đủ để vượt qua khe hở giữa chiếc SUV và cột trụ bằng bê tông.

Cô quay xe hình chữ J rồi phóng đi trước cả khi cú quay đầu 180 độ kết thúc. Cái lốp cao su chỉ còn tiếp giáp với sàn bê tông của gara độ nửa phân và chiếc xe nghiêng mình lao về phía trước, qua lối ra, rồi tiến vào dòng xe cộ đang hướng tới trung tâm thương mại.

Reel bẻ tay lái sang trái, vọt qua dải phân cách, rồi nhấn ga. Chiếc xe phóng về bên phải. Cô đâm sầm vào dải cọc tiêu giao thông màu cam, ngoặt tay lái sang bên phải, rồi lại quay đầu xe.

Robie khó nhọc cài dây an toàn. Súng của anh đã được rút ra, nhưng không có đối tượng để bắn.

Giao thông tắc nghẽn ở phía trước, nhưng chỉ ở một bên đường. Không may, đó là bên đường họ đi, Reel giải quyết vấn đề ấy bằng cách học theo người Anh và đi phía bên trái đường.

Cô vượt qua đoạn tắc nghẽn, không buồn dừng đèn đỏ, xuyên qua làn giao thông đang tới gần, bẻ ngoặt tay lái, để vắng mắt nắp đậy trục bánh xe trong lúc rẽ, và nhấn chân ga tới tận sàn trong lúc quay trở lại bên phải đường.

Tiếng còi đã bắt đầu rú lên từ mọi hướng.

Robie nhìn về phía sau. “Ổn rồi. Giảm tốc độ đi để cảnh sát không phát hiện ra chúng ta.”

Cô nhả chân ga, dừng lại một giây trước tấm biển nhường đường, rồi nhập vào dòng xe. Vài phút sau họ đã ra tới xa lộ, đi với tốc độ bảy mươi dặm cùng những chiếc xe khác trên đường.

Robie cất súng đi. “Tôi rất tiếc về anh bạn của cô.”

“Tôi rất tiếc khi để anh không ngừng phải nói vậy,” cô đáp.

“Anh ta là ai vậy?”

“Tên của anh ấy Michael Gioffre. Và tôi là lí do khiến anh ấy phải bỏ mạng.”

“Thật sao? Tôi tưởng tại những kẻ đã bắn vào cô.”

“Tôi đã không để ý đến nhóm theo dõi, Robie. Tôi biết từng có một đội ở đó. Một đội chuyên nghiệp. Tôi đã luôn luôn kiểm tra. Ngoại trừ hôm nay.”

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Viên đạn bắn ra từ một trong số chúng đã đập vào thùng rác và nảy bật ra, trúng vào mắt Mike. Anh ấy đã chết trước khi gục xuống sàn.”

“Rồi sau đó?”

“Tôi giết chúng. Một viên đạn cho mỗi tên. Chúng không giỏi lắm. Chúng chạy tới như thể tôi sẽ không bắn trả. Ngu ngốc.”

“Những kẻ bị tôi hạ cũng không giỏi mấy.” Robie nói.

Cô nhìn anh sắc lẹm, “Tôi tự hỏi tại sao lại như thế.”

“Có lẽ những kẻ giỏi nhất của chúng đã được gửi tới Ai Len.”

Robie bật radio. “Tôi muốn xem liệu đã có tin tức gì về vụ trung tâm thương mại hay chưa.”

Chưa có. Nhưng có một tin tức khác khiến họ chú ý. Phát thanh viên đang tóm gọn các chi tiết, mặc dù lúc này vẫn chưa có nhiều thông tin cho lắm.

Khi phát thanh viên chuyển sang một tin khác, Robie tắt radio và nhìn qua Reel. “Có ai đó đã ám sát Howard Decker,” anh nói.

“Chúng đang chặt đi các mắt xích yếu, Robie. Những tên chó đẻ này mưu toan thực hiện kế hoạch đến cùng và rồi phỉ tay bước đi. Nhưng đừng hòng. Tôi sẽ cho mỗi tên trong số chúng một viên đạn. Tôi sẽ không ngừng bắn cho đến khi hết đạn.”

Anh đặt tay lên tay cô rồi bóp nhẹ.

“Anh đang làm gì đấy?” cô hỏi.

“Tôi rất tiếc về chuyện của Mike. Chúng ta có thể đi đâu đó, để cô có thể khóc cho anh ấy. Và cho Gwen...”

“Tôi không cần khóc cho ai cả...”

“Tôi lại nghĩ khác.”

“Anh không biết gì về tôi cả. Hãy dành bài thuyết giảng về nghi lễ mặc niệm cho người nào

quan tâm. Tôi là một sát thủ, Robie. Xung quanh tôi thiếu gì người chết.”

“Họ thường không phải bạn của cô, Jessica.”

Cô chực nói điều gì đấy, nhưng rồi ngôn từ như mắc lại trong cổ họng.

Robie tiếp tục, “Tôi không đóng vai bác sĩ tâm lý giúp cô đối mặt với nỗi đau buồn. Một khi chúng ta tới Ai Len, sẽ không có thời gian cho cô bình tâm trở lại đâu. Hoặc cô tập trung hoàn toàn và tôi biết mình có thể tin tưởng ở cô, hoặc cô trở nên vô dụng đối với tôi và cô có thể cho tôi xuống ở lối ra tiếp theo.”

Reel chớp mắt. “Anh đã dùng trò này với tôi một lần rồi, Robie.”

“Ở Yemen. Chúng ta để mất Tommy Billups. Và cô đổ lỗi cho chính mình. Nói ngắn gọn, cô đã mất tinh thần trong khoảng nửa tiếng đồng hồ.”

“Cho tới khi anh đá đít tôi.”

“Một nhóm là một nhóm, Jessica. Và hiện giờ nhóm chúng ta chỉ có hai người. Nội bộ chia rẽ là đi tong. Mà trong trường hợp của chúng ta thì chỉ có chết.”

Cô hít sâu rồi thở ra bình tĩnh, “Tôi ổn, Robie.”

“Hãy biến nỗi căm hận của cô thành thứ có thể giúp chúng ta đánh bại những thằng khốn nạn này, Jessica. Đó là tất cả những gì tôi muốn nói.”

“Tôi biết. Anh nói đúng.”

Họ lái xe đi trong im lặng khoảng vài dặm.

Rồi Reel phá vỡ sự im lặng ấy, “Đó là lí do anh luôn đứng đầu.”

Anh quay sang nhìn cô.

“Anh không bao giờ để cảm xúc ảnh hưởng đến mình, Robie. Chưa bao giờ. Anh là một cỗ máy. Mọi người đều nghĩ vậy.”

Anh nhìn chăm chăm xuống hai bàn tay của mình. Anh cảm thấy xấu hổ vì những lời cô nói. Cô đã sai.

Anh thọc tay vào túi áo khoác và xoa vào bóng súng. Không phải để lấy may. Anh không cần vận may. Nó là lá bùa, là người bạn của anh và là những gì anh làm.

Mình là một sát thủ. Mình cũng là một con người. Vấn đề ở chỗ, mình không thể là cả hai cùng một lúc.

Reel liếc nhìn anh. “Anh đang nghĩ gì đấy?” cô hỏi.

“Không có gì quan trọng.” anh đáp.

CHƯƠNG 70

Chiếc Dassault Falcon ba động cơ phản lực có thể dễ dàng chở hơn chục hành khách. Đêm nay nó chỉ chở theo hai người.

Reel ngồi trên ghế sau của buồng lái. Robie ngồi cạnh cô. Không có ai phía sau họ. Cả hai đều thích vậy.

“Làm thế nào cô kiếm được con chim sắt này vậy?” anh hỏi.

“Đồng sở hữu. Không an ninh cho lắm nhưng lại riêng tư hơn.” Cô nhìn anh. “Còn anh tiêu tiền của mình vào việc gì?”

“Nhớ căn nhà nhỏ trong rừng của tôi chú? Phần còn lại ở ngân hàng, để lãi.”

“Để dành lúc nghỉ hưu? Cho những năm tháng tuổi già?”

“Tôi không nghĩ vậy. Cô biết họ có thể lần ra quyền sở hữu chiếc máy bay này của cô phải không?”

“Nó không được đăng kí dưới tên tôi. Mà dưới tên của một tỉ phú người Nga; hẳn thậm chí không nhớ nổi mình sở hữu bao nhiêu chiếc máy bay và du thuyền. Tôi chỉ dự phần rất nhỏ thôi, chẳng ai biết cả.”

“Thông minh đấy.”

“Chúng ta sẽ biết tôi thông minh thế nào khi đến Dublin.”

“Tôi đã thăm dò đôi chút.”

“Lại cô bạn Vance của anh à?”

“Đâu có hại gì khi được Cục Điều tra Liên bang chống lưng.”

“Cô ấy không hỏi gì sao?”

“Vance có những thắc mắc của mình, nhưng cô ấy giữ chúng trong đầu.”

“Vậy cô ấy đã điều tra được những gì?”

“Vòng vây an ninh cũng giống như các năm trước, chỉ có chút thay đổi nhỏ.”

“Như thế nào?”

“Để thể hiện thiện chí hợp tác toàn cầu, họ đã mời một số lãnh đạo của các nước ngoài G8 đến tham dự sự kiện trong một ngày. Thậm chí nó sẽ là sự kiện khai mạc hội nghị.”

“Các lãnh đạo ngoài G8 là những ai?” Reel hỏi.

“Từ một số nước sa mạc.”

“Họ có phải lũ gốc không?”

“Họ không nghĩ vậy.”

“Anh biết đi kèm với các lãnh đạo đó sẽ là gì rồi đấy.”

“Lực lượng an ninh của họ.”

“Và lực lượng an ninh ấy được tuyển dụng nội bộ. Chúng ta chỉ có cách tin rằng đấy đúng là lực lượng an ninh.”

“Đúng vậy.”

Reel nhìn ra cửa sổ ở độ cao hơn mười hai nghìn mét, đôi mắt cô dừng ở bầu trời đen kịt, rộng lớn, trống trải, và đầy hiểm nguy.”

“Anh muốn uống gì không?” Reel hỏi. Cô đứng dậy để đi tới quầy bar phía trước buồng lái.

“Không.” Robie đá

“Đừng có đổi ý đấy.”

Một phút sau cô trở lại ghế ngồi, nâng niu li Vodka tonic trong tay.

Họ đi vào vùng thời tiết xấu và cô giữ li rượu trên cao để tránh bị tràn. Khi không khí ổn định trở lại, cô nhấp một ngụm, nhìn vào màn hình laptop của Robie.

Anh nói, “Chúng ta có một túi đầy vũ khí ở kia. Còn thủ tục nhập cảnh thì sao?”

“Các tỉ phú Nga không cần phải làm thủ tục nhập cảnh theo lối thông thường, và các chủ đồng sở hữu của họ cũng vậy. Quy trình hầu như rất tiện lợi và kín kẽ.”

“Hãy nói lại cho tôi nghe cô đã làm thế nào vậy?”

“Tôi không nghĩ đã từng nói với anh bao giờ.”

“Cô chắc anh tỉ phú người Nga của cô không phải một mối rắc rối đó chứ?”

“Anh ta yêu nước Mỹ. Yêu thị trường tự do. Yêu chủ nghĩa tư bản. Anh ta là một đồng minh. Không có rắc rối gì hết. Nhờ anh ta mà chúng ta có phi cơ riêng và mang được một kho vũ khí qua hải quan.”

“Tôi rất ấn tượng với một số loại hoả lực mà cô có.”

“Tôi không nghĩ như vậy sẽ đủ. Quá nhiều người thuộc phe chúng. Quá ít người của phe ta.”

“Chúng ta chỉ cần nhanh nhạy hơn và khôn ngoan hơn.”

“Nói lúc nào chả dễ hơn làm.”

Anh nhìn li rượu của cô.

“Giờ anh đã muốn uống chưa?” cô hỏi.

“Tôi sẽ tự rót.”

“Không, để tôi. Đây là cơ hội duy nhất để tôi được đảm việc nhà.”

Anh nhìn cô bước qua hành lang. Anh không bao giờ có thể hình dung ra việc Jessica Reel đảm việc nhà.

Khi quay trở lại, cô cụng li với anh. Cô nói, “Dù tất cả những chuyện này chấm dứt, đó vẫn không phải là cái kết.”

Robie gật đầu. Anh biết chính xác những gì cô định nói.

Anh uống rượu của mình, cân nhắc câu trả lời. “Có lẽ vậy.”

“Anh có tin nếu tôi nói rằng đến lúc này tôi cũng chẳng bận tâm?”

“Cũng chẳng thay đổi được gì.”

“Vậy anh sẽ giết hay bắt tôi?”

“Tôi đã nhận được các mệnh lệnh khác nhau. Vài người bảo giết. Vài người bảo bắt sống.”

“Nếu bị bắt sống, tôi có thể sẽ đưa ra các phát biểu công khai. Tôi sẽ nói những điều họ không muốn nghe. Tôi có quyền tự do ngôn luận. Tôi được quyền bào chữa. Nên tôi không nghĩ có lựa chọn nào khác ngoài giết chết, Robie.”

Robie uống rượu và ăn quả hạch đựng trong một cái chén mà cô mang đến. “Hãy xem chúng ta có thể sống sót trở về từ Dublin không đã. Nếu có, chúng ta sẽ quay trở lại với câu hỏi ấy.”

Cô uống hết phần còn lại của li rượu rồi đặt nó xuống. “Phải.” cô nói. “Tôi đoán chúng ta có thể làm vậy.”

Anh nhìn cô chăm chăm. Anh biết đó là một lời nói dối và cô cũng vậy. Họ bay thêm một trăm dặm đường trong im lặng. Bên dưới, Đại Tây Dương đang sủi bọt và nổi sóng khi dòng áp thấp hung bạo dạt về phía biển.

Cuối cùng, Reel nói, “Anh có biết tôi cảm thấy thế nào khi bắn Jacobs không?”

Robie lắc đầu.

“Chẳng khác gì so với các phát súng khác mà tôi đã bắn. Không một chút. Tôi tưởng mình sẽ cảm thấy điều gì đó mới mẻ vì hắn đã góp phần giết hại Joe. Tôi tưởng sẽ có chút cảm giác của sự báo thù, thậm chí của công lí.”

“Còn Jim Gelder? Cô có cảm thấy gì khi giết ông ta?”

Cô nhìn anh. “Anh nghĩ tôi nên cảm thấy gì?”

Robie nhún vai. “Tôi không phải người cô nên hỏi.”

“Anh chính xác là người tôi nên hỏi. Và có một điều tôi cần hỏi anh.”

Robie không trả lời ngay lập tức. Sự thực là anh đã cố không nghĩ đến việc đó. Mình đã cảm thấy thế nào?

Reel trả lời thay anh. “Được giải phóng?”

Robie nhìn xuống. Đó chính xác là những từ hiện ra trong tâm trí anh.

Có vẻ Reel cũng cảm nhận được điều ấy, nhưng cô không đi sâu hơn nữa. “Thêm một li chứ?” cô hỏi, nhìn chiếc li rỗng của anh. Khi thấy anh ngần ngại, cô nói, “Còn nhớ khi tôi nói muốn đảm việc nhà chứ, Robie? Tôi nghĩ mình sẽ chán trò đó trước khi chúng ta hạ cánh. Nên hãy ăn lúc còn nóng.”

Reel lấy li rượu ra khỏi tay anh nhưng lại đặt nó xuống khay. Cô nhìn đồng hồ. “Chúng ta còn chính xác ba tiếng bốn mươi phút trước khi hạ cánh.”

“Thì sao?” Robie hỏi, vẻ bối rối, đưa mắt nhìn li rượu trống.

Rồi anh nhận ra cô không có ý nói đến li rượu thứ hai. Mắt anh khẽ trợn.

“Anh nghĩ đây là thời điểm không thích hợp sao?” cô hỏi khi thấy phản ứng của anh.

“Còn cô không nghĩ vậy?”

“Đây không phải lần đầu tiên tôi muốn làm chuyện ấy với anh. Mớ hoóc môn tuổi trẻ đó, trong những tình huống cận kề cái chết với súng và đạn đó. Đủ điều kiện cho một số ý nghĩ nảy sinh. Còn anh?”

“Chuyện ấy chưa bao giờ được định là một phần của công việc này. Đúng hơn là không bao giờ.”

“Điều được định và điều có thể xảy ra không phải là một.”

“Còn chuyện thời điểm thì sao?”

“Đây đang là một thời điểm hoàn hảo.”

“Tại sao?”

“Vì cả anh và tôi đều biết chúng ta sẽ không thể sống sót trở về từ Ai Len. Họ đã biết anh bắt tay cùng tôi. Họ sẽ không để anh toàn mạng. Họ áp đảo chúng ta về quân số. Không cần phải nhờ đến một đội ngũ các nhân viên phân tích thì mới có thể đưa ra kết luận ấy. Tôi sẽ chết mang theo nhiều hối hận. Nhưng tôi không muốn hối tiếc vì chưa làm điều đó. Còn anh thì sao?”

Cô đứng dậy, chìa tay ra. “Anh thì sao?” cô hỏi lại. “Chiếc giường ở phía sau rất thoải mái.”

Robie nhìn tay cô thêm một khắc rồi quay mặt đi. Anh không đứng dậy khỏi ghế.

Reel chậm rãi rút tay về. “Gặp lại anh ở Dublin.” Cô bước dọc hành lang về phía buồng riêng ở đuôi máy bay.”

“Không phải tại cô, Jessica.”

Cô khựng lại, dừng bước, nhưng không quay người lại.

“Còn ai khác nữa?” cô hỏi. “Vance?”

“Không phải.”

“Tôi ngạc nhiên khi thấy anh cũng có thời gian cho một ai đó cơ đấy.”

“Người đó đã chết.”

Giờ thì Reel quay người lại.

“Cũng chỉ mới đây thôi,” Robie nói.

Reel quay trở lại và ngồi xuống cạnh anh. “Anh có muốn nói về việc đó không?”

“Tại sao? Tôi là một cỗ máy mà, chẳng phải sao? Đó là những gì cô đã nói.”

Cô đặt tay lên ngực anh. “Máy móc không có nhịp tim. Anh không phải một cỗ máy. Đáng lẽ tôi không nên nói như vậy. Tôi rất muốn nghe. Nếu anh muốn nói.”

“Cô chắc chứ?”

“Tôi chẳng có chỗ nào để đi trong ba tiếng và,” cô liếc nhìn đồng hồ, “Ba mươi tám phút tới.”

Phi cơ tiếp tục bay đi.

Rồi Robie kể về người phụ nữ trẻ đã cướp mất trái tim anh và chút nữa đã lấy đi cả mạng sống của anh, người hoá ra lại là kẻ thù của anh. Để đáp trả, anh đã làm điều duy nhất anh rất thông thạo. Anh đã giết cô ta.

Đó là việc chỉ người như Jessica Reel mới có thể hiểu.

CHƯƠNG 71

Sam Kent đang hành động.

Ông đã xin nghỉ việc hai tuần. Tòa án Giám sát Hoạt động Tình báo Nước ngoài không có việc tồn đọng. Công việc rất ngắn gọn. Họ có thể cho ông nghỉ. Ông thu dọn đồ đạc vào một chiếc túi, rồi hôn tạm biệt vợ và các con.

Đây không phải việc bất thường. Ông thường xuyên đi xa mà không có một lời giải thích. Vợ ông hiểu đó là một phần của cuộc sống cũ mà ông không muốn nhắc tới.

Đây không thực sự liên quan đến cuộc sống cũ của ông. Nó liên quan đến tương lai. Nói một cách chính xác, nó sẽ quyết định ông có tương lai hay không.

Jacobs, Gelder, và giờ đến lược Decker đã chết. Kent hiểu ông phải hành động khôn ngoan để không có kết cục như ba người kia. Giờ ông đã có kẻ thù từ cả hai phía.

Reel và Robie là một vấn đề nan giải. Nhưng ông không ngại họ bằng đối thủ kia. Cách thoát thân an toàn nhất là đảm bảo kế hoạch diễn ra suôn sẻ. Ít nhất ở phần việc của ông. Sau đó, chuyện sẽ nằm ngoài tầm kiểm soát của Kent. Nhưng ông sẽ không bị quy trách nhiệm nếu nó thất bại.

Đây cũng là cơ hội để ông trở lại thực chiến sau hàng năm trời ngồi bên bàn giấy. Giờ ông đã hiểu, tình trạng thiếu hoạt động ấy là một cái chết chậm rãi dành cho ông. Được giết gã đàn Anthony Zim là một điều quý báu. Ông đã rất nhớ cảm giác đó.

Ông lái xe đến sân bay, gửi xe ở bãi đỗ dài ngày. Trời đêm nay thật dễ chịu. Bầu trời không một gợn mây, sao bạt ngàn, và những cơn gió nhẹ. Sẽ là một chuyến bay thuận lợi. Ông phải khẩn trương hành động. Có không ít việc cần phải chuẩn bị. Thành công hay thất bại luôn được quyết định phần lớn trong công tác chuẩn bị. Với một kế hoạch tốt, tất cả những gì phải làm chỉ là thực thi. Thậm chí những thay đổi phút chót cũng có thể được thực hiện dễ dàng hơn nếu kế hoạch được chuẩn bị chính xác ngay từ ban đầu.

Kent không mang theo vũ khí. Đó không còn là công việc của ông nữa. Ông là người hoạch định, xử lý, không phải kẻ thực thi. Điều ấy phần nào khiến ông đau đốn, nhưng ở độ tuổi này,

ông biết đó là lựa chọn thiết thực nhất đối với mình. Một khi tất cả những chuyện này kết thúc, tương lai sẽ vừa bất định vừa rõ ràng. Rõ ràng đối với những người biết chuyện gì sẽ xảy ra. Tăm tối đối với tất cả những người khác. Một luồng điện pha trộn giữa sự phấn khích và kinh hãi chạy dọc sống lưng của ông. Thế giới sẽ hoàn toàn khác sau kế hoạch này. Nhưng đó sẽ là một thế giới tốt đẹp hơn, ông thực sự tin vậy.

Ông đi xe buýt tới nhà ga hành khách, xuất trình hộ chiếu, gửi hành lý, đi qua cửa an ninh, rồi bước vào phòng chờ hạng thương gia và đợi chuyến bay quốc tế của mình.

Danh tính của những quân bài bất ngờ đã rõ ràng: Robie và Reel. Cuộc tấn công ở trung tâm thương mại là một bằng chứng thuyết phục. Bốn kẻ chuyên nghiệp bị hạ bởi hai kẻ chuyên nghiệp hơn.

Dĩ nhiên, ông đã thua một trận đánh, nhưng không thua cả cuộc chiến.

Loại bỏ nguồn tin của Reel là mục tiêu hàng đầu. Dọn dẹp được vụ việc ấy là cả một vấn đề. Các câu chuyện hư cấu đã được viện đến và FBI với Bộ Nội an đã bị dắt mũi hoàn toàn đến nỗi nếu sự thật có sờ sờ ngay trước mắt người ta cũng không thể nào nhận ra.

Kent uống nước cam đóng hộp, ăn bánh qui và pho mát trong phòng chờ dành riêng cho nhóm hội viên mà ông tham gia. Thông thường ông sẽ bay bằng phi cơ riêng, nhưng lần này máy bay thương mại cũng đã đủ tốt. Ông nhìn ra cửa sổ và ngắm hết máy bay này đến máy bay khác đi ra khỏi cửa, chạy trên mặt đất, rồi vài phút sau nhắc mình bay vào trời đêm quang đãng.

Sẽ sớm tới lượt ông.

Ông tự hỏi lúc này Robie và Reel đang ở đâu. Có lẽ cũng đang trên đường đến nơi ông chuẩn bị đến? Có thể nào họ đã khám phá ra dựa vào những thông tin mà họ có được?

Kịch bản là chìa khoá chủ chốt, nhưng nó không liệt kê mục tiêu cụ thể nào cả. Nó chỉ đưa ra một viễn cảnh có những người chơi. Họ có thể ghép các mẩu thông tin khác lại với nhau, nhưng để nhận ra mục tiêu dựa trên tất cả thông tin đó là một điều không tưởng, kể cả với những người như họ.

Và nếu Reel đã có được thứ cô ta cần từ Roy West thì cô ta đã không cần quay lại tìm Michael Gioffre. May mắn thay cấp trên của Kent đã nhớ ra mối quan hệ giữa hai người và nhanh chóng cử một đội đến giám sát hẳn.

Điều không may duy nhất là tay chân của ông đã không nhận ra Robie. Nếu không phải vì hẳn, họ hẳn đã tóm được Reel. Thay vào đó họ đã không tóm được cô ả. Vậy thôi.

Chuyến bay của ông được xướng lên một tiếng sau đó. Ông lên máy bay sau khi ngắm những

hành khách khác tùm lại thành một đám quanh cửa ra máy bay nhỏ xíu. Chuyến bay sẽ đầy hành khách. Không sao cả. Nơi ông đến là một địa danh lớn phổ biến.

Ông sẽ cố chớp mắt một lát. Nhưng ông không nghĩ mình có thể. Có quá nhiều chuyện khiến ông phải nghĩ. Khi ông vừa ngồi xuống ghế, điện thoại rung lên.

Ông đọc tin nhắn. *Chúc may mắn.*

Ông cất điện thoại và không trả lời. Ông có thể nói gì đây? Cảm ơn ư?

Kent thắt dây an toàn rồi tựa lưng vào ghế. Ông rút ví, lấy ra một bức ảnh. Một cuộc sống khác của ông. Gia đình ông. Người vợ trẻ trung xinh đẹp, những đứa con đáng yêu. Họ sống trong một căn nhà hoàn hảo ở một khu phố hoàn hảo và có đủ số tiền để sống một cuộc sống hạnh phúc. Đáng lẽ giờ đây ông có thể ở bên họ. Chúc lũ trẻ ngủ ngon. Làm tình với vợ. Uống rượu Scotch trong thư phòng và đọc một cuốn sách hay. Ông có thể làm tất cả những việc ấy trong phần đời còn lại của mình và cảm thấy cực kì hài lòng, mãn nguyện là đằng khác. Ấy vậy mà ông lại đang ngồi đây trên chiếc máy bay này, tới nơi ông sẽ mạo hiểm tất cả những gì mình có, kể cả tính mạng mình vì lợi ích chung cho tất cả.

Kent đưa ngón tay vuốt dọc khuôn mặt vợ trong bức ảnh.

Một nữ hành khách ngồi bên cạnh chứng kiến những gì ông vừa làm, mỉm cười nói, “Tôi hiểu cảm giác đó. Tôi cũng nhớ gia đình mình khôn xiết mỗi khi phải đi xa.”

Ông mỉm cười rồi quay mặt đi.

Vài phút sau, máy bay trượt trên mặt băng rồi vươn mình bay vào không trung.

Kent đã có mặt trên nhiều chuyến bay, từ những chiếc trực thăng chấp vá trong những cánh rừng ở Việt Nam, nơi từng bụi cây ngọn cỏ đều có vẻ là nơi ẩn nấp hoàn hảo của Việt cộng nhằm tìm cách bắn hạ máy bay, đến những chiếc 747 đưa ông đi khắp hành tinh trong sự xa hoa. Nhưng trong mỗi khoảnh khắc chạm chân xuống mặt đất, ông đều trong tư thế sẵn sàng giết người. Và ông thường phải làm vậy.

Ông mở kịch bản và nhìn vào trang đầu.

Howard Decker vẫn còn sống – trong bức ảnh. Mắt ông ta đang mở. Miệng đang mỉm cười. Vợ ông ta đứng bên cạnh trong một bữa tiệc cần đàn bà phải mặc những bộ đầm sang trọng đắt tiền một cách thái quá còn đàn ông phải khoác những bộ vét giống y chang nhau. Trong thực tế, Decker đang nằm trên phiến gỗ ở nhà xác D.C với một phần đầu đã biến mất. Ông ta sẽ không bao giờ mỉm cười được nữa.

Kent không biết gì về vụ ám sát nhưng ông tán thành hành động đó. Loại bỏ nguy cơ. Cách li con yếu khỏi đàn.

Họ đang tiến gần đến hồi kết và không có điều gì, cũng như không có ai được phép cản đường. Họ đã dành quá nhiều thời gian để lên kế hoạch. Quá nhiều trở ngại đã được dẹp bỏ. Quá nhiều thứ đã được đem ra đặt cược.

Đây là ngày Chủ nhật Siêu Cúp^[15]. Tất cả những mẫu quảng cáo đã được chiếu.

Đã đến giờ bắt đầu cuộc chơi.

CHƯƠNG 72

Robie và Reel phải thừa nhận rằng Dublin là một pháo đài. Chỉ mới có mặt chưa đến hai mươi tư giờ, họ đã có thể khẳng định như vậy. Họ đã trinh sát mọi nơi có thể và nhử đòn hồng kiểm tra vòng vây an ninh quanh hội nghị G8, và không tìm thấy bất kì điểm yếu nào.

Họ đang ở trong phòng khách sạn nhìn ra sông Liffey của Dublin. Anh đứng gần cửa sổ với cặp ống nhòm trên mắt, nhìn chăm chăm vào trung tâm khách sạn nơi các sự kiện chính của hội nghị được tổ chức. Có vẻ như số lượng nhân viên an ninh còn nhiều hơn cả khách tham dự hội nghị.

“Các thành phần không thuộc G8 thì sao?” Robie hỏi trong lúc hạ cặp ống nhòm xuống và nhìn sang Reel, cô đang ngồi trên ghế gần cửa ra vào.

“Về cơ bản là được giấu kín. Và Vance đã sai. Lực lượng an ninh của họ được nhóm G8 cung cấp. Vệ sĩ riêng của họ không được mời tới.”

“Và họ đồng ý như vậy sao?”

“Nếu không đồng ý, họ sẽ không được tới dự.”

“Vậy nếu vụ ám sát diễn ra, người ta sẽ biết là do người phương Tây tiến hành.” Robie ghi nhận.

“Không hẳn. Không có gì ngăn cản một vụ khủng bố diễn ra bên lề hội nghị cả. Hoặc cũng có thể đã có một nhóm khủng bố đang ở Dublin ngay lúc này.”

Robie lắc đầu. “Có điều gì đấy không ổn.”

“Tôi cũng có cảm giác ấy.”

Anh ngồi xuống giường, đối diện cô. “Chúng ta đang bỏ sót điều gì đó.”

“Tôi hiểu, tôi chỉ không biết đó là điều gì.”

Robie đứng dậy.

“Anh đi đâu đấy?” Reel hỏi.

“Đi tìm thứ chúng ta bỏ sót.”

Robie ra khỏi khách sạn. Chỉ trong mười lăm phút anh đã tới bên ngoài khu vực tổ chức hội nghị G8. Hàng rào an ninh dày đặc và nhiều tầng. Anh không thể vào trong mà không có thể căn cước thích đáng.

Trong lúc anh đang đứng đó, hai người đàn ông bước ra khỏi một tòa nhà bên trong hàng rào an ninh. Họ mặc vét nhưng đội thêm một chiếc mũ truyền thống của người Hồi giáo. Họ không bước lên xe hay taxi, mà chỉ đi bộ. Robie đoán họ là một phần của phái đoàn các nước ngoài G8.

Anh nhìn họ đi qua mình và quyết định bám theo. Có thể anh sẽ thu lại được điều gì đấy hữu ích hoặc có thể chỉ tốn thời gian. Nhưng hiện tại anh cũng chẳng có manh mối nào khác.

Anh lén đi sau họ. Họ bước vào một khách sạn rồi đi thẳng tới quầy bar. Tôn giáo của họ không cho phép uống rượu, nhưng đối với một số người Hồi giáo, giới luật đó hết tác dụng khi họ ở bên trời Tây. Và chỉ có vài nơi trên trái đất này thích hợp để thỏa mãn cơn thèm chất cồn hơn Dublin^[16].

Họ nhận đồ uống và ngồi xuống chiếc bàn gần cửa sổ. Robie mua một vai bia rồi chọn chiếc bàn bên cạnh họ mà ngồi xuống. Anh đeo tai nghe và đặt điện thoại lên bàn, nhưng không bật nhạc. Anh uống bia, vừa nghe lồm câu chuyện của họ, vừa lắc đầu qua lại như thể đang đung đưa theo nhạc.

Hai người kia khẽ trò chuyện bằng tiếng Ả Rập. Họ không có lí do gì để nghĩ rằng một người da trắng có thể hiểu dù chỉ một từ họ nói. Thường thì họ nghĩ đúng trong hầu hết mọi trường hợp, trừ lần này.

Họ là khách tham dự hội nghị, nhưng họ không nói chuyện về G8. Còn một hội nghị khác sẽ sớm được diễn ra. Nó được tổ chức ở Canada, tại một thị trấn nhỏ bên ngoài Montreal. Robie đã xem bản tin vắn về hội nghị này không lâu trước đó. Đây có vẻ là một địa điểm kì lạ cho một hội nghị thượng đỉnh Ả Rập, nhưng người Canada đã đề nghị và quả thực có những điểm hợp lí. Rằng việc gặp mặt tại một địa điểm trung lập ra khỏi các mâu thuẫn và giao tranh mà có vẻ như đang tràn ngập khắp Trung Đông, người ta hi vọng những bước tiến triển có ý nghĩa sẽ diễn ra. Ít nhất đó cũng là những thông tin chính thức. Và Canada chịu trách nhiệm chi trả mọi chi phí cho hội nghị. Nó cũng thể hiện sự thiện chí của phương Tây hòng tìm cách hợp tác với các nước Ả Rập. Và mặc dù nước Mỹ, vì các lí do chính trị, không nhúng tay vào, nhưng Canada lại là đồng minh thân cận của Mỹ nên mọi người đều biết rõ mối quan hệ - và sự hỗ trợ ngầm - ở đây.

Tham dự hội nghị sẽ là lãnh đạo các nước Ả Rập, tập hợp về một nơi nhằm thảo luận về cách

phát triển trong hòa bình thay vì bạo lực như hầu hết những gì mà phong trào Mùa xuân Ả Rập đã làm. Hai người đàn ông này không tham dự hội nghị đó, nhưng họ biết nhiều người tham dự. Họ không nghĩ sẽ có bước tiến triển đáng kể nào diễn ra trong hội nghị này. Một trong hai người phá lên cười và nói rằng người Hồi giáo, cũng như người phương Tây, không thực sự tin vào sự chia sẻ quyền lực. Họ nói về các lãnh đạo sẽ có mặt. Một số người họ thích, một số họ ước gì sẽ chết.

Họ uống hết đồ uống của mình, đứng dậy rồi bỏ đi. Robie có thể bám theo họ, nhưng anh không nghĩ việc ấy cần thiết. Sẽ tốt hơn nếu anh ngồi lại và suy ngẫm về chuyện này. Anh uống bia của mình, nhìn chăm chăm vào bức tường đối diện.

Cuộc tấn công được miêu tả trong kịch bản Tận thế của Roy West lấy các lãnh đạo G8 làm mục tiêu. Robie và Reel đã suy đoán rằng những người bên trong nước Mỹ đã trợ giúp kẻ thù của G8 bằng cách lên kế hoạch tấn công hội nghị này, loại bỏ nòng cốt lãnh đạo của G8 và tạo ra một vụ khủng hoảng toàn cầu. Điều đó có lí. Nhưng những gì những người đàn ông Hồi giáo vừa nói khiến anh phải nghĩ lại. Một hội nghị ở Canada dành cho nhiều lãnh đạo các nước Hồi giáo.

Rồi tâm trí anh quay trở lại với vụ ám sát mà Jessica Reel đã không thực hiện.

Ahmadi. Ở Syria. Áo Xanh đã nói họ muốn chặn đứng con đường đi đến quyền lực của Ahmadi và họ đã có một lựa chọn dễ chấp nhận hơn, chỉ đợi để lên thay thế.

Robie đặt li bia của mình xuống. Khi chất cồn làm sạch cổ họng và trôi xuống dạ dày, đầu óc anh đã trở nên minh mẫn.

Đó là điểm mà anh và Reel đã sai. Họ đã nghĩ rằng bất kể kẻ nào đang đứng sau kế hoạch này thì hẳn cũng răm rắp làm theo kịch bản Tận Thế của West. Nhưng đó chỉ là suy đoán, không phải thực tế. Sẽ có một cuộc tấn công, tuy nhiên không phải nhằm vào G8; hàng rào an ninh của hội nghị quá mạnh để có thể chọc thủng.

Nhưng còn tất cả các lãnh đạo đang tùm tùm tại một thị trấn nhỏ bên ngoài Montreal? Họ là những con cá đang nằm trên thớt. Loại bỏ họ cùng một lúc sẽ đem lại kết quả là sự hỗn loạn tốt cùng tại một trong những khu vực đã và đang hỗn loạn nhất trên thế giới. Hết hệ thống cai trị này đến hệ thống cai trị khác sẽ sụp đổ. Những khoảng trống quyền lực. Các phần tử đấu tranh giành quyền kiểm soát. Cũng có thể có những kẻ đang đợi sẵn để soán ngôi. Có thể chúng sẽ nhận được sự trợ giúp. Và có thể kẻ đứng sau kế hoạch này nghĩ rằng một tương lai tốt đẹp hơn là một tương lai giống hệt như quá khứ.

Có thể kịch bản Tận Thế của Roy West sẽ diễn ra tốt đẹp, chỉ có điều không giống như những

gì tác giả đã hình dung, với tất cả sự hoang tưởng của hắn.

Robie đứng dậy và quay trở về khách sạn của mình.

Câu trả lời không nằm ở Dublin. Nó ở cách đây ba nghìn dặm.

CHƯƠNG 73

Sau hai tiếng, Robie và Reel đã thu dọn đồ đạc, rời khỏi khách sạn, và ra tới sân bay bên ngoài Dublin.

“Anh chắc và chuyện này chứ, Robie?” Reel hỏi lần thứ năm.

“Nếu cô muốn có bằng chứng đảm bảo, tôi không thể cho cô. Ngoài chuyện ấy ra thì tôi rất chắc.”

Reel nhìn ra ngoài cửa sổ của nhà ga hành khách. “Lỡ anh nhầm thì sao? Nếu chúng ta rời khỏi đây và có chuyện xảy ra thì sao?”

“Thì nó sẽ xảy ra,” anh nói thẳng thừng. “Tôi sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm.”

“Tôi không bận tâm ai sẽ là người chịu trách nhiệm.”

“Tôi cũng vậy. Tôi chỉ muốn dừng nó lại.”

Cô nói, “Vậy thay vì hạ sát các lãnh đạo của G8, chúng dự tính sẽ loại sạch những kẻ đứng đầu Trung Đông? Đó là một thay đổi khá lớn.”

“Tôi đâu phải là người vạch ra nó, nên tôi không thể giải thích một cách logic.”

“Đó vẫn là một cú mạo hiểm lớn.”

“Phải.”

“Ngay cả khi mọi việc diễn ra đúng theo kế hoạch, chúng ta vẫn đang nói đến một viễn cảnh tàn khốc.”

“Phương Tây thường chọn con rối của mình và đặt chúng lên nắm quyền. Những con rối đó sẽ giữ người dân dưới tầm kiểm soát và đem lại hòa bình cho cả khu vực. Hãy nhìn vua Iran mà xem. Và Saddam đã là đồng minh của chúng ta cho đến khi hắn trở mặt. Tôi chắc rằng những người chúng muốn đưa lên nắm quyền đã được chọn lựa cẩn thận. Cô còn nhớ Ahmadi chứ? Đó chỉ là một gã ở một đất nước. Một mục tiêu đơn lẻ. Giờ chúng muốn quăng trọn mẻ lưới bằng việc gài tất cả các con rối cùng một lúc.”

“Nhưng ở Canada cũng sẽ có lực lượng an ninh.”

“Không bằng ở Dublin. Và chất lượng an ninh ở đó cũng khác.”

“Vấn đề vẫn là làm thế nào có thể ngăn chặn chúng lại chỉ bằng sức của hai ta?”

“Chúng ta có thời gian của một chuyến bay để nghĩ ra phương án,” Robie đáp.

“Anh thực sự nghĩ chúng ta có thể tìm ra phương án chỉ trong bảy tiếng đồng hồ?”

“Không.”

“Vậy thì tính sao?” Reel cúng đầu hỏi.

“Chúng ta có tám tiếng. Tôi đã xem qua thời gian bay. Sẽ có gió ngược khá mạnh.”

“Robie, thôi đùa giỡn đi!”

“Thêm một tiếng là thêm một tiếng. Tất cả những gì tôi biết là chúng ta phải thử. Vì nếu không, chuyện đó sẽ thực sự xảy ra.”

Họ lên máy bay. Ba mươi phút sau chiếc phi cơ riêng cất cánh nhắm về hướng Tây.

Qua mạng Internet, Robie đã thu thập tất cả thông tin có thể về sự kiện mà hai người đang hướng tới. Sau khi xem qua chúng, Reel ngả lưng ra sau và nói, “Chúng ta không có đủ thông tin để thành công trong vụ này, Robie.”

“Janet DiCarlo đã nói một điều có thể giúp ích cho chúng ta. Các điệp viên mất tích. Các điệp vụ lẽ ra không nên có. Có thể chúng ta sẽ gặp lại một vài người quen cũ.”

“Có thể,” Reel ngờ vực đáp.

Anh duỗi đôi vai căng cứng, “Chúng ta sẽ không có nhiều thời gian một khi hạ cánh. Hội nghị bắt đầu vào sáng mai.”

“Nếu chúng ta ra tay vào ngày hôm nay, lúc khách mời vẫn còn đang trên đường tới, chúng ta sẽ không có cửa.”

“Chúng sẽ không làm vậy. Chúng phải giả vờ như đây là một vụ khủng bố thật. Bằng không người ta sẽ nghi ngờ. Những tên khủng bố thường hướng tới các vụ tấn công có tính biểu tượng. Hội nghị phải được bắt đầu trước khi chúng ra tay.”

“Lễ khai mạc?”

Anh gật đầu. “Tôi nghĩ vậy.”

Anh đứng dậy và rót hai li cà phê từ quầy bar nhỏ đặt tựa vách phòng. Anh đưa cho cô một li

rồi ngồi xuống ghế của mình.

“Tôi có một câu hỏi dành cho cô,” Robie nói. “Và nó không liên quan tới chuyện sắp diễn ra.”

Reel tựa lưng ra sau, nhìn anh đăm đăm, “Chuyện gì?”

“Cô đã cứu tôi lúc ở nhà DiCarlo, phải không?”

“Phải.”

“Cô đâu cần phải làm vậy? Đó là một việc mạo hiểm.”

“Mọi việc chúng ta làm đều có rủi ro.”

“Đó không phải câu trả lời, Jessica.”

Cô nhấp một ngụm cà phê. “Tôi là người đã kéo anh vào vụ rắc rối này. Tôi có trách nhiệm phải để mắt đến anh.”

“Giống như những gì cô đã làm ở Bờ Đông?”

“Không có gì là tuyệt đối cả, Will. Đó là thời gian đầu. Tôi đã muốn sống sót thoát khỏi vụ việc này. Về sau, suy nghĩ của tôi đã thay đổi.”

“Suy nghĩ về tôi?”

“Tôi sẽ không vui về gì khi thấy anh chết.” Cô quay mặt đi trong giây lát. Robie thấy tay cô run rẩy.

Khi quay lại, vẻ mặt của cô đã bình tĩnh trở lại. “Xong chuyện đó rồi chứ? Bỏ qua được chưa?”

“Được rồi,” Robie đáp.

Phần còn lại của chuyến bay họ không làm gì khác ngoài việc xem xét những điều cần phải làm, tìm những điểm yếu và điểm có lợi. Khi gần đến Canada, Reel tựa lưng ra sau, lấy tay xoa mắt, rồi nhìn Robie.

“Giả sử chúng ta sẽ sống sót qua vụ này,” cô nói. “Bước tiếp theo của anh là gì?”

Anh nhún vai. “Cô đang nghĩ đến tương lai của mình sao?”

“Tôi chỉ mệt mỏi thôi, Robie.”

Anh gật đầu. “Tôi có thể thấy điều đó.”

Reel nhìn anh dò xét. “Anh có nhớ cô ta không? Người phụ nữ đã làm anh tổn thương ấy?”

“Không,” anh nói, nhưng giọng anh không có vẻ thuyết phục.

Reel ngã người xuống. “Được rồi.”

“Tôi tự trách bản thân mình.”

“Vì đã hành xử như một con người?”

“Vì đã không làm nhiệm vụ của mình.”

Cô nhìn anh đăm đăm. “Công việc này đòi hỏi anh không được làm con người.”

“Công việc là công việc.”

“Và cuộc sống là cuộc sống. Anh chỉ có thể chọn một.”

Anh lắc đầu. “Vậy phải bỏ cuộc sao?”

“Có bao nhiêu người ngoài kia đã trụ được lâu như chúng ta?”

“Tôi đoán không nhiều.”

“Hắn anh đã nghĩ đến cuộc sống về sau.”

“Phải. Nhưng có lẽ tôi chưa bao giờ nghĩ đến nó một cách nghiêm túc.”

“Tôi thành thật khuyên anh nên bắt đầu làm vậy. Vì có thể chúng ta sẽ gặp vận may lớn và sống sót qua vụ này.”

CHƯƠNG 74

Chiếc phi cơ riêng hạ cánh xuống Montreal. Đó là nơi tất cả các máy bay phải dừng chân trên đường tới hội nghị.

Sau đó Reel và Robie lái xe. Qua một quãng đường dài.

“Tại sao lại chọn nơi này?” Reel hỏi. “Tại sao lại tổ chức hội nghị thượng đỉnh các nước Trung Đông ở tí tận đây?”

“Nếu không thì nên tổ chức ở đâu? Trung tâm Manhattan ư? Hay công viên National Mail ở D.C?”

“Không dễ để đi tới đây.”

Robie nói, “Đó là lí do vì sao họ chọn nó. Họ có thể dễ dàng kiểm tra người đến và đi hơn.”

“Ai là người kiểm soát hội nghị? Liên Hiệp Quốc ư?”

“Người Canada. Thủ tướng sẽ rời Dublin sớm để phát biểu tại lễ khai mạc.”

“Một lựa chọn kì quái.”

“Tất cả đều kì quái,” Robie đồng tình.

Con phố chính của thành phố không lớn nhưng nó đầy các cửa hiệu. Dưới mắt Robie, nó giống một thành phố trong quả cầu tuyết. Đúng hơn là mắc kẹt bên trong một quả cầu tuyết. Số người đi bộ trên phố nhiều hơn bình thường, số lượng xe cộ cũng vậy. Các chốt an ninh vũ trang được dựng lên ở mọi điểm ra vào. Xe cộ bị rà soát, thẻ căn cước của từng người trên xe bị kiểm tra.

Bởi vậy, Robie và Reel không lái xe qua bất kì chốt an ninh nào. Họ nghỉ lại một khách sạn ngoài thành phố. Họ phải bỏ vũ khí ở lại khi chia nhau đi bộ vào thành phố.

Robie đi khắp các con phố, ghi nhớ địa hình các nơi, vị trí của sự kiện trọng đại - tòa thị chính cũ của thành phố - và nhân viên an ninh canh gác khu vực. Anh biết Reel cũng đang làm điều tương tự.

Anh đã đi đến kết luận rằng viễn cảnh ám sát đồng loạt như Bố già khó có thể thực hiện được. Nó cần thời gian cực kì chuẩn xác và thật nhiều may mắn. Hầu hết dân chuyên nghiệp đều biết rằng không điều nào trong số đó, trên thực tế, dư thừa trong các điệp vụ kiểu này.

Phải là một cú hốt trọn, một cuộc tấn công tổng lực bằng chất nổ hoặc hỏa lực tập trung vào mục tiêu trung tâm. Bao gồm một số lãnh đạo đứng đầu các bộ máy được cho là tổ chức khủng bố giả danh chính phủ. Nhưng xét cho cùng, những kẻ khủng khiếp đã được phép phát biểu ý kiến với Liên Hiệp Quốc ở New York, nên anh nghĩ nếu chúng có được chọn mới đến cũng không phải điều gì quá khó hiểu. Và một vài người trong số họ là những người được chọn lựa bởi phần đông các cử tri đã sử dụng quyền dân chủ của mình để đưa bất cứ người nào họ chọn đứng lên dẫn dắt mình. Dù chỉ là dẫn dắt họ đến chỗ diệt vong.

Anh mua một li cà phê và nhìn nhóm đàn ông có râu quai nón, đầu quấn khăn, băng qua đường rồi tiến vào một cửa hiệu. Có rất nhiều nhóm tương tự ở đây. Tất cả đều là đàn ông. Không có phụ nữ, ít nhất là trong những người mà anh gặp. Thực trạng là vậy. Và theo anh đó là phần lớn của vấn đề.

Bất chấp cái lạnh, anh ngồi xuống một chiếc bàn ngoài trời và uống cà phê một mình. Ánh mắt anh không ngừng đảo quanh và cuối cùng anh dừng lại ở nhóm người đang đi cuối con đường.

Anh nói vào bộ đàm. “Một nhóm năm người ở phía Đông con phố đang hướng tới khách sạn cuối đường. Đi qua họ và nói cho tôi biết cô thấy gì.”

Vài giây sau Reel xuất hiện từ một con hẻm. Cô mặc chiếc áo choàng có mũ trùm và đeo kính râm. Cô đi qua nhóm người. Robie là người duy nhất nhận ra cô đã giảm tốc độ chỉ một chút khi đi ngang qua họ. Mắt cô có vẻ đang hướng về phía trước. Nhưng không phải vậy. Cô đảo mắt khắp nhóm người kia, ghi nhận tất cả các chi tiết dù là nhỏ nhất.

Đó là những gì hàng năm trời huấn luyện mang đến cho bạn, một khả năng quan sát gần như phi thường.

Robie nghe thấy qua bộ đàm, “Không có gì cả.”

Cô tiếp tục bước đi, rồi anh nghe cô nói, “Đợi chút. Có một thứ tôi cần kiểm tra.”

Reel tiếp tục đi đến cuối phố. Robie nhìn cô băng qua mặt một gã mặc áo vét ấm màu đen, mũ trượt tuyết kéo thấp. Hắn ta đang nhìn xuống đường nhưng Robie có thể biết ánh mắt của hắn cũng đang đảo quanh.

Reel đi qua hắn. Vài giây sau, qua bộ đàm, anh nghe thấy cô nói. “Chính xác. Đến lượt anh

bám đuôi.”

Ngay lập tức Robie đứng dậy và theo gót hắn. Vừa bước đi, anh vừa nói khẽ vào bộ đàm, “Bảo cáo đi.”

“Đó là Dick Johnson. Nhớ hắn chú?”

“Theo những gì tôi được nghe, hắn đã rời cơ quan tình báo khoảng hai năm trước.”

“Cô chắc đó là hắn chú? Tôi không biết nhiều về hắn.”

“Hắn đã thay đổi. Nhưng có một thứ hắn quên thay đổi là hình xăm trên tay cầm súng.”

“Hình xăm thế nào?”

“Ồ, loại phổ biến thôi. Một con bọ cạp cầm súng bằng đuôi với chữ ‘Mẹ’ được viết trên lưng.”

“VẬY CŨNG CHẴNG KHÁC GÌ DẤU TAY TRÊN THẺ CĂN CƯỚC RỒI.”

“Hãy xem hắn đang đi đâu.”

“Cô nghĩ hắn là một phần của các điệp viên mất tích mà DiCarlo đã nhắc tới sao?”

“Tôi không nghĩ thành phố này là một điểm đến hút khách, nhất là vào mùa đông thế này. Đâu có chỗ nào để trượt tuyết.”

Johnson rẽ vào một góc phố và vài giây sau, Robie làm theo. Anh nói vào bộ đàm. “Đi song song với chúng tôi trên con phố tiếp theo. Rồi thay tôi bám đuôi ở ngã tư kế tiếp. Tôi sẽ thay cô ở con phố sau đó. Chúng ta sẽ không ngừng đổi chỗ cho đến khi hắn tới nơi, để hắn không nảy sinh nghi ngờ.”

“Nghe rõ.”

Họ thay phiên nhau bám theo Johnson. Mất ba lần. Những con phố đông đúc đã hỗ trợ họ. Robie đang đi đằng sau Johnson thì hắn bước vào một nơi có vẻ là một khu kí túc. Robie đi vào quán cà phê bên kia đường. Anh ngồi xuống bàn và đợi.

Vài phút sau giọng Reel vang lên trong bộ đàm, “Phòng 21, tầng hai. Tôi cũng nhìn thấy có ba gã khác trong phòng. Tôi thề rằng chúng cũng giống như chúng ta.”

“Không biết chúng có bao nhiêu người?”

“Nhiều hơn bốn là cái chắc.”

“Có tên nào chú ý đến cô không?”

“Một gã nhìn tôi có hơi lâu, nên tôi quay sang nói tiếng Đức với gã đứng sau quầy ở đại sảnh.

Hắn không hiểu tôi nói gì, nhưng gã kia mất hứng và bỏ đi. Rất may tôi đã phẫu thuật đôi chút. Nhưng anh thì không, nên hãy hạn chế hoạt động và kéo thấp mũ xuống. Đừng nói nhiều trừ phi nói tiếng nước ngoài.”

“Được rồi,” Robie đáp.

“Giờ thì sao?”

“Chúng ta theo dõi Johnson và đội của hắn. Để chúng dẫn ta đến nơi chúng sẽ tới. Cô có biết chúng sẽ làm gì không?”

Reel nói, “Chúng phải trinh sát thực địa và tập trận.”

“Nhiều khả năng là vậy.”

“Ta sẽ hạ chúng ở đó?”

“Tôi rất muốn làm vậy, nhưng chúng ta có một vấn đề.”

“Vũ khí của chúng ta ở bên ngoài chốt an ninh,” cô nhắc.

“Phải. Johnson không đeo huy hiệu an ninh như những tên vệ sĩ khác, nên tôi tự hỏi chúng chuẩn bị vũ khí như thế nào. Vũ khí hắn phải ở đâu đó. Chúng sẽ không dùng gậy mà đập những gã này cho tới chết.”

“Có thể vũ khí của chúng đã được đặt sẵn bên trong chốt an ninh.”

“Cùng với tất cả những gì chúng cần để hoàn thành phi vụ này.”

“Mà có thể sẽ giải quyết vấn đề nan giải của chúng ta.”

“Nhất tiễn hạ song điêu.”

“Còn gì tốt hơn,” cô tán thành.

“Phải.”

CHƯƠNG 75

Dick Johnson hành động vào tối muộn hôm đó. Robie và Reel, sau khi đã thay quần áo và trông khác hết mức có thể so với trước đây, bám theo ngay sau hắn.

Thành phố hóa ra rộng hơn vẻ bề ngoài, có nhiều phố và ngõ nhỏ rẽ ra từ đường lớn. Johnson đi theo một trong số đó qua mười lăm dãy phố cho đến khi thành phố trong quả cầu tuyết biến thành một nơi khác ít thơ mộng hơn.

Cũng như trước đây, Reel và Robie thay phiên nhau bám theo Johnson. Họ mặc nhiều lớp quần áo, và mỗi khi đổi chỗ họ lại cởi ra một lớp và nhét vào ba lô mang theo mình. Với những quần áo khác nhau và thay phiên nhau theo dõi, ngay cả một người được đào tạo bài bản như Johnson cũng khó có thể nhận ta họ.

Nhưng hắn cũng có những hành động để đảm bảo rằng mình không bị theo dõi. Hắn không ngừng băng qua đường. Và đôi lần, khi đi qua một cửa kính phủ màu, hắn dừng lại giả vờ như đang nhìn vào hàng hóa trưng bày trong tủ trong lúc dùng bề mặt phản quang để kiểm tra những người xung quanh. Đôi khi hắn dừng lại vô cớ, quay người, và đi về phía ngược lại, đảo mắt khắp mọi hướng. Robie và Reel đã biết hết tất cả những mảnh khoe này nhưng vẫn phải vội vàng che giấu vết.

Cuối cùng hắn dừng lại ở một tòa nhà cũ to lớn ngoài rìa thành phố, xa khỏi các sự kiện được lên lịch sẵn và hàng rào an ninh.

Johnson bước vào bên trong còn Reel và Robie đứng cạnh nhau trong bóng tối của con hẻm cạnh đó.

“Một nhà kho sao?” Robie hỏi.

“Giống một trung tâm chỉ huy điệp vụ hơn,” Reel đáp.

“Chúng ta cần phải vào trong.”

“Khó nhằn đấy. Nó chắc hẳn được bảo vệ còn nghiêm ngặt hơn cả Hội nghị Thượng đỉnh Trung Đông.”

“VẬY mà chúng ta vẫn có thể đứng đây, chỉ cách vài mét, với mục tiêu nằm trong tầm quan sát.”

Cửa trước của tòa nhà mở toang và một người đàn ông bước ra. Robie đưa ống nhòm đem lên mắt. Anh chuyển nó cho Reel, cô đang nhìn theo một người đàn ông chậm rãi băng qua đường.

“Thẩm phán Samuel Kent,” Reel nói.

“Chúng cử một nhân vật quan trọng đến góp mặt cho đêm diễn cuối cùng.”

“Điều đó đã xác nhận quyết định đến đây của chúng ta là đúng đắn.”

“Xác nhận, không hơn không kém.”

“Chúng ta cần phải tách ra,” Reel nói. “Tôi sẽ lo Kent. Còn anh đảm nhiệm nhà kho.”

Reel chực bước đi thì anh túm lấy tay cô. “Chỉ bám theo, đừng giết. Chúng ta cần ông ta. Ít nhất vào lúc này.”

Cô vùng khỏi tay anh. “Anh thực sự nghĩ tôi cần anh bảo cho biết nên làm thế nào ư?”

“Bạn bè cô đã hi sinh. Đôi khi có những thôi thúc quá lớn để chúng ta có thể vượt qua.”

“Tôi không muốn mạng của mình hấn. Tôi muốn mạng của tất cả bọn chúng, Robie. Và nếu việc để cho hấn được tiếp tục thở có thể đem lại điều đó, tôi sẵn sàng chấp thuận.”

“Miễn sao chúng ta thống nhất như vậy.”

Cô bỏ đi vào bóng tối.

Robie nhìn theo cho đến khi Reel và Kent biến mất vào màn đêm.

Anh tập trung sự chú ý trở lại vào tòa nhà. Anh chậm rãi đi quanh nó, kiểm tra mọi lối ra vào. Hầu hết các cửa sổ đều tối om, nhưng không phải tất cả.

Có ba cửa sổ sáng đèn, và anh nhìn thấy có động tĩnh bên trong hai trong số chúng. Tất cả đều ở tầng trệt. Anh nghĩ nếu đây thực sự là trung tâm chỉ huy của chúng, nó sẽ được canh gác 24/7. Và vì Kent đã ở đây, nên anh đoán nó đúng là trung tâm chỉ huy thật. Vậy làm thế nào để đột nhập và tẩu thoát khỏi đó mà không đánh rần động cỏ?

“Gần như bất khả thi,” anh tự bảo chính mình trong lúc cúi thấp người trong con hẻm và ngược lên nhìn tòa nhà. Rồi một ý tưởng chợt nảy lên trong đầu anh.

Anh nói vào bộ đàm. “Báo cáo tình hình đi?”

“Hầu như không có gì. Vẫn đang đi,” Reel đáp. “Tôi không nghĩ hấn ở cùng một chỗ với lũ tay

sai. Còn phía anh?”

“Tôi sẽ thử một việc.”

“Điều đó có nghĩa là gì?” cô nói, có chút sững sờ.

“Có nghĩa là tôi sẽ nói cho cô biết khi xong việc.”

“Robie, nếu anh định đột nhập vào bên trong thì tôi sẽ đi với anh.”

“Tôi đâu nói sẽ vào?”

“Anh cũng không nói sẽ không.”

“Lâu nay tôi cũng chỉ hành động một mình, được chứ?” anh nói, vẻ gay gắt.

“Phải, được rồi,” cô đáp, vẻ ngượng ngùng. “Báo lại cho tôi khi nào anh có thể.”

Robie cẩn trọng đi vài bước ra khỏi con hẻm rồi ngược lên nhìn. Cửa kính và cửa hậu đã bị loại. Chúng sẽ được canh gác nghiêm ngặt. Các cửa sổ tầng trệt cũng bị loại vì cùng lí do.

Đó là lí do Robie ngược nhìn lên phía trên. Anh tự nhủ đội sát thủ này không thể có nguồn nhân lực vô hạn. Chúng sẽ phải cân nhắc những gì chúng có và sử dụng một cách tối ưu. Có nghĩa không thể lãng phí người canh gác ở các điểm xa tầm với. Nhưng rất ít chỗ thực sự xa tầm với. Và đây là một tòa nhà cũ. Được xây bằng gạch. Những viên gạch không đồng đều. Có nghĩa sẽ có chỗ để bấu vào.

Phần hậu của tòa nhà đối diện với một công trình bỏ hoang. Robie bám vào cạnh của một viên gạch bằng những đầu ngón tay vững vàng gần như thép. Khả năng sử dụng một khẩu súng trường nặng tám cân, bóp cò và chống đỡ sức dội lại của súng để có thể bắn tiếp ngay lập tức đã khiến cho sức nắm là một trong những điểm mạnh nhất ở anh. Nó đã phát huy tác dụng vào tối nay.

Anh phải trèo trong bóng tối, vì thậm chí một ánh đèn nhỏ cũng chẳng khác gì một chiếc đèn rọi biển. Nhưng ánh trăng mờ ảo đã trợ giúp cho anh. Đó cũng là điểm bất lợi. Nó giúp anh nhìn thấy những điểm bám mà bình thường anh sẽ không thể thấy. Và bất lợi nếu một tên vệ sĩ đi tuần tra xung quanh bên ngoài tòa nhà tình cờ nhìn lên.

Anh tiếp tục trèo, hai lần trượt tay, một lần suýt ngã, nhưng cuối cùng tay anh cũng bám được vào gờ của một cửa sổ tối om. Anh đu người ngồi lên khoảng gờ chật hẹp. Cửa sổ đã khóa. Anh lôi ra con dao quân đội Thụy Sĩ mà chốt an ninh đã không tìm ra. Vài giây sau anh trèo qua cửa sổ, đáp xuống sàn không một tiếng động. Giờ anh phải dùng chiếc đèn pin nhỏ để soi đường vì bóng tối gần như đen đặc bên trong.

Căn phòng trống hoác, chỉ có một vài món nội thất cũ kĩ quái, vài hộp sơn cũ, vài bạt và đồng đồ nghề gỉ sét. Có vẻ như ai đó đã định cải tạo lại chốn này rồi bỏ cuộc.

Anh chậm rãi di chuyển về phía cửa. Chúng được làm bằng gỗ và cũ kĩ, sàn nhà cũng tương tự, tất cả đều kêu kéo kẹt. Anh không bước đi hần hoi mà chỉ trượt chân trên mặt sàn để giảm tiếng động hết mức có thể. Anh chạm tới cửa và áp tai vào nghe ngóng. Anh nghe thấy những tiếng động. Nhưng có vẻ chúng đều phát ra từ tầng dưới.

Anh rọi đèn vào bản lề. Chúng cũ và hoen gỉ. Điều này không hay ho gì. Chúng có thể rít lên inh tai nhức óc như một chiếc phi cơ chiến đấu khi anh mở ra. Robie đưa mắt nhìn quanh và dừng lại ở đồng hồ sơn, dụng cụ và vài bạt. Anh trượt lại gần chúng, khẽ lục lọi cho đến khi tìm thấy một hộp dầu.

Anh quay lại cửa và bôi dầu vào bản lề. Anh để dầu thấm sâu vào các khớp kim loại rồi chậm rãi mở cửa.

Tạ ơn Chúa vì những kho báu nhỏ ấy, anh thầm nghĩ khi liếc mắt nhìn quan khe hở giữa cửa và thành dầm. Hành lang không có người.

Anh tiến vào hành lang. Có ba cánh cửa đối diện với anh ở phía bên kia hành lang, cầu thang dẫn xuống tầng dưới nằm ở giữa.

Anh di chuyển qua hành lang tới những cánh cửa. Anh rút con dao của mình ra, một vũ khí nghèo nàn trước những khẩu súng, nhưng nó là tất cả những gì anh có. Rất may hành lang tối mịt, nên anh dùng đèn pin để kiểm tra ổ khóa và sàn nhà trước ba cánh cửa.

Có chút gỉ sắt rơi trước sàn nhà của một cánh cửa, rõ ràng là cánh cửa duy nhất được mở ra gần đây. Anh lưu ý thêm rằng bản lề cũng đã được bôi trơn. Cửa khóa. Nhưng với con dao của anh, nó đã được mở ra mười giây sau đó.

Anh mở cửa rồi bước vào, bản lề di chuyển trong im lặng. Anh đóng cửa và khóa lại. Anh rọi đèn pin xung quanh.

Trên móc treo ở một góc phòng là hàng dài những bộ quần áo. Anh kiểm tra vài bộ. Giờ anh đã bắt mừng tượng ra kế hoạch của đối phương. Thực ra nó khá hợp lí. Thậm chí, đó là mẹ đã mang lại hiệu quả tốt cho các nhóm khủng bố trong nhiều vụ tấn công khác.

Robie tiếp tục nhìn quanh và nhận ra mình đã sa vào chĩnh gạo. Đây chẳng khác gì kho vũ khí của một doanh trại. Có nhiều vũ khí đến nỗi Robie tự hỏi tại sao họ có thể bỏ sót một vài món nhất định. Chúng được chất thành từng chồng hỗn độn, các vũ khí có công dụng khác nhau được để cạnh nhau. Từ sự thiếu tổ chức này anh có thể thấy hoặc đám người này không

có sự chuẩn xác của quân đội hoặc chúng cho rằng đối phương quá yếu để có thể phản kháng. Từ những gì anh chứng kiến trong thành phố, Robie thiên về lời giải thích thứ hai.

Số vũ khí này không được vận chuyển qua các chốt an ninh. Những kẻ đã bỏ sót con dao của Robie không thể nào bỏ sót từng này vũ khí. Hoặc họ đã bị mua chuộc, hoặc, nhiều khả năng, chúng đã được đặt ở đây trước cả khi các chốt an ninh được thiết lập.

Robie chộp lấy vài khẩu súng ngắn, hai khẩu tiểu liên, và nhiều đạn hết mức có thể nhét vào ba lô của anh. Trên ý tưởng, anh có thể phá hủy số vũ khí còn lại bằng cách rút kim hỏa của chúng. Nhưng anh không có dụng cụ để làm vậy. Và sẽ mất rất nhiều thời gian, gây ra nhiều tiếng động.

Khi nhìn xuống đồng vũ khí, một ý tưởng nảy ra trong đầu Robie. Anh dùng điện thoại chụp hình đồng vũ khí.

Những gì anh định làm với số ảnh cực kì mạo hiểm, nhưng xét cho cùng, anh nghĩ nếu không làm gì còn mạo hiểm hơn.

CHƯƠNG 76

Reel đang đợi Robie ở nhà nghỉ nhỏ mà họ đã chọn làm nơi gặp mặt. Họ đã thuê một phòng, và khi Robie gõ cửa, cô nhòm qua lỗ kiểm tra, rồi để anh vào.

Anh lôi đồng vũ khí từ ba lô và dưới áo khoác ra rồi ném chúng lên giường.

Reel nhặt một khẩu MP5. “Chúng có bao nhiêu vũ khí?”

“Đủ để xóa sổ thành phố này, và vài thành phố khác.”

“Còn nhân lực của chúng?”

“Ít nhất hơn hai chục tên, dựa trên số vũ khí mà chúng có. Chuyện gì xảy ra với Kent?”

“Hắn thuê phòng ở khách sạn sang trọng nhất cái xó xỉnh này. Tôi để hắn một mình nhâm nhi li rượu sherry bên lò sưởi.”

“Cô nghĩ vai trò của hắn là gì? Hắn sẽ không trực tiếp góp mặt vào vụ tấn công. Cô nói hắn đã từng là một người như chúng ta, nhưng từ rất lâu rồi phải không?”

Reel lắc đầu. “Tôi nghĩ hắn được phái đến đây để kiểm soát toàn cục. Kent đã có mặt ở tòa nhà chứa vũ khí. Chắc hắn đã rà soát lại một lần nữa kế hoạch với đám lính và thống nhất nhiệm vụ của từng tên.”

“Cô nghĩ kế hoạch rút lui của chúng là gì?”

“Với số hỏa lực mà anh nhìn thấy, tôi nghĩ chúng sẽ dễ dàng đối đầu trực diện để mở đường thoát. Phi cơ riêng, đường bay riêng, và thế là thoát khỏi đất nước này.”

“Còn Kent?”

“Có thể hắn đảm nhiệm vai trò chính thức như một đại diện của nước Mỹ. Hắn sẽ tỏ ra ngạc nhiên như tất cả những người khác. Hắn về nhà, mừng vì còn sống, và tưởng niệm những người đã chết một cách thích đáng.”

“Vậy chúng ta vẫn cho rằng buổi khai mạc sẽ là nơi vụ tấn công được thực hiện chứ?”

“Nó diễn ra trong một căn phòng lớn, Robie. Không gian mở, nhiều đường đạn, một khi hàng

rào an ninh bị chọc thủng. Không có chỗ nào để trốn.”

“Và thế là chúng tẩu thoát, cao chạy xa bay, còn Kent về nhà và báo cáo thắng lợi.”

“Nếu chúng ta dừng nó thì sao?”

Anh nói, “Chúng ta phải dừng nó lại. Chúng ta là hàng phòng vệ cuối cùng.”

“Một hàng phòng vệ mỏng manh.”

“Tôi nghĩ nếu chúng có hai chục gã cũng giỏi gần như chúng ta, chúng ta có thể hạ gục ít nhất một nửa trong số chúng, có thể hai phần ba nếu may mắn và có yếu tố bất ngờ phù trợ. Có thể vậy cũng đã đủ để ngăn chặn thảm họa.”

Cô ngẩng lên nhìn anh, một nụ cười nở trên môi. “Tiếng thơm không tồi, ‘Robie và Reel; họ đã cứu cả thế giới’.”

“Và hi sinh mạng sống của chính họ?”

“May mắn cũng có hạn thôi, Robie, kể cả người tốt cũng không thể có quá nhiều may mắn.” Cô cầm khẩu súng ngấn lên, kiểm tra ổ đạn, rồi nhét nó vào bao.

“Chúng ta phải nghĩ ra phương án xem tấn công bọn chúng ở đâu và như thế nào để đạt được hiệu quả cao nhất.”

“Kế hoạch mà chúng định thực hiện sẽ khiến điều đó trở nên không dễ chút nào.” Anh giải thích những gì anh phát hiện ra trong căn phòng, ngoài đồng vũ khí.

Trước khi anh kết thúc, Reel gật đầu. “Tôi hiểu. Nhưng việc này cũng đem lại cho chúng ta một số cơ hội.”

“Phải.”

“Vậy đây sẽ là một cuộc chiến chờ đợi?”

Robie nói, “Kiên nhẫn là đức hạnh. Và ngày mai, nó sẽ là điều duy nhất giúp chúng ta sống sót.”

“Anh biết sẽ có hai phe nã đạn về phía chúng ta ngay khi chúng ta xuất hiện, phải không?”

“Chúng ta tập trung hỏa lực vào mục tiêu. Chúng sẽ lộ mặt và ta chỉ có thể hi vọng rằng lực lượng an ninh chính thức sẽ hiểu chuyện gì đang diễn ra.”

“Khi đạn cứ không ngừng nã từ mọi phía, còn người cứ không ngừng chạy tán loạn và la hét ư? Sẽ có không ít hoang mang đâu.”

“Đó là vì sao tôi nói hi vọng. Chúng ta sẽ tách ra làm hai.”

“Chia đôi mục tiêu.”

“Phải.”

“Nhưng như vậy cũng có nghĩa chúng ta phải chia đôi hỏa lực.”

“Không còn cách nào khác. Lợi nhiều hơn hại.”

“Vậy thì hãy chọn vị trí cho tốt.” Cô dừng lại, nhìn anh thăm dò. “Nếu chúng ta qua nỗi vụ này, tôi vẫn có một số rắc rối khác. Tôi là kẻ bị truy nã.”

“Không phải bởi tôi. Không phải nữa. Tôi sẽ giúp cô, Jessica.”

“Anh không thể làm vậy, Robie. Những gì anh làm đến lúc này đã đủ để quy cho anh tội phản bội. Nếu anh dừng lại, tất cả sẽ được bỏ qua. Sẽ không được như vậy nếu anh tiếp tục giao thiệp với kẻ thù. Mà kẻ thù đó lại là tôi.”

“Tình tiết có thể giảm nhẹ hình phạt.”

“Chưa được chứng minh. Và cho dù có được chứng minh, nhiều khả năng cũng sẽ chẳng quan trọng gì. Anh hiểu cơ chế hoạt động thế nào mà.”

“Ý cô là cơ chế không thể nào hoạt động.”

“Hãy cứ chờ xem ngày mai sẽ thế nào rồi tính. Có thể các rắc rối sẽ tự thanh toán chính nó,” cô nói thêm.

“Phải,” Robie nói. “Có thể.”

CHƯƠNG 77

Trời chuyển lạnh và quang đãng. Với mỗi hơi thở, một làn khói nhỏ lại cuộn lên trời. Lãnh đạo các nước Ả Rập đến cùng với đoàn xe của họ, có vẻ khó chịu vì cái lạnh, áo chùng của họ bị cơn gió mạnh thổi tung.

Lúc này là tám giờ sáng. Mọi người có vẻ căng thẳng. Có một cảm giác chung rằng người dân của thành phố đơn giản chỉ muốn mọi chuyện sớm kết thúc. Điều ước của họ sẽ sớm trở thành sự thật, nhưng không phải theo cách mà họ có thể hình dung.

Tòa nhà, nơi lễ khai mạc được diễn ra, chỉ có một lối ra vào duy nhất là yếu tố hấp dẫn xét về phương diện an ninh. Nhưng cũng có những điểm bất lợi.

Đoàn xe từ từ trên phố, lực lượng cảnh sát Canada đang cười trên những con ngựa của họ, rực rỡ trong bộ đồng phục màu đỏ. Có điều họ cũng chính là những mục tiêu, nổi bật khi có một cuộc đấu súng nổ ra.

Kế hoạch của Reel và Robie đã hình thành lúc năm giờ sáng. Không ai trong số họ cảm thấy mệt. Chất adrenaline đã chế ngự cơn mệt mỏi.

Reel đang ở ngay bên kia đường, ngay sát chốt an ninh. Cô không thể đi qua vì đã trang bị vũ khí tận răng.

Robie ở góc đối diện, gần tòa nhà, và cũng đứng bên ngoài chốt an ninh. Hàng rào bê tông đã được dựng lên ngăn không cho xe chứa bom lại đủ gần để phá hủy tòa nhà. Mặc dù chỉ vừa đủ chỗ trống để từng chiếc xe một đi qua.

Chiến lược nghẽn cổ chai^[17] như vậy có thể tạo ra nhiều vấn đề an ninh khác, nhưng xét toàn diện Robie nghĩ kế hoạch đã được vạch ra khá cẩn thận.

Anh kiểm tra đồng hồ. Đã gần đến giờ. Anh nói vào bộ đàm. “Sắp rồi.”

“Tôi đếm được bảy đoàn xe. Theo danh sách của tôi, còn năm đoàn nữa.”

“Chúng sẽ muốn tất cả bọn họ tập trung lại một chỗ. Đợi thêm vài phút nữa rồi chúng ta sẽ ra tay.”

“Đến lúc rồi,” Reel nói.

Đến lúc rồi, Robie nghĩ.

Đoàn xe cuối cùng tấp lại rồi chủ nhân của chúng bước ra. Họ vào trong tòa nhà và sân khấu đã hoàn chỉnh.

Chương trình được diễn ra theo một lịch trình kín mít. Lễ khai mạc và những bài phát biểu sẽ diễn ra trong vòng bốn mươi lăm phút. Sau đó các lãnh đạo sẽ phân tán ra nhiều địa điểm khác nhau để tham dự các cuộc thảo luận và các sự kiện khác. Đây là một trong số ít những lần mà tất cả bọn họ sẽ tập trung tại một chỗ vào cùng một lúc.

Qua vẻ mặt căng thẳng của các vệ sĩ đang dàn hàng xung quanh tòa nhà, có thể thấy họ cũng lo ngại chính điều ấy.

Robie di chuyển vào trong ngõ, tay đặt gần báng súng trong lúc đi. Anh nhìn đồng hồ. Hội nghị đã bắt đầu được hai mươi phút.

Xét về chiến thuật, những kẻ tấn công sẽ không muốn đợi cho đến khi sự kiện kết thúc vì một số đại biểu tham dự có thể sẽ ra về sớm hơn dự kiến. Chúng cần phải tiêu diệt tất cả bọn họ.

Anh nói vào bộ đàm, “Tôi nghĩ...”

Đó là tất cả những gì Robie kịp nói.

Lửa bùng lên từ cửa ra vào và cả bốn cửa sổ ở mặt tiền tòa nhà. Điều tương tự xảy ra ở mặt sau. Ba mươi giây sau, phía trước tòa nhà đã chìm trong biển lửa, chặn lối ra vào. Cửa sau cũng bị chặn tương tự.

Robie biết thời cơ đã điếm. Xe cứu hỏa và xe cứu thương đua nhau chạy tới, tiếng còi rú đing tai nhức óc.

Đội an ninh để họ đi qua và những chiếc xe cứu trợ thẳng kít lại, đỗ trước tòa nhà. Họ đổ xe xuống từ những chiếc xe cứu hỏa và cứu thương.

Robie bước ra, súng sẵn sàng. Phía bên kia đường, Reel làm điều tương tự.

Robie bắn, những phát súng của anh bắn xẹt bánh trước và làm vỡ tung cửa chắn gió của một chiếc xe cứu thương.

Robie hạ gục một lính cứu hỏa trước khi hắn kịp rút khẩu súng tiểu liên bên trong áo choàng.

Cả Robie và Reel không ngừng bắn trực diện vào nhóm người, buộc chúng phải hối hả che

chấn. Nhưng trước khi chúng kịp bắn trả, có người đã hét lên, “Đứng yên!”

Robie nhìn đội quân các đặc vụ FBI và an ninh Canada đang bủa vây từ hai phía. Họ mặc áo chống đạn, tay cầm súng tiểu liên. Ló lên từ điểm ẩn nấp trên nóc các tòa nhà là những tay bắn tỉa đang chĩa súng trường và những tên cứu trợ giả mạo; họ bắn sượt qua đầu mục tiêu để chúng nhận ra rằng bất kể phản kháng nhỏ nào cũng sẽ nhận được một viên đạn vào đầu.

Nên chúng đã là việc duy nhất có thể làm. Đầu hàng.

Một phút sau hơn hai mươi gã đàn ông quỳ gối trên đường, tay đặt sau đầu, với một hàng súng chĩa vào chúng, giữ cho chúng ở yên đấy.

Robie tiến tới trước để chào cô. Nicole Vance đang mặc áo chống đạn, khẩu súng ngắn cầm trên tay phải. Nụ cười của cô đầy rạng rỡ.

Cô nói, “Cảm ơn anh về thông tin tối qua. Và cả đồng hình kho đạn được mà anh đã tìm thấy. Ban đầu em không thể tin nổi, nhưng những gì anh nói rất có sức thuyết phục. Và đổi lại, có vẻ em cũng rất thuyết phục trước mặt các chỉ huy của mình. Em không thể nói hết cho anh biết vụ này sẽ tốt cho sự nghiệp của em đến mức nào đâu.”

Robie quay qua nhìn hai người đàn ông đang tiến lại gần, bị kẹp giữa họ là một người khác. Sam Kent có vẻ không hài lòng trước sự chuyển biến của tình huống. Nhưng ông cũng không nói gì cả. Không hề phản kháng hòng tỏ ra vô tội. Không hề cự nự hỏi tại sao mình bị bắt.

Robie nhìn ông chằm chằm. Khi Kent bắt gặp ánh mắt của Robie, ông sững người. Anh nghĩ mình đã thoáng thấy một nụ cười cam chịu hiện lên trên khuôn mặt của người đàn ông ấy.

“Ông có thể giúp chúng tôi,” Robie nói khẽ. “Ông biết điều chúng tôi cần.”

“Tôi thật sự không nghĩ mình có thể giúp gì cho cậu hay cho bản thân tôi.”

“Ông sẽ nói rằng ông không biết gì về chuyện này?”

“Không phải vậy. Chỉ là, người chết không thể làm nhân chứng.”

“Ông nói gì?”

“Tôi có thể nói với cậu điều này chứ?”

“Một cái tên là đủ rồi.”

“Không, lời nhắn này đơn giản hơn nhiều.” Ông mỉm cười và nói, “Tạm biệt, Robie.”

Hai người đàn ông nhìn trực diện vào nhau.

“Robie!”

Robie quay lại và thấy Reel đang ở phía bên kia đường.

Cô hét lên, “Robie! Johnson không ở đây. Hắn chưa bị bắt.”

Robie nhìn qua hàng dài những gã đàn ông đang quỳ gối trên đường. Anh nhìn mặt từng tên. Dick Johnson không có ở đấy.

Robie bắt đầu di chuyển, nhưng anh biết mình đã quá muộn. Phát súng bắn vào chính giữa mặt của Kent và xuyên qua đầu, mang theo một phần lớn não bộ của ông theo đó.

Robie kịp nhìn Kent một giây trước khi viên đạn tới.

Không có chút sợ hãi nào trên khuôn mặt của người đàn ông ấy. Chỉ có sự cam chịu.

CHƯƠNG 78

Robie và Vance đang ngồi trong phòng chờ của đồn cảnh sát địa phương. Lửa đã được dập tắt và hội nghị được chuyển đến một địa điểm mới. Ban đầu có vẻ như nó sẽ được hủy bỏ. Nhưng sau khi FBI hứa sẽ cung cấp lực lượng an ninh cho hội nghị, các đại biểu tham dự đã thay đổi ý định và đồng ý tiếp tục.

Nhóm sát thủ đang được giam giữ trong xà lim với sự giám sát của cả các đặc vụ Canada lẫn FBI. Sự hợp tác giữa hai bên đã được thu xếp một cách nhanh chóng trong đêm qua. FBI được tất cả mọi người trên thế giới xem trọng. Ngoài ra Canada cũng là đồng minh thân cận của Mỹ. Và họ không muốn có một vụ thảm sát các lãnh đạo nước ngoài diễn ra trên đất của họ.

Thi thể của Sam Kent đang nằm trên giường đông lạnh bên trong chiếc xe pháp y lưu động. Vẫn chưa bắt được Dick Johnson.

“Người phụ nữ đã gọi tên anh là ai vậy?” Vance hỏi.

Reel đã biến mất vào đám đông ngay sau khi cảnh báo Robie về Johnson.

“Một người làm việc cùng anh trong điệp vụ này. Anh sẽ kể về cô ấy cho em nghe sau.”

“Được rồi. Vậy chúng đã lên kế hoạch ám sát tất cả các nguyên thủ cùng một lúc?”

“Có vẻ vậy.”

“Hắn sẽ tạo ra một cơn ác mộng toàn cầu.”

“Đó là kế hoạch của chúng.”

“Làm thế nào anh phát hiện ra âm mưu của chúng?”

“Tin đồn, thông tin rò rỉ chỗ này chỗ khác trong quá trình điều tra.”

“Em đã luôn nghĩ việc tổ chức hội nghị ở đây có chút gì đó kì quái. Ý em là, G8 cũng đang có một cuộc hội nghị về khủng bố ở Ai Len vào thời điểm này, anh biết chứ?”

“Anh đã đọc trên báo,” Robie nói lơ đãng.

“Đừng hiểu lầm ý của em nhé, em rất mừng khi anh gọi. Nhưng tại sao anh không xin điều

động một đội riêng của mình để xử lý vụ này? Chúng ta đâu có ở Mỹ. CIA được phép hoạt động một cách hợp pháp ở đây mà.”

“Anh không chắc người Canada cũng nghĩ vậy. Có chút mâu thuẫn giữa bọn anh và họ trong vài điệp vụ trước. Bọn anh đã nghĩ FBI sẽ là đối tượng phù hợp để cung cấp lực lượng viện trợ một khi đã chắc chắn mục tiêu.” Tất cả những điều ấy đều là giả dối, nhưng đó là lời giải thích duy nhất Robie có thể nghĩ ra.

“Dù sao điều quan trọng nhất là chúng ta đã ngăn chặn được âm mưu của chúng, phải không?”

“Đó chính là cách anh nhìn nhận vấn đề.”

“Còn cái gã đã chết. Bọn em đã nhận dạng được hắn. Hắn là một thẩm phán liên bang. Hắn có vai trò gì ở đây?”

“Anh chưa chắc. Có lẽ sẽ mất thêm một thời gian để điều tra. Nếu phải đoán - và đó là tất cả những gì anh có thể làm vào lúc này – có thể hắn đã bị mua chuộc. Và có thể hắn không phải lúc nào cũng là một thẩm phán.”

“Phải rồi. Hắn có vẻ biết anh,” Vance nghi hoặc.

“Chuyện thường gặp mà thôi,” Robie đáp, không nhìn vào mắt cô.

“Vậy đây là việc anh phải làm khi anh mai danh ẩn tích?”

Robie gật đầu.

“Và em ngờ rằng việc này có liên quan đến cái chết của Jim Gelder và Doug Jacobs?”

“Và Howard Decker.”

“Decker? Ông ta thì có vai trò gì ở đây?”

“Anh không chắc, Vance. Tất cả vẫn còn rất mơ hồ.”

Cô có vẻ bức bối. “Đừng nghĩ em chấp nhận tất cả những câu trả lời chiếu lệ của anh. Em biết anh quá rõ. Anh rất giỏi bịa chuyện.”

“Anh đang nói cho em nghe tất cả những gì anh biết.”

“Ý anh là anh đang nói cho em nghe tất cả những gì anh có thể nói.” Cô nhìn anh chăm chú rồi đột nhiên thay đổi chủ đề. “Robie, những gã bọn em bắt. Chúng ... chúng giống...”

“Có rất nhiều những kẻ có năng lực hoạt động tự do ngoài kia. Và bọn anh đã đào tạo không ít trong số chúng.”

“Lính đánh thuê ư?” cô hỏi.

“Có lẽ vậy.”

“Phải tìm ra kẻ nào đã thuê chúng.”

“Có thể chúng ta sẽ không bao giờ biết.”

“Không, chúng ta sẽ tìm được. Em nghĩ Gelder và Jacobs có thể đã vướng vào một vụ gì đấy. Đối phương đã phát hiện ra và giết họ. Có thể Decker cũng vậy.” Cô búng tay. “Ông ta là Chủ tịch Ủy ban Tình báo. Mọi liên quan hẳn phải nằm ở đó.”

“Có thể em nói đúng.”

“Hồi sau sẽ rõ. Giống như anh đã nói, những chuyện này thường có xu hướng trở nên mơ hồ.”

Phải, đúng vậy, Robie nghĩ thầm.

“Khi nào anh về?” Vance hỏi.

“Anh có một số việc cần phải giải quyết ở đây rồi sẽ về trình diện tổ chức. Anh cược rằng các đường dây an toàn của tổ chức sẽ không ngừng bận bịu tranh cãi về vụ việc này. Đôi khi sự thật sẽ khiến mọi chuyện trở nên rắc rối hơn.”

“Em không nghĩ như vậy. Không phải trong vụ này. Cái thiện đã đập chết cái ác. Họ không thể thay đổi sự thật ấy. Nước Mỹ vừa ghi điểm ấn tượng trong con mắt của người Trung Đông. Chúng ta vừa cứu những cái mạng còm của họ. Và em đã được xem danh sách đại biểu. Trong số đó có những kẻ không hâm mộ chúng ta cho lắm.”

“Không, họ không hề. Nhưng có thể từ giờ sẽ khác.” Anh đứng dậy. “Anh phải đi thôi.”

“Anh thấy đấy Robie, đôi khi mở lòng trò chuyện là một việc rất tốt.”

Robie đi chưa được mười bước trên vỉa hè thì một giọng nói vang lên trong tai nghe của anh, “Góc ba giờ.”

Anh quay sang và thấy Reel đang dán mắt nhìn anh từ góc phố cuối đường. Anh vội vã lại gần họ cùng bước vào một con hẻm.

“Kent chết rồi,” anh nói.

“Không khó để nhận thấy. Phần lớn não bộ của hắn đã dính bẹp xuống đường.”

“Vẫn chưa biết tung tích của Johnson.”

“Hắn là kế hoạch dự phòng. Kent biết tất cả mọi việc. Những kẻ khác chỉ là các con cờ.”

Chúng sẽ không thể đem lại cho chúng ta bất kì thông tin gì. Chúng không biết gì hết. Kent là chìa khóa chính, và Johnson được giao nhiệm vụ ám sát hắn nếu kế hoạch thất bại.”

“Đúng vậy.”

Giọng Reel chuyển sang hần học. “Tại sao anh không cho tôi biết về FBI?”

“Cô cần phải biết sao?”

“Tôi tưởng chúng ta là một đội?”

“Tôi đã nghĩ nếu cô biết FBI sẽ có mặt, có thể cô sẽ hành động khác đi.”

“Ý anh là gì?”

“Ý tôi là cô đang bị truy nã.”

“Mà anh đã nói gì với họ về tôi?”

“Rằng chúng ta được tổ chức giao nhiệm vụ ngăn chặn âm mưu này.”

“Còn Gelder và Jacobs?”

“FBI tin rằng họ bị giết bởi những kẻ đứng sau vụ tấn công ngày hôm nay. Tôi đã nói với họ rằng tôi nghĩ, với giả thiết đó, họ đang đi đúng hướng.”

“Tôi không nghĩ Vance sẽ dừng lại ở đó. Cô ấy không có vẻ là một người biết nghe lời người khác trong việc điều tra và tìm ra câu trả lời.”

“Cô nói đúng. Những gì tôi nói với Vance chỉ là để kéo dài thời gian.”

“Được rồi.”

“Nhưng chuyện không thể dừng lại ở đây, Jessica.”

Cô nhìn ra phía sau. “Tôi đã không nghĩ đến chuyện gì khác ngoài điều ấy kể từ khi tôi bắt đầu vụ này.”

“Vẫn còn có cách,” Robie nói.

“Không còn cách nào cả, Robie. Chỉ có một kết cục duy nhất, và đó không phải là kết cục tốt đẹp cho tôi. Anh thì khác. Nếu là anh, tôi sẽ quay lại gặp Vance và nói cho cô ấy biết sự thật. Anh càng tìm cách che giấu cho tôi, sự tình sẽ càng tệ hơn cho anh khi sự thật bị phát hiện.”

Robie không lay chuyển. “Cô thật sự muốn tốn thời gian tranh cãi về chuyện ngớ ngẩn đó sao?”

“Nó không hề ngớ ngẩn. Đó là tương lai của anh.”

“Tôi sẽ không đi đâu cả, Jessica. Đó là quyết định của tôi, và tôi sẽ không thay đổi ý định.”

“Anh chắc chứ?”

“Đừng bao giờ hỏi tôi điều đó nữa.”

“Miễn sao anh hiểu hậu quả có thể xảy ra.”

“Có người đã ra lệnh cho Johnson sát hại Kent. Tôi muốn tóm cổ kẻ đó.”

“Johnson là một mối đe dọa, Robie. Không lâu nữa họ sẽ tìm thấy xác của hắn. Thành ngu đó đã chết ngay khi hắn chĩa súng vào Kent. Không đời nào chúng để cho hắn sống.”

“Chúng ta cũng là những mối đe dọa,” anh nói.

“Phải rồi,” cô nói, bỗng nhiên có vẻ vui mừng.

“Chuyện gì vậy?” Robie hỏi khi nhận thấy vẻ phấn khởi của cô.

“‘Những mối đe dọa’ là thứ có thể đem lại cơ hội. Chúng sẽ muốn thủ tiêu chúng ta. Nhưng để làm vậy, chúng sẽ phải tìm đến chúng ta.”

“Và điều đó sẽ cho chúng ta cơ hội tóm chúng trước,” anh nói.

“Tôi cũng không muốn loại bỏ từng mục tiêu đơn lẻ nữa, Robie. Đã đến lúc bắt trọn ổ.”

“Chính xác thì chúng ta sẽ làm như vậy bằng cách nào?”

“Anh chỉ cần tin tưởng ở tôi. Như tôi đã tin tưởng ở anh suốt thời gian qua.”

“Kế hoạch của cô là gì? Chúng ta không có manh mối nào cả.”

“Cũng không hẳn là có kế hoạch cụ thể, nhưng tôi đã tìm hiểu một vài thông tin,” cô đáp.

“Về?”

“Roger - Người Lẩn Tránh.”

“Cô biết hắn là ai sao?”

“Tôi nghĩ vậy.”

“Bằng chứng là gì?”

“Một nhân chứng.”

“Chúng ta có thể tìm nhân chứng đó ở đâu?”

“Không cần tìm.”

Cô bắt đầu bước đi.

Không thấy anh đi theo, cô quay người lại và nói, “Bất chấp những gì anh vừa nói, nếu anh muốn rút lui thì tôi cần được biết ngay lúc này. Tôi sẽ điều chỉnh lại kế hoạch và hành động một mình. Dù quyết định của anh là gì, nó vẫn sẽ xảy ra.”

“Vì những người bạn của cô?”

“Vì tôi không thích bị người khác giỡn mặt. Tôi không ưa những kẻ phản bội. Và phải, vì những người bạn của tôi.”

“Tôi tham gia,” anh nói.

“Vậy thì đi thôi.”

Và Robie đi theo cô.

CHƯƠNG 79

Nhà Trắng.

Đó thường là nơi của sự hỗn loạn, một sự hỗn loạn được đệm bằng những khoảnh khắc bình lặng tuyệt đối, như mắt bão. Sự hỗn độn ẩn mình cách nơi sóng yên biển lặng chỉ vài bước chân.

Đây là một trong những khoảnh khắc thanh bình đó. Sự tồn tại của cơn sóng gió tiềm ẩn vẫn chưa được phát hiện.

Họ đang ngồi trong Phòng Bầu Dục. Căn phòng đó được dành cho những khoảnh khắc quan trọng mà thường có sự hiện diện của hàng chục nhiếp ảnh gia. Không có nhiếp ảnh gia nào có mặt ở đây ngày hôm nay, nhưng đây vẫn là một khoảnh khắc trọng đại.

Robie ngồi trên ghế. Đối diện anh là Giám đốc Cục Tình báo Evan Tucker. Tổng thống ngự trên trường kỉ. Ngồi cạnh ông, trên một cái ghế riêng biệt, là Cố vấn An ninh Quốc gia Gus Whitcomb. Cuối cùng là Áo Xanh, trông ông ta có chút kính sợ khi một lần nữa được diện kiến các nhân vật quyền uy.

“Chuyện này có vẻ như đang xảy ra ngày càng nhiều rồi đấy, Robie,” Tổng thống điềm đạm nói.

“Tôi hi vọng nó sẽ không trở thành thông lệ, thưa ngài,” Robie nói.

Anh mặc một bộ vét tối màu, áo sơ mi trắng, và cà vạt cũng tối màu như áo vét. Đôi giày của anh sáng bóng. Ngồi cạnh những người khác, với những chiếc cà vạt màu sắc rực rỡ của họ, trông anh như đang đi dự đám tang. Có lẽ là đám tang của chính anh.

“Thông tin chính xác về những gì xảy ra vẫn đang được làm rõ, mặc dù có hơi chậm,” Whitcomb nói.

“Tôi không nghĩ chúng ta sẽ biết được toàn bộ sự thật,” Tucker nói. “Và không đời nào cậu có thể khiến tôi tin rằng Jim Gelder có dính líu đến kế hoạch này.” Ông ta liếc nhìn Robie. “Và những kẻ chịu trách nhiệm cho cái chết của ông ấy, và của Doug Jacobs, sẽ phải bị trừng phạt theo công lí.”

Robie chỉ lườm lại ông ta mà không nói gì.

Tổng thống đằng hắng và những người khác ngồi thẳng dậy. “Tôi tin rằng chúng ta đã tránh được một viên đạn lớn. Dĩ nhiên, đây không phải là lúc ăn mừng, vì chúng ta sẽ có quãng thời gian khó khăn trước mắt.”

“Tôi đồng tình, thưa Tổng thống,” Tucker nói. “Và tôi đảm bảo với ngài rằng tổ chức của tôi sẽ làm tất cả những gì có thể để đương đầu với quãng thời gian khó khăn ấy.”

Robie và Whitcomb cùng nhướn mày trước lời phát biểu này.

Whitcomb đợi cho đến khi thấy có vẻ như Tổng thống không định đáp lại lời tuyên bố của Tucker, ông bèn nói, “Đồng ý rằng chúng ta có nhiều vấn đề trước mắt. Nếu đúng như những gì cậu Robie nhận định, kẻ phản bội trong Cục Tình báo...”

“Tôi cực kì phản đối lời tuyên bố đó,” Tucker cự nự.

Tổng thống giơ tay lên cản. “Evan, không ai buộc tội ai ở đây cả. Gus chỉ đang nói rằng chúng ta cần phải làm rõ vấn đề hết mức có thể.”

Whitcomb tiếp tục, “Nếu trong tổ chức có kẻ phản bội, thì chúng cần phải được giải quyết. Đã có bốn người giữ những vị trí quan trọng trong nhiều lĩnh vực của đất nước này bỏ mạng. Chúng ta đã ngăn chặn được một thảm họa ở Canada nhờ hành động của cậu Robie và FBI. Điều chúng ta cần làm là tìm ra mối liên hệ giữa hai vụ việc.”

“Dĩ nhiên,” Tucker nói. “Tôi chưa bao giờ nói không cần phải điều tra.”

“Một cuộc điều tra kĩ lưỡng,” Whitcomb bổ sung.

“Chúng ta có manh mối mới nào về kẻ đã giết Gelder và Jacobs không?” Tổng thống hỏi.

“Chưa có,” Áo Xanh đáp.

Tất cả quay lại nhìn ông, như thể họ đã quên mất sự có mặt của ông ở đó.

Ông tiếp tục, “Nhưng chúng tôi hi vọng rằng điều ấy sẽ sớm thay đổi.”

Tổng thống nói, “Còn gã Johnson là ai?”

“Dick Johnson,” Whitcomb đáp, mắt nhìn vào những ghi chép của mình. Ông ngẩng lên nhìn Tucker. “Hắn từng làm việc cho CIA.”

Tổng thống trừng mắt nhìn Tucker. “Từ người của chúng ta trở thành người của chúng, Evan? Làm thế nào điều này có thể xảy ra?”

“Johnson chỉ là một tên tiểu tốt, thưa Ngài. Nếu hắn không tự biến mất, chẳng sớm thì

muộn hăn cũng sẽ bị sa thải.”

“Hăn không phải người duy nhất, thưa ngài,” Robie nói. “Hơn một nửa trong số hai chục tên bị FBI bắt giữ có liên quan tới tổ chức. Và đừng quên còn có Roy West ở Arkansas.”

“Roy West đã bị sa thải,” Tucker bật lại, “và tôi biết về những tên còn lại, Robie. Nhưng cũng cảm ơn cậu vì đã chỉ ra.” Ông ta nói thêm đầy vẻ mỉa mai.

“Về mục tiêu cuối cùng của chúng,” Tổng thống nói. “Dĩ nhiên, ám sát toàn bộ các vị nguyên thủ ấy sẽ dẫn đến một cơn chấn động trong thế giới Hồi giáo. Nhưng đó có phải là mục tiêu duy nhất hay không?” Ông liếc nhìn những người khác với ánh mắt dò hỏi.

Tucker ném một cái nhìn sắc lẹm về phía Whitcomb, ông này có vẻ như không để ý thấy. Rồi ông ta nhìn Robie. Dường như có một sự đồng thuận giữa Robie và ông Cố vấn An ninh Quốc gia. Thực tế, họ đã trò chuyện riêng trước cuộc họp.

Whitcomb đằng hắng rồi nói, “Có thể kẻ đứng đằng sau kế hoạch này muốn thay thế các lãnh đạo xấu số bằng những người có cùng tư tưởng với chúng.”

“Vậy đây là tranh chấp nội bộ?” Tổng thống hỏi. “Các phe phái tranh giành quyền lực nội bộ tại Trung Đông là những người đứng sau cuộc tấn công ở Canada?”

“Có vẻ là vậy,” Whitcomb đáp.

“Tạ ơn Chúa nó đã không trở thành hiện thực,” Tổng thống nói.

“Phải, tạ ơn Chúa,” Tucker đế thêm.

Cánh cửa Phòng Bầu Dục mở ra và thư kí riêng của Tổng thống ló đầu vào. Công việc của anh ta là giữ cho Tổng thống luôn theo đúng lịch trình.

“Thưa ngài, còn hai phút nữa sẽ đến cuộc họp tiếp theo của ngài.”

Tổng thống gật đầu rồi đứng dậy, “Các anh sẽ cập nhật tình hình cho tôi. Tôi muốn được biết mọi thông tin mới nhất. Chúng ta sẽ duy trì tình huống như hiện tại cho đến khi có chuyển biến mới, nhưng tôi muốn tất cả những người liên quan làm việc hết công suất.”

Họ đảm bảo với ông, bắt tay, rồi nói lời tạm biệt.

Trên đường ra về, Robie đón đầu Áo Xanh. “Đã lâu chúng ta không nói chuyện.”

“Cậu đã mất tích một thời gian.”

“Tôi đã nghe theo lời khuyên của ông. Và hóa ra đó là một lời khuyên tốt.”

Áo Xanh tiến lại gần Robie hơn rồi hạ giọng hỏi. “Còn cô ấy?”

Robie gật đầu, “Giỏi như những gì người ta khen ngợi.”

“Chuyện gì sẽ xảy ra với cô ấy?”

“Tôi không biết. Nếu được quyền quyết định, tôi sẽ miễn tội cho cô ấy.”

“Nhưng cậu không có quyền quyết định,” Áo Xanh chỉ ra.

“Như những gì Tổng thống đã nói, chúng ta giữ nguyên hiện trạng cho đến khi có chuyển biến khác.”

“Và cậu thực sự nghĩ rằng sẽ có chuyển biến?”

“Chúng luôn chuyển biến.”

“Không phải ở đây.”

“Nhất là ở đây,” Robie nói.

Robie bắt kịp Tucker lúc ông ta vừa chuẩn bị trèo lên chiếc SUV của mình bên ngoài Nhà Trắng.

“Để chúng tôi nói chuyện một lúc.” Tucker ra lệnh cho vệ sĩ trong khi ném cái nhìn dò xét về phía Robie. Hai vệ sĩ tản ra khoảng một mét.

“Một cuộc họp khá thú vị nhỉ,” Robie nói.

“Sao tôi có cảm giác như mình bị chơi hội đồng ấy nhỉ?” Tucker nói, vẻ buộc tội.

“Ông còn muốn thế nào chú? Tổ chức do ông quản lí là trung tâm của tất cả những chuyện này.”

“Cậu đang bước rất gần đến ranh giới bị đuổi việc đấy.”

“Tôi không nghĩ vậy.”

Tucker gầm gừ, “Cậu làm việc cho tôi đấy, Robie.”

“Tôi làm việc cho người sống trong Nhà Trắng. Mà nói cho đúng thì, người dân nước Mỹ mới là sếp của tôi.”

“Thế giới này không vận hành theo cách đó, và cậu cũng biết vậy.”

“Những gì tôi biết là có nhiều người đã phải bỏ mạng, không chỉ những kẻ xấu.”

“Chính xác thì cậu đang nói đến ai?”

“Một người phụ nữ tên Gwen. Và một người đàn ông tên Joe. Và Mike.”

“Tôi không biết họ là ai cả.”

“Họ là những người tốt.”

“Cậu biết họ?”

“Không hẳn. Nhưng có một người tôi kính trọng cam đoan rằng họ lương thiện. Vậy nên, hãy cẩn thận, thưa ông Giám đốc.”

Robie quay người bỏ đi.

“Người cậu kính trọng đó là ai, Robie? Có lẽ nào là Jessica Reel? Kẻ đã ám sát hai người của tôi?”

Robie quay lại. “Ông Giám đốc, họ có thể đã từng là người. Nhưng không phải là người của ông.”

Robie bước đi.

Tucker trừng mắt nhìn theo trong giây lát rồi leo lên xe của mình.

Đứng bên ngoài cánh cổng của Nhà Trắng và theo dõi tất cả là Jessica Reel.

Cô và Robie liếc nhìn nhau trong chớp mắt rồi cô quay người bỏ đi.

CHƯƠNG 80

Robie ngồi đợi trên một chiếc ghế băng ở đảo Roosevelt, đối diện Kennedy Center trên sông Potomac. Ở giữa một triệu người, hòn đảo nhỏ này là một nơi rậm rạp cây cối, biệt lập, và riêng tư. Hòn đảo thậm chí không mở cửa công khai vào hôm nay, thế nên nó càng trở nên riêng tư hơn. Có lí do chính đáng phải cần đến nó.

Đó là một ngày đẹp trời, quang đãng, đầy nắng và ấm hơn bình thường.

Robie ngược lên nhìn những chú chim đang bay ngang qua bầu trời cao chót vót rồi sự chú ý của anh chuyển sang người đàn ông đang đi trên con đường dẫn tới chỗ anh ngồi. Ông đi chậm rãi. Ông nhìn thấy Robie, khẽ vẫy tay rồi mới từ tốn bước lại gần.

Ông ngồi xuống, cởi khuy áo khoác, rồi tựa lưng ra sau.

“Một ngày đẹp trời.” Robie nói.

“Sẽ còn đẹp hơn khi chúng ta tóm được tên khốn ấy,” Whitcomb đáp.

“Tôi cũng không mong gì hơn thế.”

“Cậu đã đánh động Tucker sau buổi họp.”

“Ông ta quả đã ở trong trạng thái phòng bị.”

“Cũng dễ hiểu thôi. Tucker là một điều ô nhục, nhưng dù rất ghét phải thừa nhận, tôi vẫn không thấy được là cách nào chúng ta có thể buộc tội hắn, Robie. Không có bằng chứng. Bất kể chúng ta muốn đến mức nào.”

“Những tên sát thủ đã từng làm việc cho tổ chức.”

“Động cơ của hắn là gì?”

“Khi thế giới chìm trong địa ngục, CIA sẽ nhảy vọt lên vị trí hàng đầu, về cả tài chính lẫn địa vị, trở thành chén thánh của lĩnh vực tình báo.”

Whitcomb lắc đầu. “Cũng chỉ là suy đoán. Luật sư của hắn sẽ đập tan lời buộc tội đó. Không tên sát thủ nào có thông tin gì hữu ích sao?”

“Chúng hoàn toàn mù tịt. Chúng chỉ là những kẻ đánh thuê. Kent đã chết. Gelder, Decker, và Jacobs cũng vậy. Tất cả đầu mối đều đã bị chặt đứt.”

“Phải thừa nhận hẳn rất mưu mô.”

“Nhưng vẫn phạm phải một sai lầm.”

“Sao cơ?”

“Chúng đã bỏ sót một đầu mối.”

“Đầu mối nào?” Whitcomb nóng lòng hỏi.

“Một người phụ nữ. Karin Meenan. Cô ta là bác sĩ của CIA. Cô ta là người đã cài thiết bị định vị vào người tôi. Cô ta biết Roy West. Và cô ta biết về kịch bản.”

“Kịch bản.”

“Chúng tôi gọi nó là kịch bản Tận Thế. Nó vạch ra chi tiết một cuộc tấn công nhằm vào G8, từng nước một, từng vụ ám sát một, mượn tay những tên khủng bố Hồi giáo để khủng bố. Rồi nó chỉ rõ các bước cần làm sau những cuộc ám sát đó để tăng sự hỗn loạn toàn cầu lên hết mức có thể.”

“Nhưng cuộc tấn công ở Canada nhằm vào các lãnh đạo Ả Rập, không phải G8.”

“Phải. Chúng đã lấy kịch bản của West và đảo ngược nó. Một cuộc tấn công vào các lãnh đạo Hồi giáo được thực hiện bởi...” đến đây Robie im lặng.

“Không phải bởi các nhóm phần tử Trung Đông như những gì chúng ta đã nói với Tổng thống,” Whitcomb nói. “Mà bởi Tucker và những kẻ ngu ngốc ở CIA, những kẻ không thể vượt quan niệm xây dựng tổ quốc kiểu đó ra khỏi đầu.”

“Tôi e rằng bằng chứng mà tôi mới thu được đã phá vỡ suy luận đó.”

“Bằng chứng mới?”

Robie vẫy tay gọi người vừa xuất hiện ở lối vào. Whitcomb nhìn người phụ nữ tiến lại gần, bước từng bước ngập ngừng.

“Tôi đã nhốt cô ta ở nơi trú ẩn,” Robie nói. “Tôi đã e ngại cho sự an toàn của cô ta.”

Karin Meena dừng lại trước mặt họ. Robie nói, “Tôi cũng muốn giới thiệu, nhưng hai người đã biết nhau từ trước rồi.”

Whitcomb nhìn chằm chằm vào vẻ mặt sợ hãi của người phụ nữ. Rồi ông quay sang Robie.

“Tôi không chắc mình hiểu chuyện gì đang diễn ra ở đây.”

“Một người bạn của tôi đã tìm hiểu vài thông tin về ông và nhận ra một điều. Có phải ông đã từng chơi bóng bầu dục với Roger Staubach ở Học viện Hải quân Hoa Kỳ? Ông ấy học trên ông vài khóa, và ông đã chơi ở vị trí hậu vệ, còn ông ấy là tiền vệ. Hẳn đó vẫn là niềm sung sướng với ông. Cúp Heisman, chiến thắng cuối cùng của Học viện Hải quân. Đại lộ danh vọng. Nhà vô địch Siêu Cúp và giải Cầu thủ xuất sắc. Khá ấn tượng.”

“Phải, nhưng tôi nghĩ chúng ta nên quay lại vấn đề trước mắt thì ƠN.”

“Ông ấy có một biệt danh. Khá hay. Vị tiền vệ nhanh nhạy ấy. Biệt danh đó là gì ấy nhỉ?”

Meenan nói lí nhí, “Roger - Người Lẩn Tránh.”

“Phải rồi,” Robie nói. “Roger - Người Lẩn Tránh. Cùng tên với kẻ Roy West đã gửi kịch bản. Đó là thứ đã bắt đầu tất cả. Và tôi không nghĩ đó là Staubach.” Anh chỉ vào Whitcomb. “Tôi nghĩ đó là ông.”

“Cậu làm tôi bối rối rồi đấy, Robie. Chúng ta đã trao đổi về vấn đề này. Chúng ta đã nhất trí kết tội Evan Tucker. Cậu đã làm gọi ông ta sau cuộc họp với Tổng thống dưới sự chấp thuận hoàn toàn của tôi.”

“Tôi làm vậy chỉ để khiến ông khỏi đề phòng. Để dụ ông ra đây gặp mặt và trao đổi để tìm cách hủy diệt sự nghiệp của Tucker. Tucker là một lão khốn, nhưng ông ta không phải kẻ phản bội. Ông mới là kẻ phản bội.”

Whitcomb từ từ đứng dậy và nhìn xuống Robie. “Tôi không thể tả xiết nỗi thất vọng của tôi về cậu. Nhưng tôi cảm thấy bị xúc phạm còn nhiều hơn là thất vọng.”

“Tôi đã dành cả đời mình giết những kẻ xấu xa. Hết con quỷ này đến con quỷ khác. Hết kẻ khủng bố này đến kẻ khủng bố khác. Tôi giỏi làm việc ấy. Và tôi muốn tiếp tục được làm việc.”

“Sau những lời buộc tội ngày hôm nay, tôi không nghĩ cậu sẽ có thể tiếp tục.”

“Ông đã hết kiên nhẫn rồi sao? Không muốn đợi những người như tôi tiếp tục nổ súng sao? Muốn dọn sạch bàn cờ chỉ trong một nước sao?”

“Nếu cậu có bằng chứng, hãy đưa ra đây.”

“Chúng ta có bác sĩ Meenan ở đây. Meenan sẽ làm chứng rằng cô ấy đã trực tiếp làm việc với ông để dựng nên kế hoạch này. Và rằng cô ấy đã cài thiết bị định vị vào người tôi theo lệnh của ông.”

Whitcomb trừng mắt nhìn Meenan đầy hăm dọa, “Cô ta làm vậy sẽ là nói dối, sẽ bị buộc tội

khai man và sẽ bị tổng vào tù ngồi bóc lịch một thời gian dài.”

“Tôi không nghĩ việc này sẽ được đưa ra tòa.”

“Một khi Tổng thống nghe chuyện này, tôi cược rằng...”

Robie cắt ngang lời ông. “Tổng thống đã được nghe báo cáo. Những gì tôi vừa nói, ông ấy đã được nghe. Việc tôi gặp ông ở đây là theo lời đề nghị của Tổng thống.”

“Đề nghị của Tổng thống?” Whitcomb ngậy người nói. Robie gật đầu.

“Nhưng không có bằng chứng buộc tội tôi.”

“Ngoài Meenan vẫn còn bằng chứng khác. Có lẽ ông nên ngồi xuống trước khi ngã gục ra đó.”

Hai chân run rẩy; Whitcomb ngồi xuống ghế băng. “Cậu nói cậu không nghĩ việc này sẽ được đưa ra tòa?”

“Quá nhiều tử nhục cho đất nước. Chúng ta không muốn điều đó xảy ra. Còn rất nhiều kẻ khủng bố ngoài kia. Việc này sẽ ảnh hưởng đến khả năng truy quét bọn chúng của chúng ta. Ông không muốn vậy, phải không?”

“Không, dĩ nhiên không.”

Robie ngược lên nhìn Meenan. “Cảm ơn cô. Có người đang đợi cô ở kia.” Anh chỉ về hướng hai người đàn ông mặc vét đang lớn vờn phía bên trái của anh.

Sau khi cô ta bỏ đi, Robie nói, “Nhân tiện, lực lượng an ninh của ông đã bị thải hồi.”

Whitcomb liếc về hướng ông ta đã đến. “Tôi hiểu.”

“Chúng tôi cần đơn xin từ chức của ông.”

“Đó cũng là đề nghị của Tổng thống?” Whitcomb buồn tủi nói.

“Cứ cho rằng ông ấy đã không từ chối khi kiến nghị này được đưa ra.” Robie nhìn ông. “Ông có biết Joe Stockwell không?”

Whitcomb chậm rãi lắc đầu. “Không biết trực tiếp.”

“Một cảnh sát về hưu. Một người tốt. Ông ấy biết Kent. Joe đã gây dựng lòng tin của Kent hòng tìm hiểu chuyện gì đang diễn ra. Ông đã ra lệnh giết ông ấy. Và một phụ nữ tên Gwen. Một bà lão tốt tính. Và cựu điệp viên Mike Gioffre. Họ đều là những người quan trọng đối với bạn của tôi.”

“Người bạn đó là ai?”

Robie biết Whitcomb đã rõ câu trả lời. Robie chỉ về phía tay phải của anh. “Cô ấy.”

Whitcomb nhìn về hướng Robie chỉ.

Jessica Reel đứng cách họ chừng ba mét, mắt cô không nhìn gì khác ngoài Whitcomb.

Robie đứng dậy và đi trên con đường mòn dẫn tới lối ra. Anh không hề nhìn lại.

Hòn đảo nhỏ lênh đênh giữa một triệu người dân giờ chỉ còn hai người bọn họ.

Gus Whitcomb và Jessica Reel đang cầm trên tay khẩu súng ngắn.

Để giữ lại danh dự, Whitcomb không hề tỏ ra sợ hãi.

“Tôi đã trải qua chinh chiến, cô Reel,” ông ta nói như phân trần khi cô tiến lại gần hơn. “Tôi đã chứng kiến nhiều người chết. Bản thân tôi cũng đã suýt bỏ mạng nhiều lần. Dĩ nhiên cô không bao giờ quen với cảm giác ấy. Nhưng sự choáng váng cũng đã giảm thiểu đi đôi chút.”

“Gwen Jones, Joe Stockwell, và Michael Gioffre đã chết,” cô đáp. “Ông đã ra lệnh giết họ.”

“Phải, tôi đã. Nhưng thế giới là một nơi phức tạp, cô Reel.”

“Và nó cũng cực kì đơn giản.”

“Cô nhìn nó ở những góc độ khác. Cô nghĩ đã nhìn thấy một cơ hội cải tạo. Một sự cải tạo vĩ đại. Và đôi khi cô nắm lấy nó. Đó là những gì chúng tôi đã làm. Chúng tôi đã mệt mỏi với các cuộc chém giết, với sự hỗn loạn, và luôn luôn ở bên bờ vực thẳm. Chúng tôi chỉ muốn có một thế giới yên bình hơn, ổn định hơn bằng cách để cho những người chúng tôi có thể đàm phán lên nắm quyền. Một vài mạng sống đổi lấy cả triệu người? Làm sao điều ấy có thể là sai trái?”

“Tôi không đứng đây để xét xử những gì ông đã làm. Đó không phải việc của tôi.” Cô nhấc súng lên. “Hắn phải có những tên khác ngoài những kẻ chúng tôi đã biết. Chúng là ai?”

Ông ta lắc đầu và mỉm cười dứt khoát. “Cô muốn tôi quỳ hay đứng đây? Bất kể cô nói gì tôi cũng sẽ làm. Xét cho cùng, cô mới là người có súng.”

“Còn ông có gia đình.”

Lần đầu tiên Whitcomb lộ vẻ lo lắng. “Họ không biết gì về việc này cả.”

“Tôi không bận tâm.”

“Tôi xin cô đừng làm hại họ. Họ vô tội.”

“Gwen cũng vô tội. Cả Joe và Mike nữa. Họ cũng có gia đình của mình.”

“Cô muốn gì?”

“Còn ai đứng đằng sau kế hoạch này?”

“Tôi không thể nói.”

“Vậy tôi sẽ bắt đầu từ con gái lớn của ông. Cô ta sống ở Minnesota phải không? Sau đó sẽ là vợ ông. Rồi đến em gái ông. Và tôi sẽ tiếp tục cho đến khi không còn một ai sống sót.” Cô giơ khẩu súng vào đầu ông ta. “Còn ai nữa?” cô hỏi

“Không quan trọng. Họ không ở đất nước này, hoàn toàn không thể đụng tới.”

“Còn ai nữa? Tôi sẽ không hỏi lại.”

Whitcomb cho cô biết ba cái tên.

Cô nói, “Chúc mừng, ông vừa cứu sống gia đình mình.”

“Cô thể với tôi rằng cô sẽ không làm hại họ chứ?”

“Phải. Và không như một số người, tôi biết giữ lời hứa.”

“Cảm ơn cô.”

“Còn một điều nữa. DiCarlo thì sao?”

“Bà ấy đã tiến rất gần đến sự thật. Việc đó khiến tôi đau lòng, nhưng không còn cách nào khác.”

“Ông là một thằng khốn.”

“Đứng hay quỳ?” ông ta hỏi.

“Tôi không quan tâm. Nhưng tôi muốn ông nhắm mắt lại.”

“Sao cơ?”

“Nhắm mắt lại.”

“Tôi không ngại nhìn cô giết tôi,” Whitcomb đáp.

“Không phải vì ông. Là vì tôi.”

Whitcomb nhắm mắt lại và đợi cuộc sống của mình kết thúc.

Khi vài phút trôi qua mà vẫn không có tiếng súng vang lên, Whitcomb mở mắt.

Hòn đảo giờ chỉ còn lại một người.

Jessica Reel đã biến mất.

CHƯƠNG 81

“Tôi không thể bóp cò,” Reel nói với Robie.

Đó là buổi chiều cùng ngày. Họ đang ngồi trong căn hộ của Robie. Reel có vẻ hoàn toàn suy sụp.

“Lệnh hành quyết đã được phê chuẩn,” anh nói.

“Tôi biết nó đã được phê chuẩn.” Cô ngập ngừng. “Tôi đã ra lệnh cho ông ta nhắm mắt lại. Giống như anh ra lệnh cho tôi. Khi ông ta mở mắt, tôi đã biến mất.” Cô ngược lên nhìn anh. “Cũng giống như anh đã biến mất.”

“Đó là lựa chọn của cô. Nhưng phải nói rằng tôi khá ngạc nhiên.”

Cô thở dài. “Anh đã để tôi sống, Robie, khi mà những gì anh là suốt mười năm qua nói với anh rằng hãy bóp cò.”

Robie ngồi xuống bên cạnh cô. “Cô không đáng phải chết, Jessica.”

“Tôi đã giết người. Cũng như Whitcomb.”

“Đó là hai việc khác nhau.”

Cô bật lại, “Về cơ bản chúng là một.”

Robie giữ im lặng.

Reel đưa tay quệt lên mặt. “Ông ta chỉ là một ông lão mệt mỏi, đứng trơ trơ ra đó. Và ông ta đã không sợ chết.” Cô đứng dậy, đi tới cửa và nhìn ra ngoài, tựa trán vào cửa kính lạnh toát. “Tôi không thể bóp cò, Robie, mặc dù rất muốn.”

“Whitcomb không chỉ là một ông lão mệt mỏi. Ông ta là một cầu thủ xuất sắc trên sân cỏ. Gus là một người đáng gờm trong những ngày vinh quang của ông ta. Và trong thời gian nhậm chức Cố vấn An ninh Quốc gia, ông ta đã chỉ huy nhiều vụ ám sát các thành viên của những tổ chức khủng bố hơn bất kỳ người tiền nhiệm nào. Ông ta luôn nhằm vào điểm chí mạng của địch thủ mà tấn công. Gus không phải là một người mà cô muốn đối đầu. Kent đã nhận ra điều đó. Decker cũng vậy.”

“Anh nói với tôi những điều này để làm gì?” Reel hỏi.

“Để cô biết rằng cô có nhiều lòng trắc ẩn hơn ông ta, và hơn tôi. Nếu là tôi, tôi sẽ ra tay mà không hề nghĩ ngợi. Whitcomb cũng sẽ làm vậy với cô.”

“Chuyện gì sẽ xảy ra với ông ta?”

Robie nhún vai. “Không phải vấn đề của chúng ta. Tôi không nghĩ ông ta sẽ được hầu tòa. Còn cô?”

“VẬY...?”

“VẬY CHỈ VÌ CÔ KHÔNG BÓP CÒ, KHÔNG CÓ NGHĨA NGƯỜI KHÁC CŨNG SẼ LÀM ĐIỀU TƯƠNG TỰ. HOẶC CÓ THỂ HỌ SẼ CHO ÔNG TA NGỒI TÙ MỤC XƯƠNG Ở GITMO^[18].”

“Ông ta giữ vị trí quá quan trọng để ra đi như vậy. Giới truyền thông sẽ không để yên.”

“Không thể kiểm soát giới truyền thông. Nhưng hãy cùng hi vọng rằng sẽ không có nhân vật quan trọng nào khác mưu đồ thực hiện kế hoạch tương tự.”

“VẬY CHUYỆN GÌ SẼ XẢY RA VỚI TÔI?” CÔ HỎI.

Robie đã biết trước sẽ có câu trả lời. Đó là điều dễ hiểu. Nhưng anh không chắc mình biết câu trả lời.

“Việc họ cử cô đi thủ tiêu Whitcomb nói với tôi rằng mọi chuyện đã trở lại như cũ.” Anh cúi xuống nhìn cô. “Đó có phải điều cô muốn?”

“Tôi không biết. Và tôi không chắc mình sẽ biết. Nếu tôi không thể ra tay sát hạ Whitcomb, ai có thể đảm bảo tôi sẽ lại có thể ra tay sát hạ các mục tiêu khác?”

“Cô là người duy nhất có thể trả lời câu hỏi ấy.”

“Tôi không nghĩ mình có thể.”

“Còn có một tin tốt lành.”

“Là tin gì?”

“Janet DiCarlo đã tỉnh.”

Reel tròn mắt. “Robie, có thể vẫn còn những kẻ khác ngoài kia, nếu chúng biết tin ấy, DiCarlo sẽ chết ngay...”

Anh giơ tay lên cản lại. “Bà ấy sẽ không hề hấn gì.”

“Tại sao?”

“Xuất huyết não. Bà ấy không... bà ấy sẽ không bao giờ có thể hồi phục hoàn toàn.”

“Anh gọi đó là tin tốt lành?”

“Bà ấy sẽ sống.” Anh ngập ngừng. “Cô có muốn gặp bà ấy không?”

Reel gật đầu.

Hai tiếng sau họ đứng bên cạnh giường bệnh của Janet DiCarlo. Tóc bà đã bị cạo trọc và các vết chỉ sâu hằn rõ trên sọ - kết quả của cuộc đại phẫu thuật nhằm giải phóng áp lực não. Mắt bà đang mở và nhìn chăm chăm vào họ.

Reel cầm lấy tay bà. “Xin chào, Janet,” cô nói bằng giọng khàn đục. “Cô có nhận ra cháu không?”

DiCarlo nhìn lên, nhưng không có dấu hiệu nào trên khuôn mặt bà cho biết bà nhận ra cô.

“Tên cháu là ...” Reel ngập ngừng. “Cháu là một người bạn cũ. Một người từng được cô giúp đỡ rất lâu trước đây.”

Reel cúi xuống nhìn khi thấy DiCarlo bóp nhẹ các ngón tay của cô. Reel mỉm cười.

“Rồi cô sẽ ổn thôi,” cô nói.

Reel nhìn sang Robie. “Chúng ta sẽ ổn thôi.”

Không, chúng ta sẽ không ổn, Robie nghĩ thầm.

Vài giây sau, điện thoại của anh rung lên. Anh nhìn xuống màn hình. Tin nhắn ngắn gọn nhưng đi thẳng vào vấn đề.

Họ được triệu tập.

Vậy là đã bắt đầu.

CHƯƠNG 82

Phòng họp có vẻ quá nhỏ để chứa tất cả những người đang có mặt. Ngồi một bên bàn là Robie và Reel. Đối diện là Evan Tucker, Áo Xanh, và Cố vấn An ninh tạm thời, Josh Potter, trẻ hơn Gus Whitcomb rất nhiều, chưa đến năm mươi tuổi. Robie không hề ghen tị với sự bổ nhiệm.

Tucker đẩy chiếc USB qua bàn. Robie và Reel nhìn nó nhưng không ai nhúc nhích để nhặt nó lên.

Tucker nói, “Nhiệm vụ mới.”

“Cho cả hai người,” Potter bổ sung.

Tucker nói, “Chúng tôi sẽ cho cô cơ hội thứ hai, Reel.”

“Tôi chưa bao giờ cầu xin cơ hội đó.”

“Để tôi nói thẳng. Chúng tôi sẽ cho cô một cơ hội duy nhất. Vì Chúa, cô đã ám sát hai nhân viên của CIA. Cô đáng bị ngồi tù. Cô có biết lời đề nghị này hào phóng đến mức không thể tưởng tượng nổi rồi không?”

Potter đằng hắng rồi ngồi thẳng dậy. “Xin cho phép tôi nói rằng tình hình hiện tại rất đặc biệt và tất cả mọi người có mặt tại đây đều đang phải chịu một áp lực cực kỳ to lớn. Với tư cách một người mới nhậm chức, tôi cũng muốn nói thêm rằng tạm gác lại mọi chuyện là mục tiêu hàng đầu. Tôi nghĩ mọi người đều đồng tình.”

Reel nói, “Gelder và Jacobs là những kẻ phản bội. Tôi chỉ không đợi lệnh thanh trừng mà thôi. Tôi cuộc trước sau gì cũng sẽ có.”

Áo Xanh nói thêm, “Và tổ chức đã vén được màn bí mật, lộ ra mối liên quan giữa hai người bọn họ với âm mưu này. Sam Kent đã để lại một số tài liệu. Nên những gì cô Reel làm đều là vì đất nước.”

“Vớ vẩn!” Tucker bực tức gất. “Cô là một kẻ giết người, Reel, không gì có thể thay đổi điều ấy.”

“Lời phản đối của ông đã được cân nhắc, ông Giám đốc,” Potter nhẹ nhàng nói. “Nhưng lời đề

ngộ đã được đưa ra bởi cấp lãnh đạo cao hơn bất kì ai có mặt trong căn phòng này. Nên hãy tập trung vào việc ấy thay vì đàm luận vấn đề đạo đức.”

Robie không nhìn Tucker hay Potter. Anh chỉ nhìn vào Áo Xanh.

Và Áo Xanh đang viết nguệch ngoạc lên một mẫu giấy.

Robie không nghĩ đó là một dấu hiệu tốt.

Robie nói, “Hãy tóm tắt qua cho chúng tôi biết.”

“Như tôi đã nói, cơ hội thứ hai,” Tucker đáp. “Còn nhớ Ahmadi chứ? Ở Syria? Hắn vẫn còn sống sờ sờ ra đó. Và chúng tôi cần phải loại bỏ hắn.”

“Có hơi mạo hiểm để ra tay vào lúc này,” Robie nói.

“Nếu cô ta làm nhiệm vụ của mình thay vì bắn Doug Jacobs từ đằng sau thì chúng ta đã không cần phải ngồi đây mà tranh cãi,” Tucker gầm gừ. “Tình hình đã tiến triển phức tạp. Chúng tôi tin rằng Ahmadi đang bắt tay với Al-Qaeda và sẽ sớm đào tạo, cung cấp nguồn lực cho bọn chúng, rồi chính thức tiến tới các quốc gia khác một khi hắn lên nắm quyền. Không thể để điều đó xảy ra.”

“Cả hai chúng tôi cùng thực hiện nhiệm vụ?” Reel vừa quan sát Tucker vừa hỏi.

Tucker xòe tay, nói, “Như Robie đã đề cập, ra tay lúc này khá mạo hiểm. Chúng tôi nghĩ tỉ lệ thành công sẽ cao hơn nếu cả hai cùng tham gia.”

“Ai trong chúng tôi sẽ là người ra tay?” Robie hỏi.

Potter chỉ vào Reel. “Cô ấy. Cậu sẽ hỗ trợ.”

“Cô ta phải hoàn thành điệp vụ, Robie,” Tucker bổ sung. “Đó là thoả thuận chính thức. Nếu cô ta làm được, mọi tội lỗi sẽ được xoá bỏ.”

“Tôi muốn điều đó được viết ra,” Reel nói.

“Viết?” Tucker giễu. “Cô là người ở đâu đến mà đòi hỏi chuyện nực cười ấy.”

“Ở nơi có tên Tôi không tin ông,” cô đáp.

“Cô làm quái gì có quyền lựa chọn,” Tucker gầm lên.

Potter giơ tay ngăn lại. “Thôi được rồi, có thể tôi sẽ xem xét.”

“Không cần biết các ông sẽ làm gì. Tôi muốn có một người đủ thẩm quyền đứng ra làm chứng rằng các ông sẽ giữ lời hứa.”

“Chúng tôi có thể tống cô vào tù,” Tucker nói. “Vậy nên cô nghĩ thế nào về thoả thuận đi giết Ahmadi hoặc mục xương trong tù?”

Reel nhìn Potter. “Ông định xem xét thế nào?”

“Cô muốn người có thẩm quyền cao đến mức nào đứng ra chứng thực?” Potter hỏi.

“Cao hơn tất cả các ông,” cô nói.

“Đó là một danh sách rất ngắn.”

“Ông tưởng tôi không biết điều ấy sao?”

Potter nhìn Tucker, ông ta đang ngồi tựa lưng ra sau, tay khoanh trước ngực, đung đưa ghế, ngửa đầu nhìn trần nhà, hết như một đứa trẻ quá khổ vừa bị tước mất hộp bút màu.

“Được rồi,” Potter đáp. “Thoả thuận vậy đi.”

Reel nhận chiếc USB. “Rất vui được thương lượng với các ông.”

Cô và Robie đứng dậy ra về.

“Robie, dừng lại đã,” Tucker nói. “Chúng tôi có chuyện riêng cần thảo luận với cậu.”

Reel nhìn Robie và nhún vai. “Tôi sẽ đợi bên ngoài.”

Cô bỏ đi.

Tucker vẫy tay ra hiệu cho Robie ngồi xuống trở lại. “Cô ta là một mối đe dọa.”

“Tôi không nghĩ vậy,” Robie đáp. “Và tại sao các ông cử tôi đi theo? Cô ấy không cần người hỗ trợ.”

“Vì cậu phải đảm bảo rằng cô ta sẽ quay trở lại. Cô ta phải chịu trách nhiệm cho tội ác của mình,” Tucker đáp.

“Ý ông là tội giết những kẻ phản bội?”

“Ý tôi là tội sát hại hai điệp viên của tôi.”

“Còn thoả thuận mà các ông vừa đồng ý với cô ấy.”

Tucker lộ vẻ đắc thắng, “Không có thoả thuận nào cả.”

Robie liếc nhìn Potter. “Ông vừa bảo với cô ấy rằng thoả thuận sẽ thành hiện thực.”

Potter có vẻ không thoải mái. “Tôi thường là người biết giữ lời hứa, Robie. Nhưng việc này nằm ngoài thẩm quyền của tôi.”

Tucker chìa một ngón tay vào Robie. “Nói trước, nếu cậu cho cô ta biết sự thật, cậu sẽ bị tống vào tù cho đến tận ngày là đời. Chúng tôi có đầy đủ bằng chứng. Cậu đã bắt tay và xúi giục kẻ thù, cụ thể là Jessica Reel.”

Robie nhìn sang Áo Xanh, ông vẫn đang nguệch ngoạc viết lên mẫu giấy của mình. “Còn ông nghĩ sao?” anh hỏi.

Áo Xanh nhìn lên, cân nhắc trong giây lát. “Tôi nghĩ cậu nên đi. Và làm nhiệm vụ của mình.”

Robie và Áo Xanh nhìn vào mắt nhau một hồi lâu. Rồi Robie đứng dậy. “Hẹn gặp lại các ông dưới địa ngục,” anh nói, trước khi bước ra khỏi cửa.

Áo Xanh bắt kịp Robie trước khi anh rời khỏi toà nhà.

“Những lời vớ vẩn ấy có thực sự là ý kiến của ông không?” Robie hỏi.

“Đó thực sự là lời khuyên tốt nhất tôi có thể cho cậu trong hoàn cảnh này.” Ông chìa tay ra. “Chúc cậu may mắn.”

Robie ngập ngừng rồi bắt tay ông.

Áo Xanh bỏ đi và Robie rời khỏi toà nhà.

Reel nói, “Họ muốn gì ở anh?”

“Chẳng có gì quan trọng, giờ thì tôi đã biết.”

“Biết gì?”

Robie chìa ra tờ giấy mà Áo Xanh đã nhét vào tay anh lúc họ bắt tay nhau.

Reel nhìn dòng chữ Áo Xanh đã viết trong đó. Nó được viết bằng chữ thường.

Cô ngẩng lên nhìn Robie. Họ đều biết chính xác dòng chữ có nghĩa gì.

“Hai mang,” Reel nói.

“Hai mang,” Robie lặp lại.

CHƯƠNG 83

Phòng chỉ huy nhỏ và chỉ chứa ít người được chọn cho điệp vụ đặc biệt này.

Potter, Cố vấn An ninh Quốc gia. Tucker, Giám đốc Cục Tình báo Hoa Kỳ. Nhân vật số hai mới của CIA, có vẻ hơi sợ sùng, vì hai người tiền nhiệm một bị giết, một bị thương tật vĩnh viễn. Bộ trưởng Bộ Nội an. Một vị tướng ba sao, tóc bạc trắng, thân thể thẳng đờ đến từ Lầu Năm Góc. Và Áo Xanh.

Trên một bức tường là một số lượng lớn những màn hình khổng lồ để truyền hình ảnh trực tiếp từ vệ tinh xuống. Các vị chỉ huy ngồi yên vị trên những chiếc ghế thoải mái vây quanh một chiếc bàn hình vuông. Một chai nước đặt trước mặt mỗi người. Trông họ chẳng khác gì đang chuẩn bị theo dõi các trận đấu bầu dục. Hay một loại trận đấu khác đang diễn ra ở nửa bên kia địa cầu.

Potter kiểm tra một trong những chiếc đồng hồ điện tử treo trên tường. “Một giờ nữa,” ông ta nói, và Tucker gật đầu.

“Mọi thứ đã sẵn sàng rồi chú?” vị tướng ba sao hỏi.

“Đã sẵn sàng.” Tucker đáp. Ông ta đeo tai nghe và nhận tin hiệu liên lạc từ các nguồn tin. Đó không phải điều dễ dàng ở một nơi như Syria, nhưng nước Mỹ có đủ sức mạnh để làm bất cứ việc gì ở bất cứ nơi đâu.

Ông ta nhấn nút trên bộ điều khiển đặt trước mặt và một trong số các màn hình hiện lên hình ảnh điểm đặt súng được đặt trong một toà nhà bỏ trống ở trung tâm Damascus.

“Rất may người của Ahmadi đã không biết đến vụ ám sát thất bại,” Tucker nói. “Trong năm mươi bảy phút nữa, hắn sẽ nằm trong tầm ngắm một lần nữa.”

“Khi nào Reel sẽ đến nơi đặt súng?” Potter hỏi.

“Mười phút nữa,”

“Còn Robie?”

“Vị trí quan sát của cậu ta được đặt bên đường, đối diện với nơi Ahmadi sẽ bước xuống.”

“Còn lối thoát của họ?” Bộ trưởng Bộ Nội an hỏi.

“Đã được thu xếp và chuẩn bị kỹ càng. Chúng tôi tin rằng nó sẽ hoạt động hiệu quả,” Tucker lơ đãng đáp.

“Nhưng mọi việc đều có rủi ro,” Potter bổ sung. “Nhất là ở nơi ấy.”

Vị tướng ba sao gật đầu tán thành. “Cần phải rất can đảm để làm những việc người của các ông làm. Chỉ cử hai điệp viên với vũ khí đơn giản và không có viện trợ. Chúng tôi cũng điều quân của mình vào các tình huống gian nan, nhưng họ được trang bị vũ khí và nguồn lực dồi dào hơn nhiều. Và chúng tôi không bỏ người của mình ở lại.”

“Họ là những điệp viên giỏi nhất chúng tôi có,” Áo Xanh đáp, lườm Tucker rồi đến Potter.

“Hẳn rồi,” vị tướng ba sao đáp. “Chúc họ thượng lộ bình an.”

“Thượng lộ bình an.” Áo Xanh lập lại.

Một giọng nói vang lên trong tai Tucker. Ông ta quay qua những người khác và nói, “Robie vừa liên lạc. Cậu ta sẽ vào vị trí sau năm phút nữa. Reel sẽ đến nơi đặt súng sau bảy phút. Mọi việc có vẻ thuận lợi. Ahmadi chuẩn bị rời toà nhà chính phủ. Hẳn sẽ ra khỏi tầm ngắm trong bốn mươi tám phút. Rồi họ sẽ có hai phút để...”

Tucker ngừng nói vì một lí do dễ nhận thấy. Trên màn hình, đám đông bất chợt ủa ra khắp nẻo đường Damascus và gào thét. Đạn chỉ thiên không ngừng bắn. Còi rú thất thanh.

“Chuyện quái quỷ gì vậy?” Potter hét.

Tucker sững sờ trước những gì đang diễn ra trên màn hình.

Potter chớp lấy vai ông ta. “Chuyện gì vậy?”

Tucker nói với bộ đàm, yêu cầu lời giải thích về sự hỗn loạn đột ngột trên đường phố.

“Họ đang tìm hiểu. Vẫn chưa biết là chuyện gì.”

“Gọi cho Robie,” Potter yêu cầu. “Cậu ta đang ở ngay đấy.”

Tucker làm theo. “Robie không trả lời. Mất liên lạc với cậu ta rồi.”

“Vậy gọi Reel đi. Vì Chúa. Hãy gọi cho bất kì ai.”

“Nhìn kìa,” vị tướng ba sao nói.

Lực lượng an ninh Syria đang lớn vồn quanh cửa sổ của căn phòng nơi điểm đặt súng được thiết lập.

“Làm quái thế nào chúng tôi được đó nhanh đến vậy? Reel thậm chí còn chưa ở đây. Cô ta còn chưa nổ súng mà,” Bộ trưởng Bộ Nội an nói.

“Điệp vụ đã bị lộ,” Tucker nói. “Có lỗ hổng an ninh ở đâu đó.” Ông ta trao đổi một cái nhìn với Potter. “Điều này đáng lẽ không thể diễn ra.”

“Và Ahmadi đã tẩu thoát? Một lần nữa?” vị tướng ba sao cúi gập.

“Đáng lẽ hẳn không thể tẩu thoát,” Tucker lẩm bẩm qua hơi thở yếu ớt.

“Vì Chúa,” Potter nói. “Chúng ta không thể làm gì ra hồn sao?”

“Đợi chút,” Tucker nói, “Có tín hiệu đang truyền đến.”

Ông ta lắng nghe giọng nói trong bộ đàm. Vẻ mặt của ông ta chuyển từ lo lắng sừng sốt sang vui mừng tột độ.

“Nghe rõ,” ông ta nói.

“Chuyện gì đây?” Potter hét lên khi không thấy Tucker nói gì thêm.

Tucker quay sang những người khác, mặt ông ta trắng bệch. “Ahmadi đã bị bắn hạ ngay bên ngoài toà nhà chính phủ, trong lúc đang bước lên xe. Hẳn đã chết. Thông tin đã được xác nhận qua một nguồn tin đáng tin cậy.”

“Tạ ơn Chúa,” vị tướng ba sao nói. “Nhưng tôi không hiểu. Điệp vụ đã thay đổi sao? Vụ ám sát đáng lẽ phải diễn ra bên ngoài khách sạn.”

“Điệp vụ không thay đổi. Ít nhất không phải từ phía chúng ta,” Áo Xanh bình tĩnh nói.

Bộ trưởng Bộ Nội an nhìn chăm chăm vào lực lượng an ninh Syria đang dàn quân tại điểm đặt súng. “Điều tôi không hiểu là tại sao chúng có thể tìm tới nhanh đến vậy?” Ông ta quay sang Tucker. “Như thế chúng đã biết trước vụ ám sát sẽ diễn ra.”

“Như tôi đã nói, rò rỉ thông tin,” Tucker đáp, mặt vẫn trắng bệch như tượng.

“Nhưng Reel và Robie hẳn đã biết trước. Bởi vậy họ đã chuyển tới toà nhà chính phủ và thực hiện vụ ám sát tại đó,” Potter nhanh chóng giải thích.

“Nhưng điều này không hợp lí một chút nào cả,” vị tướng ba sao nói.

“Tại sao không?”

“Anh nói Robie vừa báo cáo lại. Cậu ta đã vào vị trí quan sát bên ngoài khách sạn. Và cậu ta cũng báo cáo rằng Reel sẽ có mặt sau mười phút nữa. Khách sạn và toà nhà chính phủ không hề

gần nhau. Tại sao cậu ta liên lạc với tổ chức một đảng và hành động một nẻo? Như thế cậu ta không tin tưởng...”

Vị tướng ba sao ngừng nói và quay lại nhìn màn hình, quan sát lực lượng an ninh Syria vẫn đang gào thét từ ban công của điểm đặt súng.

Rồi vị tướng ba sao nhìn Tucker với vẻ nghi ngờ.

Tucker quay sang Bộ trưởng Bộ Nội an và thấy ánh mắt ông ta cũng đang nhìn mình không rời.

Tucker chực nói điều gì đó rồi dừng lại. Tất cả những gì ông ta có thể làm là dán mắt vào màn hình.

Vị tướng ba sao nói, “Nhưng vụ ám sát đã thành công. Dưới tình huống khá bất thường. Đó là vụ ám sát tài tình nhất mà tôi từng được chứng kiến.”

“Tôi cũng vậy,” Bộ trưởng Bộ Nội an nói.

“Cả tôi nữa,” Potter để thêm một cách lơ bịch, và nhận được cái trừng mắt từ phía Tucker.

“Robie và Reel xứng đáng được đất nước này cảm ơn,” vị tướng ba sao nói chắc nịch.

Bộ trưởng Bộ Nội an bổ sung, “Và chúng ta sẽ đảm bảo rằng họ sẽ nhận được điều đó.”

“Nếu họ thoát khỏi Syria,” vị tướng dăm chiêu nói.

Nếu chúng toàn mạng thoát khỏi Syria, Tucker nghĩ thầm.

CHƯƠNG 84

Có thể nói Syria là một trong những nơi khó thoát nhất trên thế giới đối với một người da trắng. Người nước ngoài vốn là đối tượng bị nghi ngờ. Và người Mỹ thì bị ghét bỏ.

Các đặc vụ Mỹ vừa ám sát lãnh đạo tiềm năng của Syria chỉ có một kết cục bị tử hình và chặt đầu kéo lê trên phố.

Điều an ủi duy nhất là biên giới Syria không được bảo vệ nghiêm ngặt. Hệ thống an ninh mỏng và luôn thay đổi, cũng giống như tình hình chính trị tại đó - một trong những đất nước cấu thành nên “cái nôi của văn minh nhân loại.”

Robie và Reel rất hiểu điều này. Họ có cơ hội, dù là mỏng manh.

Reel đã nổ súng từ toà nhà đối diện nơi Ahmadi đang chuẩn bị bước lên chiếc limo của hắn. Sẽ dễ dàng nếu mặc burqa^[19] che hết mặt và tẩu thoát. Nhưng hầu hết phụ nữ Syria không mặc trang phục Hồi giáo truyền thống. Mạng che toàn bộ mặt đã bị cấm ở các trường đại học và một số nơi công cộng bởi chính phủ công giáo, những người cảm thấy đó là một rủi ro an ninh và cổ xúy cho chủ nghĩa cực đoan. Vì vậy mặc burqa sẽ gây chú ý thay vì giúp cô cải trang.

Nhưng cô vẫn có thể trùm một chiếc khăn và tạo các nếp nhăn lẫn các nếp cháy nắng giả. Bên dưới bộ áo chùng dài màu đen cô đã nhét lớp khung và các miếng lót nhằm độn thêm gần ba mươi cân cho thân hình của mình. Cô khom người bước đi và trông như thể đã gần bảy mươi.

Cô cầm giỏ đi chợ lên rồi ra khỏi phòng, kiên nhẫn đợi ở thang máy cùng một người đàn ông khác đã đang đứng sẵn ở đó. Thang máy mở cửa ra cho cô bước vào. Nó đi xuống. Khi tới tầng trệt, cô bước ra.

Cô bị đẩy sang một bên khi cảnh sát ủa vào toà nhà. Họ chụp lấy người đàn ông đã ở trong thang máy cùng với cô và kéo anh ta, cùng vài người Syria khác, đi theo. Họ rầm rập đi vào thang máy lẫn cầu thang bộ.

Reel đợi một lúc rồi tiếp tục đi. Khi cô ra tới bên ngoài, xe cảnh sát đã ở khắp nơi. Từng dòng người gào thét, khóc lóc. Còn những người khác diễu hành trên đường phố, đồng thanh la hò.

Một chiếc xe bắt lửa. Súng được kéo chốt và bắn chỉ thiên. Cửa sổ của các cửa hiệu bị đập vỡ. Có một vụ nổ nhỏ cuối con phố.

Reel đi theo một nhóm phụ nữ khác xuôi con phố và đi vào một con hẻm.

Trong các tình huống thông thường, đàn ông lục soát phụ nữ trên đường phố Syria là một điều không tưởng. Nhưng đây không phải là tình huống thông thường.

Cảnh sát tràn vào con hẻm và tóm lấy tất cả mọi người, kéo quần áo của họ, tìm kiếm vũ khí hoặc các dấu hiệu phạm tội khác. Một người đàn ông mang theo trong mình một con dao. Cảnh sát đã bắn vỡ đầu anh ta. Một người phụ nữ gào lên bỏ chạy. Cô ta bị bắn liên tiếp vào lưng rồi ngã xuống mặt đường nhựa, máu túa ra từ các vết thương.

Đám cảnh sát đang tiến đến gần Reel. Trông cô không giống một sát thủ. Trông cô như một bà lão béo mập. Nhưng đám cảnh sát không bận tâm. Khi chúng cách cô chỉ còn vài bước chân thì cô lùi lại.

Tay cô thò vào trong giỏ.

Chúng chuẩn bị bao vây lấy cô, súng của chúng đã được rút ra và đang chĩa vào cô.

Lưng cô chạm phải tường. Một tay cảnh sát giơ tay chụp lấy Reel. Một khi chúng nhìn thấy bộ khung, chuyện sẽ kết thúc. Chúng sẽ giết cô ngay tại chỗ.

Một giọng nói hét lên, vang tới tận con hẻm. Đám cảnh sát dừng lại, xoay người.

Giọng nói hét lên hết lần này đến lần khác bằng tiếng Ả Rập, “Đã bắt được tên sát thủ! Đã bắt được tên sát thủ!”

Nhóm cảnh sát quay người, chạy ngược qua con hẻm về phía giọng nói đó.

Đám đông ủa lại gần Reel, sụt sùi quỳ xuống bên cạnh những xác chết. Reel lùi lại, tránh xa khỏi đám đông và tìm cách lén vào một ngõ nhỏ bên hông.

Cô vội qua ngõ, ra tới một con đường khác, một con đường đông đúc. Taxi tấp lên vỉa hè và cô leo lên xe.

“Bà đi đâu?” tài xế có bộ râu quai nón hỏi bằng tiếng Ả Rập.

“Tôi nghĩ anh biết mà,” cô đáp lại bằng tiếng Anh.

Robie nhấn ga và chiếc xe phóng đi.

Anh liếc nhìn vào gương chiếu hậu? “Mém chút nữa nhỉ?”

“Mém chết,” cô đáp.

Cô rút chiếc điều khiển ra khỏi giỏ và giơ lên. “Món đồ chơi này đã phát huy tác dụng. Một khi tìm được nguồn phát ra giọng nói *Đã bắt được tên sát thủ*, chúng sẽ không lấy gì làm vui vẻ đâu.”

“Loa phát thanh nhỏ đặt trên đường luôn là một trò hữu ích,” Robie nói.

Khi xe rẽ, cô ném chiếc điều khiển ra ngoài cửa sổ.

Anh lại nhìn vào gương chiếu hậu và thấy đám đông đang tràn ra đường phía sau họ. “Chúng sẽ biết tên sát thủ đã trốn thoát. Chúng ta chưa được an toàn đâu.”

“Đối diện với sự thật đi, Robie, chúng ta sẽ không bao giờ được an toàn.”

“Chúng đã tìm thấy địa điểm đặt súng. Ngay cả khi cô không có mặt tại đó.”

“Chẳng có gì phải ngạc nhiên. Nhưng ít nhất việc đó cũng chứng thực thông tin mà ông già của anh đã nói với chúng ta về điệp vụ hai mang.”

“Tôi tự hỏi họ đã cảm thấy như thế nào khi theo dõi mọi chuyện từ phòng chỉ huy điệp vụ.”

“Một trong những nuối tiếc lớn nhất đời tôi sẽ là đã không được thấy vẻ mặt ấy của họ. Nhất là của Tucker.”

Anh rẽ phải rồi rẽ trái, rồi lại tăng tốc. Giao thông đã thoáng hơn. Nhưng Robie có thể hình dung ra những chốt kiểm soát giao thông đang được dựng lên ngay lúc này.

Từ Damascus đến Israel là một quãng đường ngắn, nhưng đó sẽ là lối thoát mà đám người Syria có thể dự đoán trước. Và đó cũng là lối thoát được CIA chuẩn bị sẵn. Nên lựa chọn ấy đã bị loại bỏ.

Quãng đường tới Amman, Jordan, dài hơn một trăm dặm. nhưng biên giới giữa hai nước đã được tăng cường với số điểm thông quan hạn chế. Nên lựa chọn ấy cũng bị loại bỏ.

Iraq nằm ở hướng Đông. Đường biên giới ở đó dài và có nhiều điểm giao quan. Nhưng cả Robie lẫn Reel đều không thấy lợi ích nào của việc lén qua biên giới phía Bắc của Iraq. Hẳn họ sẽ chỉ bỏ mạng ở đó.

Chỉ còn lại một lựa chọn. Thổ Nhĩ Kỳ, ở phía Bắc. Đường biên giới ở đó cũng tương đối dài, hàng trăm dặm. Thành phố lớn gần đây nhất của Thổ Nhĩ Kỳ là Mersin, cách khoảng hai trăm năm mươi dặm đường. Có một lộ trình ngắn hơn mà họ có thể đi, đó là băng qua một rẻo đất của Thổ Nhĩ Kỳ chọc vào Syria như một ngón tay cong queo, hơi chệch về hướng Bắc của Al

Haffah. Nhưng Mersin, mặc dù xa hơn, sẽ có nhiều lựa chọn cho họ đi tiếp từ đó, và thành phố lớn đồng nghĩa với việc dễ dàng trà trộn hơn. Chưa kể, Robie muốn giữ khoảng cách càng xa càng tốt với những tên Syria, xa hơn quãng đường mà ngón tay địa hình Thổ Nhĩ Kỳ cung cấp.

Nhưng họ phải đến được nơi đó trước đã.

Mặc dù vùng biên giới giữa hai nước có rất nhiều lỗ hổng, nhưng Syria và Thổ Nhĩ Kỳ cũng có những cuộc giao tranh không chính thức với nhau. Máy bay ném bom và các nhóm binh lính nổ súng vào nhau đã trở thành chuyện cơm bữa quanh khu vực biên giới. Cộng thêm nhiều hoạt động phạm pháp liên quan tới mua bán ma túy, vượt biên, mua bán vũ khí và các hoạt động buôn lậu khác quanh khu vực. Và lũ tội phạm thường chỉ có một phản ứng duy nhất dành cho các nhân chứng không may quấy rầy. Chúng giết họ.

“Tới Thổ Nhĩ Kỳ,” Robie nói.

“Tới Thổ Nhĩ Kỳ,” Reel lặp lại.

Cô không cởi bỏ lớp hoá trang. Chưa đến lúc. Cô có giấy tờ, phòng khi họ bị chặn lại, Cô chỉ có thể hi vọng như vậy đã đủ.

Khi Robie nhìn về phía trước, anh biết họ sắp bị kiểm tra.

Anh đã cạo đầu, để râu quai nón, và bôi đen khắp người. Đôi mắt màu xanh nước biển được che đậy bằng cặp kính áp tròng. Anh có thể nói thành thạo tiếng Ả Rập mà không hề có chút ngữ điệu của người phương Tây. Anh biết Reel cũng vậy.

Chốt an ninh đã được thiết lập nhanh hơn Robie nghĩ. Anh tự hỏi liệu thông tin hai mang có liên quan gì tới điều đó.

Các chốt an ninh ở Trung Đông điên loạn hơn rất nhiều so với bất kỳ nơi nào khác trên thế giới, sự hỗn loạn hầu như không được kiểm soát, súng được rút ra ngay lập tức nếu có điểm trình bày sai sót hoặc nếu bạn không vừa mắt họ, dù chỉ là một chút.

Robie dừng xe. Có ba chiếc ô tô và một chiếc xe tải đi trước mặt anh. Cảnh vệ đang kiểm tra những chiếc xe ấy, và Robie thấy một trong số chúng cầm mẫu giấy bóng trong tay.

“Chúng có ảnh của chúng ta,” anh nói.

“Dĩ nhiên rồi. Rất may, chúng ta không còn là chúng ta nữa.”

Cảnh vệ đi tới chiếc taxi. Một trong số chúng hét vào mặt Robie. Anh xuất trình giấy tờ, và hấn cẩn thận kiểm tra. Một tên cảnh vệ khác thò đầu vào cửa sau và thét vào mặt Reel. Cô cúi mặt xuống, chìa giấy tờ, rụt rè đáp trả. Hấn nhìn vào giỏ đồ của cô và thấy một chồng bánh mì,

một túi lạc, một giỏ mật ong và một chai ốt.

Chúng kiểm tra xe, không tìm thấy điều gì bất thường.

Tên cảnh vệ đầu tiên nhìn Robie dò xét và thậm chí còn kéo kéo bộ râu quai nón ngắn của anh. Nó vẫn nguyên vẹn trên khuôn mặt anh. Robie la lên đau đớn, gã đàn ông phá lên cười rồi ra lệnh cho anh tiếp tục đi qua chốt an ninh.

Robie gài số rồi lái đi.

Họ ra khỏi Damascus, Robie nhằm hướng Bắc thẳng tiến. Sau gần hai trăm dặm, họ đến ngoại ô Aleppo, thành phố đông dân nhất của Syria. Trời đã tối và họ lên được vào Aleppo mà không gặp phải trở ngại gì.

Họ đã chuẩn bị một ngôi nhà trú ẩn an toàn ở đó. Họ thay đồ, ăn uống, rồi nghỉ ngơi chuẩn bị cho chuyến hành trình tiếp theo.

Sáng hôm sau, họ phóng xe đạp đi cùng một nhóm lữ khách vượt qua Bắc Syria tới biên giới Thổ Nhĩ Kỳ cách đó năm mươi dặm đường. Thông thường chuyến đi sẽ mất khoảng ba ngày, một chuyến du ngoạn thanh bình ghé qua các khu di tích cổ và vùng quê đẹp đẽ.

Họ tới Nhà thờ Thánh Simeon Stylites, nơi nhóm lữ khách du ngoạn bằng xe đạp dừng lại để nghỉ đêm theo lịch trình.

Robie và Reel không nghe theo lựa chọn đó. Họ rời đoàn và tiếp tục đạp xe đi, qua Midanki, vượt qua một số con dốc kinh hoàng khiến cho họ mệt lả, rồi lao hết tốc lực xuống dốc tiến tới Azaz.

Họ tiếp tục đi tới Thổ Nhĩ Kỳ, vượt qua biên giới lúc nửa đêm. Họ ngấm những chiếc phi cơ quân sự đang gầm rú trên đầu hòng thả bom phá huỷ mục tiêu dưới đất. Tiếng súng cũng vang lên rền rĩ trong đêm, nhưng họ lờ chúng đi và tiếp tục đạp.

Hai ngày sau, họ đạp xe tới ngoại ô Mersin. Một ngày sau họ lên phà băng qua Địa Trung Hải để tới Hi Lạp, rồi từ đó họ bay về phía Tây. Họ đáp xuống Mỹ một tuần sau khi thi thể đầy máu của Ahmadi ngã xuống mặt đường ở Damascus.

Ngay khi vừa về tới Mỹ, Robie gọi một cuộc điện thoại. “Chúng tôi tới đây,” anh nói. “Hãy chuẩn bị sẵn bánh tiếp đón chúng tôi.” Rồi anh cúp máy.

Evan Tucker chậm rãi đặt điện thoại xuống.

CHƯƠNG 85

Hầu hết các lễ trao huân chương của CIA đều được tổ chức trong bí mật. Đó là lẽ tự nhiên của ngành. Đặc biệt là buổi lễ này.

Thành phần tham dự bao gồm Đội Đặc Nhiệm trực thuộc Cục Tình báo Trung Ương CIA. Cụ thể hơn là Đơn vị Đặc chủng. Họ là những người giỏi nhất trong số các điệp viên giỏi nhất, đi khắp thế giới thực thi các nhiệm vụ mà nước Mỹ giao cho, hoặc bằng vũ lực hoặc bằng cách đặt mình vào những hoàn cảnh nguy hiểm bậc nhất hòng thu thập tin tức tình báo. Họ là lực lượng tình báo tinh nhuệ nhất của nước Mỹ, nếu không muốn nói là của thế giới. Hầu hết các thành viên đều được lựa chọn từ nhóm binh chủng xuất sắc nhất. Hầu hết nhưng không phải tất cả.

Buổi lễ được tổ chức trong một căn phòng dưới tầng hầm ở cứ địa của tổ chức tại Camp Peary, Williamsburg, bang Virginia. Có vẻ như khá phù hợp khi sự kiện được tổ chức dưới lòng đất, trong bóng tối, và phần còn lại của thế giới chẳng hề hay biết.

Ngoài sự có mặt của hơn hai chục người khác còn có Evan Tucker, Cố vấn An ninh Quốc gia Potter, vị tướng ba sao, và Bộ trưởng Bộ Nội an, những người đã theo dõi điệp vụ Damascus. Và Áo Xanh.

Robie và Reel, mỗi người đều được trao tặng Huân chương Bội tinh Tình báo Hạng nhất, loại huân chương hàng đầu của CIA, tương đương với Huân chương Anh dũng Bội tinh Hạng nhất của ngạch quân đội và thường được trao tặng sau khi chết. Nó chỉ được trao tặng cho những hành động anh dũng vượt bậc trong các tình huống cực kỳ nguy hiểm.

Evan Tucker đọc trích dẫn những thành tích không chỉ ở Syria mà còn cả ở Canada của Reel và Robie. Rồi họ tiến lên phía trước để nhận huân chương.

Khi Tucker trao huân chương cho Reel, ông ta rít lên, “Chuyện chưa kết thúc ở đây đâu.”

“Rõ ràng là vậy,” cô đáp.

Đến lượt Robie, ông ta nói thêm, “Bạn cần phải lựa chọn sẽ đi theo phe nào, Robie.”

“Ông cũng vậy,” Robie đáp. “Và hãy chọn lựa cho sáng suốt.”

Robie và Reel rời buổi lễ cùng nhau. Khi họ ra tới bên ngoài, Áo Xanh đã đứng sẵn đợi họ.

“Cảm ơn thông tin của ông,” Robie nói khẽ.

“Tôi chỉ thực hiện bốn phận của mình thôi.”

“Tucker không được hài lòng cho lắm.”

“Khó mà nói trước ông ta sẽ được lãnh đạo tổ chức bao lâu nữa,” Áo Xanh đáp.

“Tính bằng ngày?”

“Có thể. Ông ta không hẳn là một giám đốc xuất sắc.”

“Ông nên cân nhắc vị trí đó.”

Áo Xanh lắc đầu. “Không, cảm ơn. Không có nó tôi cũng đã đủ già người đi rồi.”

Robie và Reel lái xe ra khỏi Camp Peary rồi tiến về hướng Bắc. Không ai trong số họ nói gì vì không ai có gì để nói. Những tuần vừa qua đã đẩy họ tới giới hạn của mình. Họ đã kiệt quệ cả về thể chất lẫn thần trí.

Khi về tới D.C, Robie khiến cô ngạc nhiên khi nói, “Tôi muốn cô gặp một người.”

Anh lái xe tới một toà nhà và đậu bên lề đường. Khoảng mười phút sau đám đông bắt đầu ủa ra, mang theo những chiếc ba lô nặng trĩu.

Khi nhìn thấy cô bé, Robie bước ra khỏi xe và vẫy tay gọi cô bé lại. Julie Getty cẩn trọng bước tới.

“Chú đang làm gì ở đây?” cô bé hỏi.

“Trước thì cháu kêu ca chú không chịu ghé thăm, giờ chú ghé thăm cháu cũng lại kêu ca sao?”

Julie nhìn vào trong xe. “Ai thế?”

“Lên xe đi rồi cháu sẽ biết.”

“Jerome sắp đến đón cháu.”

“Không. Chú đã gọi cho chú ấy và thông báo rằng chú sẽ tới đón cháu.”

Họ trèo lên xe rồi Robie nói, “Julie, đây là Jessica; Jessica, đây là Julie.”

Hai người gật đầu với nhau rồi cùng nhìn Robie với vẻ dò hỏi khi anh khởi động xe.

“Chúng ta đi đâu đây?” Reel hỏi.

“Đi ăn tối.”

Julie nhìn Reel nhưng cô chỉ biết nhún vai.

Robie đưa họ tới một nhà hàng ở Arlington. Khi họ ngồi xuống, Julie hỏi Reel, “Cô và Will thế nào vậy?”

“Bạn bè thôi.”

“Hai người làm việc cùng nhau sao?”

“Đôi khi.”

“Cháu biết chú ấy làm gì,” cô bé nói thẳng.

Reel đáp, “Vậy thì cháu cũng biết đôi khi chú ấy chẳng khác gì một cái nhọt ở mông phải không?”

Julie ngả lưng ra sau, cười toét miệng. “Có khi cháu thích cô rồi đấy.” Cô bé nhìn Robie, “Còn siêu đặc vụ Vance đâu?”

“Chú nghĩ cô ấy đang bận làm việc của một siêu đặc vụ.” Robie đáp.

Julie quay lại với Reel. “Vậy cô cũng làm việc chú ấy làm sao?”

Reel cân nhắc trước khi trả lời. “Có đôi chút khác biệt trong những việc bọn cô làm.”

Robie nói, “Tình hình học hành thế nào?”

“Bình thường. Thế gần đây cô chú làm những gì?”

“Việc này việc kia,” Robie đáp.

“Cháu đọc báo rồi. Cháu biết chuyện gì đang diễn ra trên thế giới. Hai người vừa từ nước ngoài về phải không?”

“Gần đây thì không?” Reel đáp.

“Cô nói dối cũng giỏi như chú ấy.”

“Đó là điều xấu sao?”

“Không. Cháu rất ngưỡng mộ những người biết nói dối. Cháu thường xuyên làm vậy.”

“Cô cũng thích cháu rồi đấy,” Reel đáp.

Robie đặt tay lên tay cô bé. “Lúc trước là chú sai, Julie. Chú sẽ không làm vậy nữa.”

“Có nghĩa chú sẽ ghé thăm cháu thường xuyên hơn?”

“Phải.”

“Mang theo cả cô ấy nữa.”

“Điều đó tùy thuộc Jessica.”

Julie nhìn cô.

“Cô rất muốn làm vậy,” Reel chậm rãi đáp, ngập ngừng nhìn Robie.

Sau bữa tối, họ đưa Julie về nhà. Cô bé ôm tạm biệt cả hai người. Reel ngượng ngùng ôm đáp trả rồi nhìn Julie leo lên những bậc thang bước vào nhà.

Ngay khi Robie lái xe đi khỏi. Reel hỏi, “Chuyện này là thế nào?”

“Chuyện gì? Chuyện đi ăn tối với người khác ư?”

“Người như chúng ta không dùng bữa cùng... những người bình thường.”

“Tại sao không? Điều lệ của tổ chức quy định vậy sao?”

“Chúng ta vừa ám sát thủ lĩnh của một nhóm khủng bố, Robie. Và khó khăn lắm mới thoát được. Chúng ta có thể đã bị chặt đầu, bỏ xác trong một cái hố nào đó ở Syria. Anh không thể cứ thế ngồi ăn tối với một cô bé và tán gẫu sau những chuyện như vậy.”

“Tôi cũng đã từng nghĩ như vậy.”

“Anh nói từng nghĩ là ý gì?”

“Là tôi đã từng nghĩ như vậy. Giờ thì không?”

“Tôi không hiểu ý anh.”

Đi tới ngã tư, Robie rẽ phải, phanh gấp ở một góc đường, rồi bước ra ngoài. Reel cũng làm theo. Họ nhìn nhau qua mui xe.

“Tôi không thể tiếp tục làm công việc này và tách mình khỏi thế giới quanh mình, Jessica. Tôi không muốn lựa chọn một trong hai. Tôi cũng phải sống. Cho dù chỉ một chút.”

“Người của chúng ta đã biết về Julie. Và tôi biết đề phòng. Nhưng tôi không thể bảo vệ tất cả mọi người từng giây từng phút. Khả năng con bé bước xuống đường và bị xe buýt tông chết cũng chẳng thấp hơn khả năng bị kẻ nào đó bắn.”

“Nguy hiểm.”

“Ít nhất đó là luận điểm của tôi. Và cuộc sống của tôi.” Anh ngừng lời. “Cô muốn nói với tôi rằng cô không thích cuộc gặp gỡ vừa rồi với con bé?”

“Không phải vậy. Nó là một cô bé tốt bụng.”

“Nó là một đứa trẻ tuyệt vời. Và tôi muốn được làm một phần trong cuộc sống của nó.”

“Anh không thể làm vậy. Anh không thể làm một phần trong cuộc sống của bất kì ai. Bạn bè của chúng ta sẽ chết vì chúng ta.”

“Tôi không chấp nhận điều đó.”

“Nó không phụ thuộc ở anh,” cô đáp lại.

“Vậy hãy ngừng làm công việc này. Bắt đầu lại từ đầu.”

“Đừng có giỡn.”

“Tôi nói nghiêm túc.”

Cô nhìn anh và nhận ra anh đang nói thật. “Tôi không nghĩ mình có thể làm vậy, Robie.”

“Tại sao không?”

“Vì đây là con người của tôi. Là tất cả những gì tôi có thể làm. Nếu tôi dừng lại...”

“Hình như cô vốn đã dự định sẽ dừng lại sau khi ngăn chặn âm mưu vừa rồi.”

“Đó là báo thù. Tôi chưa bao giờ dự định xem mình sẽ làm gì sau khi hoàn thành nó. Nếu anh muốn biết sự thật thì, tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ sống sót.”

“Nhưng cô đã. Chúng ta đã.”

Cả hai chìm trong im lặng.

Cô đặt tay lên mũi xe. “Tôi chưa bao giờ nghĩ trên đời này có gì khiến cho tôi phải sợ cả, Robie.” Rồi cô thở dài. “Nhưng việc này thì có.”

“Khi thực thi nhiệm vụ, cô không nghĩ mà chỉ làm. Còn việc này khiến cô phải nghĩ.”

“Và một cộng một không phải lúc nào cũng bằng hai.”

“Hầu như không bao giờ bằng hai,” anh đính chính.

“Vậy anh tính giải quyết nó như thế nào?”

“Cô không thể giải quyết nó.”

Reel ngược lên nhìn trời. Mưa đã bắt đầu rơi sau vài ngày nắng ráo. Trời tối tăm và ảm đạm, ngay cả những vật ở gần cũng trở nên mờ ảo.

Khi mưa rơi nặng hạt hơn, vẫn không ai trong hai người tỏ ý định bước lên xe. Chưa đầy một

phút họ đã ướt đầm dề, nhưng họ vẫn chỉ đứng đó.

“Tôi không nghĩ mình có thể sống như vậy, Robie.”

“Tôi cũng vậy. Nhưng chúng ta phải thử.”

Reel nhìn xuống núi. Cô lôi chiếc Huân chương Bội tinh ra ngắm.

“Đã bao giờ anh nghĩ mình sẽ nhận được thứ này chưa?”

“Chưa.”

“Chúng ta nhận được nó nhờ tước đi một mạng người.”

“Chúng ta nhận được nó vì đã làm việc của mình.”

Cô nhét chiếc Huân chương trở lại túi rồi nhìn anh. “Nhưng đây không phải một công việc anh có thể từ bỏ.”

“Đã có người làm được.”

“Tôi thà chết trên chiến trường.”

“Dựa vào tình hình thế giới hiện nay, có thể điều ước của cô sẽ trở thành hiện thực.”

Cô quay mặt đi chỗ khác. “Khi Gwen và Joe còn sống, tôi biết mình có ít nhất hai người sẽ tiếc thương khi tôi chết. Những người bạn của tôi. Đó là điều rất quan trọng với tôi.”

“Giờ cô đã có tôi.”

Cô quay lại nhìn anh chằm chằm. “Thật sao?”

“Nhắm mắt lại đi,” anh nói.

“Để làm gì?”

“Thì cứ nhắm mắt lại đi.”

“Robie!”

“Làm đi.”

Cô nhắm mắt lại; mưa vẫn tiếp tục rơi.

Một phút trôi qua.

Cuối cùng cô mở mắt ra.

Và Will Robie vẫn đứng đó.

HẾT.

Chú thích

[1] Một đơn vị để đo ánh sáng.

[2] Âm chỉ trò chơi musical chairs xếp số ghế ít hơn số người chơi một chiếc, bật nhạc, khi nhạc đang phát, những người chơi phải đi vòng quanh ghế, khi nhạc bất ngờ dừng, người chơi phải nhanh chóng tìm cho mình một chiếc ghế để ngồi. Ai không có ghế sẽ bị loại.

[3] Bán đảo Delmarva gồm một phần của bang Delaware, Maryland và Virginia.

[4] Nơi đặt trụ sở của CIA.

[5] Một mẫu Anh bằng khoảng 0,4 héc ta

[6] SCIF (Sensitive Compartmented Information Facility): một khu vực được thiết kế chống lại các hoạt động nghe lén hay tấn công mạng.

[7] Chơi chữ, ám chỉ cần sa, loại chất kích thích có màu xanh.

[8] Cố Vấn An ninh Quốc gia (National Security Advisor) và Cơ quan An ninh Quốc gia (National Security Agency) cũng được viết tắt là NSA.

[9] ICU (Intensive Care Unit): khu chăm sóc đặc biệt.

[10] Finito (tiếng Ý): hết rồi.

[11] Hộp hình thú, bên trong đầy kẹo và quà, được treo lên trần nhà và bị đánh vỡ ra bằng gậy của người bị bịt mắt.

[12] Viết tắt của các từ Gun (khẩu súng), Photo (bức ảnh), Book (cuốn sách) trong tiếng anh.

[13] Hệ thống xe lửa Amtrak của Mỹ.

[14] Chơi chữ. “Hi vọng” trong tiếng Anh là hope. “Vô vọng” là hopeless, có bao gồm hope.

[15] Ngày diễn ra trận chung kết của giải Super Bowl, một trong những giải đấu quan trọng nhất ở Mỹ.

[16] Nơi nổi tiếng với món bia Guinness.

[17] Bottlenecks: chỗ hẹp dễ bị tắc nghẽn, cổ chai. Ý chỉ sự thu hẹp giao thông tại chốt an ninh.

[18] Nằm trong căn cứ hải quân tại vịnh Guantanamo ở phía Đông Cuba, đây là một trại giam của Hoa Kỳ nhằm chứa các tù binh và những kẻ tình nghi khủng bố.

[19] Một loại áo dài, có phần vải để trùm lên đầu, phía trước là một tấm lưới dày để che mặt.